

New York Times Çoksatarı Yazar

HESTER BROWNE

Sisters Planet :)

Küçük Hanımefendi Ajansı

New York

New York

Melissa Romney-Jones, yeni mesleğiyle paspaslıktan divalığa terfi eden genç bir kadın. Kendisi Londra'nın ilk *freelance* kız arkadaşıydı. Bu kez de Manhattan'da ve oradaki ümitsiz bekarlar arasında fırtına gibi esiyor!

Küçük Hanımefendi Ajansı'nın Londra'daki işleri tavan yapmışken, Melissa, uzun bir tatil için Amerikalı erkek arkadaşı Jonathan Riley'nin yanına, Manhattan'a gitmeye karar verdi. Ancak Jonathan'ın hırslı arkadaşları ve her şeye burnunu sokan eski karısı arasında kalmak onu kısa zamanda bunaltacaktı. Tam o sırada gelen cazip bir iş teklifi, Melissa için karşı konulamayacak bir fırsattı. Ama bu gizli proje, genç kadını kısa bir süre içinde gazete manşetlerine taşıyacak ve dillere düşürecektiler! Yaşayacağı -bazen eğlenceli, bazen üzücü- maceralar Melissa'yı, sevdiği adam ve tüm kalbiyle bağlandığı "erkekleri-adamette" işi arasında bir tercih yapmaya zorlayacaktı. Ne komik, ne eğlenceli, ne orijinal kızsın sen Melissa!

"Zorlamadan komik ve kesinlikle müthiş!"
The Washington Post

"Manhattan'da yalnız yaşamaya eğlenceli bir bakış."
National Examiner

İstanbul'da yayınlanmaktadır. İletişim:
Telif hakları korumak için bu kitabın
yayınlanmasında kullanılan tüm hakları
yayıncıya aittir. Herhangi bir
yayın hakkı saklıdır.

AYRIM

HESTER BROWNE

New York

Sisters Planet :)

bir

Benim adım Melissa Romney-Jones. Saat dokuzla beş aralıdaysa bana Honey diyebilirsiniz.

Dediğim saatler arasında çalışıyorum. Londra'nın başlıca bağımsız kız arkadaş hizmetlerini sunan Küçük Hanımefendi Ajansı'nı işletiyorum. Ofis saatleri içinde adım Honey Blennerhesket; kılıksız bekar erkeklerin kraliçesi ve tembellikten evde kalmışların baş belası. Kendi işletmem olan Küçük Hanımefendi Ajansı, akşam için bir kadının deneyimine ihtiyaç duyan umutsuz bekar beylerin sığınacakları ilk liman. Sayıca ne kadar çok olduklarını duysanız şaşardınız.

Şunu vurgulamalıyım ki işim kulağa geldiği kadar müstehcen değil. Ancak erkeklere bakış açımı birçok yönden değiştirdiğini de itiraf etmeliyim.

Kartvizitimde de yazdığı üzere ben -yoksa Honey mi demeliyim?- bir erkeğe, kız arkadaşının sunabileceği seks ve çamaşır yıkama dışındaki tüm hizmetleri sunuyorum. Diğer tüm problemlerini, ne kadar gelişigüzel ya da iç karartıcı olurlarsa olsunlar, büyük bir beceriyle çözüyorum ve bu da epey vaktimi alıyor. Mesela, geçen sene boyunca yüzlerce takım el-

bisenin alınmasında tavsiyede bulundum, büyükanne olma meraklısı iki dünürü torun fikrinden caydırdım, beş nişanın bozulmasına yardım ettim, dokuz evlilik teklifine altyapı hazırladım, çılgın partiler sonrası dingonun ahırına dönmüş üç evi temize çıkardım, düzinelerce doğumgünü hediyesi aldım, eşlere, sekreterlere, kız kardeşlere ve gizli sevgililere binlerce gül gönderdim ve ekseriyetle de çoğu erkeğin yanı başında tutmak istediği görünmez kadın gibi davrandım.

Tüm bu işleri neden Melissa olarak yapamadığımı merak ediyorsunuzdur. Birden fazla sebebim var ve hepsi de geçerli sebepler.

Öncelikli olarak, eğer Romney-Jones soyadı tamdık gelseyse, bunun nedeni babam Martin'in, Parlamento'nun, dört ayrı skandal (iki vergi, bir seks, bir de işin aslını hala çözememiş olduğum, Lüksemburg'daki AB uyumlu bir peynir üreticisini de içeren şüpheli bir skandal) atlatmış yegane üyesi olmasıdır. İşimi ilk kurduğum zaman, babamın, neler çevirdiğimi öğrenmesini hiç istememiştim. Şimdiyse işlerim çok iyi gidiyor ve kaymağını babamın yemesini istemiyorum.

İkinci olarak, eğer dürüst olmak gerekirse, gerçek hayatta senelerce, babası ve aşırı bencil ailesi tarafından sömürülmüş ve eziyet edilmiş pısırtığın tekiydim. Dolayısıyla şık şıkıdım ve otoriter bir kadın olan Honey karakterine bürünmek, ayaklarımı yere sağlam basmamı ve normalde girmeye cesaret edemeyeceğim yolları arşınlamamı sağladı. Başlangıç olarak, Honey'nin ayakkabıları benimkilerden kat kat iyi. Ayakkabıların büyük çoğunluğu stiletto. İşte giydiğim kalem erekler ve vücuda oturan kazaklarla harika gidiyorlar. Ayrıca

Honey, sonuç almak istediğinde sivri topuklarını yere sertçe vurmaktan çekinmiyor. Hatta durumuna göre fazla sert vura biliyor. Öyle ki bazen ayaklarımın su topladığını eve gidene kadar fark etmiyorum.

Dürüst olayım, Honey karakterine bürünmenin seksi bir tarafı da var. Honey asla heybetli göğüslerini saklamak için kamburunu çıkarmaz veya arkadan nasıl görüldüğünü kafasına takmaz. Ayrıca işe giderken ince çorap ve jartiyer giymenin iş dışındaki hayatımda bu kadar şaşırtıcı etkileri olacağını mümkün değil tahmin edemezdim.

Öh öh. Her neyse...

Üçüncü olarak mı? Günün sonunda işi aklından çıkarmayı herkes ister, öyle değil mi? Saatler boyunca bitmez tükenmez erkek problemleri ile uğraştıktan sonra kapıyı çekip gidebilmek çok güzel bir şey. Ve ben gidebiliyorum. Melissa'nın kıyafetlerini ve rahat babetlerini giydikten sonra...

O ağızma layık gardırop bir yana, işimi gerçekten çok seviyorum. Bir kere, kimsenin beni sepetleme ihtimali yok. Ajansımı kurana kadar özgeçmişim beş farklı emlak acentesinde beş asistanlık pozisyonundan ve büyük bir talihsizlik sonucu eski ev ekonomisi öğretmenimin yanında çalıştığım görevden ibaretti. Öğretmenimin düşündüğüm gibi bir kadın olmadığını öğrenmek, *bana pahalıya mal olmuştu*. Şöyle diyeyim; bir erkekle akşam yemeğine çıktığım zaman, gecenin yatakta sonlanması beklemezdim. Komik olan şuydu: Yürüyen cazibe Honey Blennerhessket'i zincirlerinden koparan, Bayan McKinnon'ın reçeteli korsesi (ve tanınmamak için taktığım sarı peruk) olmuştu. Sanırım bu yüzden eski ev eko-

nomisi öğretmenime teşekkür borçluydum. Olaylara böyle iyi yanından bakmayı severim.

Anasının kuzusu erkekler ve insanlara destek olmak, babam için ne kadar burun kıvrılacak bir iş olsa da işimden muazzam derecede memnunum. Düzensiz bir hayat süren bekarları dize getirip içlerindeki tilkileri açığa çıkarmanın tatmin edici bir yanı var. Adeta kimsenin yaşamaya cüret edemeyeceği bir harabeyi elden geçirmek ve ertesi hafta alıcılarla kuşatıldığını görmek gibi. Bazı müşterilerimin dış yüzeyinde tadilat yapmak yetmiyor, iç yüzeylerini de tamire almak gerekiyor. Ama böyleleriyle uğraşmak benim için daha tatminkar. Hem Honey zorlu işleri sever.

Bir zamanlar Melissa'nın, Honey ile asla başa çıkamayacağını sanırdım. Honey benden çok daha... renkli bir kişilikti. Daha güvenli, daha enerjik... Her konuda daha iyiydi işte.

Fakat sonra, olabilecek en garip şey oldu. Biriyle tanıştık. Daha doğrusu ben tanıştım. O adam, Jonathan Riley idi. Uzun boylu, yakışıklı, incelikli, mükemmel dişlere sahip ve fokstrot dansında oldukça hünerliydi. Kısacası, düzgün, eski moda bir centilmendi. Jonathan, bir zamanlar benim de çalıştığım Chelsea Emlak Ofisi'ni yönetiyordu ve biten evliliğinin yaralarını sarmaya çalışırken, kendisini Londra'nın bekar kadınlarından korumak için canlı bir kalkan arıyordu.

Gösterişli restoranlarda ve göz kamaştırıcı barlarda Jonathan'ın kız arkadaşı gibi poz yapmak, pek de çalışmak sayılmazdı. İşin zor kısmı, randevuların sonunda profesyonel açıdan mesafemi korumak olmuştu. Tabii peruğumu saçımda sabit tutmak da yeterince zordu. Jonathan'ın sarışın bomba

Honey'ye aşık olduğundan içim acıyarak emin olmuştum. Ama o, bana Honey'nin altında saklı, gösterişsiz Melissa'ya aşık olduğunu söyledi. Ne var ki kendisi, benim gösterişsiz olduğumu düşünmüyordu. Hayretimi üzerimden attığımda çok, çok mutlu olmuştum.

Hala mutluyum. Olağanüstü mutluyum hem de.

Jonathan'ın özellikle üç yönüne bayılıyorum. Bir kere gerçek bir yetişkin erkek: Üzerine özel dikilmiş takım elbiseleri var, üç dilde yemek siparişi verebiliyor, yanakları hiç kızarmadan kendi nemlendiricisini satın alabiliyor ve Barnes'daki devasa evinde kaldığım zamanlarda, banyoyu kullandığında asla ama asla kapısını açık bırakmıyor.

Ayrıca, düzenli olarak squash oynayıp koştuğu için oldukça güçlü. Öyle ki beni yakalayıp kollarının arasına çektiğinde kendimi minik, narin bir kadın gibi hissediyorum. Kollarının arasına aldıktan sonrasında da oldukça iyi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur herhalde.

Üçüncüsü ise şu: Jonathan söylediklerimi can kulağıyla dinliyor. Bazen İngiltere'nin taşrasında haftasonu kaçamakları yaparız (doğru düzgün bir tatile çıkamayacak kadar meşgul). Görkemli malikanelerin civarında yürüyüşler yaparken, tarih derslerimden kalma, kale hendekleri ve şövalyelerle ilgili gerekli gereksiz tüm bildiklerimi sıralarım ve Jonathan da bariz bir ilgiyle başını sallar. Akşam yemeği için nereye gitmek istediğimi veya günümün nasıl geçtiğini sorduğundaysa cevabımı mutlaka hatırlar.

Herkesi dehşete düşüren babamdan korkmaması da cabası.

Jonathan'm olumsuz olan tek yönü, çok meşgul olması ve şakalarını her zaman anlayamaması. En iyi arkadaşım Gabi olsaydı, Jonathan'ın parlak kızıl saçlarını da kötü yönlerine eklerdi ama dürüst olmak gerekirse benim için o da bir artı. Çünkü ikimiz de güneşten kaçınmak zorundayız.

Lafı toparlamak gerekirse, Jonathan tam idealimdeki erkek.

Amma velakin, iş saatleri arasında neredeyse kusursuz bir kadın olmak, sabahları geç kalmaya meyilli olmaya veya çorap kaçırmaya engel değildi. Programımın on yedi dakika gerisinde kalmıştım bile ve bugünün ilk işinde Gabi'nin bana destek olacağını düşünürsek o on yedi dakikanın ikiye katlanacağına şüphe yoktu.

Geç kalmamın nedeni ev arkadaşım Nelson'dı. Yerel bir radyoda dinlediği geri dönüşüm hakkındaki hararetli bir tartışma sırasında, kendi fikirlerini beyan etmek için istasyonu aradı ve inatla benim de evde kalıp mutfak radyosunda konuşmalarım kaydetmemi istedi.

Gabi'nin geç kalma nedeni ise Hampstead'deki bir numune indirimi idi. Mağazanın kapıları saat yedide açılmıştı.

Saat sabahın sekiz otuz üçünde ikimiz de ajansa doğru yürüyorduk. Tristram Hart-Mossop'un, bizi tam dokuzda, Selfridges mağazasının kapısının önünde bekleyeceğinden emindik. Açıkçası, bu buluşma için hiç hazır değildim.

"Neden direkt Oxford Circus'a gitmediğimizi anlamıyorum!" dedi Gabi, nefes nefese.

“Çünkü üstümü değişmem lazım! Hadi ama neredeyse geldik.” Ebury Sokağı boyunca hızla yürümeye devam ettim. Okuduğum yatılı okul, hızlı yürümeyi teşvik eden okullardan olduğu için alışkındım.

“Tanrım, Mel, iri bir kız için çok hızlısın. Hem sen niye geciktin?” diye sordu. “Dr. No ile sabah çabucak bir şeyler mi yaptınız?”

“Tabii ki hayır!” Burada eklemeliyim ki Gabi, Jonathan’ın yönettiği emlak acentesinde yarı zamanlı çalışıyor ve müdürünün, aynı zamanda sevgilim olduğunu düşünmekte zorlanıyordu. Sevgilimin yönetim şekli, ziyadesiyle sonuç odaklıydı. Nelson şakayla karışık, Amerikalılara özgü düzgün çene yapısına dayanarak Jonathan’a, *Remington Steele* diyordu. Ofisteki kızlar ise belli ki Dr. No demekten hoşlanıyorlardı.

Belirtmeliyim ki Jonathan bana nadiren *hayır* derdi.

“Sabahları çabuk hazırlanmayı seviyor,” dedim. “Genelde sabah yedi gibi çıkmaya hazır oluyor.”

Gabi pis pis güldü. “Ben de onu demek istemiştim.” Afallamış halde Gabi’ye baktım. “Şey mi yaptık diye soruyorsun sanmıştım.”

“Boşver,” dedi. “Koruma altına alınası bir masumiyetin var.”

Gabi ve Nelson beni sürekli iki yöne çekilebilecek laflarla makaraya alırlardı. Hiçbir zaman ne demek istediklerini anlayamazdım. Benimki gibi bir aileye sahip olunca, insan görmezden gelmeyi alışkanlık haline getiriyordu.

“Masum olmanın körü bir tarafı yok,” dedim kilidi açıp kapıyı iterken.

Her zamanki gibi posta kutusundaki ilgi çekici zarflar beni bekliyordu ancak kontrol edecek vaktim yoktu. Zemin kattaki, Chelseali ev hanımlarının botokslarını yaptırdıkları, güzellik salonunu geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkarak üst kattaki ofisime vardık.

Devasa el çantamı deri kanepeye fırlattım ve Gabi'ye yol üstünden aldığım çiçekleri verdim.

Hırkamı çıkarırken, "Gidip üstümü değiştireceğim. Şunları suya koyuver, olur mu?" dedim.

"Tamam," dedi Gabi, etrafta vazolar aranarak. "Tanrım, burası çok konforluymuş. Gördüğüm bazı evler burası kadar rahat değil."

"Olayı da bu zaten."

Ofisim, ikinci kattaki küçük bir daireydi. Leylak rengi duvarlarıyla sakinleştirici etkisi olan en büyük odada danışmanlarımı ağırlıyordum. Ayrıca minik bir banyo, daha da minik bir mutfak girintisi ve içinde yedek kıyafetlerimi, birtakım araç gereçleri ve acil durumlar için katlanır bir yatağı tuttuğum küçük bir odası daha vardı.

Gabi ile sohbet edebilmek için kapıyı açık bıraktım ve uçuşan yazlık eteğimi çıkarıp jartiyerlerimi aramaya koyuldum. *Agent Provocateur* iç çamaşırlarına yüzlerce sterlin harcayıp sonra da ofis eşyası olarak gider yazabileceğiniz fazla iş kolu yoktur herhalde.

Paketinden yeni çıkmış gıcır gıcır çorabı ayağıma geçirip dikkatlice bacağımdan yukarı doğru çekerken her zaman olduğu gibi güvenim yerine geldi ve kendimi daha derli toplu ve daha yetkin hissetmeye başladım.

“Kahve ister misin?” diye seslendi Gabi.

“Lütfen!” İlk çorabı lastiğine tutturup ikincisini giymeye başladım. Çorap giymede iyice ustalaşmıştım. İşin püf noktası, başparmağınla işaret parmağını hızlı kullanmakta yatıyordu. Şahsen Jane Russel’ı jartiyerlerini giyerken hayal edebiliyordum. Çoraplardan sonra sıra, göbeğimi hafifçe belli eden siyah kalem etekteydi. Jartiyerle beraber giydiğim korsenin düzleştirici etkisi de bir yere kadardı.

Jartiyer giyince nedense sırtım daha dik duruyordu. Askıların arasından kendime temiz bir gömlek aradım.

“Kurabiye var mı?” diye sordu Gabi.

“Kapaklı kavanozda. Hem de ev yapımı. Nelson birkaç tane de bana ayırmış.”

Gabi, içinden hayranlık taşan bir ah çekti. Nelson’ın hafif kurabiyeleri dillere destandı.

Gül kurusu rengi saten sütyenimin üstüne siyah bir gömlek giyip düğmelerini iliklemeye başladım. Elbette ki müşterilerimin harikulade iç çamaşırlarımı görecekləri yoktu ama içimde olduklarını bilmek, kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Üçüncü düğmeye geldiğimde sütyenimin narin dantelinin hizasında tehlikeli bir şekilde ikiye ayrılan gömleğimi iliklemekte tereddüt ettim. Sonunda açık bırakmayı seçtim.

Ne de olsa bugün hava sıcak olacak gibi görünüyordu.

Nihayet ince çoraplı ayaklarımı yüksek topuklu stiletto-larıma geçirdim, omuzlarımı geriye attım ve artık hazırdım.

Honey Blennerhesket. Bir metre seksen santim boyunca, tepeden tırnağa kadın.

Elim gayriihtiyari Melissadan Honey'ye dönüşümümün nihai parçasına, dosya dolabının tepesinde dini bir ikon gibi duran, antika porselen model başının üstüne karamel bukleleri dökülmüş sarı peruğa uzandı.

Durdum. Hayır. Jonathan'ın *hayır* dediği tek şeydi o. Artık peruğu 'vekil kız arkadaşı' hizmetlerinin bir parçası olarak takmayacaktım. Sanırım başka erkeklerin de kendisi gibi peruğun büyüüne kapılmasından korkuyordu. Doğrusu o konuda endişelenmesine hiç gerek yoktu.

Yine de çok güzeldi. Ve taktığımda harikulade, göz kamaştırıcı bir kadına dönüşüyordum. Peruk sadece tanınmamak içindi ama bir şekilde, varlığını hiç bilmediğim bir yanıma ortaya çıkarmıştı.

Bir adım atıp hakiki insan saçından yapıma peruğu okşadım.

Jonathan için bu kadar küçük bir tavizde bulunmak sorun değildi ancak kendimi hiçbir zaman daracak kıyafetler içinde bir sarışınken olduğu kadar görkemli hissetmemiştim. *Bir kerecik denesem ne zararı olurdu ki? Sadece havaya girmek için?*

"Al bakalım. Sütü, şekersiz... Aman Tanrım!" diye haykırdı Gabi, elinde kahvelerle odaya girerken.

Elimi suçlu bir ifadeyle peruktan çektim.

"Seni şu Honey kılığıyla görmeye alışmadım bir türlü," dedi şaşkınlıkla. "Şu incecik bele de bakın. Seni gidi seks bombası seni."

"Maharet terzide. Sen de denemelisin..." diyerek iltifatı geçiştirdim.

“Ya, tabii.” Gabi daha ziyade, tasarımcı elinden çıkma kot pantolonlar giyen bir kızdı. Başıyla peruğu işaret etti. “Onu takacak mısın?”

“Hayır,” dedim, kesin bir ifadeyle. “Artık takmıyorum.”

“Hiç mi?”

“Hiç. Jonathan ile bu konuda hemfikiriz.”

“Kendi aranızda bile mi? Anlarsın ya.”

Gabi yaramaz bir ifadeyle gözünü kırptı. Bazen çok utanmaz olabiliyordu. Bana sorarsanız, şu dobralık kisvesi altında, çoğu durumdan iyi yırtıyordu. “Senden hiç rol yapmanı istemiyor mu?”

Kızardım. “Hayır.”

Aramızda kalsın, hala arada bir, etrafta kimse yokken peruğu takıyordum. O saçları savurmak çok seksiydi ve insana güven aşılıyordu.

Benimle dalga geçmekten asla usanmayan Nelson’ın iddiasına göre peruğun, hayaletli bir romandan fırlamış gibi vodoo güçleri vardı. *Kendi kendine ahenkle dans eden peruk.*

Aslında gecenin bir yarısı yaşadığım panik anlarında, Jonathan’ın gizliden gizliye, sarışın Honey olduğum zamanları mı yeğlediğini merak ediyordum. Çok başarılı bir emlak acentesiydi. Kullandığı *Mercedes* muhtemelen, Nelson’in evine ödediğinden daha pahalıya mal olmuştu ve eski karısı Cindy, benim aksime gerçek bir sarışındı. Yine benim aksime o kadın, büyük olasılıkla, midilli kulübünden atını çok beslediği için atılmamıştı (tamamen sevgiden dolayı, dikkatsizlikten değil).

Cindy’yi düşünmek, içime birçok açıdan Tanrı korkusu salıyordu. Ürpermemi bastırdım.

Kadınla resmen tanışmamıştık, o yüzden yersiz çıkarımlarda bulunmamam gerekirdi. Tanışmış olsaydık belki o zaman yaratıcı hayal gücümün esiri olmazdım.

“Hayır,” dedim, daha da kesin bir ifadeyle. “Peruğu takmamı hiç istemiyor. Dediğine göre şimdilik sarışınlara doymuş.”

“Tam bir aptalmış,” dedi Gabi, kahvemi uzatıp kendininkinden bir yudum alırken. “Hadi! Üç dakikamız kaldı. O da ancak taksi bulursak.” Kahvesini üfleyerek yudumladı. “Pardon, bu kıyafetle o konuda sorun yaşayacağını sanmam.”

“Acele etme,” dedim. “Ağzını yakmanın bir manası yok.”

Saatini gözüme sokarak “Saate baksana,” dedi.

Üstümde garip bir sakinlik vardı. “Tristram bekleyebilir. Gideceğiz elbet.”

Gabi neredeyse hayranlık dolu bir ifadeyle gözlerini bana dikti. “Vay canına! Kıyafetinle güç kazanmak diye buna derim ben.”

“Topuklarım yüksekken kafam daha iyi çalışıyor,” diye yanıtladım. “Kamerayı aldın mı?”

“Evet.”

“Harika,” dedim sükunetle ve kahvemden bir yudum aldım.

Dokuzu beş geçte Selfridges mağazasına ulaştık. İşte Honey’nin güzelliği buradaydı. Asla tam olarak geç kalmazdı ama erkekleri bir iki dakika bekletmenin önemini de bilirdi.

Bununla beraber Tristram Hart-Mossop, bizi gördüğüne pek de sevinmiş benzemiyordu. Onu elimden geldiğince hızlı bir şekilde erkek giyim katına götürürken, bir yandan

da Gabi'nin, parfüm reyonunun cazibesine kapılmasını engellemeye çalıştım. Tecrübeyle sabitti ki Gabi bu iş için ideal yardımcı değildi.

Üçümüz sağ salim üst kata varınca derin bir nefes aldım, karışık bir dizi ters takla atacak minik bir jimnastikçinin yaptığı gibi kafamdaki düşünceleri bir sıraya koydum, belirsiz olanları attım ve tam olarak Honey moduna girdim.

"Gördüğün gibi Tristram," diye şakımaya başladım, elimi havada sallayarak. "Kıyafet alışverişin için tam bin sterlinlik bir bütçen var. Ben de sana harcaman için yardım edeceğim."

Sonra kamerayla kayıt yapan Gabi'ye döndüm ve yanaklarımı acıtacak kadar geniş bir gülümsemeyle ekledim: "Çünkü ben Honey Blennerhesket'im ve seni *baştan yaratıyorum!*"

Son dediklerime gülmediği için Gabi'nin hakkını veremeliydim. Zira yanımızdan geçen birinin kıs kıs güldüğünü; bir başkasının da açıkça duyulacak bir şekilde, "Kim, kim?" dediğini duydum.

Rahatsız edici sessizlik uzadıkça uzayınca Gabi tıslayarak "Tristram, bir şeyler söyle," dedi.

Hantal ergenin resimli sözlükteki karşılığı olan Tristram Hart-Mossop, sıkılğan bir tavırla ayağını sürtüyor bir yandan da etrafa gergin bakışlar atıyordu. Bir saatliğine bilgisayarının başından ayrıldığı için mi böyle ürkmüş görünüyordu, yoksa yanında iki kadınla görüldüğü için mi, karar verememiştim. Sanki acilen tuvalete gitmesi lazımmış gibi bir o ayağının bir bu ayağının üzerinde sekiyordu. Kendimi, baştan yaratma kraliçesinden çok, bekçi gibi hissetmeye başlamıştım.

Gabi öksürerek kamerayı gösterince, adam tekrar huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Çaktırmadan dürterek “Evde olduğunu farz et,” dedim. “Aile arasında çekim yapıyormuş gibi!”

Tristram'ın ağzından boğuk bir viyaklama çıktı. Sesindeki alaycı ton, altında bir hikaye yattığını ima ediyordu. Sonunda, “Çok iyi! Hımmmm, evet, teşekkürler,” demeyi başarabildi.

Dürterek, kameraya bakmasını işaret ettim. Gözlerini bir saniye kadar kameradan yana çevirip sonra tekrar delirmiş gibi önce çorap yığınlarına sonra pantolonlara ve en sonunda cansız mankenin üstünü değiştiren adama baktı.

Yine kocaman bir gülümsemeyle, “O zaman daha fazla beklemeyelim ve seni baştan yaratalım!” dedim.

“Ve kestik!” dedi Gabi. “Harikaydın. Kamerada çok iyi görünüyorsun Tristram.”

Kendini rolüne fazla kaptırmaması için Gabi'ye hızla, uyarıcı bir bakış attım. Sahte bir masumiyet ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. Çok da ikna edici olduğunu söyleyemezdim. Masum görünmek Gabi'nin doğasında yoktu.

“Yarışmaya falan girdiğimi hala hatırlamıyorum,” diye geveledi Tristram havalı bir şekilde, kabarık kumral saçlı başını sallayarak. Bir yandan olası kaçış yollarını gözlerimle tarayıp bir yandan da adamı çoban köpeği gibi peşinden, koyun yünü kazakların olduğu reyona götürdüm. “Üstelik çok fazla televizyon izlememe rağmen dediğin programı MTVde gördüğümü hatırlamıyorum.”

“Çünkü seni yarışmaya sokan, annen. Sana sürpriz yaptı,” dedim şen şakrak ve kolumu onunkine geçirdim. “Daha önce

görmemiş olma sebebin de bu çektiğimizizin pilot bölüm olması. Çok heyecanlı, değil mi? Sen ilk olacaksın! Hadi, şimdi gidip sana yeni kıyafetler bulalım...”

Söylemeye gerek yok ama *MTV* için baştan yaratma programı falan çekmiyorduk. Modaya alerjisi olduğu iddia edilen Tristram, üzerine yapışkan sürüp hayır kurumu mağazasında rastgele dolanmış gibi görünmesin diye üstüne yeni kıyafetler alacaktım ve bu iş için en sinsi yöntemleri kullanıyordum. Annesi, Olympia, merdivenlerden sendeleyerek çıkıp son derece bedbaht bir halde, Pimlico’daki ofisime gelmişti. Honey’yi, oğlunu tırnak yeme alışkanlığından vazgeçirdiğim bir arkadaşından duymuştu. (Gün boyu on yedi adet sürpriz arama sonunda bu illetten kurtulmuştu).

“Tristram resmen yeni kıyafet almayı reddediyor,” diye hayıflanmıştı kadın. “Boyuna takmış kafayı. Ancak dizleri de pek tuhaf!” Duraksadı. “Tabii bunu asla kendisine söylemedim. Görünüşüyle ilgili ne söylesen umursamıyor. İki tişörtü var, onları giyip duruyor. Hiç sözümü dinlemiyor. Yakında üniversite mülakatları başlayacak. Onu uyuşturucu ilaç müptelası falan zannedecekler!”

Şu anda, şort şeklindeki çamaşırların olduğu reyonunun arkasından kule gibi yükselen Tristram’a bakıyordum da nereye koyacağını bilemediği leylek gibi bacakları ve uzun kollarıyla, çocuğun aldığı tek ilaç, büyüme hormonu olabilirdi.

Bayan Hart-Mossop’u kurabiye ikram ederek elimden geldiğince sakinleştirmeye çalışmış ve Tristram’a vereceğim çe-

kidüzenden sonra babasının bile onu tanıyamayacağına dair söz vermiştim.

“İşiniz iş,” demişti kendinden geçen kadın, kurabiyesini çayına banarken.

Bayan Hart-Mossop'un verebildiği tek ipucu, oğlunun kudurmuş bir televizyon hastası olmasıydı. Tristram televizyondaki realite şovlarına bayılıyordu. Öyle ki odasından nadiren çıkıyor, hayatın realitesini bizzat yaşamaktan uzak duruyordu. Böylece kendimizi Selfridges'da bulmuştuk. Tristram'ın, gizli takıntısı olan (öyle sanıyordu en azından) *Has Erkeğe Aykırı Bakış* programının bir taklidiyle gönlünü yapıyor, bir yandan da onu kumaşların renkli dünyası ile tanıştıırıyorduk.

Gabi, kendisinden sadece çekişirmiş gibi yapmasını ve kamerayı kapalı tutmasını istememe rağmen bizi filme alıyordu. Evde Nelson'a filmi oynatınca çıkacak şamatayı tahmin bile edemiyordum. Nelson, düştüğüm acayip durumlardan kahlkahasını esirgemezdi. Hele de içinde ufak beyaz yalanlarım varsa. Aile geçmişim göz önüne alındığında akıl almaz derecede kötü bir yalancıydım. Nelson'ın, beni *gerçekleri esnetirken yakaladığında*, “Ding!” diye bağırarak gibi gıcık bir huyu vardı.

“Kes şunu,” diye tısladım, Tristram elinde kol düğmeleri ile oynarken. Sanki ilk defa görmüş gibiydi. Sonra birden omzunun arkasına, görünmez bir mağaza dedektifine, panik içinde bir bakış attı.

Gabi başını iki yana sallayarak, tam Tristram bana dönerken elimden kaçtı.

“Kumaş hızması mı bunlar?” diye sordu, elindeki kol düğmesini yakından incelerken.

“Hayır.” Düğmeyi elinden alıp yerine geri koydum. “Giyinmede ileri seviye deniyor ona. Sonra tekrar bakarız.” Yüreklendirici gülümsememi takındım. “Eee Tristram, nereden başlamak istersin?”

Yüzü gönülsüzlükle karardı. “Bilgisayar reyonundan.”

“Hayır!” Önümdeki çetin mücadeleyi artık fark etmiş olduğum için vahşice kahkaha attım. “Demek istediğim; takım elbiselerden mi başlayalım, günlük kıyafetlerden mi?”

Zürafa gibi tepemde dikilip bana baktıktan sonra, gözlerini, canlı gibi görünen ve daracık bir iç çamaşırı giymiş erkek mankene şehvetle kamerasını odaklamış olan Gabi’ye kaydırdı.

“O şey kapalı mı?” diye sordu, uzun parmaklarından birini ısırarak.

“Sen öyle istiyorsan, kapatırız,” dedim yatıştırıcı bir sesle. “Gabi, bize biraz müsaade eder misin? Parmağını ağzından çek lütfen Tristram.”

Kamera kapanınca Tristram’ın süngüsü düştü ve cebindeki *iPod*la oynamaya başladı. En azından oynadığı şeyin *iPod* olduğunu umuyordum. “Neden parayı alıp gidemiyorum?” dedi. “Üstüme bir şeyin olacağı yok zaten. Hiçbir şey olmuyor. Annem yakışmış gibi davrandığında bile, ucube gibi göründüğümün farkındayım.”

“Hayır, hiç de değil,” dedim canlı bir ifadeyle. “Doğru kıyafetlere ihtiyacın var sadece!”

“Ben kendiminkileri seviyorum.” Etrafa tekrardan telaşlı bakışlar attıktan sonra başparmağını ısırdı. “Poppy Bridewell

diye bir kız vardı,” dedi. “Bir partide tanışmıştık. Eee, o bana demişti ki tişört giyince artist gibi oluyormuşum.”

Artist gibi ve otistik gibi arasında çok ince bir çizgi vardı. *Parti çok mu gürültülüydü acaba*, diye merak ettim.

“Poppy, kız arkadaşın mı?”

Kaşmir kazakların üstüne kepeklerini saçarak başını iki yana salladı. “Kız arkadaşım yok. Kızlarla tanışma şansım pek olmuyor.”

“İyi ya işte Tristram, düşünsene, kaç tane kız izleyecek bu programı,” dedim, gizli bir iş çeviriyormuşuz gibi. “Şu güzel omuzları ortaya çıkaran yeni kıyafetlerinle ne kadar hoş olduğunu bir görsünler de...” diye ekledim, tek kaşımı kaldırarak. “Ondan sonra kızları başından atmaya çalışacaksınız.”

Kafamın içinde Nelson’ın “Ding!” dediğini duyar gibiydim ama sonuçta, masum bir yalandı. Bir erkeğin özgüvenini arttırmak için gömleğinin yakıştığını bilmek gibisi yoktu.

“Öyle mi dersin?” dedi Tristram homurtuyla. Ancak yüzü daha umutlu görünüyordu. Hatta kirpiklerinin altından Gabi’ye utangaç bir bakış bile attı.

“Sen benimle gel yeter,” dedim ve kabinlere doğru yöneldim. Mağazaya önceden telefon edip kişisel satış asistanından bizim için başlangıç olarak birkaç parça kıyafet ayırmasını istemiştım. “Zaten katlı giyiniyorsun,” dedim, Tristram’ı birkaç tane yumuşacık tişört ve bir de kaşmir kazakla kabine sokarken. “Şimdi bir seviye ileri gideceğiz. Şunları üstüne geçir de bakalım nasıl olacak.”

Gabi kamerayı gözüne dayamış halde tekrar ortaya çıktı. Bu arada Tristram ise usluca perdenin arkasında kayboldu. Arada başını duvara çarptı ama o kadar.

“İnsanların sırf televizyona çıkacaklarını söyledin diye yapabildikleri şeyler inanılmaz, öyle değil mi?” diye fısıldadı Gabi, siyah buklelerini sallayarak. Sanki kendisi de olsa aynı şeyi yapmazdı da. “Haftasonu alışveriş için Brent Cross’taydım. Kameralı bir ekip vardı ve ben... Ne oldu?”

“Kredi kartlarını kesip attığını söylemiştin.”

Gabi suçlu bir ifadeyle omuzlarını kaldırdı. “Şey, evet. Kredi kartlarımla olan ilişkiimi asla anlamayacaksın. Aslında sen ve... peruğun gibiyiz.”

“Şu peruk konusunu kapatalım, olur mu?” dedim lakayt bir şekilde.

Yüzünde yaramaz bir sırıtış belirdi. Gabi minyon, biraz da küstah bir kadındı ve uzun kirpikleri öyle siyahtı ki kalem, maskarayı gözünden eksik etmiyor, sanırdınız. “Bana Honey’lik taslayamazsın Mel,” dedi. “Senden çok daha havalı ve huysuz kadınlarla çalışıyorum.”

Teknik açıdan Gabi ile fazla ortak yönümüz yoktu. Ona göre ben bir “malikane prensesi” idim, kendisi ise Kuzey Londra AVM’lerinin kraliçesiydi.

Dean&Daniels Emlak Acentesi’nde işe başladığımı ilk gün, Gabi, ofis müdürümüz Carolyn’in hain bakışları altında vespa motoruna binerken eteğini yırtmış, ben de her zaman çantamda bulundurduğum dikiş setiyle, onun eteğini onarmıştım. O günden beri de çok sıkı kanka olmuştuk. Kanımca, en iyi arkadaşlıklar cep telefonları gibidir. Nasıl

çalıştıklarını tam olarak anlamazsın ama çalışmaları seni çok rahatlatır.

“Şşş,” dedi, ben daha cevap veremedim. Kabini işaret etti. “Şuraya bak!”

Kıyafetlerin kabin perdesinin üstüne huysuzca atıldığını gördüm. Eğer Tristram beş dakika içinde yığınla kıyafeti gözden geçirip hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğini zannediyorsa, yanılıyordu. Adamakıllı bir takım elbise diktirmek için ölçü alsın diye, terziye bakındım.

Tristram kabinden süklüm püklüm, yaşadığı utançtan gözleri kısılmış halde, bir yandan da koltuk altını kaşıyarak, dışarı çıktı. Tişört, üstüne çok küçük gelmişti. Bayrağı yarıya indirilmiş bir direk gibi görünüyordu. Pek de çirkin diyemeyeceğim karın kaslarının bir kısmı ortaya çıkmış, kazağının kolları da dirseklerine kadar sıvanmıştı. Ancak kot pantolonu üstüne tam oturmuştu. Dönüşümünün ortasında kalmış Yeşil Dev Hulk’a benziyordu. Yine de geldiğimiz zamana göre on kat daha iyiydi.

“Honey,” dedi sızlanarak. Cümlesini tamamlayamadan susturdum.

“Gördünüz mü?” dedim kameraya. “Tris şahane olmuş, değil mi? Üstündekiler iri, kahverengi gözlerini iyice ortaya çıkarmış. Hadi şimdi ceketleri deneyelim!” Bir satış asistanı bulup çaktırmadan, daha uzun ceketleri var mı, diye sormalıydım.

“Akşam yemeğine gelecek misin?” diye sordu Gabi, dalgın bir ifadeyle. “Nelson alabalık pişirecekmış. Biliyorsun ki adam dört dörtlük bir aşçı.”

Gabi'ye dümdüz bir bakış attım. Nelson'ın dört dörtlük bir aşçı olduğunu biliyordum. Nelson'ı tanıdığım yirmi senenin yarısından fazlası boyunca hem de.

Beş yıl önce Nelson'ın Victoria Coach İstasyonu'nun arkasındaki kısmen salaş bir şıklığa sahip olan evine taşındığında, yalnızca ikimiz vardık ve sadece eski arkadaşların biraradayken sahip olabileceği o rahatlığa sahiptik. Babalarımız aynı okulda okumuşlardı. Biz de Nelson'la, *Monopoly* paralarını tahtanın altına kim sakladı diye kavga ederek ve sevgililer gününde ikimizin de en azından bir kartı olduğundan emin olmak için birbirimize kartpostal yollayarak büyümüştük. Açıkçası evli olmadan yürüttüğümüz evli gibi hayatımıza fazlasıyla alışmıştım. Nelson bana patronluk taslar, park yapışımı eleştirir ancak bir yandan da hesap kitabımda yardımcı olurken, ben de onun yaşam tarzına kadın dokunuşu katardım. Nelson haftasonlarım, sıkı dostu Roger ile yelken yaparak geçirirdi. Şimdi, yaz kapıda olduğu için, evin içi marina gibi kokmaya başlamıştı. Şampanya ve güneş kremi hariç.

Kız kardeşim Emery'nin düğününden sonra, Gabi ile Nelson çıkmaya başlamışlardı. Her ikisinin de mutlu olmasını istesem de Jonathan'ın diyeceği gibi, kendi içimde bir çatışma yaşıyordum. Gabi en yakın arkadaşımdı. Nelson ise, şey, ağabeyim gibiydi.

Gabi'nin geceyi evimizde geçirdiği ilk gece, duymamam gereken bir şeyler duymamak için üç tane uyku ilacı yutup başımı kuş tüyü yorganımın altına gömmüştüm.

"Eee, akşam yemekte olacak mısın?" diye sordu Gabi tekrar.

“Hımmmm, evet,” diye kekeledim. “Aslına bakarsan, hayır. Ben...”

“Sence Nelson bunu giyer mi?” diye sordu, kırmızı ipek bir şortu havada sallayarak.

“Kesinlikle hayır!” dedim, hiç düşünmeden. “Öyle boş boş sallanmasından nefret ettiğini söyleyip duruyor. Fark etmeden kendisini iş üstüne yakalayacağını düşünüyormuş sürekli...”

Bir süre dehşet içinde bakiştık.

Neyse ki tam o sırada bir ciyıklama sesi geldi ve Tristram’ın panik içindeki yüzü perdenin arasından belirdi. Hemen Honey karakterine büründüm.

“Bu bey pantolonumu çıkarmamı istedi!” diye bağırdı Tristram.

“Takım elbise için ölçülerini alacak, o kadar,” dedim çabucak. “Endişelenecek bir şey yok. Bırak da beyefendi ölçünüsün. Sonra geriye bir tek renk seçmek kalacak.”

Tristram karşı çıkacak oldu ama yüzümdeki kararlı ifadeyi görünce uzun boynunu içeri çekti.

“Vay canına,” dedi Gabi, etkilenmiş bir şekilde. “Şu Honey tavırlarını daha önce hiç görmemiştım. Ürkütücüymüş biraz.”

“Öyle mi?” dedim. Ne söyleyeceğimi bilememiştim.

“Sen içine jartiyer mi giydin?” dedi Gabi, imalı bir kalça hareketi yaparak. Yanaklarım kızardı. “Yoksa Jonathan ona da mı yasak koydu?” diye sorguladı beni. “Ajans işine devam etmenden dolayı memnun olmadığını biliyorum. Sonuçta artık saygıdeğer bir emlak acentesinin kız arkadaşısın.”

Şüpheyle kameraya baktım. Kırmızı ışığın açık olup olmadığını kontrol ettim. Soyunma kabininin içi çok hareketsizdi, o yüzden sesimi iyice alçalttım. “Çok merak ediyorsan söyleyeyim. Jonathan’ın, ajansıyla bir sorunu yok. Sadece artık başkasının kız arkadaşımıymış gibi davranmamı istemiyor. Kalan zamanımda ne yaptığım beni ilgilendirir. İlla bilmen gerekiyorsa, girişimci bir insan olduğum için benimle gurur duyuyor. Konu kapanmıştır.”

“Ahhh. Tamam, pes ettim,” dedi Gabi.

“Tristram’a takım elbise giydireceğim,” dedim, konuyu değiştirmek için.

Dediğim anda da Tristram kabinden, üstünde siyah bir ceketle ve çok hoş, koyu renk bir kot pantolonla çıktı. Övünmek gibi olmasın ama oldukça iyi görünüyordu.

“Vay canına!” dedim, ayılıp bayılarak. “Tristram, şu haline bak! Muhteşem görünüyorsun.”

Takmıyormuş gibi görünmeye çabalasa da yüzünde utanç bir gülücük belirmişti. Kıyafetler fark yaratmıştı ancak olayı asıl bitiren, kendine güvendi.

İleri atılıp kolumu beline doladım. Böylece ikimiz de Gabi’nin kamerasına doğru bakabiliyorduk. Kamerayı sabitlediğini umdum. Çünkü Gabi’nin omuzları, zar zor bastırıldığı kahkahaları yüzünden titriyordu.

Ben ise işimi fazlasıyla ciddiye alıyordum. Çünkü belli ki Tristram da öyleydi. Geri çekildiğini hissettim ve parmakları da anında ağzına gitti. Çaktırmadan ellerinden birini belime koydum, diğerini de kemer kancasına taktı-verdim.

"Eee, kendini nasıl hissediyorsun, Tristram?" diye cıvıladım. "Çeket, üzerinde fevkalade durmuş. Ne kadar geniş omuzların var. Harika!"

"Ya, evet, şey... süper," dedi mırıldanarak. Ortaokullu oğlan çocukları da ancak bu kadar konuşabilirlerdi. Fakat elimle belimi sıkıca kavrayacak kadar cesaretlenmesinden dolayı kendi haneme artı puan yazdım ve kurnazca pençesinden kurtuldum.

Selfridges'in alt katında, bilgisayar reyonlarının yanında, Tristram, Gabi ve ben güzel birer çay içtik. Sonra da Tristram'ı, programın yayımlanacağı zamanı haber vereceğimize dair söz vererek uğurladık. Yanılmıyorsa satış asistanlarından biri, giderken Tristram'a göz kırptı. Gelecek seferlerde, müşterilerime güven aşlamak amacıyla, asistanlara göz kırpmaları karşılığı rüşvet vermek, akıllıca bir yol olabilirdi.

"Sonlara doğru Tristram'ın gözlerini dekoltenen alamadığının farkındasın, değil mi?" dedi Gabi, elindeki kameranın ekranına bakarak.

"Öyle mi?" dedim kızarak ve kendime bir bardak daha çay koydum.

"Biraz daha yaklaşıyormuş göbek deliğini görecekmış. Bakmak ister misin?" dedi.

"Tanrım, hayır!" dedim çekinerek. Kendimi kamerada görmekten nefret ederdim. Görüntüler, asla aklımdakilerle bir olmazdı. Benim zihnimdeki görüntülerde, Elizabeth Taylor'ın gençliği oynuyordu.

“Bu kaydı MTV’ye göndermeliyiz,” dedi Gabi, frambuazlı pasta ile dolu ağzıyla. “Kendi programını bile yapabilirsin. *İnekten Popülere*. Ne dersin?”

“Olmaz, derim.” Yemesini gıptayla izliyordum. Ben, pastayı kokladığımda bile iki kilo alıyordum. Yapım böyleydi işte. Gabi benim için, *keyfine düşkün*, diyordu ama *Marks&Spencer*’m dediğine göre, kırk bedendim. “Öğle yemeğine de yer bıraksana.”

“Hiç sorun değil.” Çatalının arkasında kalan kırıntıları da ağzına tıktı. “Londra’nın en hızlı metabolizması bende. Nelson’la beraber olmamız, kaderimde yazılıymış. O ne kadar hızlı pişirirse, ben o kadar hızlı yiyorum!” dedi, göz kırparak.

Söylediği komikti aslında. Son erkek arkadaşı Aaron, pizza söylemek için telefon edecek vakti bile zor buluyordu ama öyle bir para kazanıyordu ki Gabi harca harca bitiremiyordu. Neredeyse evleneceklerdi.

Şimdi bunları düşünmenin hiç yeri değildi. Çok uzun bir hafta geçirmiştim ve açıkçası gecemi, evde, transa girmiş halde pembe dizi izleyerek geçirmek istiyordum. Bu sırada Nelson da ayaklarını ovsa güzel olurdu.

Sonra hatırladım ki bu gece evde, iki sevgili akşam yemeği yiyecekti. Yani ben fazlalık oluyordum. Gözümün önündeki huzurlu manzara paramparça oldu.

Bencillik yapma, dedim içimden. *Topla kendini*.

Gabi iyi bir arkadaştı ve Nelson gibi düzgün birini bulduğum için sevinmeliydim. “Bana yardım etmek için tüm gününü harcadın. Teşekkürler, çok tatlısın,” dedim.

“Hiç problem değil.” Gabi çayını bitirdi. “Hem bugün iş-ten izin almama gerek olmadı. Carolyn kanal tedavisi olduğumu zannediyor. Pazartesiye önce de işe beklemiyor.”

“Gabi...” dedim ayıplayarak.

Çantamın içinden telefonum çalmaya başladı. İki telefonum vardı: Sade olanı benim için, fiyakalı siyah olan ise iş için.

Çalan, kişisel telefonumdu. Ekrandaki numarayı görünce kalbim de en az korsemim altındaki midem kadar sıkıştı.

Yine de elimden geldiğince canlı bir sesle, “Merhaba,” dedim.

“Melissa!” diye bağırdı babam. “Derhal eve gel. Aile krizi yaşanıyor. Annenin sana ihtiyacı var.”

Sonra kapattı.

Olaya iyi yanından bakmaya çalıştım. En azından problemlerimden biri çözülmüştü. Ailemin evinde sevgi gösterileri nadiren yaşanırdı.

“Tebrikler,” dedim Gabi’ye. “Bu gece ev, sana ve Nelson’a kaldı!”

“Teşekkürler Mel,” dedi göz kırparak. Kendimi aynı anda hem memnun hem suçlu hem de azıcık hasta hissediyordum.

iki

Ailemin evine doğru arabamı sürerken korku içindeydim. Ardı arkası kesilmeyen mesaj seslerinin de durumuma bir faydası olmuyordu.

Nelson, gönüllü polismiş gibi, arabada özel telefon kiti kullanmak konusunda sürekli başımın etini yemeseydi bile, yine de mesajları kontrol etmek istemezdim. Hele de zaten tıktış tıktış olan ajandama randevu sıkıştırmak için yalvaran ya da evdeki acil durum her neyse onunla ilgili gelişmeleri içeren mesajları, hiç. Konu babam olunca cehalet, genellikle mutluluktur. Ki bu da en iyisiydi, zira ona kalsa, “gerçek, tüm gerçek ve sadece gerçek” üç farklı seviyede bilgi çeşidiydi.

Ailemin diğer üyeleri de ondan iyi değildi. Yaşadıkları krizleri önden açıklamaya nadiren zahmet ederlerdi. Sanırım bunun nedeni, kendimi içine attığım durum hakkında en ufak bir bilgim olsa, arabayı ters istikamete sürme ihtimalimdi.

Aynaya bakıp düşünceli bir ifade takındım. Noel'den itibaren geçen sekiz ay boyunca ortalık sessiz sakindi. Küçük kız kardeşim Emery, Noel zamanı, William adında, spor delisi, aşırı rekabetçi ve başından üç evlilik geçmiş bir avukatla ev-

lenmişti. En azından Romney-Jones standartlarına göre bir sakinlik yaşıyorduk. Çünkü Emery ve eşi, sekiz ayın büyük kısmını Chicago'ya taşınmakla geçirmiş ve ortadan kaybolmuşlardı. Gerçi Emery o kadar dalgın bir kızdı ki şu anda çocuk doğurmak üzere olup da bundan bahsetmeyi unutmuş bile olabilirdi.

Gazetelerde ayladır babam hakkında haber çıkmıyordu. Hoş, parlamento da şu sıralar tatildeydi zaten.

En son aradığımda annem, İrlanda'nın batısındaki yosunlu spa merkezlerinden birinde yaşamıyor ya da daha kötüsü Arizona'daki huzur çiftliklerinden birinde ciğerlerine holistik masaj yaptırmıyor, onun yerine malikanenin en büyük evinde kalıyordu. Tabii bunun da yine parlamentonun tatilde olmasıyla bir ilgisi olabilirdi.

Diğer kız kardeşim Allegra, İsveç'te, kocası Lars ile yaşıyordu. Lars sanat eserleriyle antikalar satıyordu ve tarih öncesi ok başları ile hiç merak etmediğim başka gizemli nesneler üzerinde uzmanlaşmıştı.

Ve büyükannem... Radyoda bana onu hatırlatan Julie London çalıyordu. Radyonun sesini açtım. Ailemin tek iyi yanı büyükannemdi: Göz kamaştırıcıydı, matraktı ve babama karşı cır cır konuşacak özgüvene sahip tanıdığım tek kişiydi. Hem babamdan daha yukarılarda birkaç kişiyi tanıyordu hem de esrarengiz bir kişisel geliri vardı ki bu sayede babam finansal kırıbacını onun sırtında şaklatamıyordu.

Büyükannemi herkesten daha çok seviyordum ama evde bir kriz yaşanıyorsa, onun Mısır'da veya benzer bir yerde deve turuna çıkmış, yarı saydam bir tülün altından herke-

si kendine hayran bırakmakla meşgul olduğuna neredeyse emindim.

Eve ulaşmam iki koca saatimi aldı. Park yerine geldiğimde gördüm ki dışarısı araba doluydu. Hayra alamet değildi bu. Ne kadar çok Romney-Jones ferdi olaya dahil olursa, kriz de o kadar katlanarak büyüdü. Çakıl taşlarının nasıl ezildiğine bakılırsa, insanlar arabalarını öfkeyle park etmişlerdi. Annemin, çamurla kaplı, beş kapılı *Mercedes*'inin arkasında bir köpek vardı. Belli ki hışımla arabadan çıkarken, zavallıyı içeride unutmuştu. Babamın *Jaguar*'ı, Emery'nin, düğünden beri aynı yerde duran, eski, limon yeşili *Beetle*'inin arkasındaydı ve devasa büyüklükte siyah bir *BMW X5*, ortadaki süslü çiçek tarhının neredeyse içine girmişti. Araba park edilmemiş de sanki aniden durdurulup oraya terk edilmiş gibiydi.

Arabaya göz gezdirdim. Yepyenydi. Kim bilir kime aitti?

Kendi *Subaru*'mu diğerlerinden uzağa, ortancaların yanına park ettim. Dikiz aynasında yüzümü kontrol edip kendimi acımasız eleştirilere hazırlamak için, üç kere yavaş ve derin nefes aldım. İşe yaramayınca, yanımdaki sakinleştirici şurup-tan birkaç fırt içtim. Sonra işimi sağlama almak için bir fırt daha içtim.

Sıcak ağustos gecesinde, bahçede yanıltıcı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Evi çepeçevre saran, kutu gibi kesilmiş uzun çalılıklarla ön duvar boyunca tırmanan misk güllerinin birbirine karışan kokusunu alabiliyordum. *Halledilmesi gereken her ne ise zamanında biter de Jonathan ile cumartesi gecesini için olan randevumuza yetişir miyim acaba*, diye düşündüm. Beni

danslı akşam yemeğine götürecekti ama neresi olduğunu söylememişti, sürpriz olmasını istiyordu. Mutlulukla içimi çektim. Jonathan'ın sürprizleri her zaman keyifli olurdu. Ailem için ise aynısını söyleyemezdim.

Omuzlarımı geriye attım. Bu işi ne kadar erken halledersem, dans salonunda en güzel Ginger Rogers elbisemle o kadar erken salınabilirdim.

Annemin en yaşlı Basset Hound köpeği olan Jenkins, ben yaklaşınca arabanın camına atladı ve heyecanla havlamaya başladı. Köpeği dışarı çıkardım. Yaşı ilerlemişti ve arka bacaklarındaki eklem iltihabından dolayı arabanın arkasından inmek için bazen yardıma ihtiyaç duyuyordu. Kendi iniş takımlarına kalsa, paldır küldür yere yapışıyordu.

"Selam ihtiyar!" dedim, koca kulaklarını okşayarak. Bir yandan da suratımı o zehirli nefesinden uzak tutmaya çalışıyordum.

Ben içeri yönelirken, hırıltılı sesler çıkararak minnettarlıkla peşimden geldi. İçeride nasıl bir hır gür oluyorsa, sesleri, uzaklardan gelen top atışları gibi, parke döşemelerden yansıyor. Feryatların ve kükrmelerin seviyesinden, kavganın her zamanki gibi mutfakta değil de kabul salonunda gerçekleştiği hükmüne vardım ki bu da üst düzey bir tartışma yaşandığına işaret ediyordu. İnsanın gözünü korkutacak kadar resmi bir yer olan kabul salonunda babam, rahatsız antika koltukların sağladığı tüm avantajlardan yararlanıyordu. Koltukların etrafında sinsi sinsi dolanır, sonra eğilir ve birdenbire oturan kişinin kulağına doğru kükrerdi. Annem tartışmalarını daha ziyade, elini uzatınca tabaklara ve bıçaklara erişebileceği mutfakta yapmayı tercih ederdi. *Yemeklik şarabı* saymıyorum bile.

“Aklını mı yitirdin sen?” Babam talihsiz birine bağıırıyordu. Annem olduğunu düşündüm. Zira anneme bu soruyu sıklıkla yöneltirdi. “Dünya etrafında mı dönüyor sanıyorsun?”

Kapıda duraksadım. Duyduğum yorumun katıksız ikiyüzlülüğünden dolayı, geçici bir felç yaşamaktaydım. Birisi kendisinden önce eline alıp *sayfalarını bozdu* diye, sabah gazetesini okumayı reddeden bir insandı kendisi.

“Hayır,” dedi biri, daha alçak ama aynı derecede keskin bir sesle.

“Dünyanın, sanatın etrafında döndüğünü düşünüyorum. Senin gibi, paranın etrafında döndüğünü düşünmekten iyidir.”

Ah, Tanrım. Allegra. Burada ne işi vardı?

Jenkins inledi, kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle parkelerin üstünde sıçrayarak, gelecek bir zarardan korunmak için en uzak köşe olan mutfığa doğru kaçtı. Ona katılmak çok cezbedici bir fikir gibi görünüyordu. Üstelik köyde şölen zamanıydı ve annemin tüm kek stantlarını talan ettiğinden emindim. Zira dört adet meyveli çörekle asla yetinemezdi.

“Bu kadar müşkülpesent olma!” diye gürledi babam. Babamın, Allegra’nın sanatkar doğası için, daha doğrusu tuhaf bir biçimde karlı olsa da, Lars’ın sanat galerisi için vakti yoktu. “Melissa bile karşıma böyle saçmalıklarla çıkmıyor. Üstelik daha steno ile sokak fahişeliğinin farkını bile bilmiyor.”

Harika. Babama göre ajansım, hala unutmadığı bir şakadan ibaretti. Bari komik bir şaka olsaydı.

“Martin!” diye tiz bir çığlık attı annem. “Meissen tabağını kül tablası olarak kullanma!”

Beni savunmaları için anneme ve Allegra'ya on saniye verdim. Kimse savunmaya geçmeyince, babamın dediklerine kendi düşüncelerini eklemeyince önce içeri dalmaya karar verdim.

"Ah, Tanrım, yine ne oldu?" Babam kükreyerek, kendine has bir şekilde beni selamladı. Belli ki beni buraya kendisinin çağırdığını unutmuştu.

"Merhaba Melissa," dedi annem, sımsıkı dudaklarının arasından. Dudakları sahiden sımsıkıydı. Tüm yüzü, doğal olmayan bir şekilde gerilmiş gibi görünüyordu ve pırıl pırıl sarı saçlarını, her zaman olduğundan daha fazla öne düşürmüştü. "Burada olmana çok sevindim. Eminim sen, herkesin aklını başına getirebilirsin hayatım. Her zaman olduğu gibi."

"Merhaba anne. Merhaba baba," dedim. *Harikalar Diyarı*'ndaki Alice gibi, olduğum yerde küçülüyordum. Sanki tekrar dokuz yaşına geri dönmüştüm. "Merhaba Allegra. Seni görmek ne güzel. Stockholm'de olduğunu sanıyordum."

Kabul salonunun basma kumaşları arasında Allegra, seyre değer görünüyordu. Beni bir cenaze evi koltuğu gibi gösterecek ama onun zarif bedenini ise bir tasarımcının elinden çıkmışçasına çevreleyen uzun, siyah, kaftanımsı şey içinde, her zamankinden daha uzun boylu duruyordu. Bununla beraber üstündeki, sahiden de tasarımcı işi olabilirdi. Ortak tek noktamız olan uzun siyah saçları, sırtında hafifçe dalgalanmıştı. Mat kırmızı rujla boyadığı dudakları dışında hiç makyaj yapmamıştı. Gözlerimi ağzından alamıyordum.

"Lars'ı terk ettim," diye bildirdi. Üstüne hakim olan tüm siyah ve beyazın ortasında, kıpkırmızı dudaklarını hipnotize edici bir şekilde oynatmıştı. "Eve döndüm."

“Neden bu *eve* döndüğünü Tanrı bilir ancak,” diye lafa karıştı babam. “Ham Cammon’da kendine ait gayet güzel bir evin var.”

Allegra cevap olarak babama kızgın bir bakış attı ve acılı bir ifade ile bana döndü. “Bitti. Her şey bitti Melissa.”

“Olamaz!” dedim. Kendimi çok kötü hissetmiştim. “Zavalılık!” Allegra ve Lars’ın, tam da sanatçılardan bekleneneği gibi, çalkantılı bir ilişki yaşadıklarını biliyordum. Ama daha önce Lars’ı hiç terk etmemişti. İki farklı ülkede iki ayrı evleri olmasının amacını böyle açıklamıştı. Böylece, birlikte geçirdikleri süreyi hoş bir şekilde kısaltıyordu. “Ne oldu?” diye sordum.

Allegra’nın solgun çehresi bir an karardı. “Şu anda konuşamam.”

“Çok mu üzgünsün? Kendine biraz zaman tanı,” dedim. “Gabi, Aaron’dan ayrıldığı zaman çok...”

“Hayır,” dedi Allegra. “Gerçekten konuşamam. Önce avukatımla görüşmeliyim.”

“Avukat mı?” Elim ağzıma gitti. O derece mi kötüydü araları? “Allegra, çok üzüldüm!”

Başını eğdi. “Biliyorum. Şu anda buraya doğru geliyor.”

“*Şu anda mı?* Kaşlarımı çattım. “Önce bir uyusan, sakinleşsen. Avukat bekleyemez mi?”

Allegra, dudaklarının fermuarını kapatır gibi bir hareket yaptı.

Annem sabırsızca içini çekti ama babam, kaldırdığı eliyle onu susturdu. “İşte benim kızım,” dedi, gurur dolu bir gülümsemeyle. “Ayakkabılarını bağlamadan önce bile her şevin

hukuka uygun olduğundan emin olacaksın. Evlilik öncesi sözleşmeni Stockholm'de değil de İngiltere'de yapmış olduğuma memnunsundur artık herhalde. Hı?”

Allegra, küçümseyen bir edayla başını geriye attı.

“Zekice düzenlenmiş bir sözleşmenin içinde bir nevi sanat dokunuşu olduğunu düşünmüşümdür hep,” diye sonuca vardı babam.

“Ama hayatım, neden Ham'deki evine dönemiyorsun?” diye sordu annem. Elleri otomatikman sigarasını aradı ancak belli ki senelik sigara bırakma heveslerinden birini yaşıyordu. Zira altın kaplamalı kutusunu etrafta görememiştim. Elini kanepenin altına uzatıp önüne yavru bir kedi işlenmiş olan bir bez çanta çıkardı. Beni hayrete düşürerek, çantanın içinden şekilsiz bir yün çilesi aldı ve örmeye başladı. Sigarasını içemediği için dudaklarını sımsıkı büzmüştü.

Babam purosunun külünü gösterişli bir biçimde şömineye silkti.

“Ölümün kimin elinden olacak, merak ediyorum Martin,” dedi annem, gözlerini yumarak. “Tütünden mi, benden mi?”

“Senin elinden olmasını umarım hayatım,” dedi babam hemencecik. “En az iki adet tütün ithalatı şirketinin yönetim kurulundayım. Kendi işime gölge düşürmem yazık olur.”

Hızla Allegra'ya döndü. “Annenin sorusuna cevap ver Allegra. Neden Ham'e dönemiyorsun? Oradaki evin gayet güzel. Ne oldu? Lars kilidi mi değiştirdi?”

“Lars kilidi falan değiştirmede,” dedi Allegra, burnundan soluyarak. Uzun siyah elbise kollarını sinirle havalandırdı.

Babamla ikisinin burunları, neredeyse birbirine değecekti. “Orası benim evim.”

“O zaman neden benim evimi dağıtmak yerine gidip öfke-ni orada kusmuyorsun?” diye sordu babam. “Ergenlik döne-minde, annenle ben bunu bir kez daha yaşamıştık. Tekrardan geceyarısı çalan telefonlara uyanmak ve bahçede ölü kediler bulmak istemiyorum.”

Ölü kediler mi? Kimse bana bir şey söylememişti. O za-man bile.

“Seni evimizde görmekten tabii ki çok mutluyuz hayatım,” diye ekledi annem, hışımla örgüsünü örerken. “Seni görmek çok güzel.”

Babam topuğunun üstünde döndü. “Kafayı mı yedin Belinda? Mutlu falan değiliz! Sadece vekillik yapmıyorum. Şimdi bir de olimpiyat alt komitelerinde görev aldım.”

“Öyle mi?” dedim. Dikkatimi çekmişti. “Hiç bilmiyordum.”

“Evet, öyle. *Londra 2012 Olimpiyatları* için birkaç komi-teye katılmak üzere davet edildim. Çok zamanımı alacak. Bir sürü toplantı ve karşılamaya katılmam gerekecek. Vesaire ve-saire...” dedi. Sanki tüm hayatı boyunca devletin ödediği ge-zilere katılmak için fırsat kollayan kendisi değildi.

“Sahiden mi?” dedim. Her şeye karşın etkilenmiştim. Babamı olimpiyat ruhu sarmıştı. “Tebrikler,” diye ekledim.

Konuyu geçiştirmesine rağmen gururunu saklayamıyordu. “Eh, şimdilerde fırsatlar havada uçuyor. Tabii doğru insan-lar için... Anlarsın ya.”

Maalesef anlıyordum.

“Eee, ne komitesinde yer alacaksın?” dedim merakla.

“Aman, Őu bu iŐte... Hakkında pek konuŐmamalıyım,” dedi. “Őu anda sır gibi. Ama ũst dũzey olacak. Çok ũst dũzey.” Son dediŐiyle birlikte tekrar gerčekliĐe dũnműş olmalıydı çünkü Allegra’dan yana kızgın bir bakıŐ attı. Allegra koltukta, önündeki kristal kũreye bakan bir falcı gibi oturuyordu.

“Sen de takdir edersin ki yapmam gereken onca iş varken, son ihtiyacım olan Şey, evimde amatũr tiyatro dũzenlenmesi. *Operadaki Hayalet*’i izlemek istersem batı yakasına giderim. Bu gece burada kalabilirsin Allegra ama pansiyona gelmiş gibi yerleŐmeni istemiyorum. Bir kere, bu hafta annenle benim misafirlerimiz vardı.”

Annemin yũzũ bir anlığına korkuyla doldu, sonra hızla œrgũsũne devam etti. Zamanının çoğunu, babamın nũfuzlu seœmenleriyle iş dũnyasından dostlarına akşam yemekleri ve kokteyller organize ederek geœiriyordu. Kalan zamanında ise af dileyen ve nahoŐ geliŐmelerle ilgili aœıklamalar ihtiva eden notlar yazıyordu.

“Ham’e dũnemem çünkü evin kapısı, polis tarafından, OLAY YERİ-GİRİLMEZ yazan sarı bantlarla kapatıldı!” diye kũkredi Allegra.

“Ne?” dedim, soluğum kesilerek. Ama kimsenin beni dinlediği yoktu.

“Histerik olma,” dedi babam ilgisizce.

Panik iœinde Allegra’ya baktım. Annem, duyduğu habere, babamın haftasonu planlarına gũsterdiĐi kadar bir korku gũstermemiŐti. Babamla Allegra’ya gelince, sanki bu durumdan eğleniyor gibiydiler.

“Güzel evimde, üç farklı ülkeden gelmiş polisler cirit atıyor. O yüzden dönmeme müsaade edilmiyor, tamam mı?” diye patladı Allegra, azımsanmayacak bir keyifle. “Eğer gerçekten mecbur olmasaydım kör olasıca evinin kapısından adımımı atar mıydım sanıyorsun? Tanrı aşkına, altı üstü kocamı terk ettim, sinir krizi falan geçirmiş değilim!”

Annem boğulur gibi bir ses çıkardı ve örgü çantasını karıştırmaya başladı. *Acaba daha yoğun stres anları için farklı örgü modelleri mi var*, diye merak ettim. Ama onun yerine, bir ilaç kutusu alıp kapağını açtı, eline boşalttı ve bir avuç hapı yuttu.

“*Valerian*,” diye yalan söyledi, şok içindeki suratımı görünce. Hiç de ikna edici değildi.

“*Valerian, Vicodin, Valium...*” diyerek düşüncelere daldı babam. Bir yandan da pofur pofur puro içiyordu. “Narkotik alfabeyi baştan sona giderken harflerin ne önemi var?”

“*Viagra*’ya kadar yolu var tabii,” diye laf soktu Allegra.

Bunun üstüne babam tekrar kükredi: “Yeter. Çalışma odama gidiyorum. Yirmi üç bin duyarlı seçmenin, yapmamı istediği gibi çalışacağım.” Bunun üzerine purosunun ucunu şömineye atıp dışarı çıktı.

Kavga etmek için doğrulmuş olan Allegra kendini tekrar koltuğa attı ve açık kapıya doğru ters ters baktı. “Babam gibi huysuzlar, yaşlanınca dize gelirler sanıyordum.”

“Gelmezler,” dedi annem. Babam odadan çıktığı için artık daha dingin görünüyordu. Ama örgüsüne aynı hızla devam etti. “Bilakis daha da huysuzlaşıyorlar. Şu kokulu peynirler gibi.”

Kimse bana ikram etmeyi düşünmediği için, maun sehpa-daki tepsinin üzerinde duran çaydanlıktan kendime çay koy-

dum. Allegra'ya aklımdaki soruları sormak için yanıp tutuşuyordum ama zıtlaşmamak için konuya başka yoldan girmeye karar verdim. Kulağa geldiği kadar kolay olmayacaktı.

“Ne kadar kalmayı düşünüyorsun Allegra?” diye sordum. “Yani İngiltere’de.”

“Tanrı bilir.” Dramatik bir şekilde nefesini verdikten sonra ayakkabılarını fırlattı ve çıplak ayaklarını altına aldı. Ayak tırnakları, kıskanılacak kadar güzel bir yakut kırmızısına boyanmıştı. “Sınır dışı edilene kadar sanırım.”

“Aman, hayatım. İşlerin oraya varacağını sanmıyorum,” diye mırıldandı annem. Duraksadı, sonra daha ciddi bir ifadeyle devam etti. “Varmaz, değil mi?”

Olduğum yerde buz kestim.

“Lars denen bok parçasının neler çevirdiğine bağlı orası,” dedi Allegra tıslayarak. “Ve inan bana, öğrendiğim zaman sadece Scotland Yard Polisi’nden değil, benden de kaçmak zorunda kalacak.”

“Allegra,” diye dikkatle söze başladım. “Polis evinizi neden bantla çevirdi? Kimsenin başına bir şey gelmedi, değil mi?”

Babam koridorda pusu kurmuş bekliyor mu diye kapıya doğru mecburi bir bakış attı. Anlaşılan babamı olaylardan mümkün merteye uzak tutmak istiyordu. Nedenini bilmiyordum, muhtemelen iktidar oyunları yüzündendi. “Lars’ın uluslararası bir kaçakçılık ağı ile ilişkisi olduğu iddia ediliyor. Tam olarak nedir, bilmiyorum ama kokain olduğunu sanıyorum. Gergedan boynuzu da dendi. Ve tarihi eserler.” Sustu ve sağ elindeki kalın altın yüzükleri döndürdü. “Tam bir salak.”

“Tanrım,” dedim, şok içinde. “Lars’tan böyle bir şey...”

“Bir de tabanca,” diye devam etti, uzun beyaz parmaklarıyla fiske atarak. “Bir tür uyuşturucu daha varmış ama adını hatırlayamıyorum...”

“Allegra!”

“Ve muhtemelen kara para aklama. Ama yani, kanıt için benim evimi aramalarına ne gerek var ki?”

Bir kız kardeş olarak verebileceğim hiçbir kibar cevap olmadığı için bir süre sessizce oturduk. Ortamda sadece annemin örgü şişlerinin birbirine vurma sesi vardı. Ne ördüğünü çıkaramamıştım. Gördüğüm kadarıyla Jenkins için bir ceket de olabilirdi, kendisi için bir tören şapkası da.

“Anne, ne örüyorsun?” diye sordum. Interpol’ün evimize akın etmesi an meselesi bile olsa, bilmem gereken en önemli şey buydu sanki. “Emery hamile mi yoksa?”

“Bildiğim kadarıyla değil hayatım,” diye cevapladı. “Hoşuma gidiyor işte. Ellerimi meşgul ediyorum. Kadın Enstitüsü’nden bir hanım, sigarayı bırakabilmem için örgüyü önerdi. Dediğine göre, kendisi günde kırk tane içiyormuş, şimdiyse bir haftadan kısa sürede iki kişilik battaniyeler örebilmeye başlamış. Ayrıca sıkıldığım zaman, şu şişleri babanının koca burnuna batırdığımı da hayal edebiliyorum.”

“Evlilik yıl dönümünüz için plan yaptınız mı? Eylülde otuz beş sene olacak, değil mi?” diye sordu Allegra.

Annem yine şişlerini hızlandırdı. “Daha haftalar var. Tebrik kartı falan almayın henüz.”

Konuyu değiştirmek için Allegra’ya, “Eee, ne yapacaksın?” diye sordum. Para hakkında konuşmak hassas bir şeydi ve

nefret ederdim. "Polis, banka hesaplarınızı dondurmak gibi korkunç bir şey yapmadı umarım."

Allegra başını bana döndürünce kapkara saçları havada dalgalandı. "Nereden bildin?"

"Hiç. Tahmin ettim." Aptal değildim. Babamın başına iki kere gelmişti.

İçini çekti. "Şey, evet. Dondurdular. Ben de o aşağılıktan borç almak istemiyorum."

"Kimden? Lars'tan mı, babamdan mı?"

"Babamdan. Gerçi Lars'ın bana borcu vardı."

"Bir farkları yok hayatım," dedi annem mırıldanarak. "Çünkü babanın da borç vereceğini sanmıyorum."

"Bence de," dedim. "Zaten verdiğinde de koşul koyar."

Kendi tecrübemden biliyordum. Babamın verdiği borçların yanında, refecilerinki hayır kurumundan hibe almak gibiydi. Faizini ödeyemezsen, yerine iyilik isterdi.

"Atlatmanı sağlayacak kadarını ben verebilirim," diye teklif etti annem. "Ama..."

"Hayır, hayır," dedi Allegra, ellerini katı bir şekilde dizlerine koyarak. "Kendime bir iş bulacağım. Zengin koca bulamayınca sen de öyle yapmıştın, değil mi Melissa?"

Şok içinde bakakaldım. Neye şaşıracağımı bile bilmiyordum artık.

"Şaka yaptım," dedi Allegra. "Yani, ne kadar zor olabilir ki? Londra'da yaşamak için çok paraya ihtiyacım yok. Herhalde elli bin yeterli olur. *Times* nerede? Gazetede iş ilanları yok muydu?"

Gözlerimi kıstım. Babamın, gelip çözmemi istediği konunun, bu olmadığını umuyordum. Ben problem çözücüydim,

cadı değil. “Allegra,” diye söze başladım. “Ne gibi yeteneklerin olduğunu düşündün mü? Çünkü tecrübesiz birine o meblağları ödeyen çok az yer vardır...”

Sehpadaki telefon çaldı. Annem, sesin ne olduğunu anlamaya çalışır gibi baktı, sonra ahizeyi kaldırdı. “Alo?”

“Rujun taşmış,” dedi Allegra bana. “Sürecekse şöyle cakalı bir ruj süreceksin ya da hiç sürmeyeceksin.” Utanç içinde pudramı ararken verdiği bilgiyi hazmetmem için bir süre sessiz kaldı sonra devam etti. “Acaba renksiz dudak parlaticısı mı sürsen?”

Annem ahizeyi göğsüne yaslayıp duygudaş bir edayla bana baktı. “Baban çalışma odasından arıyor. Yukarı çıkıp onu görmeni rica ediyor. Seninle konuşacağı bir iki mesele varmış.”

“O meselelerden biri, kesin *para* olacaktır,” diye homurdandı Allegra.

“Allegra,” dedi annem, cılız bir sesle.

Ayağa kalktım. Babamın kıyamet yeri havasındaki çalışma odasına kaçmayı istemem oldukça tuhaftı.

Babamın çalışma odasının on metrelik çapına -bağırma mesafesi- girdiğim anda midem düğümlenmeye ve avuçlarım terlemeye başladı. Çocukluğumun neredeyse bütün zorlu konuşmaları, duvarlarında kitaplar dizili o odada geçmişti. O zorlu konuşmaların çoğunluğu, beni bir dizi pahalı okulda okutmanın maliyet verimliliği hakkındaydı. Maalesef benim notlarımla kıyaslayınca, Prenses Diana, Stephen Hawking gibi kalıyordu. Ama araya başka keyifli anlar da katılmıyor değildi. Mesela bir seferinde bir vergi skandalından kaçınmak için gidip Fransa’da yaşayacağımızı yine bu odada söylemişti.

Sonra bir de *Snoopy* desenli pijamalarımın utanç verici bir şekilde başrolü oynadığı, yabancı bakıcımızın korkunç bir davaya taşıdığı skandal vardı ve...

Her nasılsa babam, meşe ağacından panellerle kaplı çalışma odasında kendi ortamındayken, kendimi pelte gibi hissetmeme sebep oluyordu. Hem de bir senedir Honey'nin sağlam karakterinde hak iddia etmeme rağmen. Bu günlerde, ben-den kendisine dikiş makinemle perde dikmemi isteyebilecek Emery'ye, "Git de satın al," diyebilecek kıvama gelmiştim. Ama konu babam olunca işler değişiyordu.

Uzun koridorlar boyunca yürüyüp evin babama ait olan kısmına vardım. Odasına girdiğinde babam çoktan içki sürahisini masasına taşımış, kendisine de büyük bir bardak viski koymuştu. Kapıyı vurduğumu duyunca koltuğunu Bond filmlerindeki kötü adamlar gibi çevirdi ve dirseklerini masaya dayayıp ellerini sadece parmakları değecek şekilde biraraya getirdi. Böyle yapmasından nefret ediyordum. Genellikle benim bilmediğim bir şeyi bildiği ve bana hemen söylemeyeceği anlamına gelirdi.

"Melissa," deyip sanki mülakata gelmişim gibi sandalyeyi işaret etti. "Otur lütfen. Ayaklarını dinlendir biraz."

Kişisel almamaya çalıştım.

"Ne zamandır baş başa konuşmamıştık, değil mi?" dedi viskisinden bir yudum alarak. "Yanlış hatırlamıyorsam, en son kız kardeşinin düğününde konuşmuştuk. Bana şu eskort ajansından bahsetmiştin."

O düğünü ben organize etmiştim. Tek başıma.

"Eskort ajansı değil," diye cevapladım kızgınlıkla. Yine olmasına düşmüştüm.

“Ya, evet...” dedi, elini suratıma doğru sallayarak. “Dediğin gibi olsun. Her neyse, işler nasıl gidiyor? Canlandın mı biraz?”

“İyi gidiyor,” dedim ihtiyatla.

“Bağlantılar kurabiliyor musun?”

Suratına dikkatle baktım. Bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim ama belli bir yere gittiği kesindi. Varmak istemeyeceğim bir yer. “E, evet.”

Kaşlarını çattı. Sanırım anlayışlı bir ifadeye büründüğünü düşünüyordu. “Yoksa o sıkıcı erkek arkadaşın neleri yapıp yapamayacağını belirlemeye mi başladı? Hımmm? İşinin gerekleri konusunda oldukça katı görüşleri vardır herhalde, ha?”

Nasıl yapmıştı bunu? En derin sırlarıma doğru telepatik bir iletim hattı mı kurmuştu? Bir terleyip bir üşümeye başlamıştım.

“Hayır,” dedim, belki milyonuncu kez. “Jonathan, ajansı devam ettirmemden dolayı son derece memnun. Zaten son zamanlarda yaptıklarım, insanların kıyafetlerini düzeltmek ve partilerini düzenlemekten ibaret. Ama eminim ki başka bir müşteri gelip...” Söylediğim şeyin gerçek dışı olduğunu fark edip yavaşladım. Lafa başlamıştım bir kere. “Yaşam stili ile ilgili bir yardım isteseydi de anlayış gösterirdi.”

Ding! Nelson’ın yalan detektörü kafamda çınladı.

Kahretsin.

Babam başını yana eğip küçük, aptal bir kızmışım gibi gülmüsedti. “Bu iyi işte. Böyle zekice bir iş fikrinin çöpe gitmesi yazık olurdu.”

Olayların beklenmedik gidişatı karşısında afallamıştım. Küçük Hanımefendi Ajansı hakkında son konuştuğumuz za

man, beni fahişelik yapmakla ve ailemin ismine leke sürmekle suçlamıştı.

“Her neyse Melissa, madem işlerin bu kadar iyi gidiyor, iki koca ayağın bir pabuca girmiş olmalı. Değil mi?”

“Şey...”

“Hadi ama, işim iyi gidiyor demedin mi?”

“Evet, gidiyor.”

“O zaman Allegra’ya da yapacak bir şeyler bulursun.” Fiyakalı bir şekilde kendini masadan ittirdi ve telefonun yanındaki rehberden ahabap çavuşlarının isimlerine bakmaya başladı. “Kızı biraz meşgul et de başımdan gitsin.”

Gözlerimi diktim. “Şaka yapıyorsun herhalde.”

Babam rehberden gözlerini kaldırıp bana baktı. “Allegra’nın boşanması, şaka konusu gibi mi geliyor sana?”

“Hayır ama...”

“Kardeşlerine karşı olan ilgisizliğin dikkat çekici,” dedi kinayarak. “Emery’nin düğününe yardımcı olman için sana resmen dil dökmek zorunda kaldım. Kendini kız kurusu gibi hissettiğinden mi böylesin? Her zaman yapman gereken gönüllü işler olacaktır. Evde kalmak, dünyanın sonu değil benim canım kızım.”

“Ama Allegra’ya iş falan veremem!” diye hayıflandım. “Yardım etmek istesem bile ajansımda yapacak o kadar iş yok ki. Ayrıca yardım etmek istiyorum da. Sanat galerisi gibi bir yerde çalışsa daha iyi olmaz mı? Bütün tecrübesi... sanat dalında.”

Allegra’nın sadece yedi adet telefon görüşmesi yaparak tüm müşterilerimi kaçırabileceğini söylemek istemedim. Kızın in-

san ilişkilerindeki başarısı ancak bir mezar hırsızınıninki kadar-
dı. Üstelik müşterilerimin çoğunluğu da aşırı derecede hassas
insanlardı.

Babam dikkatle suratıma bakarken sabırla dinledi.
“Farkındayım Melissa. Allegra hangi galeriye gitse el üstünde
tutulur.”

Bu rezil palavrayı duyunca gözlerim yuvalarından uğra-
dı... Neyse ki bir an için olsa da gözlerini kaçırma inceliğini
gösterdi.

Yumuşak bir sesle devam etti. “Kızlarına kol kanat geren
bir baba olarak şöyle bir düşününce, Allegra’nın tekrar bir işe
girmesini...”

“İlk defa işe girecek,” diye düzelttim. “Daha önce hiç ger-
çek bir işi olmadı.”

“Aynen öyle,” diye kabul etti babam. “Al sana, mülakat
stresine girmemesi için kuvvetli bir sebep. Zaten olasılıkla ka-
bul edilmez. Şimdi hiç sırası değil.”

“Bir de polis soruşturması var,” diye ekledim.

“Biliyorum,” dedi babam. “Ve şey...” Sesini kısıp ihtiyatlı
bir şekilde konuşmaya başladı. “Gazeteciler feci meraklı yara-
tıklar. Önde gelen bir politikacının çocukları olmanın yarat-
tığı baskıdan dolayı çok çektiğinizi biliyorum.”

Parmaklarının üzerinden boncuk boncuk gözlerle bana bak-
tı. Tam o sırada jetonum düştü. Hem de büyük bir gürültüyle.

“Allegra’ya ofisimde iş vermemi istemenin nedeni, başka
birinin yanında çalışmasını istememen!” dedim.

“Bir kerede anladın, bravo,” dedi babam. Sanki görüşme-
mizin bitmek üzere olduğunu belirtir gibi, masasının üzerin-

deki kağıtları karıştırmaya başladı. “İnsan Kaynakları’ndan meraklı bir kadının işimize karışmasını istemeyiz. Allegra’nın, netten porno indirdiği veya tuvalette uyuşturucu aldığı için *Sun* gazetesinin baş sayfasına çıkmasını ise hiç istemeyiz.”

“Ama ona istediği paranın yarısını bile verecek durumum yok,” diye karşı çıktım. Allegra’nın had safhada yüksek bir maaş beklentisi vardı. “Kendim bile o kadar kazanmıyorum!”

“Bedavaya çalışacağını sanmıyorum. Onun gelirini, nasıl desem, senin için tamamlamaya razıyım.”

Gözlerimi babama diktim. İşin içinde bir bit yeniği olmalıydı. Babam, öyle yok yere para verecek türden bir işadamı değildi.

“Hatta senin için de bir güzellik yapabilirim,” dedi, cömert bir edayla. “Uluslararası görgü kuralları ile ilgili biraz rehberliğe ihtiyacım olacak. Sonuçta olimpiyat komitesinde oldukça yüksek rütbeli insanlarla görüşeceğim. Kim bana Londra’nın birinci sıradaki görgü kuralları uzmanından iyi rehberlik edebilir?”

Tamamen dengemi yitirmiştim. Babam kararsız kaldığını fark etti ve sakat bacaklı bir tarla faresini gören şahin gibi yakaladı beni.

“Çok güzel olmaz mı Melissa?” diye sordu. “Sadece uluslararası öneme sahip bir projede çalışmayacaksın. Aynı zamanda babana da yardım etmiş olacaksın! Ve işini de bir üst seviyeye taşıyacaksın! Para da alacaksın! Ve...” Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: “Belki hoş, genç adamlarla da tanışacaksın.”

“Benim hoş bir genç adamım var, teşekkürler.”

Burnunu çekti. “Amerikalı vardı bir tane, ever. Eee, anlaşıktık mı? İkimizin arasında? Hımmmm?”

Kaçırdığım bir nokta olduğunu biliyordum ama üzerine parmağımı basamıyordum. “Peki ya hayır dersem?” dedim cesurca.

Viskisini başına dikti. “Bu soruya cevap vermeyeyim Melissa. Uzun lafın kisası, Allegra’yı başımda istemiyorum. Sürekli ilgi bekleyen bir vampir yarasa gibi. Uğraşmam gereken bir sürü iş var. Listeme bir de Allegra’yı -ve seni- eklemek zorunda kalırsam çok bozulurum.”

“Düşünürüm o zaman,” dedim. Başka şansım var mıydı ki? “Elimden geleni yaparım.”

“Güzel, güzel...”

Telefonu eline aldı ve bana eski yeni tüm dişlerini ortaya koyan abartılı bir gülümseme bahşetti.

Bunun üzerine müsaade istedim ve sinirlerimi yatıştırmak için alt kata, mutfağa gittim.

üç

Ertesi gün, Jonathan ile dans ederek ve kadehlerce Krug şampanyası içerek tasalarımın kurtulmayı planlamıştım. Fakat Londra'ya vaktinde dönemedim. Annem, Allegra ve babam, her biri ayrı ayrı yanıma gelip akşam yemeğine kalmam ve *babamın/annemin/Allegra'nın aptalca bir şeyler söylemesine engel olmam* konusunda ısrar ettiler. Yerine getirilmesi imkansız bir görev üstüme yıkılmıştı. Jonathan'a nihayet telefonla ulaşmayı başardığımda gördüm ki o da bana ulaşmaya çalışıyormuş.

"Dün gecedен beri seni arıyorum. Nerelerdeydin?" diye sordu, o muhteşem Amerikan aksanıyla. "Çok endişelendim!"

Sevinçten içim ürperdi. Jonathan dünyadaki en seksi sese sahipti herhalde. Yüksek bütçeli hukuk dizilerindeki aşırı rutkulu ve pahalı avukatlar gibi konuşuyordu. Şansıma, o da benim gösterişli İngiliz aksanımı, aynı oranda seksi buluyordu. O yüzden, saatlerce havadan sudan konuştuktan sonra, şehvetle birbirimizin kucağına atılabiliyorduk. Ayrıca itiraf etmeliyim ki sizin için endişelenen birinin olması fazlasıyla güzeldi.

“Evdeyim,” diye açıkladım. “Kasabada. Cep telefonu iyi çekmiyor burada, maalesef.”

“Evi de aradım. Sürekli meşguldü.” Konuşurken saçlarım gür, kızıl saçlarının arasına soktuğunu hayal edebiliyordum. Aynı anda başını da hafif bir açıyla yana eğdi ve boynunda ki karamel rengi çiller ortaya çıkardı. Düşününce tekrar ürperdim. “Beş kere falan mesaj bıraktım ama kimse dönmedi.” Sesi yumuşadı. “Melissa, maalesef desene gene.”

Kızardım. “Maalesef,” dedim, billur gibi bir sesle. “Ayrıca ailem de *korkunç*. Yine krize girmişler. O yüzden geldim. Hadi kes artık da bu geceyi konuşalım.”

Jonathan içini çekti. “Vaatler, vaatler. Evet, bu geceyi konuşalım. Ne yazık ki bütün planlarımızı iptal etmek zorundayım.”

“Ah, neden?” diye sordum. Tünelin ucundaki ışığın söndüğünü gördüm.

“New York’tayım şu anda. Dün aradılar ve derhal uçağa atlayıp gelmem gerekti. O zamandan beri sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“İş için mi?” diye sordum çekinerek. Jonathan’ın çalıştığı emlak acentesinin merkezi New York’taydı. Tıpkı eski eşi Cindy gibi.

Duraksadı. “Evet, iş için. Halletmem gereken başka bir şeyler daha vardı. Toplantı sırasında çıktım, o yüzden şimdi konuşamayacağım. Üstelik seninle konuştukça, bu geceyi kaçırdığım için daha çok pişman oluyorum. Ama pazartesi günü döneceğim ve söz veriyorum, telafi edeceğim. New York’tan istediğin bir şey var mı?”

“Sen gel, yeter,” dedim, hüsrânımı belli etmemeye çalışarak.

“Tamam tatlım,” dedi. “Kapatmam lazım. Kendine iyi bak. Hep aklımdasın.”

“Sen de benim,” dedim sessizce ve sonra kardeşim fırtına gibi odaya daldı. Peşinden de babam ve köpekler gelince, telefonu kapamak zorunda kaldım.

Pazar günü, dönüş yolunda bitkin haldeydim. Aklımdan, babama vermiş olabileceğim binlerce yıkıcı cevap geçiyordu. Ama işte, beynim asla gerektiği zaman işlemiyordu. Otobandaki ağır trafikte emekleyerek giderken, pişmanlıkla, haklı olduğunu düşündüm. Allegra'nın ihtiyaç içinde olduğu böyle bir zamanda ona nasıl yardım edebileceğimi kendiliğimden düşünmem gerekirdi. Sonuçta kardeşimdi ve çocukken yaşadıklarımız artık geride kalmıştı. Yeterince iyi baksaydım, ortak noktalarımız olduğunu bile görebilirdim. Yalnız çok iyi bakmam gerekliydi.

Eve gelip kapıyı açtığım anda burnuma fırında kızarmış tavuğun ağız sulandıran kokusu doldu. Kalbim, hayattaki küçük şeyler için duyduğum şükranla kabardı. O küçük şeylerden biri, kendi soslarını hazırlayabilen ev arkadaşımı.

Nelson'ı yoldan arayıp haftasonu yaşadığım aile faciasından ve Jonathan'ın akşam yemeğimizi iptal etmesinden bahsetmiştim. O da beni her zamanki gibi harikalar yaratarak karşılamıştı. Nelson, ailemle geçirdiğim haftasonlarından sonra sıkıntımı hafifletmek için teselli yemekleri organize

edecek kadar iyi tanırdı beni. Havayı kokladım: Elma sosu, tavuk ve fırında patates. Kokuyu iyice içime çektim. Fırında ekmek tatlısı da mı yapmıştı? Karnım neşeyle guruldadı. En sevdiklerimi pişirmişti. Genellikle, tatlının üstüne ev yapımı kreması ile cila çekmek konusunda ısrar ederdi. Nelson birinci sınıf bir aşçı olmasaydı, karın toparlayıcı çamaşırlarım da bu kadar sıkılmazdı.

“Selam canım. Ben geldim!” diye seslendim, çantamı yere atarak. Elimde olmadan, Gabi’nin tasarımcı işi kıyafetlerinin askıda olmadığını fark ettim, keyfim iyice yerine geldi.

“Selam Mel.” Nelson ellerini üzerindeki mavi-beyaz çizgili şef önlüğüne silerek mutfak kapısında göründü.

Ne kadar kardeş gibi davransak da aslında birbirimize hiç benzemiyorduk. Ben tıpkı bir Water Spaniel köpeği gibi kumral ve şey, sağlam yapılyken, Nelson ise uzun boyu ve koyu sarı saçlarıyla Golden Retriever’ı andırıyordu. Güvenilir, yakışıklı, körlere ve çocuklara yardım etmekten mutluluk duyan bir tür. Azıcık da ukala.

Aslında haksızlık ediyordum. Nelson insanlara yardım etmeyi büyük mesele haline getiren bir insan değildi. Mesela hayır kurumları için bağış falan topluyordu ama adil ticaret ürünleri alayım diye zorlamıyordu. Veya yılda on yedi ağacın yok olmasına sebebiyet veren bir araba kullanıyorum diye nutuk çekmiyordu. İyilik onun doğasında vardı.

Çok sinir bozucu olduğunun farkındayım.

Gerçi şarkı söylemesi rezaletti. Tanrı’ya şükür, kusursuzluğunun etkisi bu sayede azalıyordu. Hele de Noellerde.

“Ziyafet var galiba,” dedim ve ağzıma bir brüksel lahana-
nası alarak tirbuşonu aramaya koyuldum. “Akşamı evde
geçireceğim için çok mutluyum,” dedim ve kocaman bir
gülümseme bahşederek lafıma devam ettim. “Eğer su altı
arkeolojisi DVD’lerinden birini izlemek istersen, söz veri-
rim, konuşup seni rahatsız etmeyeceğim. Yeter ki aynı anda
ayaklarımı ov.”

Nelson cömert teklifime beklediğim şevkle cevap verme-
yince duraksadım. Elimde şarap şişesiyle, normalde gayet ko-
lay okunan suratındaki his karmaşasını inceledim.

“Çok kibarsın Mel,” dedi. “Mecbur değilsin, gerçekten.
Evde iyi zaman geçirdin mi? Ailen nasıl?” diye sordu tuhaf
bir tavırla.

“Hala hayattalar,” dedim.

“Annen de mi?”

Nelson’a bir kadeh şarap doldurdum. Kendi kadehime de
sağlam bir takviyede bulundum. “Aslını sorarsan, annem pek
iyi değil. Bu sefer nedeni babam değil ama. Tahmin etmek
ister misin?”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Nelson ağır ağır. “Ne desem, ye-
terince çılgın olmayacaktır. Sen anlat gitsin.”

Nelson’ın bu kadar çabuk pes etmesine şaşırmıştım doğru-
su. Normalde ailem konusunda benimle saatlerce dalga geç-
meye bayılırdı. Herhalde yorgun falan olmalıydı.

“Allegra, Lars’ı terk etmiş,” dedim. “Herifi uyuşturu-
cu kaçakçılığından enselemişler. Allegra eve geri taşındı.
Ham’deki evine gidemiyor. Adli ekipler kanıt aradıkları için
kamp kurmuş.”

“Olamaz!” dedi Nelson. Sesi çok da şaşırmış gibi çıkmamıştı.

“Evet. Korkunç, değil mi?” dedim, şarabımdan bir yudum alarak. “Zaten Lars’ın tam olarak ne iş yaptığını asla anlayamamıştım.”

“Dürüst olmak gerekirse, anlayamayan bir tek sendin Mel.”

“Şey, evet. Şimdi düşünüyorum da sanatçı bir aile için saçma sapan paralar kazanıyorlardı,” dedim. “Eve gittiğimde, kapıda kocaman bir *BMW* gördüm. Kime ait diye on dakika tartıştıktan sonra, Allegra kendisinin olduğunu hatırladı. Uçaktan iner inmez almış arabayı. Hem de *nakit parayla*.”

Nelson homurdandı.

“Her neyse, *BMW*’yi saymazsak beş parasız. Evde oturmuş, annemle babamı çileden çıkarıyor. Babam ona bir iş vermemi istedi,” diye devam ettim, daha az neşeli bir sesle. “Babam Olimpiyat Komitesi’ne girmiş, biliyor muydun? Kimin haklına gelirdi ki? Babam ve spor?”

“Bayanlar plaj voleybol takımının başına geldiğini söyleme sakın.”

“Tanrım, hayır. İdari birtakım işleri olacak sanırım.”

Nelson sanki bir espri kaçırmışım gibi yan yan bana baktı. “Umarım tedarik sözleşmelerini yapan komitede yer almıyordur. Babanın parmakları Nigella Lawson’dan bile daha yapışkan. Malı götürürken yakalanması çok küçük düşürücü olurdu ama beklemem de diyemem.” Yüzünde garip bir ifade oluştu. “Bu arada, baban olimpiyat işine girdiyse, annen yalnız kalmayacak mı? Koca evde tek başına. Konuşacak kimsesi olmayacak.”

Konuyu bir yere vardırmaya çalışıyordu ama ne olduğunu anlayamamıştım. “Allegra varken yalnız kalmaz,” dedim. “Nelson... Ailemden bahsetmeyi keselim.” Ayağa kalkıp yemekleri masaya taşımasına yardım ettim. “Hadi şeyden bahsedelim...”

Ocağın başında gözlerimiz buluştu sonra ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık. Gabi’den bahsetmek istemiyordum. Onun da istemediğinin farkındaydım.

Tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra ben, “Yelkenlerden,” derken o da aynı anda, “Ayakkabılardan,” dedi. İkimizin de sesi çok canlı çıkmıştı.

“Ah, şey, yelken demen iyi oldu aslında,” dedi hızla. “Çünkü seninle konuşmam gereken bir konu var.”

“Devam et,” dedim, Nelson tabağıma yemek koyarken. “Kulağım sende.”

“Beni bekleme,” dedi, tabağıma işaret ederek. “Dilediğin kadar ye. En sevdiklerini yaptım.”

“Biliyorum,” dedim, sevinçle çatalımı batırarak. “Görebiliyorum.”

Sonra gizem perdesi aralanmaya başladı. Ailemle geçen bir haftasonu ertesi, teselli yemeğinin ötesinde bir şeydi bu. Farklı seviyede bir sevgi gösterisiydi. Ağzımdaki tereyağlı brüksel lahanasının tadı kül gibi gelmeye başladı.

“Ne?” diye mırıldandım. Endişelendiğimi belli etmemeye çalışıyordum ama aklımdan bir dizi korkutucu olasılık geçiyordu. Her biriyle suçluluk duygusu içinde cebelleşiyordum: Gabi eve taşınıyordu, Nelson evi satıyordu, Gabi ve Nelson evleniyorlardı.

Yemeğimi yutabilmek için ağızıma şarabı bocalamak gibi bir akılsızlık yaptım.

“İyi misin?” diye sordu Nelson, kaygı içinde.

Başımı salladım. Az daha boğuluyordum. Fazla kibar davranıyordu.

“Sırtına vurmamı ister misin?”

“İstemem,” dedim nefes nefese.

“Peki,” dedi kayıtsızca. Eline çatalını, bıçağını aldı. “Olay şu ki nihayet, eğitim için kullanılan bir uzun yelkenlide kendime bir pozisyon ayarladım.”

“Nerede?” Boğazımdaki acıyı saymazsak tekrar rahatlamıştım. Eğer konu sadece denize açılmaksa...

“Yüksek yelkenli, bilirsin, hani şu eski tip uzun direkleri olan yelkenlilerden.” Çok boş bakmış olmalıyım. Çünkü sabırsızca içini çekti.

“Bilirsin işte. Direkleri olur, yelkenleri vardır, tayfa iskorbüt* olur, gözcü kulesinden *kara göründü* diye bağırırlar falan. Öyle bir gemi işte. Neyse, imkanları kısıtlı gençlere tayfalık yapmayı ve gemi idaresini öğreten bir yardım organizasyonu düzenlenmiş. Ben de gönüllü olarak yer alıyorum. Biliyorsun, hep yapmak istediğim bir şeydi...”

Evet, biliyordum. Millete emirler yağdırırken aynı anda denize açılmak ve iyilikte bulunmak, Nelson’ın reddedemeyeceği bir işti.

“İşten bir süreliğine izin aldım. Böyle konularda yardımcı oluyorlar,” diye ekledi. “Hayır işlerinde bulunmamızı destek-

* C vitamini eksikliğinden kaynaklanan; halsizlik, bitkinlik ve diş etlerinde iltihap gibi belirtileri olan; ve gemicilerde sık rastlanan bir hastalık. Ç.N.

liyorlar. Gemideki gençler çok farklı sosyal çevrelerden geliyorlar. Bazıları engelli.”

“Ukalalık yapmak zorunda mısın?” dedim. Sahte sofuluğuna gıcık olmuştum. “Talihsiz insanlara tek yardım eden sen değilsin. Daha bu hafta, genç bir delikanlıyı beş yıl sürecek yalnızlıktan kurtardım. Hem de sadece pantolonlarını atarak.”

“Ne kadar da cömertsin,” dedi Nelson, ciddiyetle. “Fazladan fatura kestini mi bari?” Kıs kıs gülmesini zorlukla bastırırken, son moda mahalle papazı etkisi de silinmiş oldu.

Suratını inceledim. Kaba bir şaka yapmıştı galiba. Oltasına atlamayacağımı göstermek için sırtımı dikleştirip gözlerinin içine baktım.

“Faturayı sadece sıradan giyinme danışmanlığı için kes-tim. İlla bilmen gerekiyorsa, biraz indirim bile yaptım. Çünkü sonrasında bizi çay içmeye götürdü. Peki, denizde ne kadar kalacaksın Kaptan Jack Sparrow?” diye sordum, gündemimizdeki asıl meseleye dönerek. “Sen yokken odanı baştan dekore etmemi ister misin?”

Nelson tavuğun kalan budunu tabağına aldı. “Ah, şey, ikinci haberim de oydu zaten. Hani sigorta şirketi için bir inşaatçıya evi göstermiştim ya?”

Başımı eğdim.

“İşte, o inşaatçıya göre, tüm dairenin elden geçmesi gerekiyor. Banyo da tamamen yenilenmeliymiş. Görünüşe göre, büyük tehlike taşıyormuş. Ben de düşündüm ki madem tesisatı yenileteceğiz, boya da yaptıralım. Yeni halı almak da istiyordum. Ve ne yazık ki senden, bir süreliğine, kendine kalacak bir yer bulmanı istemek zorundayım.”

Donakaldım.

“Üç aylığına gidiyorum. Ekim sonuna kadar. Burası inşaat alanına dönecek. Sigorta işi nasıl sonuçlanır, emin değilim. O yüzden... Mel?”

Dinlemiyordum. Ben oraları geçmiş, ilerisini düşünmeye başlamıştım bile.

“Nerede kalacağım ben?” diye sordum.

Terbiyesiz adam, onaylamaz gözlerle baktı.

“Ah, hayır,” dedim, durumu çakozlayarak. Zavallı annemin yalnız kalması ile ilgilenmesi demek bu yüzdendi! Yanına taşınacağımı ummuştı! “Ah, hayır Nelson. Ne düşündüğünü biliyorum. Cevabım katı surette hayır. Dinlemedin mi sen beni? Allegra yanlarında. O varken ev, Dracula’nın şatosuna dönüyor. Babamla çoktan birbirlerine girmişler. Hiç bulaşmak istemiyorum.”

Nelson ellerini havaya kaldırdı. “Ama Melissa, burada kalamazsın. Gerçekten, çok üzgünüm. Tüm tamiratı bir seferde halletmek en mantıklısı gibi görünüyordu. Hem çok uzun sürmeyecek.”

“Ne kadar?” Cesur olmaya çalışıyordum ama ailemin evine dönme düşüncesi...

“Bir ay kadar,” dedi.

İkimiz de biliyorduk ki tamamen sallıyordu.

“Tabii,” dedim. Üç tane brüksel lahanasına çatalımı geçirip elma sosuna bandırdım. “Madem öyle,” dedim, “Olsun bakalım.”

“Bir süreliğine Jonathan’ın yanına taşınamaz mısınız?” diye sordu. “Aylardır çıkıyorsunuz. Sürekli adamın şahane oldu-

ğunu söyleyip duruyorsun. İki yatak odası ve misafir banyosu da şahaneymiş.”

Dudaklarımı ısırdım. Nelson yine en hassas noktandan vurmuştu. “Baskı yapmak istemiyorum,” dedim. “Adam daha bu Noel’de boşandı. Kendini onu herhangi bir şeye zorluyormuşum gibi hissetmesini istemiyorum.”

“Tanrı aşkına Melissa, adam emlak acentesi! Odalarından birini sana kiralar mıymış diye soruver. Eminim bir anlaşma düzenleyebilir.”

Sefil bir halde ağızımdaki lahanaları çiğnedim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Ailemin evine mi gidecektim? Gabi’nin Mill Hill’deki tek göz evine mi taşınacaktım?

Ofisimde minik bir oda vardı. Ama odanın içi kutularla, kuru temizleme poşetleriyle ve yaklaşık doksan çift ayakkabı ile doluydu. Zaten orada halihazırda yeterince zaman geçiriyordum.

“Neden bu kadar abarttığını anlamıyorum,” dedi Nelson, burnundan soluyarak. “Hani Bayan Hareketli’ydin sen artık? Ağlak bebe Melissa geçmişte kalmıştı hani? Sanmıştım ki...”

“Tamam, tamam,” diye patladım. Haklıydı. Kendimi toplamalıyım. Sonuçta, Gabi ile yaşamak için evden ayrıldığı yoktu ya. “Endişelendiğim tek nokta,” dedim, “eee, işimin nasıl etkileneceği.”

Nelson kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Hah, şimdi oldu.”

Kızgın bir bakış attım. Tuzağına düştüğüm için kendime uyuz olmuşum.

“Denizde üç ay,” dedim, birdenbire onu ne kadar özleyeceğimi fark ederek. “Çok uzunmuş.” Bir aylığına kalacak bir yer bulabilirdim ama Nelson’ın evdeki varlığının, duyduğu haberlere kükreyerek verdiği tepkilerin yeri doldurulamazdı.

“Evet,” dedi. “Ama mesaj ve e-posta erişimim olacak. Hadi ama... Şenlik gecesinden önce gelmiş olacağım.”

Kızarmış tavuğun üzerinden birbirimize baktık.

Yutkundum. Nelson denize açılacaktı!

“Bana mesaj atarsın, değil mi?” dedi. “Fers bir şeyler olursa da bildirirsin.”

“Ne gibi? Jonathan ile evlenmemiz gibi mi?” diye takıldım.

“İşinden kaynaklanabilecek şeylerden bahsediyordum. Biri şantaj yapar, biri dava eder, belli olmaz,” dedi Nelson, tabağına patates koyarak. “Ama senin dediğin de aynı kategoride.”

Belli etmesem de etkilenmişim. Nelson ile aramızda, aşırı duygusallaştığımız zamanlarda hissettiğimiz sevgiyi kaba saba konuşmalarla belli etmeye dair, dile getirilmemiş bir anlaşma vardı. O yüzden ben de “Sen de gemiyi batırırsan mesaj atarsın, değil mi? Ya da engelli çocuklar patronluk taslamandan fenalık geçirip seni denize atmaya kalkarlarsa,” dedim

“Eşyalarımı dağıtma yetkisini Roger’a verdim,” dedi kuru kuru. “Dolayısıyla DVD çalarımı almayı hiç bekleme.”

Tepeme dolu tabaklarımızı samimi bir sessizlik içinde silip süpürdük.

“Gabi ne diyor bu işe?”

Nelson rahatsız olmuş gibi göründü. “Henüz ona söylemedim. Çok yakında evsiz barksız kalacağım ev sahibin dışından birinden duyma diye önce sana söyleyeyim dedim.”

“Ne kadar düşüncelisin.” Evsiz barksızmış. Öyle bir kuvvetle iç geçirdim ki masadaki faturalar havalandı.

“Bak ne diyeceğim. Bu ayki telefon faturasını ben ödeyeyim.” dedi Nelson. “İyi niyet göstergesi olarak.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Hemen, o parayla neler yapabileceğimi düşündüm. Ailemin evine gitmem gerekirse kulak tıkaçı alabilirdim mesela. O da olmazsa ucuz bir otel odası tutardım.

Her şeye rağmen, Nelson’ın iç karartıcı su altı arkeolojisi DVD’sini izlemesine izin verdim. O da ben uyuyakalana kadar ayaklarımı ovdu.

dört

Pazartesi günü ofise geldiğimde, telesekreterime bırakılmış dört yeni mesajın olduğunu görüp mutlu oldum. Müşterilerimin sabırları haftasonları epey zorlanabiliyordu. Kendimden de bildiğim gibi, aileler, sağolsunlar, çeşit çeşit arıza çıkarabiliyorlardı.

Kendime bir demlik kahve hazırladım ve büyük masamın gerisine kuruldum. Ayaklarımı rahatlatmak için stiletolarımı çıkarttım ve en sık görebileceğim yer olduğu için telefonun yanına koyduğum, Jonathan ile benim çerçeveli fotoğrafımızı seyre daldım. En sevdiğim fotoğrafımızdı bu. Jonathan papyon takmıştı ve beni Dorchester'da danslı bir yemeğe götürmüştü. Geçen kasım ayındaydı ve o zamanlar ben hala, onun kız arkadaşımıymışım gibi davranıyordum. O da hala beni kalkan olarak kullanıyormuş gibi yapıyordu. Sanırım ona işte o gece aşık oldum. O resmi görünüşünün altında, Gene Kelly gibi dans edebilen ve beni pistte Cyd Charisse gibi kaydırabilen bir adam olduğunun hiç farkında değildim.

Romantik geçmişimi oluşturan zamparaların ve Sloan Meydanı'nın ümitsiz vakalarının geçit törenine şöyle bir bak

tığımda, *acaba hepsi Jonathan Riley ile birlikte olmam için geçmem gereken bir deneme süreci miydi*, diye merak ediyorum. Önceki ilişkilerim askeri yakın muharebe eğitimi gibiymiş. Sadece çamurda üç kat fazla sürünmem gerekmiş, ucuna da ödül olarak bir emlak acentesi konmuş.

Jonathan, kulvarımın o kadar dışındaydı ki resmen çıkmaya başladığımız ilk günden itibaren ilişkimizin gerçek olduğuna kendimi inandırabilmek için, ikimizin fotoğraflarını çekip durmuştum. Otuz dokuz yaşındaydı, uluslararası emlak acenteliği şirketi *Kyrle & Pope*'ta CEO veya COO olarak çalışıyordu ve eski film yıldızları gibi bir zarafeti vardı. Gabi bu konuda benimle aynı fikirde değildi. Zira zaman yönetimi konusunda sevgilimin takıntılı olduğunu düşünüyordu. Ama bu adam bana öyle bir şey yapıyordu ki hislerimi kelimelere dökemiyordum. Onu her gördüğümde, kelimenin tam anlamıyla ayaklarım yerden kesiliyordu.

İyi kesimli takım elbise giyen erkeklere zaten bayılırım. Fakat Jonathan'ın o profesyonel işadama görüntüsünün altında yatan bir şey -bir tür yaramazlık gibi- içimin erimesine neden oluyordu. Dış görünüşünden kesinlikle şikayetçi değildim. Parlak gri gözleri ve beyaz, düzgün dişleri vardı. Güldüğü zaman, ciddi ifadeli çehresi, bir anda küçük bir oğlan çocuğununkine dönerdi.

Doğal olarak, Barnes'daki lüks yatağına vaktinden önce taşınarak mükemmel ilişkimizi tehlikeye atmak istemiyordum. Jonathan'ın, beraber olduğu kadının tam olarak nasıl bir insan olduğunu anladığından hala emin değildim. Melissa'nın doğal cazibesini yeğ tuttuğu zaman, Honey'nin profesyonel

kusursuzluğuna para ödemeyi bıraktığını sanmış olabiliridi. İşin doğrusu Honey karakterine bürünmeye başladığımdan beri, bakımlı ve organize olmak için oldukça fazla vakit ve emek harcamaya başlamıştım.

Bazen, bu kadar sık ağda yaptırmaya bütçemin daha ne kadar dayanacağını merak ediyordum.

Telefon çaldı. Profesyonel bir ruh haline bürünüp çevirmeli telefonun ahizesini kaldırdım. “Küçük Hanımefendi Ajansı, nasıl yardımcı olabilirim?”

Hattın öbür ucunda kısacık bir duraklama oldu. “Mmm,” dedi Jonathan hayranlıkla. “Tekrar söyler misin?”

Karnımda kelebekler uçtu.

“*Merhaba, ben Honey* de diyebilirim istersen,” dedim, boğuk bir sesle.

Jonathan bir şeyler söyledi ama anlayamadım, sonra daha yetişkin bir ses tonuna büründü. “Tekrar Londra’da olmak çok güzel. Öğle yemeğinde müsait misin?”

“Kesinlikle evet!” dedim, aksanımı Elizabeth Hurley gibi yoğunlaştırarak. “Saat kaçta?”

“Bire ne dersin? Ecclestone Caddesi’ndeki Boisdale restoranında.”

“Leziz olur,” dedim. “İple çekiyorum.”

“Mmm, *leziz* kısmını bir kere daha söyle,” dedi. Neyse ki o sırada, biz daha da tehlikeli sulara dalmadan, asistanı Patrice, Jonathan’ın odasına geldi.

Hafiflemiş olarak işime geri döndüm ve her yaştan çocuk için uygun olabilecek hediye listesini gözden geçirdim. Bekar müşterilerimin evlenme olasılıkları ne kadar düşükc, arka

daşları tarafından vaftiz baba olarak atanma olasılığının o kadar yüksek olması komikti. Hem de çocuklarla ilgili hiçbir tecrübeleri olmamalarına rağmen. Nelson'ın dediğine göre, her şey nakit akışıyla ilgiliydi. Adamlar, kusan, uluyan çocukları gördükçe çocuk sahibi olma fikrinden kaçarak uzaklaşıyorlardı. Böylece paralarını da vaftiz çocuklarına akıtıyorlardı.

Hamleys'in internet sitesinde oyuncak ayı fiyatlarına bakarken telefon tekrar çaldı. Ahizeyi kaldırdığımda arayanın, Nelson'ın arkadaşı Roger olduğunu o daha konuşmadan anlamıştım. Adamın kendine özgü bir nefes alışverişi vardı.

"Roger Trumpet!" dedim neşeyle. "Ne dümenler çeviriyorsun?"

Roger nefes verirken, burnundan, şaşırmış gibi bir ses çıkardı. "Asıl sana sormalı? Ha?"

Herhalde laf sokmuştu, ilgilenmedim.

"Eğer konu Nelson'ın seyahatiyse, üzgünüm ama vazgeçiremem," diye devam ettim, listemi yazıcıya gönderirken. "Demir alındı mı diyorlardı, neydi?"

"Arama sebebim Nelson değildi, aslında," dedi Roger. Gerçi küskün ses tonundan anladığım kadarıyla can evinden vurmuştum. "Randevu almak istiyordum. Profesyonel bir hizmetine ihtiyacım var."

"Güzel," dedim, ajandamı önüme çekerek. Zorlu işleri severdim. Roger sağolsun, sosyal meziyetler konusunda bir maymundan daha iyi olmadığı için, epey zorlu bir iş olacaktı. "Nasıl bir hizmet?" diye sordum.

"Hani annemlerin evinde kız arkadaşım gibi davrandığın bir partiye katılmıştık, hatırladın mı?" diye söze başladı.

“Hı hı,” dedim, duygudaş bir tavırla. Birçok açıdan unutulmaz bir geceydi. Partiden sonra Roger, beklenmedik bir şekilde, kadınlardan gördüğü ilginin keyfini uzun süre çıkar-mıştı. “Annen, hala kuzenin Celia ile aranızı mı yapmaya ça-lışıyor?” diye sordum.

“Evet.” Yine burnundan ses çıkarttı. Bir ara bir yolunu bulup bu seslerin rahatsız edici olduğunu söylemeliydim. “Bu seferki Av Balosu ve düzenleyen Celia. Hayır dedim ama kabul etmiyor. Kadınlar arası rugby kulübüne girmiş yakınlarda. Kızı hayalkırıklığına uğratmak istemiyorum. Anlarsın ya...”

“Roger, annene artık yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu ve otuzumuzdan önce evlenmemizin zorunlu olmadığını söy-lemeyi hiç düşündün mü?”

“Evet ama kadın *vasiyetini* yazdırıyor şu anda. Torun ko-nusunda vicdan sömürüsü yapıyor. Elma şarabı işinin çıkar-larını kim gözetecekmiş? O ölünce ne olacakmış? Babamın, onunla evlendiğinde kırk üç yaşında olduğunu hatırlatıyo-rum ama ne çare?”

“Anneleri bana sor sen,” dedim, bezgin bir sesle.

“Şey, anlayacağını biliyordum. O zaman şu daracık kıya-fetlerinden birini giyip gelecek ay benimle Av Balosu’na ka-tılır mısın? Eylülün üçüncü haftası, cumartesi günü. Tekrar beraberiz imajı yaratırız. İstersen peruğunu da tak.”

Kalemimi ajandamdaki tarihin üzerinde gezdirdim. Sonra üzülerek kalemin kapağını geri taktım.

“Üzgünüm Roger ama yapamam. Artık sahte kız arkadaş işi almıyorum.”

“Ne?” Yaşadığı panik, sesinden belli oluyordu. “Ama Melissa, benimle gelmen gerek.”

“Roger, son derece üzgünüm. Seni hoş bir kızla tanıştırebilirim belki. Öncesinde yemeğe çıkarsınız. Sonra onu davet edersin...”

“Hayır, hayır,” Roger sabırsızca sözümü böldü. “Aynı şey değil ki! Ya düzenli görüştüğüm biri varmış gibi olmalı ya da hiç olmasın daha iyi. Ne sandın sen beni? Hovarda mı?”

“Başka bir çaresini bulabileceğimize eminim,” dedim, ya-tıştırmak için. “Sen bana bırak.”

Burnundan soluyarak telefonu kapadı.

Saate baktım. On ikiyi yirmi beş geçmişti bile. Sabah me-saisini bitirmek için iyi bir saatti. İlgiye muhtaç birileri daha telefon etmeden önce, dışarı çıkıp şöyle aheste aheste, gerçek sevgilimle buluşacağımız yere doğru yürüyebilirdim.

Roger duyarlı bir insan olsaydı, Jonathan ile tanıştığımızda onun da kız arkadaşımıymışım gibi davrandığını ve bu yüzden de tedbiri ele alıp sahte sevgili hizmetini vermeyi bıraktığını, kendiliğinden anlayabilirdi.

Aslında en komiği, onca müşteri arasında kendisine sahte sevgili bulması gerekecek son insanın Jonathan olmasıydı. Onu, Boisdale’in nezih arka bahçesinde, masamızda tertemiz bir yazlık kıyafetle oturmuş beni beklerken gördüğümde, bu gerçeğin bir kez daha ayırdına vardım.

Jonathan’ın gardırobu kusursuz takım elbiseler ve ağırbaşlı kravatlardan oluşurdu. Fakat bugün, kıyafetlerine renk kat-mıştı. Şıklığını görünce şehvetten kalbim tekledi. Üstünde

lacivert bir pantolon ve gözlerinin gümüşümsü grisini vurgulayan, menekşe rengi bir gömlek vardı. Güneş huzmeleri saçlarında oyunlar oynuyor, dalgalarının alev gibi parlamasını sağlıyordu.

Kıyafetleri serbest günündeymiş gibi görünse de gene de kayıt cihazına bir şeyler kaydetmekle meşgul olduğu için profesyonel imajı yerli yerindeydi. Ama hep böyleydi o. Market listesi için bile kayıt cihazı kullanıyordu. Mazur görebilirdim yani.

“Merhaba,” dedim, neredeyse utangaç bir edayla.

“Sana da merhaba.” Masanın üzerinden uzanıp tek elini kolumun üzerine koydu ve yanağımı öptü. Hava sıcaktı ve parfümünün kokusunu alabiliyordum. İçim ürperdi. Errol Flynn gibi Creed parfümünden kullanıyordu. Jonathan, toplum içinde aşırı sevgi gösterilerinden hoşlanmazdı. Benim için de hava hoştu. Baş başayken sevgisini nasıl gösterdiğini bildiğim için kendisini dizginlemesini seksi bile buluyordum. Anlarsınız ya.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi ciddiyetle.

İltifatını hızla geçiştirdim ama üstüme epey özen göstermiştim. 50’lerin tarzında baskılı bir elbise üzerine vintage bir hırka giymiştim. Hırkanın iki yakasını da büyükannemin eski elmas broşuyla iğnelemiştim. Restoranın kapısında babetlerimi, peşimden her yere sürüklediğim devasa çantama tıktırıp ayağıma bilekten bağlı stiletto larımı geçirmiştim.

Yazın Londra’da güzel görünmek çaba istiyordu. Hele de yaz insanı değilseniz. Açık ten, daracık korse, sıcak güneş. Birarada hiç iyi olmayan bir üçlü.

“Teşekkür ederim,” dedim menüyü inceleyerek. “Sen de sıcağa uygun, incecik giyinmişsin. Mis gibi kokuyorsun.”

“İstersen daha ince de giyinebilirim.”

Başımı kaldırdım. “Hayır, canım, hiç gerek yok. Gayet güzel kokuyorsun.”

Jonathan gülecek oldu ve hızla nefesini burnundan verdi. “Onu demek istememiştım, ama... Neyse.”

Garson içecek siparişlerimizi almak için yanımıza geldi. Jonathan bana gülümsedi sonra başını kaldırıp “İki kadeh şampanya lütfen. Aslında, daha iyisi, siz bize şıeyi getirin,” dedi.

Gözlerim parlayarak “Kutlama mı yapıyoruz?” diye sordum.

“Evet, öyle. Kutlanacak çok şeyimiz var.”

“İlk olarak, bugün hava çok güzel diye mi?” dedim.

“İkincisi: Yanımda çok güzel bir hanım var.”

Ağzım kulaklarıma varmıştı.

“Üçüncüsü,” diye devam etti sözüne, “İyi haberlerim var.”

“Öyle mi? Neymiş?” diye sordum.

“Hepsi sırayla,” dedi, oyuncu bir edayla. “Dördüncüsü...”

İmalı bir şekilde tek kaşını kaldırınca midem çalkalandı.

“Dördüncü mü?”

“Dördüncüsü: Bu sabah, görüp görebileceğin en büyük evin anlaşmasını bağladım,” diyerek sözünü bitirdi. O sırada buzlu kadehlerimiz geldi. “Bir garajı vardı ki içine üç tane *Range Rover* sığar.”

“Ya?” Daha romantik bir şeyleri tercih ederdim ama Jonathan, tamamen işine odaklı yaşayan bir insandı. Gene de çekici olmadığını söyleyemezdim.

“Peki ya senden ne haber?” diye sordu, garson şampanyasını doldururken. Sonra kadehini sessizce şerefime kaldırdı. “Kasabada haftasonun nasıl geçti?”

“Berbat,” dedim, kadehimi onun- kine tokuşturarak. “Üstelik evden de kötü haberler aldım. Ev derken, kendimin- kinden bahsediyorum.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Çok kötü bir şey değildir umarım.”

İçimi geçirdim. “Şey... Duruma bağlı biraz. Sen önce iyi haberi ver.”

“Pekala.” Bir kez öksürüp konuşmaya başladı. “Şirketi yeniden yapılandırıyorlar -New York’a da bu yüzden gitmek zorunda kaldım- ve beni de terfi ettirip Uluslararası Satış ve Yerleştirme Bölümü’nün başına getirdiler.” Söylediklerinin benim için bir şey ifade etmesi gerekirmiş gibi gözlerini kocaman açtı.

“Vay canına,” dedim. “Bravo sana! Harika bir haber bu.”

“Evet, öyle sahiden.”

“Gizemin, uluslararası sınırları aştı Jonathan,” diye dalga geçtim. En azından, pat diye uçağa atlamasının nedeni Cindy değilmiş. “Terfi beklediğini bilmiyordum.”

“Aslına bakarsan, beklemiyordum...” Masanın üstünde tuzu ve biberi kaydırdı. “Benim için de sürpriz oldu. Ama işler bir kere yürümeye başladı mı hızını alamıyorsun.” Duraksadı. “Mesele şu ki yeni pozisyon daha sık seyahat demek ve...”

“Ne?” Menüyü incelerken karnım guruldamaya başlamıştı. Izgara et ve salata yemeye niyetlenmişim ama buranın sakatat yahnisi hakkında övgüler duymuştum. İş açısından

bakarsak, olur da ileride tavsiye etmem gerekirse diye şimdi denememem etik olmazdı. Nihayetinde randevuda gidilecek restoranlar konusunda bir otorite sayılırdım. “Sakatat yahnisi denedin mi hiç Jonathan?” diye sordum. “İskoçya’ya özgü bir yemektir. Koyun sakatatı kullanıyorlar. Kulağa pek iştah açıcı gelmiyor biliyorum ama teyzem Moira çok güzel olduğuna kefilmiş.”

Jonathan yüzünü buruşturdu. “Ben almayayım. Dinle beni, artık daha sık seyahat etmem gerekecek,” diye tekrar ertti yavaşça. “Ve New York’ta daha çok zaman geçirmem gerekecek. Hatta bir an evvel geri dönmem gerekiyor.”

Söylediklerinin farkına anca varıp başımı kaldırdım. “Ya?”

Bir süre sessiz kaldık. Tüm iştahım kaçmıştı.

“Eee, kötü haberin neydi?” diye sordu. “Benim sık seyahatimle senin kötü haberini birleştirip bir kere de sıkılalım bari.”

Dudaklarımı ısırdım. “Nelson denizde bir tür keşif gezisine çıkıyor ve evi elden geçirsinler diye bir inşaatçıyla anlaşmış. Bir aylığına evden taşınmam gerekecek.”

“Düzgün birini bulmuştur umarım,” dedi Jonathan, endişeli görünerek.

“Öyledir herhalde.”

“Usta işi nasıldır, bilirsin. Verdikleri zararı tamir edeceğim derken bir bakmışsın maliyetin iki katına çıkmış. Tanıdığım iyi bir müteahhit var...” Kayıt cihazını almak içine elini cebine uzattı.

“Çok kibarsın,” dedim, zayıf bir sesle. Öncelikli olan konu bu değildi ki. “Yine de taşınmam gerekli.”

Jonathan'ın eli dondu. "Biliyorum tatlım. Bu süreci en acısız hale nasıl getirebiliriz acaba?" Elimi tuttu. "Eee, nereye gideceksin?"

"Şey, aslında merak ediyordum da..." diye çekingence söze başladım. Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi ve sustum. Ya *daha sık seyahat etmem gerekecek*, demek, *ilişkimizi biraz ağırdan alalım*, anlamına geliyorsa?

Panik içinde, gözlerimi karşımdaki gri gözlere diktim. Keşke şu anda eğleniyor mu yoksa ciddi mi anlayabilseydim. Okuması zor bir insandı.

"Hadi ama, nereye gideceksin, söylesene? Sana nereden ulaşabileceğimi bilmem lazım. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Masanın üstünden diğer elini de uzattı ve bileğimi kavradı. "Seni elde etmem yeterince zor oldu zaten," diye ekledi fısıltıyla.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. Jonathan başparmağıyla bileğimi okşarken tenim karıncalandı. "Annemlerin evine gitmek istemiyorum. Yani zaten gide-mem. Ofisime çok uzak. Babam Londra'daki evinin anahtar-larını vermez. Kendisinin ihtiyacı oluyormuş. Gabi'nin evine bırak beni, ayakkabıları bile sığmıyor..." Dokunaklı bir bakış attım. "Evinde bana kiralayabileceğin bir oda yoktur herhal-de, değil mi?"

Şaka yapıyormuş gibi durmaya çalıştım ama şaka falan yapmıyordum.

"Nelson seni evden ne zaman sepetliyor?" diye sordu Jonathan. Çeketinin cebinden ajandasını çıkardı.

“İki hafta içinde.”

Kaşlarını çattı ve ajandasının sayfalarını bir öne bir arkaya karıştırdı. Ajandası, küçük ve düzgün el yazısıyla satır satır doluydu.

Bir süredir büyük bir sabırla çevremizde takılan garson, başını kaldırır kaldırmaz yanımızda bitti. Yahni sipariş ettim. Gerçi yemesi bu kadar zor bir şeyle uğraşacak halim kalmamıştı. Jonathan ise başını ajandasından kaldırmadan, biftek, patates kızartması, salata ve soda istedi.

“İki hafta mı?”

“Evet.”

“Evimde kalamazsın,” dedi Jonathan. “Eski bir müşterim emlak bakmak için Londra’ya gelecekti. O sırada evimde kalacak, hatırını kıramadım. Benim de kısa süre içinde New York’a dönmem lazım. Birkaç anlaşma yapacağım, tanışacağım insanlar var. Tabii bu değişikliğin şirketin yapısını nasıl etkileyeceğini de görmem lazım. Yine de senin için bir açık kapı buldum.”

“Neymiş o?”

İçinde hakiki bir heyecan barındıran ufacık bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Benimle geleceksin,” dedi. “Gel ve bir ay boyunca benimle New York’ta kal. Bir taşla iki kuş vur. Senin kalacak yerin olur, ben de seni deli gibi özlemek zorunda kalmam.”

Gözlerimi diktim. “Ama gelemem.”

“Nedenmiş o?”

“Şey, ajansı bir ay boş bırakamam,” diye kekeledim. “Randevularım var. Düzenlemem gereken bir...”

Telefonumun çaldığını duydum. İş telefonumdu. Duymazdan gelmeye çalıştım. “Düzenlemem gereken bir... bir...”

Jonathan tek kaşını kaldırdı. “Telefonun çalıyor.”

“Biliyorum,” dedim. “Açmayacağım. Demek istediğim, düzenlemem gereken bir...”

Sonra arayanın kim olabileceğini hatırladım. İçimdeki mücadele büyüdü. Sonunda çantama uzandım.

Jonathan gözlerini devirdi.

“Üzgünüm,” dedim ona, düğmelere basarken. “Alo? Gerald? Lütfen yine bulaşık makinesi deme... Ah, olamaz. Kuş tüyü yorganı çamaşır makinesine atmayacaksın. Kuru temizlemeye... Ah, olamaz!”

Son zamanlarda, elli yaş üstü ve eşlerinden yeni boşanmış yeni müşterilerim olmuştu. Kadınlar, eşlerini, otuz yıl boyunca ev hizmeti verdikten sonra pilates hocalarıyla kaçmak suretiyle *duyarsızca terk etmeye başlamıştı*. Sonucunda da Londra’nın güneybatısında çamaşır odalarını su basmış, ütüden kaynaklanan küçük çaplı yangınlar çıkmış ve birkaç kişi de kaynar sudan haşlanmıştı.

“Tesisatçıyı ararım,” dedim, düz bir sesle. Londra’nın önde gelen muhasebecilerinden biri, az önce tüm dairesini su altında bırakmakla kalmamış, komşularının elektriğini de kısa devre yaptırmıştı. “Endişelenme, ben ilgileneceğim. Sonra da çamaşır yıkama dersini tekrarlarız, olur mu? Tamamdır. Sana hatırlatma kartları da hazırlarım istersen. Sakin ol Gerald. Tamam, tekrar ararım seni.”

“Her şeyi düşünüyorsun,” dedi Jonathan. Neydi şimdi bu? Takdir mi etmişti, iğnelemiş miydi? Jonathan’ın yüksek iş ve-

rimliliği anlayışıyla beraber, benim, ajansıyla ilgili her işe bu kadar dahil olmamdan duyduğu hafif rahatsızlık haline bakarak, her ikisinden de bir parça olabilirdi.

Telefonu kapatırken suratımı astım. “Kusura bakma. Seninle New York’a gelmeyi ne kadar istesem de gördüğün gibi dükkanı kapatıp gitmem mümkün değil,” diye açıklama yaptım. “Kim bilir ben yokken başlarına ne işler açarlar.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Jonathan kuru kuru.

Yemeklerimiz gelince üzüntüyle tabağıma baktım. İştahım tamamen kapanmıştı. İnsanın sakatat yahnisi yiyebilmesi için sağlam bir mideye ihtiyacı vardı. Bir de malzemesinin ne olduğunu bilmemeye. “Neyse işte. Senin evinde kalacak şu müşterinin kahyaya ihtiyacı var mıymış?” dedim, çatalımla oynarken.

“Melissa, sana New York’a gel, bir ay tatil yap dedim.” Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Hiç gitmediğin bir şehir. Ki buna şaşırmadığımı söyleyemem. Tıpkı senin bana yaptığın gibi, ben de sana kendi şehrimi gezdirmek isterdim. Ama benimle tatil yapmaktansa, burada kalıp çalışmayı tercih ediyorsan orası başka.” Bu sefer sesini biraz yükseltti ama kırgınlığını da saklayamadı.

“Hiç adil değil ama!” diye itiraz ettim. Yüzüm, yaşadığım karmaşayla pancar gibi olmuştu. “Mesele benim ne istediğim değil ki.”

“Öyle.”

“Ama Jonathan...”

Bifteğini itinayla kesmeye başladı. Bıçağını cerrah gibi kullanarak yağı etten ayırdı. “Bana işkolik diyorsun ama ken-

din iki tane telefon taşıyorsun. Üstelik ikisi de sürekli açık. Sakın karşı çıkma,” dedi, ağzım açık dinlerken. “Dışarı çıktığımız zamanlarda iş telefonunu titreşimde tuttuğunu biliyorum. Büyükanneimin bile bir gecede senin kadar sık tualete gitmesi gerekmiyor.” Otopsi uyguladığı biftekten gözlerini kaldırıp bana baktı. “Yanlışı anlama sakın. Kibar ve anlayışlı olmana bayılıyorum. Görüştüğüm birçok iş kadını yemek masasında telefonla konuşur. Sadece, tüm bunların arasında kendi yerim neresi diye merak ediyorum. Müşterinken daha mı öncelikliydim acaba?”

“Sorun peruk mu?” diye sordum.

“Hayır!” Kahkaha attı. “Peruk konusuna girmeyelim gene Melissa. Demek istediğim, kız arkadaşım olmandan gurur duyuyorum. Ve isteyken de evdeyken olduğu gibi kız arkadaşım olmanı istiyorum. Başkası gibi davranmanı istemiyorum.” Başını salladı. “Hem bir başkasıyla kaçman riskini göze alamam, değil mi?”

Jonathan işte böyle doğuştan yetişkin bir adamdı. Söylemek istediğini mızızlanmadan ifade edebiliyordu.

Yine de ilk sıraya onu koymadığımı söylerken adil davranmamıştı. Keşke, kendimken bu kadar rahat ve zahmetsizce organize olmuş gibi görünmek için ne kadar çaba sarf ettiğimi bilseydi. Halbuki Honey iken, havalı olmak dünyanın en doğal şeyi gibiydi.

İş bensiz yürümezdi. Yerime birini alamazdım ya.

“Jonathan, böyle düşündüğüne inanamıyorum! Sen benim için birinci sıradasın.” Doğru söylüyordum. “Seninle gelmeyi çok isterdim. Sen de biliyorsun.”

“Gel o zaman.” Jonathan bakışlarımı yakaladı. Bu fikirlerin bir süredir aklını kurcaladığı hissine kapıldım. Habersiz uğrayan müşteriler yüzünden geç kaldığımda küskünlükler, üstüme yapışan iş kıyafetlerime kalkan kaşlar...

Yerimde kıpırdandım. Sahiden de bir başkasıyla kaçabileceğimi düşünemezdi, değil mi? Hem de benim!

“Benim için en önemli iki şey arasında tercih yapmamı istiyorsun,” dedim, küçük cesur asker sesimle.

“Tercih değil bu. Kalacak bir yere ihtiyacın var. Aynı zamanda tatile de ihtiyacın var. Hem tamamen bencil olmama müsaade edilirse, benim de sana yanımda ihtiyacım var.” Gülümsedi. O konuşurken sanki kalbim, göğsümün içinde kabarmış gibi oldu.

Jonathan tekrar elimi tuttu ve mühür yüzüğümle oynamaya başladı. Neredeyse yüzük numaramı ölçmeye çalıştığını düşünecektim. Beynime kan hücum etti. “Her şeyi bir kenara bırakırsan,” diye devam etti, “gelmen en mantıklı karar. Sürekli seninle telefonda olursam hiçbir iş yapmam, değil mi?”

“Şey, o biraz şeye bağlı...”

“Hiçbir şeye bağlı değil. Eee, düşünecek misin?” diye sordu Jonathan, sanki çoktan cevabımı biliyormuş gibi.

“Düşüneceğim,” dedim. Gözlerini benden ayırmadan elimi kaldırıp avucumun içini öperken nefesim kesildi.

“Güzel,” diye fısıldadı.

Cidden, bazen yaşadığımız romantizmin eksik kalan tek yanının, Busby Berkeley dansı ve çalılarının arasında gizlenmiş bir orkestra olduğunu düşünüyordum.

“Tekrar anlat bakayım,” dedi Gabi, kocaman siyah güneş gözlüğünün altından. “Bay Mükemmel, evsiz kaldın diye zilyon dolarlık evinde bir ay kalman için seni New York’a çağırıyor, sen de gitmek istemiyorsun. Neden?”

“Çünkü insanları yüzüstü bırakmaktan nefret ederim,” diye tekrar ettim. Gabi’nin dediklerine karşılık benimkiler çok ikna edici olmamıştı. Aslında kulağa, saçmalığın daniskası gibi geliyordu.

Gabi hislerini burnundan verdiği hırıltılı sesle belli etti. “Mel, yüzüstü bıraktığın tek insan benim. *Kiehl’s* cilt bakım ürünlerinin Amerika’da ne kadar ucuz olduğunu biliyor musun sen? Bildiğin üzere, şu aralar bütçeme dikkat ediyorum.”

Hyde Park’ta bir bankta oturmuş dondurma yiyor ve ofislerinden çıkan insanların, Londra’nın kavurucu güneşinin son demlerini yakalamak için üzerlerindeki kıyafetleri yırtarcasına atmalarını izliyorduk.

Gabi burnundan soluyarak “Seni anlamıyorum Mel,” dedi. “Adam sana, Amerika’ya taşın dememiş ki. Nelson şu yere batasınca yelkenlide evlilik yaparken kalman için bir yer önermiş.”

Gabi’ye baktım. O koca siyah camların altında kaşlarını çattığından emindim. Yücelik kompleksi olan biriyle çıkmanın kötü yanlarını yeni keşfediyordu belli ki.

“Söyledi demek ki.”

“Evet, söyledi. Gemide sana da bir hamak buluruz demedi üstelik. Kaçak yolcu almıyorlar herhalde.”

“Gemici düğümü atmayı bilmiyorsan almazlar.”

Gabi'nin kaldırdığı kaşları gözlüğünün üstüne çıktı.

"Gene nasıl bir pot kırdıysam, bilmek istemiyorum canım, mersi," dedim aceleyle. "Ajansı öylece kapatıp gide mem ki. O kadar kolay değil o işler. Jonathan'ın istediği gibi her şeyi geride bıraksaydım bile, Nigel Hendricks üç dakikada bir, spor hocası yine mi ona yazıyor diye endişe içinde telefona sarılırdı ya da Inigo Blythe... Hatırladın mı onu?"

"Kadınlarla sadece Kurbağa Kermit şeklindeki el kuklası aracılığı ile konuşan adam. Evet," dedi Gabi, usanç içinde, "Hatırladım. O parti çok uzun sürmüştü."

"Ne yapacağım o zaman? Kendi hallerine bırakamam ya bu insanları!"

İğneleyici bakışlarını iyice gözüme sokmak için gözlüğünü indirdi. "Aşırı gelişmiş okullu bebeklere tişörtlerini çamaşırlarının içlerine sokmamalarını söylemedin diye Londra'da tüm işler duracak mı sandın?"

"Öyle değil tabii ama belli ki Jonathan'ın aklında, müşterilerimi ondan daha önemli gördüğüme dair bir fikir var. Ama öyle değil elbette. Yine de beni, nasıl olduklarını kontrol ederken yakalarsa, haklı çıktığını düşünür."

"Anladık, onunla işin arasında tercih yapman meselesini çok büyütüyor. Şuna ne dersin peki? Ona New York'a geleceğine söyle. Sorgusuz sualsiz. *Jonathan, sen benim efendimsin, senden on dakika bile ayrı kalmaya tahammül edemem.* Gerçekten, iki haftalık bir plan yap kendine," diye önerdi Gabi. "Tatile çıkman çok da mantıksız bir hareket değil. Herkesin arada bir ihtiyacı olur. İyi bir hazırlık yaparsan geri-

ye bir tek telesekreterini ve e-postalarını kontrol etmek kalır. Bunları da Jonathan'ın evinden yapabilirsin."

"Doğru diyorsun," dedim yavaşça. "Ona da bir şey söyle-meme gerek kalmaz. O isteyken yapabilirim."

"Aynen öyle. İki hafta geçince, hala eve dönmek için ölüp bitiyorsan -gerçi neden böyle bir şey isteyesin, aklım almıyor- *ailemle ilgili müdahale etmem gereken bir kriz çıktı*, diye bir bahane uydurur, gelirsin. Yapılması gereken neyse yapar, sonra tekrar geri dönersin." Yan yan bir bakış attı. "Ailenin seni çağırma ihtimali de yüksek bu arada."

"Sanki trenle Leeds'e gitmekten bahsediyorsun," dedim. Gerçi kötü bir fikir değildi.

"Aaron ile birlikte alışveriş için sık sık New York'a gidiyorduk," dedi, omuzlarını silkerek. "Gözünde büyütmeye değmez."

Dondurmalarımızı yaladık.

"Baksana, korkuyor musun yoksa?" diye sordu Gabi birdenbire.

"Korkmak mı?" dedim. "Neden korkacakmışım?" Blöf yapıyordum tabii. Gabi'nin, aklımın içini görmek gibi rahatsız edici bir kabiliyeti vardı. Bazen benim bile farkımda olmadığım şeyleri bulur çıkartırdı.

"Jonathan ile yaşamaktan. Makyajsız ve daha az kusursuz halini görmesinden." Manidar bir bakış attı. "Belki de şirret arkadaşları ve akrabalarıyla tanışmaktan. Ve eski karısından. İşler ciddiye biniyor."

"Lafı ağzında geveleme lütfen" dedim sinirle. Fakat Gabi'ye yalan söylememin bir manası yoktu. Beni çok iyi tanıyordu. "Şey, evet, olabilir. Aramız o kadar iyiydi ki..."

“Kaygılanmayı bırak,” dedi, sert bir sesle. “Jonathan senin için deliriyor. Üstelik bazı arkadaşları ile tanışmıştın bile, değil mi?”

“İki tanesiyle. Bonnie ve Kurt Hegel.”

“Sevmişlerdi de seni.”

“Şöyle böyle.” Korkunç bir geceydi. Jonathan ile iş icabı çıkıyorduk ve o gece Cindy ile ayrıldıklarından beri ilk defa ortak arkadaşlarım görecekti.

“Gecenin sonunda hepimiz kanka olduk demiştin. Hatta Kurt’e el yapımı olta sineği yollamamış mıydın?”

“Şey, evet. Bonnie de çok tatlıydı.” Aklıma gelen düşüncenin etkisiyle ağzımı kapadım. “Gabi! Jonathan’ın tüm arkadaşlarına, sarışın olduğumu ve ismimin de Honey olduğunu söylemişlerdir.”

Gabi elini önemsemezcesine havada salladı. “Boyadım dersin. Önemli olan, onlarla tanışmış olman ve seni sevmiş olmaları. Senle Jonathan’ın, Lady ve Tramp’ten sonra dünyanın en sevimli çifti olduğunuzu söyleyeceklerdir herkese.” Gözlerini dikti. “*Herkese*. O zaman tasalanacak ne kaldı? Bir düşünsene, mağazalarda yaz sezonu indirimleri, doğru düzgün dondurma, iyi vakit geçir diye seni her yere götüren Jonathan...”

Amerikan dondurması iyi olurdu sahiden.

Jonathan’ın bana iyi vakit geçirtmesini hesaba katmıyordum bile.

Gabi’nin tüm dediklerinin uygulanabilirliğini düşündüm. “Peki ya ofis işleri? Gelen postalara ne olacak? Ya kurye falan gelirse?”

“Eğer kendini iyi hissedeceksen, gidip posta kutunu kontrol ederim,” dedi Gabi. “Mesajlarını not eder, ucube müşterilerini oyalarım.”

“Yapar mısın?” Aklımda bir plan oluşmaya başlamıştı bile. Plana Allegra bile dahildi. Tabii daha uçağım JFK havaalanına inmeden ajansımı kapattırmazsa.

“Ofis işlerinde tecrübeliyim,” dedi Gabi. “Ama Bloomingdales’den bir sürü siparişim olacak, tamam mı?”

Vakit kaybetmemek için çantasından bir defter çıkardı ve hemen orada listesini oluşturmaya başladı. Hyde Park’ta gözlerimi gezdirdim. Hissettiğim heyecandan dolayı oldukça şaşkındım.

beş

Jonathan kararımı duyunca beni akşam yemeğine çıkardı ve Savoy'daki Amerikan Barı'nda, rıhtım boyunca yüksek topuklularla yürümekten rahatsızlık duymayacak kıvama gelene kadar Manhattan kokteyllerini burnuma dayadı. El ele tutuşmuş yürürken, New York'un, metrosundan başlayıp Empire State Binası'nın tepesine çıkmaya kadar, çok seveceğimi umduğu yanlarını anlatıp durdu.

Thames Nehri'nin kıyısında dizi dizi sıralanmış sokak lambalarının altında beni kollarının arasına aldı ve nihayet, "En, en, en güzeliyse yanımda olman," dedi. Duraksayıp düşünceli bir edayla başını yana yatırdı. Sanki yüzümü daha iyi görmeye çalışır gibiydi. "Gerçi sen yanımda olunca, her yer güzel olur."

İçtiğim onca içki, ayağımdaki yüksek topuklular ve sıcak yaz gecesinin yarattığı romantik ortam biraraya gelince, neredeyse dengemi kaybedecektim. Ama Jonathan belimden sıkıca kavradı ve tek kelime etmedi. Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerindeki o sevecen bakış karşısında çikolata gibi eridim.

“Eğer ben de New York konusunda senin Londra’yı tanıtmakta olduğun gibi başarılı olursam, bir daha asla ayrılmak istemeyeceksin,” diye devam etti, iyice sokularak. O kadar yakınımıydı ki pürüzsüz yanaklarındaki tarçın rengi çilleri seçebildim.

“Asla mı?” diye sordum. Elini bel çukuruma indirmiş, dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde benimkilere yaklaştırmıştı.

“Planım bu yönde,” diye fısıldadı. Nefesini yüzümde hissettim. “En azından bensiz ayrılmak istemeyeceksin.”

Sonra arkamızdaki nehirden bir polis mavnası geçerken beni uzun uzun öptü ve ajansla ilgili tüm düşünceler kafamdan silinip gitti.

Son saatlerimizi de beraber geçirelim diye Jonathan’ı ve takım elbise çantalarını Heathrow Havaalanı’na kendim götürdüm. İkimiz de havaalanlarındaki yapış yapış sevgi gösterilerine gıcık olduğumuz için, bir gece önceden vedalaşmıştık. Dürüst olmak gerekirse, eğer bana herkesin ortasında geçen gece yaptığı gibi veda etseydi, birinci sınıf bekleme salonundan apar topar atılırdık.

Günlerden pazar olmasına, pazarlarıysa benim için koltuğuma kurulup dedektif dizileri izleme ve haftalık ürümü yapma günü olmasına rağmen, eve gitmekte acele etmedim. Nelson yine Nelson’lık yapmış ve denize açılmadan önce evin üstünden şöyle bir geçmemiz konusunda ısrar etmişti. Bana kalsa, sonunda yemek ısmarlaması kaydıyla, bir seferde, kovalarca kahvenin de desteğiyle, toptan halletmeyi tercih ederdim. Fakat, gidip depolama şirketlerinden birinde yer

ayırtmıştı ve her şeyi, ayırttığı yere sığdırmakta kararlıydı. Ve fazladan bir kutuya dahi yer yoktu.

Aklımdan Jonathan'ın verdiği o uzun, son öpücüğü tekrar tekrar geçirirken, Nelson yığılıp kaldığım kanepeden beni zorla kaldırdı. “Şu pılı pırtıyı ayıklamamız lazım,” dedi ısrarla. “Depolama, hayır kurumu ve çöpe atılacaklar için üç ayrı kutu hazırladım. Ve çöp derken, çöpü kastediyorum Mel.”

Nelson ellerini kalçalarına dayayıp umutsuzca bakan gözlerle, senelerdir evde birikmiş döküntüye göz gezdirdi. “Şu dergilerin bazılarını atabiliriz herhalde.”

Başıyla, üzerinde stereo hoparlörlerin durduğu, parlak kuşe kağıda basılı dergileri işaret etti.

“Hayır!” Bir kere onlar bana lazımdı. Yarıyı içilmiş cintonik bardağıma baktım ve içimden, *ikinci bir bardağı hazırlayacak enerjim olsaydı keşke*, dedim. “Mutfaktan başlasak olmaz mı?”

Nelson ev işine başladı mı önünü alamazdınız. Askeri disiplin yanlısı olan babası, ailesini deniz askerlerinden oluşan bir bölük gibi yönetmiş ve vazifelerinin bitiş zamanlarını bildirmek için bir sürü farklı düdük kullanmıştı. Şimdi bile Nelson ve ağabeyi Woolfe, televizyonda futbol maçına denk geldiklerinde, kasılırlardı.

“Şu salak şeyleri kuaför salonunda okumuş olsaydın ne kadar çok tasarruf etmiş olurdun, farkında mısın?” dedi, işini garantiye almak için. Bir yandan da dergileri çöp kutusuna atabilmek için hoparlörü kaldırmıştı. Elindeki *Vogue* dergilerini suratıma doğru salladı. “Sırf şurada yüz kiloluk salaklık ve şampuan reklamı var.”

New York

“Eğer dikkatli bakarsan o dergilerin yarısının, senin *Pratik Bot Sahipleri* dergilerin olduğunu göreceksin,” dedim. “Haklısın. Hiç durma, hepsini at. Yer kaplıyorlar, zaten.”

Nelson pat diye durdu. “Şey, o takdirde belki aralarından seçmemiz gerekebilir.”

Şöyle güzel bir cevap verecektim ki kapı çaldı.

“Gelen Roger olmalı,” dedi rahatlayarak. “Yardım etmek için gelirim demişti.”

Yüzüm düştü ve cin tonik dolu bardağıma sıkıca sarıldım. “Roger mı? Hadi ama Nelson. Pazar gecesinde mi? Erkek arkadaşım daha yeni New York’a gitti. Önümde zorlu bir hafta var. Son ihtiyacım olan şey, Roger Trumpet ve ruh emiciliği. Şimdi gelip dır dır başımın etini yiyecek.”

Nelson sitemkarca baktı. “Bu kadar kötü olma. Çabaların sayesinde, Roger eski haline göre çok daha iyi. Onunla gurur duymalısın.”

“Duyuyorum,” dedim çaresizce. “Ama pazar gecesi değil. Zaten burada başka bir pazar gecesi daha geçiremeyeceğiz.”

“Evin bir yere gittiği yok ki! Sadece birkaç haftalığına taşınıyorsun yahu.”

“Ama ütü yapacaktım ben!” diye mızızlandım. “Sonra da Hint yemeği pişirip Dedektif Morse’u izleyeceğiz sanıyordum.”

Birinci kattaki dairemize çıkan merdivenlerden ağır ayak sesleri gelmeye başladı. İnsanı takatten düşüren varlığıyla, içimdeki muhabbet arzusunu söndürdüğünü hissedebiliyordum bile. Adamın kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı işte. Roger Trumpet ile on dakika geçirmek, kloroformı koklamak gibiydi.

"İçeri nasıl girdi?" diye sordum. "Ön kapı açık mıydı?"

Nelson tek kaşını kaldırdı. "İyi bir soru."

Roger'ın içeri nasıl girdiğini fazla merak etmemize gerek kalmadı. Zira evin kapısını açtığımızda, arkasındaki Roger'dan önce Gabi göründü.

"Dışarıda karşılaştık," diye açıklamaya girişti Gabi, gözlerinin altına bulaşan rimeli silerken.

Roger selamlama niyetiyle herkese başını salladı. Gabi gibi gözlerini silmese de çok mutlu gözük­tüğü söylenemezdi.

"Gabi'nin anahtarı olduğunu bilmiyordum!" diye çıkıştım, biraz fazla canlı bir sesle. "Nelson?"

"İu..." dedi Nelson. "Evet. Sana söyleyecektim."

"Öyle mi?" dedim, hala canlı bir sesle.

Gabi, kızarmış burnunu çekti. Saçları da her zamanki gibi güzel görünmüyordu. Bir erkek uğruna kendini bu kadar salmak hiç ona göre bir hareket değildi. Aaron ne zaman iş seyahatine çıksa anında telefona sarılırdı, hangi bara gideceğimizin planlarını yapardı. Nelson'ın farklı olduğunu düşündüm gönülsüzce. Bir erkek arkadaştan öte, bir yaşam tarzıydı. Onu hepimiz özleyecektik.

Gabi'nin zavallı, üzgün yüzünü görünce içim sızladı.

"Gabi, bir güzellik yapıp demliğe su koyar mısın?" diye sordum. "Canım çok çay çekti." Neyse ki hiç ikiletmeden mutfığa gitti ve gürültüyle işe koyuldu.

"Eee... Sen nasılsın Roger?" diye sordum. Eninde sonunda konuşmak zorunda kalacaktık nasıl olsa. "İyi görünüyorsun."

Nelson, Roger ve ben odanın ortasında öylece durduk. Nelson elinde, arasında, geçen Noel'den kalan seks özel sayısı

da olan bir deste *Cosmopolitan* tuttuğunu fark edince, hemen dergileri çöp kutusuna attı.

Roger yüzünü buruşturdu. Herhalde bir tür cevap olmayıydı bu. Otuzlarının başında, Chelsea'de yaşayan, meyve suyu işinden kaynaklanan hatırı sayılır bir servetin varisi olan ve kıyafet seçimi dışında tüm akli melekelerle sahip bir erkek için, Roger çok itici bir görüntü çiziyordu. Onunla titizlikle ilgilenmeye başladığımda biraz görgü kazanır gibi olmuştu. Ancak evde Roger ve Nelson ile zaman geçirmek yerine, işimle Jonathan'a konsantre olmaya başlayınca adam tekrar gerilemişti. Hem de feci derecede. Şimdi üstüne yulaf lapası renginde bir şeyler giymişti ve dört beş gündür de tıraş olmamış gibi görünüyordu. Kirli sakal daha derli toplu bir erkekte güzel durabilirdi ama Roger'da asla.

Adamla ilgilenmeye başladığımda, omuz silkmelerle veya homurtularla iletişim kurmaya çalışıyordu. Ancak onu bıraktığımda böyle değildi.

"Roger!" dedim, anlayışlı bir tavırla.

"Çok iyiyim, teşekkürler Mel," dedi. "Hayatımda çok bir şey olduğu yok. Önümüzdeki üç ay boyunca hiçbir şey olmayacağı ise kesin." Nelson'a yaralı bir bakış attı.

"Roger," dedi Nelson, düz bir sesle. "Madem gelmek istiyordun sen de başvursaydın. Çocuk gibi davranmayı bırak."

"Maldivler'de yelken yapayım diyordum ben de," diye devam etti Roger. "Arkadaşlarımdan birinin *Nicholson 42* model yatı var. İngiltere'ye geri getirilmesi gerekiymiş."

"Roger..."

"Ben de gidip getireyim dedim."

Gabi elinde çay kupalarıyla çıkageldi. Birini Nelson'a uzattı. "Organik, yağsız sütlü, üç şekerli," dedi, dudağını ısırarak.

"Siz ikinizin zamanlaması süper!" dedim hemen. Yoksa Gabi, Nelson'ın kupasını hatıra olarak isteyebilirdi. "Biz de yeni başlamıştık."

"Evet!" Nelson hemen lafa karıştı. "Şu kutu, hayır kurumuna; şu, saklayacaklarımız için; şu da çöp. Kronometremi bir saate kuruyorum. Sonra da yemeğe çıkarız, olur mu?"

"Olur!" dedim.

Çocuk programı sunucusu gibiydik ya da küçük çocukları olan anne ve baba gibi.

"İyi," diye cevap verdi Gabi, hastalıklı bir ifadeyle kitap rafına bakarak. "Senin kitapların mı bunlar Mel? *Ya Evlenirim Ya Ölüyorum* mü? *Erkekler Nasıl Kadınlarla Evlenir?*" Kitabın içine baktı. "Melissa'ya İyi Noeller dileklerimizle, annen ve babandan sevgiler."

Kitapları elinden kaptığım gibi, hayır kurumuna gidecek kutuya attım. "Artık onlara ihtiyaç yok! Burada oturmuş bunu diyeceğimi hiç düşünmezdim." İçim aydınlandı birden. "Orlando gibi heriflerle harcadığım zamanı düşününce..."

Nelson, elindeki CD yığınının kafasını kaldırıp bana baktı. "Ben de gidip kendine Amerikalı bir emlak acentesi bulmandan dolayı mutlu olacağımı hiç sanmazdım ama Orlando von Borsch'tan sonra, Karındeşen Jack'e bile şükredebilirdim."

"Nelson!" dedim. "Abarttığın kadar da kötü değildi."

Nelson, eski erkek arkadaşlarımdan hepsinden nefret ediyordu.

Bilhassa, Orlando gibi yakışıklı, bütün yıl bronz gezen ve bağıcsız spor ayakkabı giyen erkeklerden.

“Kötüydü Melissa,” diye arka çıktı Roger.

“Kesinlikle. Yavşagın tekiydi herif. Kuru temizlemesini nasıl sana aldirttiğini hatırlamıyor musun?”

“Parasını da vermiyordu,” diye ekledi Gabi.

“Üstelik iki seferinde, askısız gece elbisesi vardı temizlemecide,” dedi Nelson.

Duraksadım. Orlando’nun sadece kuru temizlemeye gönderilebilen ne kadar çok kıyafeti vardı. O zamanlar bunu çok zarif buluyordum ama şimdi, *acaba kıyafetlerini ben alayım, parasını da ödeyeyim diye kasten mi kuru temizlemeciye gönderiyordu*, diye düşünüyordum. Acaba o elbiseleri de görmemi istemiş miydi?

“O Melissa geçmişte kaldı,” dedim özgüvenle. “Kabul ediyorum, geçmişte oldukça kalın kafalıydım. Ama o günler geride kaldı. Artık kimse Melissa Romney-Jones’dan faydalanamaz.”

“Ding!” dedi Nelson. Bir yandan da eski bir savaş gemisi modelini gazete kağıdına sarıyordu. Bu gece hepimiz aşırı duygusal olduğumuz için üstünde durmadım.

Toplama ve tasnifleme işlemlerimize bir süre sessizlik içinde devam ettik.

“Hiç acımadan atın,” diye buyurdu Nelson. “Yeni ve bir üst düzey evimizde, saçma sapan şeylere yer olmayacak.” Bana döndü. “Ciddiyim Melissa.”

“Bunun gibi mi?” diye sordu Roger, özenle paketlenmiş, balık ağı ve kağıttan kuğuları elinde sallayarak.

"Emery'nin düğününden değil mi onlar?" dedi Gabi içini çekerek. Eski kontak lenslerle dolu bir kutuyu büyülenmişçesine karıştıran Nelson'a baktı. "Saklaman çok hoş. Hatırladın mı Nelson? O gece ilk defa..." Kendisinden yine beklenmeyecek şekilde sesi titredi ve sustu.

Kendi yaşadığım nostalji hissinin yarattığı Jonathan özlemiyle yutkundum. Biz de Emery'nin düğününde birlikte olmaya başlamıştık.

"Hay ben sizin," diye inledi Roger. "Hep aynı şey oluyor burada. Öpüşmeler, sarılmalar. Sizinle olmak, liselilerin takıldığı bir diskoda hapis kalmak gibi. Hiç diğerlerinin kendilerini nasıl hissettiği aklınıza gelmiyor mu? Herkes sizin gibi kafayı aşka meşke takmadı."

"Roger, eğer konu Av Balosu ise..." diye söze giriştim.

"Hayır, değil," diye patladı.

Nelson bana baktı. "Artık yemeğe çıksak mı? Döndüğümüzde biraz daha toplarız."

"Harika bir fikir," dedim, kesin bir ifadeyle. Uçakta yerimi ayırtmış ve yanımda New York'a götüreceklerim dışındaki tüm mal mülkümü, Nelson'ın kiraladığı depolama birimine bırakmıştım. Ben yokken alev alacak bir olay vesaire var mı diye görmek için ailemin evine uğramanın sağduyulu bir fikir olduğuna kanaat getirdim. Tam ben Jonathan'ın aşırı gösterişli arkadaşlarını etkilemeye çalışırken, *CNN*'de babamın olimpiyat fonunu zimmetine geçirirken yakalandığına dair bir haber görmek şaşırtıcı olmazdı.

Anneme göre, babamın yeni göreviyle beraber edindiği gücün en iyi tarafı, eve gittiğimde firarda olmasıydı.

Öğrendiğime göre annemin, babamın nerede olduğuyla veya ne zaman döneceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Kafasına çok takıyormuş gibi de görünmüyordu.

“Yeni bir sekreter almış kendine,” dedi belli belirsiz, gözlemini örgüsünden ayırmadan. “Parlamento ve olimpiyat işlerini birbirinden tamamen ayırması lazımmiş da falanmış filanmış. Bir, iki, üç... Hay patla!” Örgüsünü gözüme dayayarak sordu. “İlmek mi atlamışım?”

Yazın evin en serin yeri olan mutfakta oturuyorduk. Jenkins, annemin ayaklarının dibindeki sepetine kurulmuş, horluyordu.

“Ne bileyim anne. Ben örgü örmem ki,” dedim.

Örgüsünü geri çekti ve kaşlarım çatı. “Öfff, tiftik yünün-den sıkıysa anla şimdi.”

“Babam yeni bir sekreter mi almış?” diye sordum şüpheli. Babam gömlek değiştirir gibi sekreter değiştirdi. “Sırf Olimpiyat işleri için, ha?”

“Evet, Claudia mıymış, neymiş adı.”

“İyi bari.”

“Gene bulmuş yolunu,” diye köpürdüm. Babamı, ofis ihtiyaçları ile beraber nasıl bir sekreter istediğini belirten e-postayı atarken hayal edebiliyordum: *sarışın, yirmi üç yaşından küçük, imlası düzgün...*

Annem başını kaldırıp bana baktı. Çehresi huzurla aydınlanmış görünüyordu. “Merak etme tatlım. Claudia’ya gizlice bir not iletip babanın kalbinin zayıf olduğunu bildirdim.” Gülümsedi. “Aşırı heyecanlandığı takdirde küt diye ölebileceğini söyledim. Çok içki içtiğinde veya... Herhangi bir uyarana

aşırı derecede maruz kaldığında.” Şişleri gene işlemeye başladı. “Kızcağız hemen cevap vermiş. Göz kulak olacağına dair beni temin etmiş. Ne kadar da düşünceli.”

Yutkundum. “Kalbinin zayıf olduğu doğru mu?”

“Hayır tatlım. Bildiğim kadarıyla değil. Ama konu baban olunca, kim bilebilir ki?”

Annem akıllı bir karış havada görünürdü ama yaptıklarıyla bazen beni bile hayrete düşürebiliyordu. Babamla ilişkisine gelince; bazı şeyleri bilmemek en iyisiydi.

“Bana uluslararası görgü kurallarını araştırma işi verdiğini biliyor muydun?” diye sordum. “Aslına bakarsan hoşuma bile gitti.”

Annem sevinmiş göründü. “Senin adına sevindim. En azından yardımcılarından birini dış görünüşü için seçmemiş demek ki!”

Ay ne hoş!

“Neyse,” diyerek konuyu değiştirmeye yeltendim. “İki haftalığına buralarda olmayacağım. New York’a gidip Jonathan ile kalacağım.”

Annem titreyen parmağını örgü deseninde gezdirdikten sonra, tabak dolabının üzerinde duran, içinde eskiden *Marlboro Lights* sigaralarını sakladığı büyük gümüş kutuya, özlemle dolu, uzun bir bakış attı. Sonra, büyük bir çabayla tekrar gözlerini önündeki pofuduk hipopotam şekline indirdi.

“İşin ne olacak?” diye sordu.

“Ben yokken Gabi ve Allegra telefonlara bakacaklar,” dedim. “Ama geri döneceğim. O yüzden babam sakın, Allegra’ya kalıcı bir iş verdiğim fikrine kapılmasın.”

Annem içini çekip şişlerini biraraya getirdi. “Ah tatlım. New York’u görünce bir daha dönmek istemeyeceksin.”

“İsteyeceğim,” dedim. “Düzenim burada kurulu. Bana güvenen insanlar var. Müşterilerim var.”

“Eğer ilişkinin yürümesini istiyorsan, sevgilin için iyi olanı gözeteceksin. Başka erkekler için iyi olanı değil.”

“Anne!” diye çıktım. “Öyle söyleyince kulağa korkunç geliyor.”

“Ama, doğrusu bu,” dedi.

“Neyse,” diye devam ettim kızarak. “Nelson da burada. Gabi ve...”

“Yine başka bir erkek,” dedi annem. “Eminim Jonathan, başka bir erkeğin seni her sabah bornozunla gördüğünü bilmekten rahatsız oluyordur.”

“Nelson benim ev arkadaşım,” diye patladım. Dürüst olmak gerekirse, sürekli birilerine ikimizin arasında bir şey olmadığını söylemekten gına gelmişti. “Beni bornozumla görmesi, aramızda hiçbir şey olmadığına en büyük işaret olmalı zaten.” Ben gözlerimi devirdim, annemse kusursuz bir şekil verilmiş kaşlarını alaycı bir ifadeyle, botokslu birinin kaldırabileceği kadar yukarı kaldırdı.

“Biz sadece arkadaşız,” dedim.

“Kimmiş o? Sen ve Nelson mı?”

Arkamı döndüm ve Allegra’nın, uzun şifon kaftanını savurarak, kuğu gibi içeri süzüldüğünü gördüm. Harika, bir bu eksikti.

“Kapa çeneni Allegra,” dedim huysuzlukla. Sonra birden içimi bir korku kapladı. Allegra’ya çeneni kapa demek, baba

ma ortadan kaybolmasını söylemekten bir basamak aşağıda, bir timsahın ağzına başını sokmaktan ise bir basamak yukarıdaydı.

“Yani,” dedim hemencecik. Kız kardeşim ağzını açmış, çektiği kalemin altından beyazlarını iyice gösterecek kadar gözlerini irileştirmişti. “Seninle bakış açılarımız farklı. Soruşturma nasıl gidiyor?”

Gözlerini ve ağzım öyle sıkı yumdu ki suratında sadece iki siyah bir de kırmızı çizgi belirdi.

“Hiç sorma,” dedi annem, bir çırpıda. “Geçen hafta Simon buraya üç kere geldi.”

Simon, babamın avukatıydı. Adam, babamın sadece Yüksek Mahkeme davalarında veya gazetelere çıkabilecek olaylarda kullandığı en mühim silahıydı. Aynı zamanda vaftiz babamdı ve babamla, annemin geçirdiğinden daha çok zaman geçirmişti.

“Eee,” dedim, canlı bir sesle, “Amerika seyahatim hakkında konuşalım mı, ne dersiniz?”

“Offf, çok lazımsa konuşalım,” dedi Allegra, içini çekerek. “Hangi sınıfta uçuyorsun? Ezik sınıfında mı?”

Dediğine içerlemiştim. “Ekonomi sınıfı mı demek istedin?”

“Allegra,” dedi annem kınayarak. “Melissa varlıklı bir adamla evli değil. Serbest meslek sahibi bir kadın o.”

Allegra burnundan soluyarak buzdolabının kapağını açtı ve içine baktı. Dolap, yosun ve üre örnekleri içeren şişelerle tıka basa dolu gibi görünüyordu. Herhalde küçük hanımın sağlık içecekleriydi.

“Ekonomi sınıfında uçuyorum. Çünkü çok az yer kalmıştı”, diye açıklamaya giriştim. “Yılın en rağbet gören zamanı. Hem birinci sınıfta uçmaya kalksaydım, bir aylık kazancımı bilete yatırmam gerekirdi.”

“Ah zavallicık,” dedi Allegra.

Şimdi onu kafama takamayacaktım. Kendi paramı kazandığım için gurur duyuyordum. Birinci sınıfta başkasının kredi kartıyla ödeyip uçacağıma, ezik sınıfında kendi paramla uçmayı tercih ederdim. Bu düşüncelerimi açık etmedim. Başıma bela açmaya gerek yoktu.

“Madem kendini feda etmeye bu kadar meraklısın, şunlardan al da yanında bulunsun,” dedi, çantasına uzanarak.

“Allegra,” dedi annem, uyaran bir ses tonuyla.

“Tamamen masum,” dedi Allegra, küçük kahverengi kutuyu bana fırlatırken.

“Nedir bu?” Kutunun üstünde İsveççe bir reçete etiketi vardı ama isim hanesinde Allegra Svensson yazmıyordu.

“Melatonin. Uçakta uyumana yardımcı olur. Bir kadeh kırmızı şarapla birkaç tane şu haplardan alırsın, sonra bir bakmışsın JFK Havaalanı’ndasın. Ama önce yerini bul, otur. Sonra öyle bir uyursun ki kimse yerinden kıpırdatamaz.” Allegra kendine annemin pahalı karamelli çikolatalarından aldı ve pencereye doğru seğirtti. Dışarı göz attı, camı açtı ve edepsiz bir hareket yapıp camı pat diye kapattı. Sonra da pencerenin oyuğuna oturdu.

Şansına, annem yaptıklarını umursamadı.

“Şu polis koruması defolup gitseydi keşke. Güzelim gül bahçesini köpek yemine çevirdi herif. Yani, ne yapabilirler ki?

İçeri suikastçı timi mi yollayacaklar? Lars'ın, Stockholm'ün en kötü dışçisinden daha tehlikeli birini tanıdığına hayatta inanmam."

"Ben artık yola koyulayım." Nelson'ın artık boş olan daire-sinin huzurlu atmosferini özlemiştim.

"Giderken reçel götürmek ister misin tatlım?" diye sordu annem, belli belirsiz, eliyle mutfak dolaplarını işaret ederek. "Bir-iki kavanoz fazladan var."

"Ah, çok iyi olur," dedim. Yerel Kadın Enstitüsü'nde hari-ka frambuaz reçeli yapıyorlardı. Babam senelerdir şölenin açılışını yaptığı için ilk mahsuller ona veriliyordu. "Frambuazlı var mı?"

"Vardı galiba," dedi, şişlerinde birikmiş tiftiklere gözlerini dikerek. "Bir bakıver."

Mutfağımızda tabandan tavana kadar uzanan dolaplar çok eskiydi ve üç oda hizmetçili, bir aşçılı, bir bulaşıkçılı günlerin yadigarıydı. Reçellerin ve kahvaltılık gevreklerin olduğu dolabın kapaklarını açınca az daha küçük dilimi yutacaktım.

Altı raftan beşi, renk renk reçel kavanozları ile doluydu: Çilek, frambuaz, böğürtlen, kayısı, frenk üzümü. Ağzları bezle kapalı, yüzden fazla reçel ve marmelat kavanozu, dolabın tozlu köşelerine kadar stoklanmıştı.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdım.

"Ne oldu? Sevdiğin bir şey yok mu? Limon tatlısı da olacaktı hayatım," dedi annem, istifini bozmadan.

"Anne! Şu alışveriş hastalığını dizginledin sanıyordum," dedim, sitem ederek. "Aşırıya kaçmayacağına söz vermiştin."

Örgüsünü bırakıp koyun gibi gözlerini bana dikti. “Ne yani, köylüler pazar kurmuş, ben de bir parlamenter hanımı olarak onlara destek olmayacak mıydım? Üstelik o kadar çoklar ki. Bir tanesinden alsan olmuyor. Diğerleri bozuluyor. Sen onu bunu bırak da reçeller çok güzel sahiden. Hem reçelden, iyi hediye oluyor. Çayla da ikram ediyorum.”

Kuşkuyla anneme baktım.

“Mesela geçen gün,” diyerek savunmasına başladı. “*Kasaba Hayatı* dergisinden bir muhabir geldi. Kadına şöyle güzel bir İngiliz çayı hazırladım, yanında da dört farklı reçel tattırdım. Çok güzel bir fotoğraf çektiler. O gümüş reçel kaplarının bir gün işe yarayacağını biliyordum.”

Tekrar örgüsüne döndü.

“Reçelleri kendinin yaptığını söylemedin, değil mi?” diye sordum.

Şişleri hızlandırdı. “*Yapmadığımı* söylemedim.”

İçimi çektim. İşim için hiç olmadığım birinin kılığına girerken, nasıl olur da anneme böyle kendini beğenmişlik taslayabilirdim ki?

Kendime bir kavanoz frambuaz reçeli, biraz da limon tatlısı aldım.

“Ah, neredeyse unutuyordum,” dedi annem. “Baban sana bir mektup bırakmış. Kabul salonundaki şöminenin üzerinde. Ne hakkında olduğunu söylemedi.”

Allegra, hala orada olduğunu hatırlatmak istercesine, “*Plus ça change, plus c’est la même chose*,” dedi abartılı bir Fransız aksanıyla.

* (Fr.) Ne kadar değişse de hep aynı kalıyor. Ç. N.

Şu kızın benim ofisimde oturacağına inanamıyordum. Onun yerine Harold Pinter'ı işe koşsak da olurdu.

Kabul salonuna gittim. Zarf, mermer saatin arkasındaki bir yığın resmi davet kartının arasına sıkıştırılmıştı.

Açıp içindeki kartı okudum. Aile armamızın altında, babam pek de okunaklı olmayan el yazısıyla şöyle diyordu: *Allegra'nın parası ayın ilk günü hesabına yatırılacak. Yüzde yirmisini görgü kuralları danışmanlığın için kendine ayır. Temasta kalamım. Notu yok et. MRJ*

Yüzde yirmisini mi? Ne kadarlık bir paranın? Böyle can alıcı noktaları yazılı belirtmemek, tam da babamdan beklenecek bir davranıştı. Çöpleri karıştıran bir gazete muhabirinin yarattığı talihsiz vakadan sonra, kağıt yırtma delisi olmuştu. Vergi kaçakçılığından çok, on iki şişe viski ve kortizonlu kremden oluşan alışveriş listesini herkesin görmesine bozulmuştu. Benim nazarımda en kötüsü ise saç boyasının annem için olduğunu ima etmesiydi.

Kartı kumaş pantolonumun cebine sokarken kafamı yoracak başka dertlerim olduğunu düşündüm. Eğer Allegra'yı yanlış tanıımıyorsam alacağı para için babamla bizzat pazarlığa oturmuş olmalıydı. Bu durumda onun alacağı paranın yüzde yirmisi, epey yüklü olmalıydı. En azından kızı yakınımda tutarak gireceğim sıkıntıyı telafi ederdi.

Mutfağa indiğimde annemi, hipopotamı masanın üstünde dik tutmaya çalışırken gördüm. Dehşetle yutkundum. Hayvanın kafası, vücuduyla aynı ebattaydı. Ne kolları ne bacakları aynı boydaydı ve sanırım bir de yüzgeci vardı. Annem bu duruma hiç sıkılmış görünmüyor, çocuk gibi inatla, hayvanı masanın üstünde dik tutmaya çalışıyordu.

Yaratık, gülünç derecede büyük kafası yüzünden, sanki bir tür yoga duruşu sergiler gibiydi.

“Hipopotamın beş bacağı var,” dedi Allegra, pencere oyundan. “Ya da anatomik olarak bütün organları koyduysan, bilemiyorum. Yine de eşit derecede rahatsız edici.” Pencereden dışarı, çalılıkların oraya doğru yine hareket çekti.

“Of, kör olasıca,” dedi annem, iç geçirerek. Bir kez daha dikleştirmeye çalıştığı oyuncak yana devrildi. Annem mahvolmuş gibi görünüyordu.

Onu öyle görünce içim acıdı. Zavallı anneciğim. “Çok sevimli olmuş!” dedim, neşelendirmek için. Kimsenin onu teşvik ettiği yoktu. “Bana verir misin?”

“Gerçekten mi?” Yüzü sevinçle ışıldadı. “Elbette tatlım. Alabilirsin tabii. İstersen Jonathan’a da verebilirsin.”

“Yok, ben kendime saklayacağım,” dedim hemencecik. Muhtemelen de merdivenlerin altındaki bir kutunun içinde. “Neyse, ben kaçayım. Daha bavul hazırlamam gerekli.” Allegra’ya döndüm ve sert görünmeye çalışarak baktım. “Ben gitmeden önce bilgilendirme için ofise uğrayacaktın. Unutma.”

“Unutmadım,” diye yalan attı Allegra.

“Çok önemli bu. Lütfen unutma.”

“Vıdı vıdı vıdı,” diyerek yanıtladı. Dışarı bakmaya devam ederken, “Reçelini unutma,” diye ekledi.

Kavanozu çantama koydum ve kendi kendime, *annemin tam olarak neler dediğini görmek için Kasaba Hayatı dergisini alayım*, diye düşündüm.”

“Gördünüz mü?” dedi Allegra, arkasını dönüp annemle ikimize buz gibi bir gülümseme bahşederek. “Hayat tavsi-

yesi vermek tam benlik bir iş. Olayın aslı, kusur bulmakta yatıyor.”

“Hayır, pek de değil.” dedim kızgınlıkla. “Kusur bulmakla alakası yok aslına bakarsan.”

Sonra fark ettim ki Allegra, kendine mahsus alaycı bakışlarından birini takınmış. Lars, düğünlerinde o bakışı görünce hüngür hüngür ağlamıştı.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Bu konu hakkında sonra konuşuruz Allegra,” dedim, elimden gelen en özgüvenli ifadeyle ve dışarı, arabama doğru yöneldim.

altı

Nelson'la yaşadığımdan beri, bazı günler yirmi birinci yüzyılda yaşadığımızı ve seçme-seçilme hakkına sahip olduğumu unutabiliyordum. Onu gemi yolculuğuna uğurlarken de aynı böyle bir hisse kapılmıştım. Tarihi bir mini dizide başrol oynuyormuş gibi davranan Gabi de bana pek yardımcı olmuyordu. Bir kabarık eteklerimiz yoktu, o kadar. Bir de siğillerimiz.

Derin dekolteli büyük göğüsler ise yine bu tarihi atmosfere yakışıyordu. Gerçi benimkiler bütün tarihlerde böyleydi.

Nelson, denizde kullanacağı ekipmanları, sonra da rıhtımdan onu ellerimizi sallayarak uğurlayalım diye, Roger'ı, Gabi'yi ve beni askeri bir intizamla arabama yerleştirdi. Limana vardığımızda gemiye erzak yükleniyordu. *Bellepheron* denen gemiden epey etkilenmiştim. Gerçekten büyük bir gemiydi. Üstlerinden bembeyaz yelkenler sarkan üç adet direği ve burnunda da gemi başı süsü vardı. Gemiye yüklenen mikrodalga yemeklerini görmeseniz, *BBC* nin kostümlü dizilerinden birinde olduğunuzu sanabilirdiniz.

“Bana yazar mısın Nelson?” dedi Gabi, elindeki mendilini büzüştürerek.

"Gabi, kaç kere konuştuk. Hiç vaktim olmayacak," dedi Nelson sabırsızca. "Ama en son teknoloji uydu navigasyonu-muz ve iletişim aletlerimiz var. Ayrıca insanları indirip bindirebilmek için, mümkün oldukça, yolumuz üzerindeki limanlara yanaşacağız. İskorbüt hastalığına yakalanıp tek gözle dönecek değilim ya."

"Peki ya sakal?" dedi Gabi umutla.

"Sakal bırakabilirim," diye kabul etti Nelson bitkince. "Şöyle küçük bir sakal."

"Peki ya papağan?" diye araya girdim.

"Zorlama Melissa."

Roger, Nelson'ın koluna vurarak "Sağ salim git dostum," dedi. "Eğer güverteden düşersen, yeni kriket sopanı ben alıyorum, tamam mı?"

"Peki," dedi Nelson. "Ama kupayı alamazsın."

Roger, Nelson'ın omzunu yumrukladı.

"Çok hafıftı dostum," dedi Roger ve karşılığında, Nelson'ın kasıklarına dizini geçirirmiş gibi yaptı.

İkisinin yirmi küsur senedir birbirini tanıdığını anlayamazdınız. Ya da belki anlayabilirdiniz.

"Siz ikiniz artık tamamsanız..." diye yüksek sesle söze girdi Gabi. Roger ve ben hayretle ona döndük.

"Nelson'a veda etmek istiyordum," diye devam etti. "Özel olarak."

İçime garip bir his doldu. Yüzüm beni ele vermesin diye kendimi gülümsemeye zorladım. Sosyal meziyetler açısından kıtlık çeken Roger, hayretini saklama gereği görmedi ve alaycı bir şekilde ağzını açtı.

Hisleri iyice anlaşılsın diye sesli bir soluk aldı ama bir şey demesine fırsat vermeden ben konuştum. “Elbette. Hadisene Roger,” diyerek onu dondurma tezgahının oraya çekeledim.

Kendimize naneli-çikolatalı dondurmalar alırken, arkamızda nasıl bir sahne dönüyorsa, sırtımın dönük olmasından dolayı son derece memnundum. Ama Roger hiç utanmadan gözlerini dikmiş, bakıyordu. Neredeyse onun için üzülecektim.

Gabi, Nelson’ın boynuna asılmıştı. Gerçi bu kaçınılmazdı. Zira adam bir seksen boyundaydı, Gabi ise topuklularla bile bir elli geliyordu. Öpüşüyor gibi görünüyorlardı. Ya da Gabi, sevgilisinin dudaklarından üç santim uzaklıkta nutuk çekiyor da olabilirdi.

Nelson’ın Gabi’ye, bana yaptığı gibi vaaz vermediği dikkatimi çekmişti. Belki de nedeni, söylediklerinin kızın bir kulağından girip diğerinden çıkmasıydı. Nelson ekolojik savaşçı havasına girmişken, ona üstün gelebilen tanıdığım tek insan Gabi’ydi.

“Bundan sonra böyle mi olacak?” diye inledi Roger. “Bu ikisini mi izleyeceğiz böyle sürekli? Saçmalık.”

Tam başımı döndürmüştüm ki Roger’ın o koca dondurma topunu bir hamlede yuttuğunu gördüm.

“Umarım öyle olmaz,” dedim içtenlikle.

Höpürtülü bir sesle dondurmasını yaladı.

“Roger, bir daha şunu yapma. Gerçekten rahatsız edici.”

“Her şey dilin hareketinde.” Göz kırptı. “Kızlar feci tav oluyor.”

“Hiç de tav falan olmuyorlar.” dedim, omuzlarımı silkeerek. “Nereden buluyorsun böyle şeyleri?”

Eğer birileri bunu benden öğrendiğini düşünürse, tüm kariyerim mahvolurdu.

“Kitaplardan,” dedi, belli belirsiz.

“Roger,” dedim, kesin bir ifadeyle. “Sanırım seni tekrar ele almam gerekecek. Bu sefer işi sıkı tutacağım.”

Roger az daha külahın ucunu boğazına kaçırıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. “Ne dedim şimdi?”

Nelson seslenince Roger elimden kurtuldu. Sesi öyle yüksekti ki sisin içinden bile geçerdi. “Mel, bir bakar mısın?”

Başımı kaldırıp bakınca, Nelson’ın anaokulu çocuğu gibi el salladığını gördüm. Gabi ellerini sevgilisinin boynundan çekmiş, aynada rimelini kontrol etmekle meşguldü.

“En azından sen isteniyorsun,” dedi Roger, ekşi bir yüzle.

Gidip Nelson’a sarıldım. “Kendine iyi bak,” dedim. “Çocuklara caka satmak da yok.”

“Tabii ki yok.” O da bana sarıldı. Başımı geniş göğsüne gömdüm. Nelson’a sarılmak harikaydı. Yaşadığım tüm krizlerde, yanı başımda kucaklarını açmış, hazır olurdu. “Sen de Amerika’da kendine dikkat et.” Yüzüme iyice bakabilmek için beni itti. “Eğer Remington Steele ile bir şey olursa...”

“Haber veririm,” diye söz verdim. “Güvercin falan yollarım sana. Ama sahiden, ters bir şey olacağı yok. Olmayacağını biliyorum.”

“E-posta gönder,” dedi, omuzlarımı sıkarak. “Gemiye ters çevirir, gelir seni alırım. Ciddiyim.”

“Peki,” dedim duygu yüklü bakışlarından hafifçe utanarak. “Sen de gemi batarsa bildir. Ya da çocuklar çatal bıçaklarıyla isyan çıkarırlarsa.”

“Öyle bir şey olana kadar, benim İsviçre çakımın üstüne düşüp ölmem daha olası. Şimdi dinle beni, evden ayrılmadan önce kilitlemen gereken şeylerin bir listesini hazırladım. İnşaatçı ve elektrikçilerin bilgilerini de ekledim. Gabi’nin yürüteceği çok detaylı bir aksiyon planı yaptım. Ağabeyime de sordum, arada bir uğrayıp...”

“Nelson,” dedim, kesin bir ifadeyle, “hepimiz tüm isteklerini gayet güzel yerine getirmeye muktedir insanlarız.”

“Biliyorum. Şey... peki, tamam.” Omzumun üstünden bakıp sesini kısıtı.

“Gabi’ye söylemedim ama acil durum numaram bu. Eğer bana ulaşman gerekirse çekinme.” Tekrar sarıldı ve ceketimin cebine küçük bir parça kağıt sokuşturdu.

Dudaklarımı ısırđım. Numarayı Gabi’ye değıl de bana vermiş olmasına gizliden gizliye sevinmiş olsam da yine de korkunç hissediyordum. Son zamanlarda, hayatlarımızdaki yerlerimizi anlamak kolay değildi.

“İşçiler evi havaya uçurursa falan, değıl mi?” dedim.

“Eee, evet” dedi Nelson. “Öyle bir şeyler olursa. Ama cidden Mel...”

Gemiden gelen yüksek düdük sesi konuşmamızı böldü.

“Gitmeliyim,” dedi. “Mürettebatı organize etmek benim işimdi.” Omuzlarını dikleştirdi. “Aslına bakarsan yanlış düdüğü çaldılar. Bir yanlış anlaşılmaya mahal vermeden düzelttirmeliyim.” Nelson sıkılgan bir ifadeyle rampadan güverteye çıkarken, Roger ve Gabi’yle beraber onu izledik.

“Yelkenler fora!” diye bağırdı Gabi ve mendilini salladı. Mendilinde burnunu sildiğı yerde bir yumru oluşmuştu.

Çantamdan temiz bir mendil çıkarıp çaktırmadan uzattım.

“*Au revoir!*” diye kükredi. Veda etmeye gelen diğer insanların meraklı bakışlarından hiç de gocunmuşa benzemiyordu. “İyi yolculuklar Nelson!”

“Hadi,” dedi Roger, kolumu çekiştirerek. “İnsanlar Gabi’de Lady Hamilton kompleksi olduğunu düşünmeden önce bасыp gidelim.”

“Güle güle Nelson,” diye bağırıp el salladım.

Nelson da el salladı ve güvertenin altında gözden kayboldu.

Gabi dimdik durdu.

“Gabi,” dedim sabırla. “*Queen Mary* gemisi değil bu. Birisi burnunda bir şişe şampanya kırarken denize açılmasını bekleme.”

“Öyle mi?” dedi. Şaşırmış görünüyordu.

“Öyle tabii. Daha gitmelerine çok var. Daha kılavuz gemi gelecek...” Gözlerini lombarlara diktiğini görünce sesimi kes-tim. “Nelson sana hiç yelkenli videolarını izletmedi mi?”

Başını eğip içini geçirdi. “Gemilere dikkatimi verememiş-tim pek.”

“Gabi,” dedim, kolumu onunkine geçirerek. “Hadi, eve gidelim, çay demleyelim ve *Aşağıdakiler-Yukarıdakiler*’i izle-yelim.”

Arabamı park ettiğim yere doğru yürürken, yanımda birinin varlığını hissettim.

“Ben de sizinle gelebilir miyim?” diye mırıldandı Roger. “Bu hafta alışveriş yapmayı unutmuşum da... şey... anlarsınız işte.”

Öteki kolumu da onunkine geçirdim. “Elbette Roger. Nelson bize, onu hatırlatsın diye koca bir turta bıraktı.”

Böylece üçümüz boş eve geri döndük ve yemeğimizi yiyip televizyon izledik. Hizmetçilerin önlüklerindeki tarihsel tutarsızlıklara dikkat çekmek için televizyonu durduran kimse olmayınca, ev daha da boş geldi.

New York’a ve Jonathan’ın beni bekleyen açık kollarına doğru uçmadan önce, halletmem gereken son bir iş vardı. Açıkçası bu iş bana Nelson’a veda etmekten bile daha zor geliyordu.

Gabi’ye ve Allegra’ya devir teslim yapmalıydım.

İşin güzel yanı, Gabi’nin can sıkıntılığının, sadece iki bölüm *Aşağıdakiler-Yukarıdakiler* kadar sürmesi oldu. Pazartesi öğle yemeği vaktinde Küçük Hanımefendi Ajansı’na bilgilendirme için geldiğinde, neredeyse Nelson öncesi haline dönmüştü bile.

Nelson öncesi hali ile demek istediğim şuydu: Ofise, kolu- na *Topshop*’tan iki poşet takılı halde gelmiş, bir saat boyunca çikolatalı bisküvilerimi çayına bandırmış, bu sırada da çalış- tığı emlak acentesi aracılığıyla, evi satılan gazete editörü hak- kında dudak uçuklatan dedikodular anlatmıştı.

“Evet,” dedim, saatime altıncı defa bakarak. “Başlayalım mı artık? Allegra’yı daha fazla beklemenin bir manası yok. Belli ki yapacak daha iyi işleri olduğuna karar verdi. Pekala. Kırmızı dosyalarda, kıyafet alışverişi ipuçları var...”

“Sen bana peruk nerede, onu söylesen,” dedi Gabi, tatlı dille. “Söz veriyorum, takmayacağım.”

“Hayır!” Bir saattir ofisteydik ve -Allegra’yı geçtim- Gabi’ye gizli dosyalarım arasında cirit atma hakkını tanıdığım aklıma

geldikçe, *hiç gitmesem daha mı iyi*, diye düşünmeye başlamıştım. “Peruğa dokunmak kati surette yasak. Çok ciddiylim.”

Gabi dudaklarını büktü. “İyi de yardım etmeyi teklif etmemin tek sebebi peruktu.”

Yalvaran gözlerle baktım. “Lütfen Gabi. Sana güveniyorum. Tüm geçimimi, sosyal meziyetleri, aç kalmış bir kaplanınkine eş değer olan birine emanet etmek üzereyim. Müşteri listemi baştan aşağıya silmesine bir tek sen engel olabilirsin. Rica ediyorum senden. Çekmecelerimi karıştırmaya başlamadan önce, bari yurt dışına çıkmamı bekle.”

“Peki.” Gabi, Fransız manikürlü tırnaklarıyla, koltuğun kolunda bir tempo tutturdu. “Ama on dakika içinde gelmezse, giderim. Selfridges Mağazası tüm gece açık değil. Ayrıca bilmelisin ki iki haftalık tatilimi senden başka kimse için heba etmezdim.”

“Biliyorum. Minnetimi kelimelerle ifade edemem. Nelson da öyle,” dedim, utanmazca Gabi’nin hassas noktasını hedef alarak. “Daha kahve ister misin?” diye sordum. “Kahve makiyesinin nasıl çalıştığını da öğrenmelisin. Hele de Allegra burada olacaksa, çok lazım olur.”

O esnada kapı abartılı bir tavırla açıldı ve Allegra, elinde üç alışveriş poşeti, bir büyük boy buzlu kahve, bir de park cezası ile yalpalayarak içeri girdi. “Bu ülkedeki trafik polisleri inanılır gibi değil,” diye haykırdı. Kendince bizi selamlamıştı. “Hepsi başbelası resmen!” Ceza makbuzunu öyle bir hışımla masama koydu ki telefonun ahizesi, üzerinde sallandı. “Şu makbuzu iş giderlerine kaydedebilir miyiz?”

“Bir saat geciktin,” dedi Gabi. “Yoksa başka bir randevu için mi geldin?”

Allegra hayretle Gabi'ye döndü. Açıkçası ben de hayretler içerisindeydim.

“Sen kimsin?” diye sordu.

“Gabi Shapiro,” dedi Gabi, elini uzatarak. “Tanıştığımıza memnun oldum. Beraber çalışacağız.”

Allegra bana döndü ve Paloma Picasso gibi biçimlendirdiği kaşlarını kaldırarak sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

“Eee, genelde bana Gabi yardım ederdi de,” diye geveledim çabucak. “Ajansın nasıl işlediğini iyi biliyor. O yüzden, ben yokken burada olmasını istemiştım. Sana da işin yolunu yordamını öğretir diye düşünmüştüm.”

“Benim beceremeyeceğimi mi ima ediyorsun?” diye sordu Allegra. “Nezarete ihtiyacım olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır!” diye çıktım. Allegra'nın güçlü kişiliği karşısında kararlılığım eriyip gidiyordu. “Sen de biliyorsun ki yaptığım iş çok hassas ve yardım ettiğimiz...”

“Tam olarak nasıl bir hassaslık bu?” diye sordu Allegra, masamın üstündeki eşyaların fiyat etiketlerini arayarak. “Yaptığın iş, mankafalı ana kuzularının kıcına tekme basmak değil mi?”

“Hayır, değil!” diye karşı çıktım. Kalbim sıkışmaya başlamıştı.

“Evet!” diyerek söze daldı Gabi. “Aynen dediğin gibi.”

Hızla dönüp dehşet içinde Gabi'yebaktım. Damarlarımdaki tüm kan çekilmiş gibiydi.

“Otursana Mel!” dedi Gabi, karşı koymama fırsat vermeden ve beni müşteriler için bulundurduğum rahat deri san-

dalyelerden birine oturttu. "Gevşel! Şimdi, sen yokken Allegra ve benden tam olarak ne yapmamızı beklediğini anlatabilirsin. Değil mi?"

Yutkundum.

"Evet, anlat bakalım," dedi Allegra aheste aheste, gözlerini kısacak bir an için masamdan ayırarak. "Sonra da şu tiksiniç kalemligi alırken aklından neler geçiyordu, onu anlat."

Karşımdaki kadınlara baktım. İşimi bu ikisine mi emanet edecektim? Çıldırılmış olmalıydım.

"Pekala," dedim, kendimi toplayarak. "Not alın lütfen."

İkisi de bakakaldı.

"Not alın." Antika, kapaklı çalışma masasını işaret ettim. "Gabi, şurada defterle kalem bulabilirsin. Evet, ilk olarak günlük işler. Sabah gelince ilk iş, telefon mesajlarını ve e-postaları kontrol edeceksiniz. Geceleri çok sık telefonla aranırım. Kriz durumlarında olanlar hemen telefona sarılırlar. Önce onları geri arayacaksınız ve burada olmadığımı ama döneceğimi..."

"Sen dönene kadar bekleyecek miyiz?" dedi Allegra. "İşin tüm keyfi kaçtı."

Gözlerimi Allegra'ya diktim. "Ortada keyifli bir durum yok. İşten bahsediyoruz ve evet, ben dönene kadar bekleyeceksiniz. Bir hafta falan yokum sadece."

"İyi," dedi Gabi, biraz fazla canlı bir sesle. Sanki bir planı varmış gibi görünüyordu ama aklından neler geçtiğini tahmin edemiyordum ve bu beni endişelendirmişti.

"Pekala, telefon mesajlarını kontrol ettikten sonra posta kutusuna bakın. Ekstre falan gelmişse, pembe ekstre dosyasına. Çekler, yeşil çek dosyasına. Fatura da gelebilir, onlar mavi..."

"Fatura dosyasına," dedi Allegra ve Gabi bir ağızdan.

"Aynen öyle," dedim, yenik düşmüş bir ifadeyle.

"Ofis işleri bana gayet açık ve kolay gözüktü," dedi Allegra, uzun bacaklarını esneterek. "Yıllar önce girseymişim bu işe keşke. Çocuk oynucağıymış. Çıkardığın yaygaradan sandım ki köle gibi çalışıyorsun..."

"Randevu talep edenler olursa ne yapalım?" diye sordu Gabi.

"Randevu defterime bakın. Hemen masanın üstünde, önünde duruyor." Bir kaza ihtimaline karşın üç tane fotokopisini aldığımı söylemedim. "Her hizmet yaklaşık ne kadar sürüyor diye bir liste yaptım -giyinme danışmanlığı, genel randevu koçluğu vesaire- ama daha zorlayıcı bir şeyse, beni arayın."

"Seni mi arayalım? Ya Dr. No ile romantik bir anın ortasındaysanız?"

İyi bir nokta yakalamıştı. Jonathan'a tatil yapacağıma dair söz vermiş gibiydim ve *iş önceliklerimle* ilgili gittikçe alınganlaştığının farkındaydım.

Diğer yandan...

"Cebime mesaj atın," dedim. "Kısa bir mesaj olsun. Ben de size kabaca ne kadar süreceğini bildiririm. Sonra da döneneğim zaman için randevuyu deftere işlersiniz."

"Tamamdır." Gabi hemen notunu aldı.

"Ama artık sahte kız arkadaş işlerine girmediğimi unutmayın sakın," diye ekledim. "Bu konuda çok katı olmalısınız. Hala haftada üç kişi arayıp talep ediyor. Bazıları da çok acınası durumda oluyor ama katı olacaksınız," deyip duraksadım.

Geri çevirmemin de hizmetin bir parçası olduğunu düşünen, azıcık mazoşist bir müşterim vardı. Bir keresinde ofise yüzlerce kırmızı gül yağdırmıştı. En sonunda tüm diplomasıyı bir kenara bırakıp Nelson'dan polismiş gibi adamı aramasını rica etmiştim.

Her ikisi de işin o kısmından çok keyif almışlardı.

Silkindim. "Doğru düzgün bir katılıktan bahsediyorum tabii ki. Başka türlü sü bazı insanları, eee, daha çok teşvik ediyor. Ama orasını size bırakıyorum."

"Başka ne var?"

"İki günde bir taze çiçek almayı unutmayın. Nelson muhasebe defterime işlemenin bir yolunu buldu. Arada bir toz alın. Müşterilerin, geldiklerinde temiz bir ofis görmeleri çok önemli. Ajandadan doğumgünleri ve yıl dönümlerini kontrol edin. Müşterilere üç hatırlatma mesajı gönderiliyor: İki hafta öncesi, üç gün öncesi ve son olarak da bir gün öncesi. Eğer tamamen akıllarından çıktıysa en azından çiçek gönderecek zamanı tanımak için. Eğer unuttularsa, onlar için çiçeği göndermeyi teklif edin. Yıl dönümleri konusunda hassas olun. Çiftlerin, nasıl desem, ne zaman çıkmaza gireceklerini kestiremezsiniz."

"Ayrılmalarını mı kastediyorsun?" diye homurdandı Allegra, siyah saçlarını arkaya savurarak.

"Şey... Evet."

"Peki," dedi Gabi. "Öyle bir senaryo olduğu takdirde, ajandaya metresin bilgilerini girerim, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. Gabi'nin amansız pratik zekası, sandığımdan daha çok işe yarayabilirdi. "Şey, evet," dedim

tekrar, "Ama, Tanrı aşkına, nazik olun. Bu iş insanlara karşı katı davranmayı gerektirebilir ama mutlaka kibar olunması lazım."

Yalvaran bakışlarımı bir Gabi'ye bir Allegra'ya diktim. İkisi de katılıkları ile bilinirdi ama kibarlık, uzmanlık alanları değildi.

Gabi, hakarete maruz kalmış gibi görünüyordu. "Söylemene bile gerek yoktu Mel. Kibarlıkta üstüme yoktur."

Gabi de benim kadar biliyordu ki şu dediği su katılmamış bir yalandı. Ama Allegra -henüz- bilmediği için boşverdim.

"Ajandayı kontrol etmek, telefonlarına bakmak ve çiçek almak. O kadar mı yani?" dedi Allegra. "Ve bunun için bana ödeyeceğin..."

"Hayır!" dedim hemencecik. Babasının finanse ettiği ücretini Gabi'ye açık etmesine fırsat vermek istemedim. "Hayır, elbette o kadar değil. Öylesi çok sıkıcı olurdu. Ee, önümüzde bir sürü doğumgünü ve eylül düğünü var. İkinizin alışveriş tecrübesini biraraya getirince hediye alımının üstesinden gelebilirsiniz eminim, ne dersiniz?"

Gabi'nin gözleri parladı.

"Önce müşteriye sorun," diye devam ettim, "sizin için bir istek listesi hazırlasınlar. Böylece, yaklaşık bütçeleri hakkında bir fikir sahibi olursunuz. Harika hediyeler bulacağımıza şüphem yok," dedim. "Mor hediye dosyasına, ne aldığınızı, kimin için olduğunu ve nasıl gönderdiğinizi yazın ki seneye yanlışlıkla benzer bir şey göndermeyelim."

Allegra bilmiş bilmiş gülümsedi. "Hiç sanmam Melissa. İkimizin zevklerinin pek benzer olduğunu düşünmüyorum."

Zevklerin bizim değil müşterilerin olduğunu hatırlatacaktım ama telefon çaldı ve bu nafile çabadan kurtuldum.

"Şimdi beni dinleyin," diyerek, kaplumbağa kabuğu desenli kemik gözlüğümü taktım. "Aynen böyle yapmanızı istiyorum."

İkisi de gözlerini devirdi. Beklediğim tepki kesinlikle bu değildi.

"Merhaba, Küçük Hanımefendi Ajansı," dedim, aklımdan bir kupa sıcak çikolata geçirerek. Eski ev ekonomi öğretmemiz, coşkulu bir telefon sesine sahip olmanın yolu olarak, bunu öğretmişti bize. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mel, benim Roger."

Sıcak çikolatamın üstü kaymak bağladı. Roger'dan çok Gabi ve Allegra duysun diye sesime albeni katmaya çalışırken, oldukça zorlandım.

"Merhaba Roger. Nasılsın?"

"İyidir. Bak, önceki cevabını biliyorum ama seninle şu Av Balosu hakkında sahiden konuşmam lazım. Baloya Celia ile gidemem. Sana yalvarıyorum. Şu güzel sarı peruğu tak ve..."

"Üzgünüm Roger," dedim, gözlüğümü yukarı kaldırarak. "Daha önce de söylediğim gibi, artık o tür kişisel hizmetler vermiyorum."

Gabi ve Allegra'nın kıs kıs gülmelerini duymazdan geldim.

"Dostun için bile mi?" diye sordu Roger, dargın bir sesle. "Nelson burada değil. Asla haberi olmaz."

"Sorun Nelson değil... Bak Roger, sana yardım etmeyi çok isterdim ama edemem. Yapamam işte. Sonra konuşuruz, olur mu? Eminim başka bir..."

Roger telefonu kapadı.

“Acilen bir sevgiliye ihtiyacı var. En gerçeğinden,” dedim.

“Ne istiyormuş,” diye sordu Gabi. “Dezenfektan tavsiyesi mi, dişçi mi?”

“Onunla beraber Av Balosu’na gitmemi istiyor. Honey olarak,” dedim, masamın üzerindeki, Allegra’nın dağıttığı kağıtları toparlayarak. “Nasıl hayır dediğimi gördünüz mü?”

“Öfff. Senin yerine ben gidebilirdim,” dedi Gabi. “Sen bana peruğu ver, yeter.”

Hızla başımı kaldırdım. “Hayır, gidemezdin. Hayır,” dedim, parmağımı sallayarak. “Hayır Gabi. Aklından bile geçir-me. Unut hemen.”

“Neden olmadığını anlamıyorum,” dedi Allegra. “Sen yapınca oluyor da Gabi yapınca neden olmuyor? Şubeni açmış-sın gibi düşün.”

İkisine de korkunç iç çamaşırları yerine yenilerini almama inatla karşı koyan müşterilerime attığım türden sert bir bakış attım. “Ben yaptığım zaman sorun yoktu. Ama artık yapmıyorum. Ben yapmıyorsam kimse yapmayacak. Konu kapan-mıştır,” dedim. “Şimdi, kuru temizlemecileri konuşalım.”

yedi

Welson'ın planlı olmamı öğütleyen sesi her daim kulaklarımda olduğundan, yapılacaklar listemi, koca ayak parmaklarımdan ağdasına kadar ihtimamla hazırlamıştım. Ancak, çevre yolundaki trafiği elbette hesaba katmamıştım. Heathrow Havaalanı'nda taksiden fırladığımda, bilet kontuarına gitmek için doksan saniyem kalmıştı.

Şıpidık terliklerimin izin verdiği ölçüde, terminal içinde depar atarak ilerlerken beni izleyen gözleri fark etmemeye çalıştım. Havaalanı belgesellerinde rastladığınız o sinir bozucu, kavgacı tiplerden biri olmayı hiçbir zaman istememişimdir. Hem geç kalan hem de kendilerini yırtarcasına, havayolu görevlisine, *uçacağın hala pistte olduğunu görebiliyorum*, diye bağırarak tiplerdir bunlar. Ancak bir yandan da uçağımı kaçırmayı hiç istemiyordum.

Nefes nefese biletimi uzattım ve en sevimli gülümsememi takındım.

“Merhaba,” dedim. “12:15 New York uçağında yerim vardı.”

Havayolu görevlisi sessizce biletimi aldı ve klavyesinde bir şeyler tuşladı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışarak bekledim. “Tırnaklarınız ne kadar da güzelmış!” dedim. “Tüm gün bilgisayar kullanıp da ojenizin çıkmasını nasıl engelliyorsunuz?”

Gözlerini kaldıran kadının yüzünden, *hiç zahmet etmeyen*, anlamında bir gülümseme geçti. “Çok üzgünüm, hanımefendi ama tüm yerler dolmuş. Sizin için bu uçakta yer bulamıyorum ancak...”

“Efendim?” Kızın suratına boş boş baktım. “Ama bu imkansız. Biletimi haftalar önce ayırttım.”

Tırnaklarındaki ojesi bir gıdım bozulmamış parmaklarıyla saati işaret etti ve aptalmışım gibi yavaş yavaş konuştu. “Ever hanımefendi ama havaalanına geç giriş yaptınız. Uçaklar için her zaman kapasitesinden fazla yer ayrılır. Şansınıza, bu sefer yer ayırtan herkes geldi. Maalesef, gönüllü olarak hakkından vazgeçmek isteyen olur mu diye beklemek zorundasınız.”

“Öyle mi?” dedim. Kendimi tamamen bir aptal gibi hissediyordum. “Ama bu uçağa binmem lazım benim. Erkek arkadaşım New York’ta beni bekliyor ve...” Kulağa ne kadar ezik geldiğini fark ederek sustum. Arkamdaki sırada, biri bebek, üç çocuklu, bitkin bakışlı bir kadın ve iki öğrenci vardı. Bebekten, ancak korku filmlerinde duyabileceğiniz kulak tırılmalayıcı bir ses çıkıyordu. Öğrenciler ise bilmediğim bir dille hummalı bir tartışmaya girmişlerdi. Sanırım konu, vizeleri ile ilgiliydi. Zira vize kağıtlarını birbirlerinin suratlarına doğru sallayıp duruyorlardı.

Tekrar görevliye döndüm. “Arkamdakiler de dışarıda kaldı, değil mi?”

Başını sallayarak onayladı.

“Şu gönüllü vazgeçenlerin yerine geçecekler listesinde önümdeler mi peki?”

Yine başını salladı. “Ama sizi uçağa alamazsak küçük bir tazminat alacaksınız.”

Jonathan'ın benim için hazırladığı olası romantik karşılamayı düşünmemeye çalıştım. Film sonuna yaraşır anlar hazırlamak konusunda üstüne yoktu. Gözümde canlandırabiliyordum: Bir buket çiçek, hafif çapkın bir gülümseme, muhteşem evine götürmek üzere bekleyen bir araba... Hiçbir tazminat, bu görüntüyü bozmanın karşılığını ödeyemezdi. “Ben koltuğumu istiyorum,” dedim içimi çekerek.

Gabi'nin, benim yerimde olsaydı, elinden geleni ardına koymayacağından emindim. Araya koymayacağı şey olmazdı. İşim, babamın pozisyonu, Jonathan'ın uçuş milleri, ne olursa. Ama ben o tip şeylerden nefret ederdim. Doğru olmasına rağmen hiç ikna edici olamıyordum. *Glamour* dergisinde okuduğum, uçakta bir üst sınıfa terfi edilmek için kıyafet tüyoları da bir yere kadardı.

Kendime bir kahve ve gazete almak için kontuardan uzaklaştım. Geri döndüğümde görevli kadın, öğrencilerle ateşli bir pazarlığa girmişti.

Burnumu sokmak istemediğim için biraz uzakta takıldım. Tam o sırada biri, koca eliyle popoma bir şaplak attı.

Hemen arkamı döndüm ve yağmur oluğu gibi sinsi sinsi tepemden bakan Harry Paxton'ı gördüm. Harry Paxton babamın iş arkadaşıydı ve kendisi için geçen sene Noel alışverişi yapmışım. Son derece ketum olduğuma dair -muhtemelen babamdan- methimi duymuş. İyi ki de öyleymişim. Zira adamın *vaftız kızlarının çokluğu* şüphe uyandırıcıydı.

"Merhaba Harry," dedim tokalaşmak için elimi uzatarak.

O ise öpmek için dudaklarını uzattı. "Melissa," dedi parmaklarımin üstünden. "Heathrow'da ne işin var bakalım? İş mi tatil mi?"

"New York'a gidiyorum. Daha doğrusu uçaktan atılana kadar gittiğimi sanıyordum." Yüzümü astım. "Çok ters oldu. Sanırım başka bir uçağa yer ayırtmam gerekecek."

"Olur mu hiç öyle şey?" diye haykırdı Harry. "Ne saçmalık bu böyle. Benimle gel."

Hışım ile birinci sınıf gişesine doğru yöneldi ve görevli gele ne kadar masaya hızla vurdu. Yeni görevli, ekonomi sınıfındaki görevliye göre, yardım etmeye daha hevesli görünüyordu.

"Birinci sınıf için ben kendi koltuğumu onaylattım ama asistanım, altınızdaki birileri tarafından ekonomiden atılmış. Aptal kız, biletini benimle beraber ayırtmış olmalıydı. Evdeki hesap çarşıya uymamış işte. Ha ha. Neyse, bizim New York'a varmadan önce toplantı notlarının üzerinde geçmemiz gerekli. Şöyle bir ekranınıza göz atıp asistanımı birinci sınıfa, benim yanıma alabilir misiniz diye bakarsanız minnettar kalırım."

"Elbette Sör Harry," dedi havayolu görevlisi kadın gülen gözlerle ve hızla tuşlara bastı.

Vay canına, adamın sör olduğunu tamamen unutmuşum.

"İşe bu kadar!" dedi Harry. Gözlerini kırptı ve takma dişlerini göstererek gülümsedi. "Hanımefendiye pasaportunu ver. Valizin bu kadar mı?"

"Evet!"

Gözleri ışıldadı. "Kıyafetlerin epey küçük olsa gerek ha? Mükemmel."

“Yok, sadece valiz hazırlamada iyiyim,” diye mırıldandım, pasaportumu uzatırken. Sayfaları karıştırırken kızın ifadesi değişti. İletişim bilgilerinde itibarlı bir büyükanneye ve babamın resmi parlamento unvanına sahip olmak, kaşları genellikle böyle havaya kaldırırdı işte.

“Mükemmel,” dedi Harry, yüksek ve neşeli bir sesle. “Bagajların yüklenmesini beklerken biz de gidip bir şeyler içelim bari, ne dersin? Buradaki bekleme salonu oldukça iyi.”

Ekonomi sırasında bekleyenlere suçlu bir bakış attım. Anne, başını neredeyse masaya vurmak üzereymiş gibi görünüyordu. Çocukları ise birbirlerinin burunlarına pastel boya-larını sokmakla meşgullerdi.

Gülümseyerek arkamı döndüm. “Ben birazdan yanına gelirim. Öncesinde bir telefon görüşmesi yapmam gerekli.”

Harry tekrar popoma vurdu. “Çok gecikme. Seninle Margery hakkında konuşmam lazım. Şarkı söylemeyi bitirdi, şimdi de çello çalmayı öğreneceğim diye tutturdu. Duyan da konservatuvarda mezbaha işletiyoruz sanacak. Şu kör olasıca çello işini daha başlamadan bitirelim istiyorum.”

İşte bu harikaydı. Geçen Noel, Harry’nin operada baş soprano olmak isteyen karısıyla zorlu bir dönem geçirmiştım ve fark edilmeyen kulak tıkaçları dışında, ne tavsiye verebileceğimden emin değildim. Çelloyu ortadan kaldırmak ne kolay ne de ucuz bir işti ama New York uçağında popomu sığdıra-bileceğim bir koltuk için küçük bir bedeldi. Ve belki yardım etmek için yapabileceğim bir şeyler daha olabilirdi.

Harry gözden kaybolunca bir koşu ekonomi sırasına gittim ve görevli kıza, gizlice, bebekli kadını *BBC*’de izlediğim tüketici

hakları belgeselinden tanıdığımı ve kadının, olan biteni, çaktırmadan kameraya aldığından emin olduğumu söyledim.

Dediklerim işe yaramış olmalıydı. Çünkü on dakika sonra kadın, birdenbire melek kesilen çocuklarıyla beraber, birinci sınıf bekleme salonuna geldi. Peşlerinden de şaşkınlıkları her hallerinden okunan öğrenciler içeri girdi.

Birinci sınıf, benim için yepyeni bir deneyim olmuştu. Koltuklar birbirinden o kadar ayrıydı ki Harry benimle konuşabilmek için uzanmak zorunda kalıyordu ve konuştu da. Uçuş emniyeti videosu boyunca, izlenebilecek filmlerin tanıtımı sırasında ve ta ki kabin görevlisi gelip de ilk viskisini sipariş edene kadar konuştu.

Ailemin evinde defalarca katıldığım kokteyllerden ve işim sırasında bulunduğum ofis partilerinden dolayı, Harry gibi adamlarla muhabbet etmeye alıştım. Hoş, muhabbete aktif olarak katılmazdım. Başımı sallamak, hı hı demek ve kaşlarımı kaldırmamın ötesine geçmeme gerek olmazdı. Yine de erkekler, sürekli olarak, ne kadar iyi bir dinleyici olduğumdan dem vururlardı.

Harry, Mahalle Nöbet Komitesi'ne başkanlık yaptığı zamanlardan bir sürü anekdot anlatıp bitirdikten sonra, kulağıma eğilerek "Sık uçar mısın Melissa?" diye sordu.

"Evet, tatillerde filan," dedim, başımı sallayarak.

"Yüksek Mil Kulübü'ne' üye misin?"

Uçuş mili biriktirme programı mıydı o acaba? Gabi, kredi kartıyla mil biriktirme konusunda takıntılıydı. İddia ettiğine

* Uçakta seks yapmaktan hoşlananların kullandığı bir deyim. C. N

göre, avakkabılarına küçük bir servet dökmesi sayesinde, uçak biletine onca para ödemekten kurtuluyormuş. *Gabi ekonomisi*, diyordu buna.

Beynimde bir ışık çıktı. Eğer o dediği şeye üyesem, ekonomi biletim olduğunu anladıklarında, beni birinci sınıftan dışarı atmazlardı belki de.

“Evet,” dedim, hızla başımı sallayarak. “Hem de yıllardır.”

“Güzel!” dedi Sör Harry. Öyle bir sırttı ki gözleri incecik oldu. “Mükemmel! Eh, o zaman,” diye devam etti sesini kısarak “ben erkekler tuvaletine doğru yollanayım.” Sonra da gözünü kıptı. Viskiden dolayı olduğunu farz ettim. “Birazdan görüşürüz.”

“Harika!” dedim. Harry gider gitmez kabin görevlisinden bir kadeh şampanya ve kulaklık istedim ve önümdeki ekrandan en son Harry Potter filmini izlemeye başladım.

Uçakta bedava verilen Jo Malone yüz kremi iki kere süründükten ve keyifli bir yarım saat geçirdikten sonra, yanımdaki koltuğun hala boş olduğunu fark ettim. Sör Harry nerede kalmıştı? Daha ilgi çekici birilerinin yanına mı oturdu diye kabinde etrafa bakındım ama kendisinden hiç iz yoktu.

Tuvalette başına bir şey gelmiş olmasındı? Derin ven trombozu falan gibi bir şey mesela. Okuduğuma göre, çok sevimsiz oluyormuş.

“Daha şampanya alır mıydınız?” Elindeki küçük şişeyi gösteren kabin görevlisini görünce hemen fırsatı kullandım.

“Aslında ben daha ziyade iş arkadaşım için endişeleniyordum.” Hem yalan söyleyeceğim hem de çaktırmayacağım derken suratım kızarmıştı. “Yanımdan gideli epey oldu.”

“Hiç sorun değil,” dedi kadın gülümseyerek. “Hemen gidip kontrol ederim.”

“Sahiden mi? Çok kibarsınız,” dedim minnettarlıkla ve rahat koltuğuma gömüldüm.

Kadının tuvalete doğru giden koridorda yürümesini izledim. Kapıya bir kez vurdu ama duymadım. Zira kulaklarımnda teknoloji harikası kulaklıklar vardı. Kadın sonra şok içinde geri çekildi. Bir an Sör Harry’nin orada ölüp kaldığını sanıp dehşete kapıldım ama adam kıyafetlerini düzelterek tuvaletten çıktı ve görevli kadıncağızı neredeyse iterek koridora doğru yürüdü.

Türbûlanstan herhalde, diye düşündüm. Kabızlık çekiyor da olabilirdi. Onun yaşında adamlarda sık görülürdü.

Oturduğunda bana kızgın bir bakış attı. Gülümseyerek karşılık verdim. Kulaklığımın tekini çıkararak “Senin için soğuk su istedim,” dedim. “Cilt bakımı uzmanımın dediğine göre, uçakta alkol alınca susuz kalmamaya dikkat etmeliymiş. Hem yere indiğimizde baş ağrısı çekmek istemezsin, değil mi?”

Kulaklığımı tekrar taktığım için mırıldandığı şeyi duymadım. Aklıma karısının parmak çıtlatmasını tedavi edebilecek hipnoterapist gelince tekrar döndüm ama yüzünün neredeyse tamamını kaplayan bir göz maskesi taktığını görüp irkildim. Sanki yanımda Elizabeth dönemi cellatlarından birini bulmuş gibiydim.

Böylece, adamın bitmez tükenmez muhabbetine katlanmak zorunda kalmadan, birinci sınıfın tüm lüksünü kesintisizce yaşayabildim. Yolculuğun kalan beş saati boyunca, ak-

lımdan türlü romantik kavuşma senaryoları geçirdim. Çoğu, siyah beyaz çekilmiş filmlerdeki gibiydi ve başrolde, film yıldızları gibi dans eden Jonathan ve ben vardık.

Jonathan ile New York'a ilk defa gideceğimiz günün hayalini çok kurmuştum. Aşağı yukarı Jonathan ile tanıştığımızdan beri bu hayalle yaşıyordum. Aklımdaki görüntüde genellikle şapkasının kenarlarında kürk olan bir palto giymiş halde, kurdeleyle süslenmiş Noel hediyelerini tutardım. O sırada pamuk gibi bir kar üstümüze serpilir ve pembe yanaklı gençler Noel şarkıları söylerlerdi. Sonra sarı bir taksi gelip bizi alır ve buz pistine götürürdü. Orada Jonathan patendeki hünerlerini sergiledikten sonra, sıcak çikolata içip kocaman kekler yerdik.

Nelson'ın dikkat çekmeyi sevdiği gibi, gündüz düşlerimde yemeğin rolü büyük oluyordu.

Tabii ki şu anda New York'ta Noel zamanı değildi. Tıpkı Londra'nın baca temizleyicileri ve dans eden çiçekçilerle dolu olmadığı gibi. Pasaport sırasında beklerken, nemden dolayı kıyafetlerim vücuduma yapışmıştı. Halbuki Jonathan her yerde klimalar olduğu konusunda çok ısrar etmiş ve binaların içinde üşümemem için, yanıma sıcak tutacak bir hırka almanımı bile söylemişti.

Tanrım, diye düşündüm, pantolonumu gizlice çekiştirerek, *belki de iki valiz kıyafet yeterli olmaz*. Olası her durum için yanımda uygun kıyafet bulunmasına kafayı o kadar takmıştım ki tavsiye versin diye Chicago'daki kız kardeşim Emery'yi bile aramıştım.

“Yanına hiçbir şey alma,” demişti Emery, kendisinden hiç beklenmeyen bir kesinlikle. “Hiçbir şey.”

Telefondayken gözlerimi devirmekten kendimi alamamıştım. “Eee, ne giyeceğim o zaman?”

“Gelince karar verirsin. Alışverişe çıkarsın. Ruh haline göre alırsın. Ama yanında mutlaka el çantana sığdırabileceğin bir şey olsun. Sıcak falan olabilir.”

Emery, evsiz insanlar gibi dolaşan o sinir bozucu kızlardandı. Tasarımcı elinden çıkma kıyafetlerinin içinde sütyensiz dolanır ve buna rağmen *Sefiller* filminden değil de uhrevi bir alemden fırlamış gibi görünürdü.

“Garip olan şu ki,” diye sözüne devam etmişti, “New York’u, tatillerde gittiğimiz İskoç kalelerine benzetiyorum. Aslına bakarsan biraz ürkütücü. Dışarıda hava çok sıcak olabiliyor, neredeyse tropikal bir hava varmış gibi ama içeri girdin mi dondurucu bir soğuk oluyor. Nasıl yapıyorlar, anlamıyorum. Herhalde işin sırrı taş duvarlarda. Çok acayip.”

Nelson’ın telefon sehpasının üzerindeki aynadan yansıma bakmıştım. *Bu kızla nasıl akraba olabilirdik?*

“Klimadan olabilir mi sence?” diye sormuştum.

“Beni bilirsin Melissa. Politikadan konuşmayı sevmem,” demişti Emery, kesin bir ifadeyle.

Keşke Emery’nin tavsiyesine uymasaydım. Çünkü valize çok az kıyafet koymuş, sonra da valizin havasını Gabi’nin vakum makinesi ile almıştım. Yani tüm çantamı patlatmadan giyebileceğim tek bir kıyafet kalıyordu geriye: Son dakikada çantama tıktığım, kırıştıracağım diye korkmadan küçük bir top haline getirebileceğiniz, daracık, ipek bir elbise.

Öyle daracık bir elbise giyip minimal takılmanın birinci şartı, sıkılaştırıcı çamaşırlardı ama ortam artık bir seranın nem seviyesine ulaşmıştı. Çok yakında başka şansım kalmayacak gibi görünüyordu. Jonathan'ın beni ter lekeleri ve parlak bir burnla görmesine izin veremezdim. Şu halimle Jackie Kennedy Onassis'e hiç de benzemiyordum. Ama zaten yavaş ilerleyen bir sırada sünmüş saçlarla beklemek de ona göre değildi.

Sör Harry daha uçak yere iner inmez tuhaf bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Adama, bana böyle keyifli bir uçuş yaşattığı için teşekkür bile edememiştim. Böylece kendi başımın çaresine baktım. Parmak izlerim alındıktan sonra güvenlik kamerasına gözlerimi kısıtım ve acil durum iyileştirmeleri için en yakın tuvalete yöneldim.

Bir senedir, kendimi kısacık zaman aralıklarında Honey Blennerhersket'e dönüştürmekten dolayı idmanlı olduğum için, baskı altında kendime çekidüzen verme konusunda da iyiydim. Bileklerime su serptim, ağzımı çalkaladım, rimelimi tazeledim, kırmızı rujumu sürdüm ve neredeyse insana benzemiştim bile. Temiz elbisemi de giyince, gerçekten de birinci sınıfta yolculuk etmiş gibi görünmüştüm. Son bir dokunuş olarak güneş gözlüğümü taktım ve dışarı yepyeni bir kadın olarak çıktım.

Gelen yolcu kapısının dışında, sarmaş dolaş olmuş aileler, tatilden getirdikleri hasır şapkalarını sallayanlar ve içi kim bilir neyle dolu koli bandıyla sağlamlaştırılmış kutularını sürükleyenlerden oluşan bir kalabalık toplanmıştı.

Kalabalığı gözlerimle tarayarak Jonathan'ın kızıl kafasını aradım.

Orada değildi.

İçim sızladı.

Dışarıda yolcu bekleyen yüzlerce insan olmalıydı. Birilerinin arkasında kaldıysa, yanlışlıkla önünden geçip gitmeyeyim diye bir süre kapının orada takıldım. *El falan salayabilirdi*, diye düşündüm. Sonuçta ketum olmak farklı bir şeydi, yardımcı olmak farklı.

Hayalkırıklığım çaresizliğe dönmek üzereyken, simsiyah saçlı ve takım elbiseli, minyon bir kadın yanıma yanaştı.

“Bayan Romney-Jones?” dedi, minik elini tokalaşmak için uzatarak. “Ben Bay Riley’nin ofisinden Lori. Sizi almak için geldim.”

“Melissa deyin lütfen,” dedim.

“Bay Riley özürlerini ilettiler. Son anda acil bir toplantıya çağırıldı,” dedi Lori gülümseyerek. “Bu arada kıyafetiniz çok güzelmiş. Film yıldızı gibi görünüyorsunuz.” Gülünce, yanaklarında gamzeler oluştu. Tam bir matruşkaya benziyordu.

“Çok nazıksınız,” dedim. Jonathan’ın gelememesi yüzünden uğradığım hayalkırıklığı belli etmemeye çalıştım ama uğramıştım işte. Hem de feci derecede.

Neden gelememişti ki? Benim ilk defa New York’a gelmemden daha önemli ne olabilirdi?

“Şahsen karşılayamadığı için çok üzgün. Ancak sizi toplantısının olduğu yere götürmemi istedi. Sizinle orada buluşacakmış,” dedi Lori. “Dışarıda bir araba bizi bekliyor. Tüm valiziniz bu kadar mı?”

“Evet, bu kadar,” dedim. Kadın büyük tekerlekli valizimi sürerken, ben de diğerini sürerek, el çantamın ağırlığından

ağrıyan omzumla onu takip ettim. Dışarı çıktığımızda, sıcak hava suratıma duvar gibi çarptı.

“Tanrım!” dedim kendimi tutamayarak. “Çok sıcak.”

“Evet, öyle,” diye karşılık verdi uysalca. “Ama çok daha sıcaktı. Geçen haftaya kıyasla bu hava iyi bile.”

“Sahiden mi?” dedim belli belirsiz ve klimalı limuzinin koltuklarına minnettarlıkla gömüldüm. Jonathan’ın, güçlü klimaları ve koltuk hafızası olan arabalarla ilgili takıntısını ilk defa anlayabiliyordum.

“Şu anda Queens’ten geçiyoruz,” dedi Lori, araba en sol şeritten hızla ilerlerken. Reklam panolarını geçtikten kısa süre sonra, ufukta köprüler ve Manhattan’ın silueti belirmeye başladı. Gözlerimi alamıyordum. Televizyondan, sinemadan, her şey çok tanıdık geliyordu. İşte buradaydım. Gerçekten New York’taydım.

Çok benzer bir deneyimi Gabi ile beraber Manchester’da *Coronation Street* dizisinin setini ziyaret ettiğimizde yaşamıştım.

“İnsanın aklını başından alıyor, değil mi?” dedi Lori gururla. Bu arada şoför sabırsızlıkla şeritten şeride geçiyordu. Neyse ki araba o kadar büyüktü ki savrulduğumuzu hissetmiyordum bile.

“Kesinlikle öyle,” dedim. Gözümle görebildiğim her şeyi yakalamaya çalışıyor, bir yandan da tam bir hödük gibi durmamak için çabalıyordum.

Ben söyleyecek daha derin bir şeyler bulmaya çalışırken Lori’nin telefonu çaldı. “Kusura bakmayın,” dedi kadın ki-barlıkla.

Manhattan'a doğru ilerledik. Gittikçe heyecanım artıyor ve Jonathan'ı göreceğim için kalbim pır pır ediyordu. Lori'nin telefonu susmak bilmiyor, kadın da incelikli bir şekilde kısıktuttuğu sesiyle hepsini cevaplıyordu. Sürekli aynı kelimeleri duyuyordum: "Bay Riley," "ajandası" ve "olanaksız."

Yollar daralmaya ve o çok tanıdık Amerikan tarzı trafik ışıkları, yeşil trafik işaretleriyle dolmaya başladı. Ben bile kalburüstü bir bölgeye doğru ilerlediğimizi anlayabilmiştim.

"Burası Park Meydanı," diye fısıldadı Lori. Şoför arabayı, önünde yeşil bir tente ve kapısında bekçisi olan etkileyici bir binanın önüne çekti. İçeri girerken bekçi bize kapıyı açtı.

"İyiymiş," dedim, nefesimi verirken.

"Bay Riley'yi burada bekleyebilirsiniz. İş birkaç dakikaya kadar bitecek," diye mırıldandı Lori, ortama uyan kısıktır sesle, lobiye girerken. "Dilerseniz sizin için kahve ve yiyecek bir şeyler getirebilirim."

Gözlerden uzak ve gösterişli bu mekanda oturup dinlenmekten son derece memnundum. Binanın lobisi, meşeden duvar panelleri, pirinçten aplikler ve kocaman yeşil bitkileriyle Londra'daki çoğu otelin barından daha müsrifçe dekore edilmişti. Ayrıca insanın kemiklerine kadar işleyen bir soğuk üfleyen kliması da vardı. Kollarımdaki bütün tüyler diken diken olmuştu.

"Kahve çok iyi olurdu," diye mırıldandım ben de. "Yanında kek falan da olur. Eğer burada yemem ayıp olmayacaksa," diye ekledim, kısmen şaka yollu. Ama sadece kısmen.

"Hiç sanmam," dedi Lori saygıyla. O anda fark ettim ki kadın bana, Jonathan'ın misafiri olduğum için saraylıymışım gibi davranıyordu.

Gözümü kırptım. Gabi ve Dr. No hikayesinden dolayı, Jonathan'ın, *Kyrle & Pope* şirketi içinde kodaman bir pozisyon-
da olduğunu unutmak çok kolaydı.

"Çok iyi olur o zaman," dedim gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Lori yanımdan ayrılıp lobi görevlisinin yanına gitti ve bir şeyler söyledi. Ben de büyük, kadife kanepede oturup etraf-taki sanat eserlerinin ve mermerden şöminenin içindeki taze çiçeklerin keyfini çıkardım.

Bu binada bir daire kaç patlar acaba, diye kafa yorarken, arkamdaki parke zeminden ayak seslerinin geldiğini duydum. Birileri kısık sesle konuşarak geliyordu. Jonathan olduğundan emindim. Müşterileriyle kapanış konuşması gibi bir şey yapı-yordu. Tenim ürperdi. Arkamı dönüp aval aval bakmak iste-mediğim için kulak kabartmakla yetindim. *Yönetim kurulu toplantısı, şahsi referanslar, tasmalı kediler,* gibi birkaç kelime yakaladım.

Sonra iyi dilekler, sırta pat pat vurmalar derken, kapı gö-revlisine kısık sesle teşekkür edildi ve umutla beklediğim bir iki saniyenin sonunda *Creed* kokusu yaklaştı, yaklaştı ve en-semde bir öpücükle son buldu.

"Merhaba," diye fısıldadı Jonathan kulağıma. Birdenbire aşırı derecede hassaslaşan ensem, sevgilimin verdiği nefesle gıdıklandı.

Baştan aşağı ürperdim ama yine de *Thomas Crown Affair*'deki Rene Russo gibi yavaşça dönmeyi başarabildim.

Çabama değmişti. Jonathan lacivert, keten takımı, krem rengi gömleği ve altın rengi kravatıyla, nefes kesecek kadar

yakışıklı görünüyordu. Saçları kusursuzca taranmıştı ve yüzünde, dışarıdaki cehennem sıcakından hiçbir iz yoktu.

Biraz gergin görünüyordu ama sonuçta çalışıyordu.

“Şöyle bir bakayım sana,” dedi, elimden tutup kaldırarak. “Beş saatlik uçak yolculuğundan mı geliyorsun sen yani? Sana inanamıyorum. Harika görünüyorsun!” İçim aydınlandı. Jonathan, bazı kalitesiz eski sevgililerim gibi dalkavukça iltifatlar yağdırmazdı. Ama iltifat ettiği zaman, bakışlarından, söylediklerinin bin katını ifade ettiğini görebilirdiniz.

“Teşekkür ederim,” dedim, gözlerimin içi gülerek. “Çantama bir şeyler koyuvermiştim öylesine.” Uzanıp yanımdan öptü ve bir süre oyalanıp kokumu içine çekti. Lobi görevlisinin önünde Hollywood usulü bir kucaklama yapmayacağını biliyordum. Tam da bu yüzden, çaktırmadan verdiği öpücük, benim için çok daha heyecanlı olmuştu.

Jonathan istedi mi tam bir Rhett Butler olabiliyordu. Karşısında dizlerimin titremesini engelleyemiyordum.

“Geldiğin için çok teşekkür ederim,” dedi. Kimse duymasın diye kulağıma doğru konuşuyordu. “Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam.”

Aynı olgunlukla ve kendime hakim olarak karşılık vermek istedim ama yapamadım. “Seni çok özledim,” dedim, daha fazla kendimi tutamadan. “Asırlar geçmiş gibi geldi!”

“Bana da çok uzun geldi,” diye cevapladı. “Senden beş saat gerideydim bir de.” Bir an için o da kendine hakim olmakta zorlanıyormuş gibi göründü.

Lori arkamızda öksürünce, yerimizde sıçradık.

Şey, ben sıçradım. Jonathian sadece arkasını döndü, kadından kahveyle küçük poşeti aldı, hızlıca teşekkür etti ve elindekileri bana verdi. Kadın gülümseyip hafifçe başını eğdikten sonra kararsızca ağzını açtı ama ancak Jonathan kaşlarını kaldırarak teşvik edince konuşmaya başladı.

“Öğleden sonra ofise dönecek misiniz Bay Riley?” diye sordu Lori. “Yarınki kuruldan önce bakmak isterseniz, evrakları bu akşam evinize gönderebilirim. Grosvenor’ların dairesi için referansları da aldım.”

“Tamam,” dedi Jonathan. Yüksek sesle düşünürken kol düğmelerini düzeltilti. “Pekala, bugün geri kalan tüm randevuları iptal et ve ne kadar acil evrak varsa evime gönder. Akşama göz atarım. Ve Lori, Bayan Romney-Jones’u havaalanından aldığın için de teşekkürler. Zahmet oldu.”

“Evet, çok teşekkürler,” dedim ben de. “Bana kalsa, burayı hayatta bulamazdım.”

Lori gamzelerini göstere göstere güldükten sonra utangaçça başını eğip müsaade istedi.

“Fincan ister misin?” diye sordu Jonathan, elimdeki kağıt *Starbucks* bardağını işaret ederek.

“Hayır, böyle iyi,” dedim.

“Hadi ama, kahveni düzgün bir fincan tabak takımında içmeyi sevdiğini biliyorum.”

“Yok, sahiden, hiç dert değil,” dedim şaşkınlıkla. Zaten bana nereden fincan bulacaktı ki?

Yüzü ciddileşti. “Yukarıya, demin müşterilere gezdirdiğim daireye çıkıp sana bir fincan bulalım mı? Ne dersin?” diye sordu.

Gözlerimi suratına diktim, sonra da kahkaha attım. “Saçmalama. Yapılır mı hiç öyle?”

“Profesyonelce bir davranış olmaz mı?” dedi, masum bir ifadeyle bakarak.

Beni kızdırmaya mı çalışıyordu? “E-eyet,” diye kekeledim.

“Melissa,” dedi ağırbaşlı bir şekilde. “Sürekli kurallara uyarak yaşamayı sevmiyorum. Hadi gel, anahtarlar hala bende,” deyip asansöre yöneldi.

Ben de fena halde karışmış kafamla, hızla peşine düştüm. Topuklarım cilalı zeminde tıkr tıkr sesler çıkarıyordu. Lobi görevlisinin bizi durdurmamasına şaşırmıştım.

“Jonathan, dinle, ben sahiden de...”

“Şşş,” dedi, parmağını dudaklarına götürerek.

“Ama istemiyorum...”

“Şşş.”

Ferforje kapı arkamızdan kapanana kadar bekledi, sonra eğildi ve beni uzun uzun öptü. Çok uzun bir öpücüktü ve bu anı öyle uzun zamandır bekliyordum ki onuncu kata ulaştığımızı fark etmedim bile.

Jonathan’ın ise zamanlaması benden iyiydi. Asansör durmaz, açılan kapıdan dışarı adımını attı.

“Hangisiydi acaba?” dedi, anahtarlara bakıp düşünerek.

“Jonathan, lütfen yapma,” dedim elbisemi düzeltirken.

“Hadi bir taksi tutup eve gidelim.”

Beni dinlemeden, ürkütücü meşe kapıda, sırayla anahtarları denemeye başladı. “İşte oldu,” dedi ve kızıl-kahve kaşını kaldırarak bana baktı. “İçeri gelmek ister misin? Bir fincan kahve içerdik.”

Aklından geçenleri anlar gibiydim ve kendisinden hiç beklenmedik bu yaramazlığa ne kadar şaşırmış olsam da heyecanlandığımı da inkar edemezdim.

“Fincan için tabak da ister misin?” diye sordu.

“Varsa, lütfen.”

“Bir şeyler bulacağımıza eminim,” dedi ve içeri girmem için kapıyı açtı. Cilveli bir edayla yanından geçtim ve içeri girince donup kaldım.

Burası sıradan bir daire değildi. Baktığım her yerde meşeden paneller, varaklar ve dökümlü kumaşlar vardı.

“Vay canına,” dedim. “Sahibi hala burada mı kalıyor?” Tavanından süslü pirinç aplikler sarkan antreye adımımı attım. *Gaz lambasından elektrikliye dönüştürülmüşler herhalde*, diye tahmin ettim. Tüm daireyi ahşap cilası kokusu kaplamıştı.

“Hayır,” dedi Jonathan. Sesi nedense fazla enerjik çıkmıştı.

Oturma odasına doğru ilerledim. Kocaman bir odaydı; tahminime göre Jonathan'inkinden bile büyüktü. Dışarıdaki parka bakan uzun camların yanlarında bordo renkli kadife perdeler, yüksek tavanda ise eski bir kristal avize asılıydı. Avizenin kristallerinde kırılan ışık, kan kırmızı duvarlara yansırıyordu. Üç tane büyük, deri kanep ve bazı çarpıcı, modern resimler, odanın genel havasını belirliyordu.

Tümüne baktığınızda şık ve moderndi ama aynı zamanda merak uyandıran bir boşluk hissi vardı. Ne kitap ne fotoğraf; kişisel hiçbir şey yoktu. Koltuklar büyük olmasına rağmen davetkar değildi. Resimler gibi manzara da hayranlık uyandırıcıydı. Resimlerin kimin elinden çıkma olduğunu bilmeliydim ama bilmiyordum işte.

Jonathan'ın beni büyük kavuşma anımız için neden özellikle bu şahane daireye getirdiğini anlayamamıştım ama yine de asansörde verdiği öpücük, aklından geçenler hakkında iyi bir fikir veriyordu.

“Eee?” dedim tekrar Jonathan'a dönerek ve baştan çıkaran bir edayla kapıya yaslanarak. “Oturma odasını gördük. Şimdi de yatak odasını mı göstereceksin?”

Gözleri öylece boşluğa takılmıştı. Konuşunca, silkinip bana baktı. Çatık kaşlarından geriye alınmış derin bir iz kalmıştı. “Ya, evet. Fincan bulacaktık.”

Sonra mutfığa doğru ilerledi.

Utancımdan, bir iki saniye olduğum yerde dondum. Neydi bu şimdi? Nasıl yanlış anlamış olabilirdim?

Aceleyle elbisemi düzelterek, peşinden mutfığa gittim. Deminki oyuncu tavrının nereye kaybolduğunu düşündüm. Ve nedenini. Belki de aklına işle ilgili problemler gelmişti. Belki de bugün zor bir görüşme yapmıştı.

Mutfığın içi *Atılğan* gemisinin içi gibiydi. Her şey paslanmaz çeliktendi ve profesyoneller içinmiş gibi duruyordu. Hiç tutacak yer, kulp falan yoktu ve buzdolabından bulaşık makinesine kadar her aletin üzerinde yansımalarımız görülebiliyordu.

“Vay canına!” dedim yeniden. “Nelson olsa bayılırdı. Sahibi şef mi yoksa?”

“Hayır,” dedi Jonathan, dolaplardan birini açarak. “Sahibi, ev yemeğinden anladığı tek şey, hizmetçisine yemek yaptırmaktansa tabağına Thai füzyon mutfağından örnekler koymak olan bir kadın.”

“Ya,” dedim kaşlarımı çatarak.

Kenarlarından gümüş bir şerit geçen narin bir porselen fincan ve tabağını uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedim ve dikkatle kağıt bardağımdaki kahveyi fincanıma boşalttım. Jonathan’ın, müşterileri hakkında böyle konuştuğunu hiç duymamıştım.

“Kek için ayrıca bir tabak daha ister misin?” diye sorarak, fincanın takımından küçük bir pasta tabağı aldı eline. “Hiç kullanılmamış. On sekizinci yüzyıldan kalma bir yemek takımının parçası. Bak.” Dolabı açtı ve Peter Jones mağazasının ev eşyaları bölümü dışında hiçbir yerde görmediğim kadar çok porselenin dizili olduğu rafları gösterdi. “Bulaşık makinesine bir kere bile girmediler.”

Tabağı aldım ve şaşkınlığımı kendime sakladım. “Tüm bunları nereden biliyorsun?”

Jonathan’ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Burası benim eski evim.”

Gözlerimi kırptım. “Efendim?”

“Cindy ile burada yaşıyorduk. Ben Londra’dayken, o burada kalmaya devam etti. Biliyorum, biliyorum,” diye ekledi ellerini havaya kaldırarak. “Boşanma işlemleri tamamlanınca sözde hemen satacaktı ama piyasalar durgundu ve şimdi de...” Jonathan pek sık küfretmezdi. Yutkundu. “Cindy evi satması için *Kyrle&Pope* ile anlaşmış ve benim aracılık etmemi istiyormuş.”

Mideme bir ağırlık çöktü. Şimdi her şey anlaşılıyordu. Fincanı ve tabağı ellerimi yakıyorlarmış gibi tezgaha koydum.

Cindy.

Cindy'nin isminin telaffuz edilmesi bile irkilmeme neden oluyordu. Aynı zamanda kıyafetlerimin yetersiz, kendimin başarısız ve her nedense huysuz olduğum hissetmeme neden oluyordu.

Kadının Jonathan'a yaptıklarını duyunca ağzım açık kalmıştı. Yine de Jonathan, kadının saçmalıklarına yıllarca anlayış göstermişti. Yani onu gerçekten ama gerçekten sevmiş olmalıydı. Cindy ile hiç karşılaşmamıştık ve Jonathan ondan hiç bahsetmezdi. Ama şuradan buradan duyduğum parçaları biraraya getirince, karşıma çok rahatsız edici bir resim çıkıyordu. Kadın kendi sekreterini Atkins Diyeti'ne sokmuştu.

Cindy'nin sadece tek bir fotoğrafını görmüştüm. Onu da kazara, Jonathan'ın evinde bir çekmecece bulmuştum. Oldukça resmi bir davette çekilmiş benziyordu. Jonathan'ın üstünde smokin, suratında ise gergin bir ifade vardı. Cindy'nin giydiği uzun, kırmızı ipekten sade elbise, ince vücudu ile beraber keskin hatlı suratını da vurguluyordu. Gabi'nin de diyeceği gibi, o surata birkaç tane pasta fırlatmak fena olmazdı. Kadının sarı saçları, başını pamuk şekerden bir kask gibi sarmıştı. Ama beni kandıramazdı. Kendi haline bırakılsa saçları da uzun ve düz olurdu.

İçimdeki TV dedektifi, bu kadının, seni işten atarken duygudaşlıkla yüzüne gülümseyen ve erkeklerle aşık atmakla böbürlenirken saç kesimini işletme masraflarına yediren türden bir sürtük olduğunu söylüyordu.

Dürüst olmam gerekirse bu son dediklerimden emin değildim. Ama sevgilisinin eski eşi hakkında kim dürüst olabilir ki?

Aslında Cindy'nin gözümdeki yerini belirleyen tek, büyük ve kesin bir gerçek vardı: Jonathan ile ayrılmalarının nedeni, Cindy'nin, Jonathan'ın ağabeyi Brendan'dan hamile kalmasıydı. Şu anda da onunla beraberdi. Görüldüğü üzere, iyi bir kadın değildi.

Jonathan ile onun hakkında sadece bir kere konuşmuştuk. O da kısacık bir konuşmaydı. Ve konuşmayı tetikleyen, Brendan Riley'yle Cindy Riley'nin oğullarının doğumunu müjdeleyen bir kart almış olmasıydı.

Bizzat sormak istememiştim ama o noktada Jonathan kendiliğinden, evliliğini kısaca özetlemişti. New England Erkek Okulu'nun, New England Kız Okulu'nu ağırladığı resmi bir dansa tanışmışlardı -bu kadarını anlayabiliyordum- ve Cindy, Jonathan'ın kalbini, fokstrot dansının başından sonuna kadar onunla atışarak kazanmıştı. Üniversite boyunca çıkmaya devam etmişlerdi (Jonathan Princeton'da, Cindy ise Brown'da okumuştı) ve mezun olur olmaz, henüz Cindy'ye hala Lucinda denilirken, New York Yat Kulübü'nde düzenlenen bir resepsiyonla evlenmişler ve balaylarını Antigua'da geçirmişlerdi.

Jonathan'ın emlak acentesi olmasından, Cindy'nin ise bir reklam ajansında kariyer basamaklarını hızla tırmanmasından dolayı bir dizi güzel dairede oturmuşlardı. Son oturdukları evin çok güzel olduğunu biliyordum. Fakat aralarındakinin ne olduğunun ayırdına ancak yirmi bin sterlinlik mutfak ekipmanının önünde durunca varabilmiştim.

Boğazım düğümlendi.

Satışa Jonathan'ın aracılık etmesini istemesi, kadının sahidenden de bir sürtük olduğunun göstergesiydi.

“En iyi fiyat teklifini almamı istiyor sanırım,” diye ekledi Jonathan. “Artık satış aracılığı yapmadığımı biliyor. Ama şirketin CEO’suna, evle sadece benim ilgilenebileceğimi, yoksa başka bir emlak acentesine gideceğini söylemiş.” Elini şöyle bir havada salladı. “Tahmin edebileceğin gibi, bu evden iyi bir komisyon alınır.”

“Evet, tahmin edebiliyorum,” dedim, zayıf bir sesle.

Jonathan’ın dudakları tekrar ince bir çizgi halini alı. “Evi en iyi teklife satmak, besbelli ki benim de çıkarıma,” dedi. “Ama bilhassa da umrumda olduğunu düşünüp tatmin olmasını istemiyorum. Eğer boşandık diye kendimi kötü hissetmemi istiyorsa bile işe yaramıyor. Burası benim için diğer dairelerden farksız. Manevi değeri falan yok.”

Sesindeki sertlik, kalbimi sızlattı. Çünkü dediklerini kasıtlı olarak söylemenin mümkün olmadığını biliyordum.

“Öyle deme,” diye haykırdım. “Doğru olamaz. Burada mutlu günlerin de geçmiş olmalı.”

İçini çekti, sonra da kollarını açtı. Göğsüne yaslanıp sıkıca sarıldım. Gömleğinin altından kaslarını hissedebiliyordum. Birbirimizle mükemmel bir uyumumuz vardı.

“Melissa,” diye mırıldandı saçlarıma doğru, “Barnes’daki evi kiraladığım ve seninle tanıştığım zamandan beri, buradaki altı yıllık hayatımda olduğundan çok daha mutlu anılarım oldu.”

“Sahiden mi?” Kalbim pır pır ediyordu.

“Evet, sahiden.” Jonathan dudaklarını alnımda gezdirdi. “İşte o zaman aslında ne kadar mutsuz olduğumu anladım. Çünkü seninle olmak, kendimi farklı bir insan gibi hisset-

memi sağladı.” Beni şöyle bir itip ne kadar ciddi olduğunu görebilmem için suratına bakmamı sağladı. “Sen beni uyardırdın. Tüm o şehir turları... Beni götürmeni isteyebileceğim yeni pazarlar, malikaneler, şemsiye dükkanları bulacağım diye kaç tane rehber aşındırdım, biliyor musun?”

“Öyle mi?” Somurtuyormuş gibi yaptım. “Ben de Londra’nın tarihçesiyle ilgileniyorsun sanmıştım!”

“Şey, o da var, tabii. Ama daha çok rehberimle ilgileniyordum.”

Tekrar kollarının arasına girdim. Hissettiğim kıvancı suratımdan bir kerede okumasını istemiyordum. “Benim için zevkti. Mason locaları bile.”

“En azından bu iyiliğinin karşılığını ödeyebilirim,” diye devam etti Jonathan, saçlarını okşayarak. “Kusura bakmazsan şemsiye dükkanlarını es geçiyorum ama seni gezdireceğim yerler için koca bir liste yaptım.”

“Mmm.”

Jonathan’ın parmakları şimdi de kulağımın arkasını okşuyordu ama nedense bu hissin tadını çıkaracak durumda değildim. Evde bir soğukluk vardı ve klimadan kaynaklanmıyordu. “Hayatım,” diye söze giretim çekinerek, “burayı sevmediğimden değil ama senin evine gitsek olmaz mı?”

Jonathan önce duraksadı sonra büyük bir ciddiyetle bana baktı. “Melissa, burayı sana göstermemin tek nedeni, neyi geride bıraktığımı görmeni istemem.” Kendine özgü, kararlı bakışlarını suratıma dikti. “Artık hayatıma *seninle* devam etmek istiyorum.”

Tenim karıncalandı. “Güzel,” dedim, hissettiğimden daha sakın görünmeye çalışarak. “Çok güzel...”

Jonathan başını yana eğip bana baktı. “Güzel mi?”

Tekrar ağzımı açtım ama ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Jonathan karşımda, benimle yeni bir hayata başlayabilmek için bu rüya evi fırlatıp atmayı teklif ediyordu. Uçuş sersemliğini henüz üstünden atamamış ve nemden, elbisesi bacaklarının arkasına yapışmış olan benimle.

Sarsılmıştım. Tabii ki olumlu anlamda.

“İngiliz usulü kifayetsizlik,” diye temin ettim onu.

Jonathan'ın yüzü gevşedi ve elimi tuttu. “Burada yeterince zaman geçirdik. Hadi bir taksi tutup eve gidelim.”

Ev. İşte bu kulağa güzel geliyordu.

Sisters Planet :)

sekiz

Jonathan, gittikçe kalabalıklaşan trafiğin arasından, elinin küçük bir hareketiyle taksi çağırdı. Arabaya binip şehir merkezine doğru yola koyulduk. İzlediğim yüzlerce film-den bildiğim muazzam binalardan ve sıra sıra dizilmiş tanıdık mağazalardan gözlerimi alamıyordum.

Bu arada Jonathan ise en sevdiği konu olan konutlardan konuşmaya başlamıştı: Konutlar, satın alınmaları ve akabindeki tadilatlar.

“Şimdiye kadar en çabuk bağladığım iş oldu. Kapısından içeri adımımı attığım anda aşık oldum,” dedi, gözleri ışıldayarak. “Satılığa bile çıkmamıştı daha. Şunu gördün mü?” Beşinci Caddeden hızla ilerlerken, camdan dışarıyı işaret etti. “St. Patrick Katedrali. Müthiş, değil mi? Şurası da Rockefeller Center. Bayrakları görüyor musun? Solda, aşağıda da Saks Beşinci Cadde var. Hani şu meşhur çok katlı mağaza var ya.”

Başım bir o yana, bir bu yana dönüyordu. Aynı anda hepsini görmeye çalışıyordum.

“Neyse,” diye devam etti, “bu dediğim eve, eski bir aile dostumuz için bakmaya gitmiştim. Ama görür görmez dü-

şündüm ki *burası benim olmalı*. Sonra işte, birkaç tanıdık fa-
lan soktum araya.”

“Gerçekten mi?” Fırsatçılık hiç de Jonathan’a göre bir şey
değildi -aslına bakılırsa tam da babama yakışan bir davranış-
tı- ama o sırada dikkatim, yerdeki mazgallardan sızan buhara
takıldı. Tam da filmlerdeki gibiydi.

“Cindy ile yaşadığımız Yukarı Doğu Yakası’ dairesinden
çok farklı bir şey olsun istiyordum,” dedi. “Dilediğim tak-
dirde kütüphanemin ve çalışma odamın olabileceği bir yer...
Bir de sırf musluğumu tamir ettireceğim diye, kooperatif
yönetiminin önünde yerlere kapanmak zorunda kalmamayı
istiyordum.”

Söylediklerini dinliyordum ama aynı anda görecektik o kadar
çok şey vardı ki. Her yerde GAP mağazaları vardı. Hani şu
iç çamaşırı reyonu da olan büyük GAP’lerden. Havalı mağā-
zaları görünce daha çok heyecanlanmam gerekiyordu aslında.
Ama Gabi’nin, Starbucks’ın Amerika’da çok daha iyi olduğu
ve New York’un meşhur güzellik mağāzası Duane Reade’in
bizim Boots the Chemist’in tekerine çomak soktuğu hakkın-
daki harareti nutuklarından sonra, alışverişimi daha temel
ihtiyaçlarda tutmaya karar vermiştim. Gerçi Gabi tam olarak
bu kelimeleri kullanmamış olabilirdi. Başımı salladım ve gör-
düğüm her şeyi aklıma kazımaya çalıştım.

“Oldukça da farklı bir mahalle,” dedi Jonathan, bir dizi
yüksek binanın, kafenin ve eczanenin önünden hızla ilerler-
ken. “Hani bana Londra’nın, bir sürü farklı köyün biraraya
gelmesinden oluştuğunu söylemiştin ya? Bu dediğim yer de

* New York’ta zenginlerin ve sosyetenin yaşadığı bölge. Ç.N.

tam bir köy. Bir açıdan Londra'ya benziyor. Çabuk şuraya bak! Gördün mü?" dedi, tekrar camdan dışarıyı işaret ederek. "Burası Flatiron Binası. Şekli de aynı bir ütüye benziyor. Tüh, kaçırdın. Neyse, hepsini doğru düzgün görmek için otobüs turu yaparız."

Jonathan'a dönüp elini sıktım. Takside el ele tutuşuyorduk. Toplu taşıma araçlarında nelerin yapılabileceğine dair, ikimizin de katı kuralları vardı. Beklentinin yarattığı heyecana bayılırdım. "İyi iş çıkarıyorsun," dedim.

"Dışarıdaki manzaraya konsantre olmakta zorlanıyorum," dedi, ağırbaşlı bir ifadeyle. Sesi neredeyse gergin çıkıyordu.

Trafikte makas yapa yapa geldiğimiz son mahalle, şehir merkezinden çok farklıydı. Nihayet, çevresinde zarif, müstakil evler olan ve ağaçlarla kaplı, büyük, yuvarlak bir parkın etrafında döndük.

"Washington Meydanı," dedi Jonathan. "Henry James romanından hatırlarsın."

Sanki defalarca okumuşum gibi başımla onayladım. Dikkatim, gittikçe daralan sokaklarda ve müthiş ötesi, kızıl kum taşından yapılmış evlerdeydi. Evler hem zarıftı hem de insana aile için olduklarına dair bir his veriyordu. Eğer Jonathan buralarda bir yerden ev almışsa, ciddi ciddi mutlu olmalıydı. Camların önündeki çiçekliklerde çağlayarak dökülen sardunyalar ve sarmaşıklar, pencerelerde ise sevimli panjurlar vardı. İnsanlar köpeklerini gezdiriyor, kafelerin önüne atılmış masalarda oturuyor ve biraz önce gördüklerime göre çok daha bohem görünüyorlardı. Gerçi daha pahalı, Notting Hill tarzı bir bohemlikti bu dediğim.

Jonathan taksi şoföründen, önündeki basamaklarla koyu yeşil bir kapıya çıkılan, kahverengi kum taşından bir evin önünde durmasını rica etti. Ev, hemen yakındaki Arnavut kaldırım taşı döşeli bir dört yol ağzına çıkan sokakta, sondan ikinci sıradaydı. Ön tarafına uzun bir ağacın gölgesi düşmüş, merdiven tırabzanlarından bodrum pencerelerinin demirlerine kadar sarmaşıklar sarılmıştı. Sokağın bir numarası değil de ismi olması ise çok sevimli bir detaydı: Jane Sokağı. Çok hoşuma gitmişti.

“İşte geldik,” dedi. “Evim, güzel evim. Ne düşünüyorsun?”

“Çok güzelmış,” diye yanıtladım ve kolunu sıktım. “Sahiden de ev gibi gözüküyor.”

Gözlerinde saklı o gerginlik uçtu gitti ve mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi.

“Çok iyi,” dedi. “Beğenmene sevindim.” Duraksadı. “İngiliz usulü kifayetsizliğim hoşuna gitti mi?”

Jonathan şoföre parasını öderken ben de rutubetli havaya adım atmak üzere kendimi hazırlayarak, camdan dışarı, eve baktım. Aslında, yakından bakınca evin komşularinkine göre biraz bakımsız olduğu görülebiliyordu. Mesela kapının boyası kabarmıştı ve aslan başlı tokmak da cilasızdı.

Jonathan arabadan inip kapımı açtı, sonra da valizlerimi aldı. Hiç çaba sarf etmeden valizlerimi sürerken, ben de peşine düştüm. Merdivenleri çıkıp anahtarı kilide soktu.

“Eee,” dedi, beni içeri, serin ve karoyla döşenmiş antreye buyur ederken. “İlk izlenimlerin nedir?”

“Çok özel bir eve benziyor,” dedim.

İçerisi kolilerle doluydu. Kolilerin ötesinde ise enfes de taylor gözde çarpıyordu. Oturma odasında, iki uzun kanatlı

pencerenin ortasında, hakiki tuğladan bir şömine, tavanda ise vaprak şekilleriyle bezenmiş kartonpiyerler vardı. Ama mevcut hali ile koliler ortama hakim görünüyordu.

Daha da ötesi, loş odalardan ve eski ahşaplardan gelen hafif bir koku vardı. Sanki büyükanneler gibi, solmuş duvar kağıtları, kitaplar ve tozlu lambalar gibi kokuyordu. Bana kalsın hiç kötü bir koku değildi ama evin elden geçmesi gerektiğine bir işaretti. Jonathan'ın evi çok değiştirmeyeceğini ümit ettim. Bir koku daha vardı. Tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum ama çok tanıdık geliyordu.

"Dağınıklığın kusuruna bakma," dedi Jonathan. Oturma odasına doğru giderken, ayak sesleri yerdeki karoların üzerinde yankılandı. Oturma odasında iki adet yıpranmış deri koltuk ve bir yığın kitap vardı. "Henüz tüm kutuları açamadım. İnşaatçılar ve mimarlar evi olduğu gibi görmek istediler. Ben de ofiste işleri yoluna koymakla çok meşguldüm..."

"Jonathan," diye sözünü kestim, kollarımı beline dolayarak. "En azından kestirebileceğim bir yer olduğunu söyle."

Gergin yüzünde bir gülücük oluştu sonra tekrar ciddileşti. "Elbette. Misafir odasını hazırlamadan misafir çağırarak kadar görgüsüz mü sandın beni?"

"Eh, aksi pek kibar bir davranış olmazdı," dedim. Gerçi artık heyecandan içim ürpermeye başlamıştı. Görüşmeyeli epey zaman olmuştu. Sonra birden jetonum düştü. "Misafir odası mı?"

"Evet," dedi Jonathan, başını sallayarak. "Doğru vazo, çiçek ve yatak başına konacak eğlenceli kitaplar falan için İngiliz görgü kuralları kitaplarını bile karıştırdım."

Ciddi mi acaba, diye merak ettim bir an. Görgü kuralları ile ilgili verdiğim tavsiyeleri olağanüstü derecede ciddiye alıyordu. *Acaba yanlış varsayımlarda mı bulundum*, diye düşünürken, yerimde huzursuzca kıpırdandım. Birlikte yaşamıyorduk sonuçta ve Jonathan birçok açıdan eski kafalı bir insandı...

"Ama en sonunda," dedi, dudaklarını benimkilere yaklaştırarak, "hazırlayabildiğim ilk oda yatak odası oldu. Sanırım sen de onu tercih edersin..."

"Kesin öyle olur," diye mırıldandım. Yolculuk sonrası vücudumun yapış yapışlığını unutmuş halde gözlerimi kapattım. Jonathan'ın tanıdık kokusu, burnuma doldukça doluyordu ve nefesini tenimde hissediyordum.

Tam beni öpmek üzereyken öfkeli bir uluma ve eşleme sesi odanın içinde yankılandı. Yerimde öyle bir zıpladım ki neredeyse Jonathan'ın burnuna kafa atıyordum.

"Bu da nesi?" diye ciyakladım. Uluma sesinden kulaklarım sağır olacaktı neredeyse. Bir yandan da tahtaya vuruluyormuş gibi bir ses geliyordu.

Jonathan ellerini yanaklarına koydu. "Yeni ev arkadaşım," dedi düşmanca bir sesle.

"Neyin, neyin?"

"Suç Cindy'nin," dedi ağır ağır. Elimden tutup mutfğa doğru götürdü.

Arka kapıya yaklaştığımızda, uluma sesi daha da arttı.

"Jonathan, nedir bu Tanrı aşkına?" diye sordum. Aklımdan geçen köpek cinsleri, Labrador veya Boxer'dı. Demek burnuma kokusu gelen de buydu: Eau de Köpek.

"Geri çekil," diye uyardı, kol düğmelerini çözüp gömleğinin tertemiz kollarını sıvayarak. Sonra omuzlarını dikleştirdi, tek ayağını kapıya dayadı ve bana döndü. "Ciddiyim tatlım. Masanın arkasına geç."

"Of, Jonathan, abart... Tamam." Gözlerindeki bakışı görünce, masanın arkasına geçip sandalyelerden birinin yanında durdum.

"Pekala," dedi, benden çok kendi kendine ve kapıyı araladı.

Beyaz bir şey içeriye doğru ok gibi fırladı. Jonathan mükemmel bir zamanlamayla, tek eliyle tasmaından, diğer eliyle yanından yakalamayı başardı ve köpeği rugby topu gibi ellerinin arasına aldı.

Ben mi daha şaşkındım yoksa köpek mi, emin olamadım.

Muhtemelen köpek daha şaşkındı. Zira üç saniyeliliğine de olsa havlamayı kesti. O kısacık zaman, karşımdakinin Baskerville'in şeytan köpeği değil de aslında küçük bir West Highland Terrieri olduğunu anlamama yetti de arttı bile. Hayvan havlamayı kesince dilini içeri sokmayı unuttu ve aynı, baş hemşiresinin okulun revirindeki banyoya koyduğu yedek tuvalet kağıtlığına benzedi. Kafasında ponponları, kulakları, her şeyiyle.

"Aman Tanrım," dedim, kahkahamı bastırarak.

Görünen o ki bu köpek, sahiplerini eğlendirmekten pek hoşlanmıyordu. Kafasını geriye attığı gibi, tekrar sağır edici bir sesle, acı acı havlamaya başladı.

"Kapa çeneni! Sus!" diye bağırdı Jonathan çaresizce.

"İsmi ne?" diye sordum, ben de bağırarak.

“Cesur Yürek!” diye yanıtladı Jonathan. Sanki ismini söylemek canını acıtıyormuş gibiydi. “İsmi ben seçmedim. Buzdolabından köpek mamasını çıkarsana!”

Buzdolabını bulana kadar bütün dolapları açıp kapadım. İçinde, süt, üç şişe oldukça kaliteli şampanya ve plastik bir yemek kutusu dışında pek bir şey yoktu.

“Öyle bir şey yok burada,” dedim, öfkeli havlamanın arasından sesimi duyurmaya çalışarak.

“Kutuda,” diye seslendi Jonathan. “Yemek kutusu gibi bir şey vardı orada.”

Kafam karışmış halde plastik kutuyu çıkardım. “Ama bu restorandan alınmışa benziyor. İçinde makarna falan var. Bu kutu olduğuna emin misin?”

“Cesur Yürek’in özel diyetisyeni var,” diye kükredi. “Yanındaki dolabı aç, orada bir köpek maması tabağı olacaktı.”

Dolabı açtım. Porselen bir çorba tabağı dışında boş duruyordu.

Annemin kendi bezgin hayvanları konusunda biraz arsızca davrandığını biliyordum ama bu kesinlikle saçmalıktı. Tabağın üstünde, altından bir yaprak şeklinde bir amblem vardı.

“Jonathan, ciddi...” Susup karşımda boğuşan ikiliye baktım. “Hayatım, köpeği sallamayı bırak,” dedim, kendimi tutamayarak. “Daha da sıkıyorsun hayvanı.”

Cesur Yürek kafasını benden yana çevirip hırladı. Adeta, *yemeği çabuk hazırlı kadın*, der gibiydi.

El çabukluğuyla kutunun içindekileri tabağa boşaltım. Sonra tabağı, çelik çöp tenekesinin yanına, yere koydum.

Jonathan ellerini serbest bırakınca köpek, mancınıktan fırlamış gibi mutfak zemininden kayarak ilerledi ve burnunu makarnasına gömdü.

Jonathan, porselenin tıkırtısı ve köpeğin şapırtısı dışında oluşan geçici sessizlikten faydalanarak açıklamaya girişti. “Cindy’nin köpeği bu. Evlilik danışmanına giderken almıştı. Biraraya gelmemizde yardımcı olur diye düşünüyordu. Başka insanlar ilişkilerini onarmak için bebek sahibi olur ama Cindy iş yerindeki yoğun temposunun arasına hastanede yatmayı sığdıramadı. O yüzden biz de West Highland Terrieri aldık işte. Köpeğin soy ağacı benimkinden uzun. Hatta ataları, Kraliçe Victoria’nın eşinin köpekleriymiş.”

Yaşadığım dehşetten, gözlerim faltaşı gibi açıldı. Kavgalı çiftlerin *biraraya gelmek* için bebek yapmalarını asla anlamamıştım ama köpek almanın da iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Her ikisi de sürekli ilginizi ister, her yere işer ve gece boyu ulurlardı. Kendi istedikleri olsun diye vicdan sömürür, sonunda çifti kavga edemeyecek kadar bitkin hale düşürürlerdi.

Biraz bencilceydi belki ama Jonathan ve Cindy’nin bir aile kurmayı neden beceremediklerinin arkasındaki tüm hikayeyi dinlemeye hazır değildim. Hele de şu küçük mankafanın gurme mamasını yalayıp yuttuğu sürenin içine sıkıştırılmış bir hikayeyi.

“Güzel bir köpek olduğu kesin,” dedim, olumlu davranmaya çalışarak. Dürüst olmak gerekirse, güzeldi de. Şecereli bir köpeğin tüm özelliklerini taşıyordu: Kar beyazı bir kürk, parlak, siyah, düğme gibi gözler. Ve keskin, küçük dişler...

“New York’ta yaşayıp beyaz bir köpek almak da tam Cindy’lik bir hareket,” dedi Jonathan, gömleğinin kollarını düzelterek. Yine o alaycı esprilerine geri dönmüştü. “Köpeğin bakımı için gerekenlere inanamazsın. Benden çok malzemesi var. Aylık masrafı da Cindy’nin arabasınınkinden fazla.”

“Seviyor musun bari?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Jonathan.

“O zaman neden burada? Boşandığınızda ortak velayet mi aldınız?”

“Ah.” Jonathan kol düğmelerini iliklerken duraksadı. “Şey, hayır. Cindy evden ayrılırken köpeği de istedi. Ben de zaten İngiltere’de olduğum için seve seve razı oldum.” Sanki, *şimdiden özledim*, diyecekmiş gibi yüzünü buruşturdu. Sonra sözüne devam etti. “Ama Parker gelince...”

“Parker mı?”

“Yeğenim,” dedi, duygusuz bir sesle. “Cindy ve Brendan’ın bebeği.”

Eyvah. Nasıl çıkmıştı aklımdan?

Ama, yani, Parker Riley mi? O nasıl isimdi öyle? Bebeğe dolma kalem ismi vermişlerdi resmen.

“Hımmmm, ne güzel,” dedim utanarak.

“Evet, şey, Parker doğunca Cindy, Cesur Yürek’in eğlenceli sofrada adabının aslında eğlenceli değil, bilakis ölümcül olduğuna karar verip köpeği başıma attı.”

Burnumdan solumama engel olamadım. “Büyükklük göstermiş,” dedim, onaylamaz bir tavırla. “Umarım aynı şeyi Parker’dan sıkılınca da yapmaz.”

"Cindy'nin İskoç bebesini umursamadığı fikrine kapılma hemen," dedi, parmağını sallayarak. "Şu çekmeceyi açarsan, köpeğe doğru düzgün bakmam için hazırladığı detaylı listeyi bulabilirsin."

Çekmeceyi açtım. Sıradan ev döküntüsü olması gereken çekmecede lamine bir örtü, üzerinde de son derece modern bir evrak dosyası vardı.

"Önemli telefonlar," diye okumaya başladım. "Cesur Yürek'in gezdiricisi (Karen). Cesur Yürek'in gezdiricisi (acil durumlarda). Cesur Yürek'in veterineri. Cesur Yürek'in köpek diyetisyeni. Cesur Yürek'in kuaförü." Başımı kaldırdım. "Cesur Yürek'in astroloğu da var mı?"

"Henüz yok." Jonathan lafına devam edemeden oturma odasındaki telefon çalmaya başladı. "Hay, ben sizin. Evden aramamalarını söylemiştim. Şuna bir bakayım. Eğer zorluk çıkarırsa sahanlığa bırak ve kapıyı kapa, tamam mı?"

"Tamam." Gergince Cesur Yürek'e baktım.

Birçok konuda haksız olan babam, konu köpekler oldu mu haklı çıkardı. Dedğine göre sahiple köpek arasında ebat açısından mutlak bir oran olmalıymış. Ona göre, boyu bir metre yetmiş santimden uzun insanlar, labrador veya daha büyük köpek almalıymışlar. Daha küçük köpekler gülünç dururmuş. İrlanda kurt tazısı gibi daha büyük köpeklerin yerine geçebilecek tek istisnası, Jack Russel'lardı. Pantolon paçasını bırakmama konusunda inatçı bu cinse, gizliden gizliye bir hayranlık beslerdi. Onun dışında, çantaya sığabilecek kadar küçük bir köpek alacağına, kedi almayı tercih edeceğini söylerdi.

Cesur Yürek tabağın içinde bir zamanlar yemek olduğuna dair hiçbir iz bırakmadan, tüm mamasını yalayıp yuttu. O yemeği bana verselerdi, ben de aynen öyle yapardım. Sonra gözlerini bana dikti. Kavga çıkaracağını anlayabiliyordum. *Dean&Daniels*'daki güdük bir emlak acentesini hatırlatıyordu. Adam, Napolyon kompleksinin üstüne iki kadeh de cin tonik yuvarlayınca, kendi boyunun iki katı adamlara sataşmaya başladı. Ofis partilerinde, bu adam yüzünden kaç kere ilk yardım uygulamak zorunda kalmıştım.

“Merhaba,” dedim, sevimli bir sesle. Genellikle köpeklerle ilişkiyi sınırlı tutardım ama bu sefer karşımdaki Jonathan'ın köpeğiydi. Aslında Cindy'nin köpeğiydi ve kadının, Jonathan'ın hayatında neler olup bittiğini öğrenmek için köpeğe mikroçip yerleştirmiş olması, beklenmeyecek şey değildi.

Cesur Yürek hırladı. Tüm diğer kavgacı, küçük köpekler gibi, dudaklarının altından dişlerini gösterdi.

“Hadi ama. Eminim çok sevimli bir şeysin sen,” dedim ve okşamak için eğildim. “Huysuzluk etmene gerek yok! Hem teknik olarak aynı memleketten geliyoruz.”

Büyük hata etmiştim. Elimi, fırça gibi kürkünün bir iki santim yakınına getirene kadar bekledi ve tam kendimi köpeği itaatkar olmaya ikna ettiğim için tebrik edecekken, yıldırım hızıyla döndü ve elimi ısırdı.

“Patlayasıc!” dedim tıslayarak. Bir yandan da Jonathan'a duyurmamaya çalışıyordum. Elimi havaya kaldırıncı işleri daha da berbat ettim. Dişlerini elime iyice geçirdi. Gözlerini kısıp pis pis baktığına yemin edebilirdim.

İnsanüstü bir çabayla elimi hayvanın çenesinden kurtardım. Cesur Yürek sıçrayarak geriye gitti.

Neyse ki elimde bir dizi küçük diş izinden başka bir şey yoktu.

“Seni küçük İskoç... yavşağı!” diye tısladım hayvana.

Cesur Yürek boyun eğmediği gibi, hızlı hızlı solumaya başladı.

Oturma odasından Jonathan’ın evet ve hayırlarla dolu konuşmasını duyabiliyordum. Sesi gittikçe yükseliyordu.

Kapıda belirince, hemen kendime çekidüzen verdim.

“Pardon,” dedi, sadece ağız hareketleriyle ve dut yemiş bülbül gibi bir köşede oturmuş, bir sonraki hamlesini planlayan köpeği işaret etti. “Bravo! Hiç bu kadar sessiz olduğunu görmemiştim.”

Elimi arkama saklayarak başımı salladım.

“Uzun sürmez,” dedi Jonathan ve tekrar oturma odasına döndü. “Orada olacağız... Elbette, bahsederim... Hayır, sorun değil...”

Mutfak masasına oturup gözlerimi ovuşturdum. Şu anda tek istediğim, sıcak bir banyoydu. Banyo, bir fincan çay ve temiz kıyafetler. Başlamışken, yiyecek bir şeyler de olsa fena olmazdı. İşte o zaman kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Hayal meyal bir hırlama ve eşeleme sesi duydum.

Bir de baktım ki Cesur Yürek’in burnu çantamın içinde. Daha önce de bahsettiğim gibi, büyük bir çantaydı. Sanki çanta köpeği yiyormuş gibi görünüyordu. Yavaş yavaş, sindire sindire. Adeta bir Venüs sinek kapanı gibi.

“Ah, hayır, ne yaptın sen?” dedim, sesimin dostane ve neşeli çıktığını umut ederek. Sonra çantayı çekmek için eğildim.

Hırlaması şiddetlendi ve çantamı iyice sahiplendi.

“Salaklaşma!” dedim çantama asılarak.

O da bir yandan çekelerken, kafasını saplardan birinin arasına geçirdi.

Oturma odasına doğru göz attım. Jonathan hala telefondaydı, çaresizlik içinde konuşmayı bitirmeye çalışıyordu.

“Ver şunu!” diye tısladım, çantayı çekerek.

Cesur Yürek’in dudaklarının arasından dişleri göründü gene. Neredeyse gülüyor gibiydi. Sonra geri geri yürümeye başladı. Adeta halat çekme oyunu oynuyorduk.

“Saçmaladın ama!” dedim ve çantaya doğru bir hamle yaptım.

Hamlemlle beraber çanta baş aşağı oldu. İçindeki her şey yere saçıldı: Rujlar, mezura, beyaz mendiller, seyahat çoraplarım, cep telefonum, cüzdan, bozukluk çantası, kartlık, güneş gözlüğü, düdük, nefes ferahlatıcı, mini manikür kiti, anahtarlar, kartvizitler üzerinde yazılı gerekli adresler, pudra, Nurofen ilacı, Allegra’nın canına yandığım melatonini, havaalanında değiştirdiğim kıyafet ve çamaşır, günlük, defter; hepsi ham ahşap zeminin üzerinde yuvarlanıp dağıldı.

Anında dizlerimin üzerine çöktüm ve Jonathan gelip Atlantik Okyanusu’nun diğer ucundan taşıdığım saçma sapan şeyleri görmeden önce, elime geçenleri çantama tıkmaya başladım.

Izdırap içinde lensimin sağ tekini ararken, Cesur Yürek’in histerik ulumasının bir kez daha dindiğini fark ettim.

Başımı kaldırdığımda, köpeğin yerde bir şeyler valadığı için sessiz olduğunu gördüm. Ellerimin ve ayaklarımın üstün

de emekleyerek yanına gittim. Allegra'nın melatonin şişesinin kapagı açılmıştı ve Cesur Yürek'in diline bir adet beyaz tablet yapışmıştı.

Kulotum, hayvanın başında duruyordu. Tek kulağı bacak deliğinden fütursuzca dışarı çıkmış, tek gözünün üzerine de dantelden fırfır sarkmıştı. Ama şu anda en büyük derdim bu değildi.

Şişeyi kaptım ve elimle, kalan ilaçların üzerini kapadım. Kaç tane yutmuştu acaba? O kadar gülünç bir durumdaydım ki Cesur Yürek dilini içeri sokmayı unuttu. Bir saniye için neredeyse ilacı yakalayabilecek gibiydim. Ama sonra ilacı yuttu ve bu sefer parmaklarımı ısırmaya çalıştı. "Yüce Tanrım!" diye nefes verdim. Tek ihtiyacım olan şey buydu. Köpek zehirlemek. Hayvanı baş aşağı tutup sallayacak halim yoktu, o dişlerin daha fazla yakınına gidemezdim.

Cep telefonumu aldım ve Allegra'nın Lars'la kavga edip hattı meşgul etmediğini umarak annemlerin evini aradım.

Çaldı da çaldı. Gözüm Cesur Yürek'teydi. Yemek bulmak için mutfakta her yeri koklamakla meşguldü. Arada bir de kendi kendine neşeyle uluyordu. Sahanlığa açılan kapıdan dışarı çıkınca, hemen fırsattan istifade hayvanı iteleyip kapıyı üzerine kapadım. Yaptığım şeye anında, gürültülü bir havlamayla karşılık verdi. Anladığım kadarıyla şimdilik bu hali iyiye işaretti. "Tamam, yok bir şey," diye mırıldandım. Arkamı dönüp Jonathan telefon görüşmesinde ne aşamaya gelmiş diye bakındım.

"Evvvelki açıklamama ekleyebileceğim bir şey yok. Daha fazla yorum yapamam," diye konuştu annem, ısrarcı bir sesle.

“Bu konu hakkında söyleyeceğim hiçbir şey yok. Kocamın da öyle.”

“Anne?” dedim, mutfaktan çıkıp bulaşıkhaneye benzeyen bir yere girerek.

“Merhaba hayatım!” dedi, canlı bir sesle. “Nereden arıyorsun?”

Annem, kızlarının seslerini telefonda ayırt edemediğinden, hangimizin aradığını anlayabilmek için bu gizli yöntemi kullanırdı.

“New York,” dedim, yavaş bir sesle. “Melissa ben. Anne, dinle. Hani Allegra’nın verdiği melatonin vardı ya? Eğer köpeğin teki, şey, o melatonininden biraz yediyse ne olur sence? Küçük bir köpek.”

“Ne kadar küçük?”

“West Highland Terrier kadar küçük,” dedim, artık hiç ses gelmeyen sahanlığa gergin bir bakış atarak.

“Bir şeycikler olmaz,” dedi annem. “Belki biraz uykusu gelir, o kadar. Arabayla İskoçya’ya giderken, köpeklere bazen *Nyctol* veriyorum. Hiç umurları olmuyor. Herhalde esrar içmiş gibi oluyorlardır. Güzel rüyalar falan görüyorlardır.”

“Anne!” dedim. Bir skandaldı bu. “Köpeklere uyuşturucu mu veriyorsun?”

Koridorda bir hareketlenme oldu. Jonathan’ın sesinin yaklaştığını duydum. “...köşedeki masayı istiyorum. Evet, zahmet olmazsa... Bir ricam daha olacaktı...” Uzaklaşırken, sesi de solup gitti.

“Homeopatik bir kere onlar,” dedi annem. “Bayan Bleasdale gibi, çayla bisküvi vermekten farkı yok.”

“Sorun yok mu yani?” diye sordum. “Kesin emin misin?”

“Bir sorun olacağını sanmıyorum,” dedi. “Hayvanı müptela etme yeter.”

Önce içim rahatladı sonra ise korkunç bir suçluluk hissiyle kahroldum.

“Teşekkürler,” dedim. Jonathan’ın da nihayet konuşmasını bitirmek üzere olduğunu duydum. “Peki anne. Sonra konuşuruz o zaman. Teşekkürler.”

Telefonu kapatıp mutfığa geri gittim. Sahanlığın kapısını açtığımda Cesur Yürek’in yine kendi kendine söylendiğini gördüm. Şimdi daha uslu görünüyordu. Annemin teorisini test etmek amacıyla, hayatımı riske sokarak köpeğimi kucaklamaya kalktım.

Sinirli sinirli suratıma baktıktan sonra, kucağıma yerleşip kibarca yellendi.

Tam o sırada Jonathan içeri girdi ve olduğu yerde kalakaldı.

“Şaka yapıyorsun!” dedi. “Nasıl oldu da kucağına aldın?”

“Annemden köpek terbiyesi ile ilgili ipuçları aldım,” diye mırıldandım.

“Sahiden mi? Vay canına. Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyeceksin Melissa,” dedi hayranlıkla. “Yapamadığın bir şey var mı senin?”

Cesur Yürek bir şekilde dudaklarını sıyrıp dişlerini göstermeyi başardı. Başıma büyük bela almıştım.

“Sorma, bir sürü gizli yeteneğim var,” dedim.

“Yetenek demişken,” dedi Jonathan, köpeği kucağımdan alarak. “Rainbow Grill’e akşam yedi için rezervasyon yaptır-dım. Köpek gezdiricisini de saat altıya çağırdım. Hadi şunu

sepetine koyalım da Karen gelmeden önce biraz kestirsin. Eminim sen de biraz kestirmek istersin,” dedi, gözünü kırparak.

Başımla onayladım. Nedense tüm yorgunluğum bir anda geçmişti.

“O zaman sana yatak odasını göstereyim,” dedi Jonathan, saçımı kaldırıp burnunu boynuma sürterek, “Sonra da biraz...”

Köpek gezdiricisinin yarı baygın Cesur Yürek’i parkta sürüklediği görüntünün içimde yarattığı vicdan azabından silkinip kendimi Jonathan’ın güçlü kollarına teslim ettim ve beni yeni döşenmiş yatak odasına yönlendirmesine izin verdim. Yönlendirmek diyorum ama dürüst olmak gerekirse, benim herhangi bir yönlendirme yapmama hiç gerek kalmadı.

dokuz

New York'taki ilk gecem, Jonathan'ın yüksek yaşam standartlarına göre bile büyüleyici geçmişti. Beni Rockefeller Center'ın tepesinde çok şık bir restorana götürdü. Camdan, ayaklarımızın altına serilmiş Manhattan manzarasını seyrederken, güzelce istakozumuzu yiyip şampanyamızı içtik. Güneş batarken, gökdelenlerin camlarında sarı sarı ışıklar parladı. Arabaların stop lambaları, altımızdaki caddeler boyunca kırmızı, papatyalardan bir zincir gibi dizildi.

"Mutlu musun?" diye sordu Jonathan, boş kadehimi doldurarak.

Başımı sallamakla yetindim. Art deco mimarisinin muhteşem bir örneği olan bu müthiş bina, akıl almaz manzara ve Jonathan'ın giydiği mükemmel gömlek, içimde acayip istekler uyandırıyordu. En azından terzisinin adını öğrenmeyi istiyordum. Öyle bir başlangıç yaşamıştık ki kelime haznemdeki tüm sıfatları tüketmiştim.

"Güzel," dedi dudaklarında beliren küçük bir gülümsemeyle. "Duymak istediğim de buydu."

Takside, eve dönüş yolunda, artık yorgunluktan içim geçti. Biyolojik saatime göre zınk diye uyandıgımda hava hala karanlıktı. Jonathan'ın kocaman yatağının, tertemiz beyaz çarşaflarının üstünde yatıyordum. Uykusunda bana sarılmıştı, bacağımla oynatınca sanki gitmemi istemiyormuş gibi kollarını daha da sıktı.

Sırf bu anın tadını çıkarabilmek için, yarım saat kadar yataktaki, öylece açık gözlerle yattım.

Tamamen uyandıgımda, sabah güneşinin sıcak ışınları panjurların arasından içeri sızıyordu. Jonathan çoktan kalkmıştı. İçeriden gelen seslere bakılırsa, kahvaltıyı hazırlıyordu. İşe gitmeden önce onu kaçırmamak için çabucak duş aldım ve üstüme dün gece giydiği gömleği geçirdim. Suratıma acele birkaç ayarlama yaptıktan sonra aşağı indim.

Jonathan, tamamen giyinmiş, masada kahvaltısını ediyor, bir yandan da elindeki dokümanların üzerinden kaşlarını çartıyordu. İçeri adımımı atınca kafasını kaldırdı ve yüzüne keyifli bir gülücük yayıldı.

"Günaydın," dedi. "Bırakayım uyusun, güzellik uykusundan mahrum kalmasın demiştin ben de. Hoş, ihtiyacın yok ya, neyse."

Arkasına geçip sarıldım ve yanağımı onunkine yasladım. "Bu gece uyuyacak bir sürü vaktim olacak," dedim. "Eve şöyle otantik bir şeyler söyleriz yemek için. Londra'dakilerden çok daha iyiymiş diye duydum. İple çekiyorum." Kulağından öptüm. "Erkenden de uyurum. Sen işten geldikten muhtemelen on dakika sonra."

"Ah," dedi Jonathan, müslisinin üzerinden *Blackberry*'sine uzanarak. "Sana Bonnie ve Kurt'ten bahsetmiştim, değil mi? Hoşgeldin partisi düzenlemişlerdi ya hani?"

Hafızamı yokladım. Daha önce Bonnie ve Kurt ile bir şeyler içmekten bahsetmişti, evet. Ama son birkaç haftadır yapacak o kadar çok işim vardı ki. Gözüme, pencere denizliğindeki resmi bir davetiye mektubu ilishince, kalbime bir şey geldi oturdu. "Tam olarak ne zaman olduğunu söylememiştin."

Jonathan, *Blackberry*'sini suratıma doğru salladı. "Eğer gerçek bir New Yorklu olacaksan, sana da şundan bir tane almamız gerekecek."

"Doğru dürüst bir ajandan var sanıyordum!" diye karşı çıktım. "Sana Noel'de *Smythson*'ın ajandalarından almıştım."

"O ayrı," dedi çabucak. "Yedek tutuyorum onu. Hem kağıdı senkronize edemiyorsun. Neyse, bu kadar şaşırmış görünme. Çok uzun kalmamıza gerek yok. Seni tekrar görmeye çok hevesliler. Ve bana, *hoşgeldin* demeye."

Yutkunarak, artan paniğimle mücadele ettim. Bonnie ve Kurt hoş insanlardı. Belli ki bir sürü de zahmete kalkışmışlardı. Sonuçta burası Cindy'nin çöplüğü bile olsa, yanımda Jonathan olacaktı.

"On gibi kalkarız. Köpek gezdiricisine söylerim, acil bir durum varmış gibi arar bizi. Bonnie, Cesur Yürek'le tanıştı. Şimdiye kadar üç tane gezdirici eskittiğini biliyor."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama kendimi tutamayıp hiç de çekici olmayan bir şekilde esneyiverdim. Bastırayım dedim ama Jonathan fark etmişti bile. "Ah canım, sen bitap

düşmüşsün. O kadar çok seyahat ediyorum ki insanı nasıl yordüğünü unutmuşum artık. Çok üzgünüm, tatlım. Dinle bak, ben Bonnie'yi arayayım...”

“Hayır, iyiyim ben. Akşamı iple çekiyorum,” dedim ısrarla. “Tekrar görüşmek iyi olacak. Şey... Sen kaç gibi gelirsin? Ne giyeceğimi bilemedim. Bana uzman tavsiyesi verebilir misin?”

“İşe gidene kadar bilemem. Bugün çok yoğun olacağım ama tatlım. Zaten ne giyersen giy, harika görünüyorsun.” Gülümsedi. “Hem de her zaman.”

“Ama yanımdaki kıyafetler...” Sonunu getiremedim. Honey kıyafetlerimin, yani beni kıvrımlı bir seks bombası gibi gösteren kıyafetlerimin hepsinin altına neredeyse mermi geçirmeyecek sıklıkta iç çamaşırları giymem gerektiğini söylemek istemedim. Yarım saat içinde nefessizlikten kokteyl kanepelerinin üstüne doğru bayılmak, buzları eritmek için fazla etkili bir yol olurdu.

Kapıdan gelen kudurmuş bir havlama sesi sayesinde açıklamaktan kurtuldum. Havlamalar bir an sonra gümlemelere dönüştü. Seslerden anladığımı kadarıyla, Cesur Yürek, azılı bir futbol holiganı gibi kapıya abanıyordu.

“Cesur Yürek'le sen ilgilenir misin?” dedi Jonathan, içini çekerek. Kahvesini bitirip evrak çantasını eline aldı. “Ben beceremiyorum. Sizin aranız iyi gibi.”

Suçluluk duygusuyla yutkundum. Cesur Yürek'in eğitim ciye değil, köpek psikiyatrina ihtiyacı vardı. Ayrıca isteseydim bile, kaldığım süre boyunca hayvanı uyuşuk tutmaya yetecek kadar melatonin de yoktu yanımda. Ama Jonathan bana, sanki yapamayacağım hiçbir şey yokmuş gibi gözlerinin içi gü

lererek bakınca başka çarem kalmadı. "Denerim," dedim, zayıf bir sesle.

"İşte benim sevgilim," dedi Jonathan ıslıl ıslıl. "Şu özelliğine bayılıyorum Melissa. Tam bir *yapabilirim* kadınısın. *Köpek davranış uzmanı tutmamız lazım*, saçmalığından gına gelmişti artık bana."

Metanetle gülümsedim ve içimden, birkaç ipucu almak için annemi aramaya karar verdim. Hayvanı uyuşturucu müptelasına çevirmeyecek birkaç ipucu işime yarardı doğrusu.

"Her neyse," diye devam etti Jonathan, ön kapıya doğru ilerlerken. "Bu gece için kendini çok sıkma lütfen. Küçük, arkadaşlar arasında bir parti sadece. Kurt ve Bonnie zaten seni çok seviyorlar." Aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Sen de benim yaptığım gibi yapsana. Barneys'e git. Alışveriş uzmanlarından senin için bir şey seçmelerini iste."

"Olabilir aslında," dedim yavaş yavaş, bir yandan da klimayı düşünerek. Ve tabii indirimleri. Belki de Amerikalılar, iç kanama yaratmadan karnımı küçültecek bir iç çamaşırı icat etmişlerdi bile.

"Ne giyersen giy, oradaki en güzel kadın sen olacaksın," dedi Jonathan ciddiyetle. Cebinden cüzdanını, ondan da kredi kartını çıkardı ve bana uzattı. "Kendini şımart biraz. Barneys'e git, alışverişini yap ve kartımdan geçir. *New York'a hoşgeldin hediye*m say bunu. Olur mu?"

"Teşekkür ederim," dedim. "Özel bir şey alacağım."

"İndirim reyonuna uğrama bile," dedi Jonathan, kesin bir ifadeyle. O sırada gülmeler ve patırtılar gene başladı.

“Ben ilgilenirim,” dedim, sahanlık kapısını işaret ederek.

“On gibi evde oluruz, söz veriyorum,” dedi. “Zaten, seni kimseyle daha fazla paylaşmak istemiyorum.”

Jonathan’ı kapıda öpüp uğurladıktan iki saniye sonra, uluma sesleri arttı.

Kendimi hazırladım ve sahanlık kapısına doğru gittim.

“Cesur Yürek!” dedim, en tatlı sesimle kuş gibi cıvıdayarak. Şu kuduruk haliyle bir de başıboş dolanmasını istemiyordum. “Sakin ol. Sakin olursan seninle güzel güzel kahvaltı ederiz.”

Cevap olarak daha güçlü havladı.

“Lütfen.” *Kızgınlığı kapalı kalmaktadır belki*, diye düşünerek kapıyı birazcık açayım dedim. Daha azıcık aralamıştım ki o küçük köpek, anlaşılmaz bir güçle kapıyı da beni de ittirip içeri daldı.

Hayvanın ağırlık merkezi yere benimkinden yakın olduğu için, ona bir şey olmadı. Ama o ayaklarımın arasından fırlayınca, ben dengemi yitirip yere kapaklandım. Popomun üstüne öyle bir düştüm ki bulaşık makinesindeki bardaklar zangırdadı. Yıllarca hokey oynamış biri olarak düşmeye alışkındım. Yine de sanki Cindy, köpeğini, Jonathan’ın kız arkadaşlarını küçük duruma düşürsün diye eğitmiş gibi, saçma bir utanç duygusuna kapıldım.

Arkamı döndüğümde Cesur Yürek mutfak masasının üstüne oturmuş, dili dışarıda, bariz bir biçimde halime kahkahalarla gülüyordu.

“Pekala,” dedim, neşeli ama kesin bir sesle. Köpeklerle katışı kullandığın kelimelerin değil, ses tonunun önemli olduğunu

söylerdi annem. “Eğer sert oynamak istiyorsan, tamam. Seni öyle uzun bir yürüyüşe çıkaracağım ki artık benimle uğraşacak halin kalmayacak. Seni gidi küçük geveze köpek seni. Bakalım kimin bacakları daha uzunmuş?”

Artık neredeyse ter bezim olmayan yerlerimden bile terler haldeydim. Ama bir köpeğin hakkımdan gelmesine izin veremeyecektim.

Annemle yaptığım kısa bir konuşma sonucunda, rüşvet mamaların ve sert bakışların yarattığı mucizeleri öğrendim. Annem bu taktiklerin, küçük, orta, büyük boy köpekler ve kocalar üzerinde kesinlikle işe yaradığına dair beni temin etti.

Şaşırtıcı bir şekilde işe yaradı da. Hiç utanmadan, soğumuş tavuk göğüslerini yem olarak kullanarak ve yıllarca kendi kendime ağda yapmamın verdiği çeviklikle Cesur Yürek’e tasmaasını geçiriverdim ve böylece Jane Sokağı’nda gezmeye çıktık.

Daha saat dokuz olmamasına rağmen hava nemden ağırlaşmıştı bile. Yürürken, sokak boyunca sıralı ağaçların yarattığı gölgelere şükrettim. Evlerin sevimli panjurlarını ve küçük verandalarını hayranlıkla seyrederken, New York’ta olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum. İnsan kendini Bloomsbury’deymiş gibi hissediyordu. Sadece burada kafeler daha güzeldi.

Cesur Yürek günde iki kere dolaştırılmasına rağmen, tasma konusunda pek itaatkar değildi. Kısa süre sonra aramızda büyük bir irade savaşı başladı. Ne kadar küçük olduğu göz önüne alınırsa, görüntümüz oldukça da utanç vericiydi. Ne

zaman başka bir köpek ve sahibinin yanından geçsek, hırlayıp sanki kendisi İrlanda kurt tazısıymış gibi diğer köpeğin üstüne atılıyordu. Bir sürü köpek gezdiricisinden özür dilemiş olmakla, en azından Jonathan'a, *muhtin sakinleriyle sohbet ettim*, deme şansını yakalamıştım.

Bir saat sonra eve varınca Cindy'nin yazılı talimatlarına istinaden, Cesur Yürek'i iğrenç salya kaplı oyuncak ineği MooMoo ile kafesine koydum. Sonra da artık cebimi yakmaya başlayan Jonathan'ın kartı ile Barneys'in yolunu tuttum.

Sağlam bir yürüyüş olmuştu ama sürekli değişen vitrinlere bakmaktan yolu çok fark etmedim. Hem, içine sığmam gereken kıyafetleri düşününce, ne kadar kalori yaksam kardı.

Girdiğim devasa soyunma kabininin kapısından, oldukça sevimli bir kişisel satış danışmanına, vücuduma estetik ameliyat yaptırmışım gibi şekil verecek ama ince kıyafetlerden de kendini belli etmeyecek türden iç çamaşırı istediğim söyledim. Hanna -artık arkadaş olmuştuk- yüzüme gülüp yağlamamı aldırmamı önereceğine, ciddiyetle başını salladı ve bir kucak dolusu, deri naklinde kullanılan doku parçalarına benzeyen ıvır zıvırla geri döndü. Sonra yine bir kucak dolusu gece elbisesi ile geldi ve her beş dakikada bir, üç çift farklı ayakkabı getirdi.

Bir saatin sonunda, şaşırtıcı bir şekilde, sadece baştan aşağı yeni kıyafetlere değil, yeni bir vücuda da kavuşmuştum.

Övgüler saçan aynada kendime baktım. İçten içe diken üstünde olsam bile, dışarıdan bakıldığında, kendime, o platform topuklu ayakkabılarla beraber, süper özgüvenli bir kişilik de almıştım adeta. Hanna benim için, sade fakat üzerime

çok güzel oturan kumaş bir elbise buldu. Elbiseyi giyince belim resmen inceldi. Ama diğer elbiselerde olduğu gibi, belim inceline, kalçalarım daha geniş görünmedi. Elbisenin gösterişli menekşe rengi gözlerimi de vurguluyordu. Üzerime bir de *içeride* giymek için vintage görünümlü kaşmir bir şal verdi. *Jimmy Choo* ayakkabılarım ve el çabukluğuyla gözüme geçirdiğim lenslerimden sonra, Catherine Zeta Jones'a benzemek için geriye kalan tek şey, kuaföre gitmekti.

"Başka bir elbise denemeyin bile," dedi Hanna, başını iki yana sallayarak. "Başka hiçbir kıyafetin bu kadar büyüleyici duracağını sanmıyorum." Başını yana eğdi. "Saçınıza fön çektirecek misiniz? Size bir kuaför numarası verebilirim."

"Hepsini alıyorum," dedim ve Jonathan'ın kredi kartını uzattım.

Kurt ve Bonnie, Yukarı Doğu Yakası'nda bir apartmanda yaşıyorlardı. New York, Londra'ya benzemiyordu. Sokak veya cadde isimlerinden, muhitin genel havası hakkında bir fikir edinemiyordunuz. Anladığım kadarıyla Manhattandan adresleri, muhit kalburüstüleştirikçe, içinde daha çok sayı barındırıyordu.

"Canım, bu kadar uğraşmana hiç gerek yoktu," dedi Jonathan, bininci kere. *Lincoln* marka bir araba içinde Madison Bulvarı boyunca ilerliyorduk.

"Yok, o kadar uğraşmadım," dedim ısrarla. Bir yandan da elbisemi kırıştırmamak için koltukta huzursuzca kıpırdanıyordum. Hepimizin pudralı peruklar takıp on sekizinci yüzyıl aristokratları gibi giyinmek zorunda kaldığımız Allegra'nın

yirmi birinci yaş gününden beri, hiçbir etkinliğe hazırlanmak için bu kadar çok vakit harcamamıştım.

Jonathan pek tabii, temiz bir gömlek ve yazlık keten takımıyla, çabasız bir şıklık sergiliyordu. Meteorolojinin müdahalelerine bile baskın gelen, pahalı bir şıklık anlayışı vardı.

“Kimler olacaktı, bir kez daha saysana?” diye sordum.

“Bonnie ve Kurt. Zaten tanıyorsun,” diye cevapladı sabırla, “Paige, emlakçı olan. Cindy, David ve Peter’ın kolejden arkadaşı. Bradley de Princeton’dan bir arkadaşı...”

“House!” dedim heyecanla.

“Efendim?”

“House dedim. O dizi Princeton’da çekilmemiş miydi?”

“Verdiğin bütün örnekler televizyondan olmak zorunda mı?” Jonathan’ın ağız alaycı bir ifadeyle çarpıldı. “Evet, dizi orada çekildi. Princeton aynı zamanda ABD’nin sayılı okullarından biridir.”

“Ah, tabii, kesinlikle,” dedim. Dürüst olmak gerekirse, Princeton-Plainsboro Eğitim Hastanesi’ni, kendi gittiğim sağlık kliniğinden daha sık gördüğüm için, okulun kalitesinden çok, House’un orada çekilmesini daha önemli buluyordum.

“Ben de Princeton’da okudum,” diye hatırlattı Jonathan, yorum yapmadığımı görünce. “Bradley ve Kurt de öyle. Bonnie, birkaç kişi daha davet etti sanırım Princeton’dan. Ama Bonnie’nin yanında bundan bahsetme. Sanırım o Harvard’da okudu. Kadının gözüne gözüne sokmaya gerek yok.”

Aklımın bir köşesine yazdım.

Binanın önüne geldiğimizde, özel üniformalı bir bekçi, arabanın kapılarını açtı ve bizi uzun tentenin altından yürüterek binanın içine buyur etti. Jonathan, içeride başka bir bekçiye isimlerimizi bildirdi. Sonrasında asansöre binip Hegeller'in dairesinin olduğu kata çıktık. Kapıda, yine üniformalı, yemek servisi şirketinin personeli tarafından karşılandık.

Bonnie ve Kurt, jazz müzik sesi gelen odanın hemen girişinde, hummalı bir sohbete dalmıştı. Sürekli ellerini kollarını sallıyor, sanki sağır alfabesi ile konuşuyormuş gibi görünüyorlardı.

"Bonnie, Kurt," dedi Jonathan, Kurt'ün elini sıkıp Bonnie'nin yanağına bir öpücük kondururken.

"Merhaba!" diye çığlık attı Bonnie, kucağını açıp beni tahata gibi sinesine yaslayarak. Kadının fevkalade, üfleme cam işi kolyesi, göğsümün altında ezildi. "Seni görmek çok güzel. Şu haline bak! O güzel saçlarını boyatmışsın."

Tavan lambalarının altında keli parlayan Kurt, bana göz attı. "Saçını mı boyattın? Ne diye öyle bir şey yaptın ki Honey? Saçların enfesti. Öyle değil mi Bonnie? Hatta o güzel saçlarla, aynı Brigitte Bardot'nun gençliğine benzediğini söylememiş miydik?"

"Bence saç nasıl olursa olsun enfes görünüyor," dedi Jonathan. "Bu arada, çocuklar, bu gece Melissa'yı Melissa diye tanıştırsanız, sevinirim. Honey diye değil."

Bonnie başını yana eğdi. "Sakın bana Honey'nin özel ismin olduğunu söyleme. Öyle mi yoksa?"

"Aynen öyle," dedim. Benim adıma tüm konuşmayı Jonathan'ın yapmasını istemediğim içim hemen araya girdim. "Jonathan'ın özel ismini söylemem ama."

Bonnie, kıkır kıkır güldü. “Ay, çok komiksin. Gelin de size birer içki alalım.”

Elinde dolu bir tepsi ile ortada dolaşan bir garson kıza el etti ve Jonathan’a bir kadeh beyaz şarap uzattı.

“Jonathan için her zamanki gibi Chablis. Peki ya sen ne içersin Melissa?”

Çaktırmadan Jonathan’a baktım. İki kişiyle sohbete dalmıştı bile. Adamlar şevkle Jonathan’ın omzuna vuruyordu. Bir tanesi, “Hoşgeldin!” dedi kükreyerek. “Londrada bir seneden sonra dışlerin ne alemde? Hala yerlerindeler mi?”

Jonathan ağzını aç aça gülümsedi. “Gördüğün gibi yerlerindeler. Seni görmek çok güzel Kyle. Sizi tanıştıracığım biri var. Melissa, bu Kyle Barton. Bu da Andy Peterson. İki de okuldan arkadaşlarım. Çocuklar, bu da Melissa Romney-Jones.” Duraksadı. “Kız arkadaşım.”

Sesindeki sıcaklıkla, bir an içinde tüm sıkıntım uçup gitti.

“Selam Melissa.” Kyle koca eliyle benimkini yakaladı ve aşağı yukarı salladı. “Seninle tanıştığıma çok sevindim.”

“Teşekkür ederim,” dedim, aklıma isimleri kazımaya çalışarak.

“Kyle, ben birilerine daha gidip selam vereceğim. Tekrar yanına dönerim, olur mu?” dedi Jonathan. “Sonra da arayı kaparız artık.”

“Tabii,” dedi Andy ve kadehini bana kaldırdı. “İple çekiyorum.”

Jonathan bana mutlulukla gözünü kırptı ve onaylar gözlerle elbiseme bakan Bonnie’ye döndü. “Eee Bonnie? Melissa’yı tanıştırabileceğin bir sürü insan vardır herhalde burada.”

“Millet Melissa ile tanışmaya can atıyor,” diye cevap verdi Bonnie. Bana bir kadeh şampanya ikram etti. “Hepsini eve sığdıramadım bile. O yüzden bu akşam gelemeyen birkaç kızla, önümüzdeki haftaya öğle yemeği ayarladım...”

Eyvah. O kızlara Cindy de dahil miydi?

“Sorun olmaz, değil mi?” diye sordu Kurt merakla. “Bonnie’ye günlerinin çok yoğun geçebileceğini söylemişim. Değil mi Bonnie? Boş vakti olduğunu mu sandın? Eminim Jonathan onun için bir sürü etkinliğe rezervasyon yaptırmıştır. Öyle değil mi Jon? Ne kadar kalacaksın Honey?”

“Melissa,” diye düzeltti Bonnie.

“Çok pardon Melissa,” dedi Kurt. “Jonathan, *Blackberry*’ni senkronize etsin.”

Başımı kaldırıp Jonathan’a baktım. Halinden çok hoşnut görünüyor, Bonnie’nin başının üzerinden, onunla göz göze gelmeye çalışan insanları sırayla selamlıyordu. Bana döndü.

“Evet, Melissa için planlarım var,” dedi, baldırımını çimdikleyerek. Kurt’un de, Bonnie’nin de görmediğine emindim. “Ama bir kerecik öğle yemeğinden bir şey çıkmaz. Kamp hikayesini anlatmadığın müddetçe tabii.”

“O zaman haftaya yemek randevumuz var,” dedim hemen. “Kamp hikayesini de mutlaka duymak istiyorum. *Blackberry*’mi de kontrol ederim,” diye ekledim. “Jonathan bu aletin nasıl çalıştığını bir anlatsın da önce.”

“Harika!” Bonnie çok memnun olmuş görünüyor. “Şimdi, seni ilk olarak kiminle tanıştırsam acaba?” Bonnie, özenle yapılmış saçlardan ve üzerlerindeki mücevherler ışığı yakaladıkça pırıltılar saçan hareketli ellerden oluşan

kalabalığı gözleriyle taradı. İçeride yaklaşık elli atmış kişi vardı ama oda o kadar geniş ki insana dolu gelmiyordu. Jonathan'ın eski dairesi gibi burada da her yer, ahşap paneller ve avizelerle kaplıydı. Yine de buranın daha sıcak bir havası vardı. "Bu gece eski arkadaşlar toplandık," diye devam etti Bonnie, elimden tutup beni içeri yönlendirerek. "Biraz ortamı hareketlendirelim diye birkaç tane de yenilerden çağırdık."

Bonnie şevkle konuşmasına devam ederken Jonathan, "Bonnie herkesi tanır. Şehirdeki bütün komitelere girmiş. Dolayısıyla seni harika insanlarla tanıştıracaktır. Aslında bu açıdan biraz sana benziyor," diye fısıldadı.

"Wentworth!" diye haykırdı Bonnie, cevap vermeme fırsat kalmadan. "Bak, kim gelmiş?"

Geniş omuzlarından, saatlerce spor yaptığı belli olan iri yapılı bir adam, bize doğru döndü ve Jonathan'ı görür görmez suratına kocaman bir gülümseme yayıldı. "Jon! Seni tekrar görmek ne güzel."

"Melissa, bu Wentworth Carson," dedi Bonnie. Elimi uzattım. "Wentworth, bu da Melissa Romney-Jones. Jonathan'ın kız arkadaşı."

Wentworth içinden, kız arkadaşı kelimesinin başına *yeni* kelimesini eklediye bile belli etmedi. "Merhaba Melissa," dedi elimi sıkarken. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Eee, temelli mi döndün Jon?" diye sordu Wentworth. Bana dönüp ekledi, "Geçen sene onu çok özledik. Jonathan ve top fırlatma yeteneği olmayınca, softball takımımız utanç verici mağlubiyetlere uğradı."

"Sahiden mi?" Jonathan'ın softball oynadığından haberim yoktu ama şöyle bir bakınca mantıklıydı. "Neden hiç bahsetmedin tatlım? Gabi'den, seni Hyde Park ligindeki bir ofis takımına sokmasını isteyebilirdin."

Wentworth parmaklarını şıklatıp Jonathan'ı işaret etti. "*Kyrle&Pope* uluslararası sahalarda. İşte bunu sevdim. Gelecek sene için şimdiden bir tarih belirleyelim mi?"

"Wentworth, bizim şirketin Manhattan'daki kiralama işlemlerini yürütüyor," diye açıklamaya girişti Jonathan.

"Benim hırslı olduğumu düşünüyorsun ama bir de onu gör."

Gülümseyerek karşılık verdim. Fakat bu arada Jonathan'ın, Wentworth'un temelli mi gediğiyle ilgili sorusunu geçiştirdiğini fark ettim.

"Amerika'ya daha önce gelmiş miydin Melissa?" diye sordu Wentworth. Başımı iki yana salladım.

"Hayır, bu ilk gelişim. Her şey çok..."

Doğru kelimeyi bulabilmek için duraksadım. Jonathan'la Wentworth, yüzlerinde ülkelerinden duydukları gurur ve beklentiyle bana bakıyorlardı. Hafife alıp hayalkırıklığı yaratmak istemiyordum. Ama görmemiş turist gibi davranmak da istemiyordum.

"Her şey çok... tanıdık. Ama aynı zamanda yabancı," dedim. "New York'a bayıldım. Her yerini gezmek için sabırsızlanıyorum."

Wentworth, gözlerinin içi gülerek bana baktı. "Parlak ışıklardan gözlerini alabilirsek, sizi bir gün Hamptons'daki köy evimize bekleriz. Ne dersin Jon?"

“Tabii, çok isteriz,” dedi Jonathan. Ben de başımla onayladım.

“Jonathan!” Kyle, Wentworth’un arkasından belirdi. “Kusura bakmayın, böldüm. Bir dakikan var mı? Lazım oldu da.”

“Bize biraz müsaade eder misin Melissa?” diye sordu Jonathan. “Melissa’nın en sevdiğim yönlerinden biri,” diye belirtti Wentworth’e, “partilerde sohbet açmak konusunda üstüne kimsenin olmaması. Trafik polislerini park cezası kesmekten caydırdığına bile şahit oldum.”

Wentworth gözlerini kocaman açtı. “Çok işe yarayan bir özellik olsa gerek.”

“Uzun sürmez,” dedi Jonathan, bana. “Bonnie’yi bul ve seni birileriyle tanıştırmasını iste. Bayılır bu işe.”

Başımı eğdim ve Jonathan’ın, kendisini aralarında görmekten dolayı çok sevinmiş gibi görünen, uzun boylu bir grup adamın arasında kaybolmasını izledim.

Bonnie görünürlerde yoktu. Ama partilerde tek başıma dikilmemek gibi bir kuralım vardı. Tek başına dikilmek, Emery’nin kesinlikle işine yarardı. Mutlaka, bütün gece onu göz hapsine almış bir adam tarafından kurtarılırdı. Allegra için de sorun olmazdı. Önünde hep bir dinleyici topluluğu oluşurdu. Bana gelince, ben beş dakikadan uzun süre yalnız kaldım mı insanlar benden içkilerini tazelememi isterlerdi. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki en azından belli bir yöne bakıp gülümserseniz, birileri gelip sohbet açar. Nedeni, daha önce tanıştığınızı ve sizin onu tanıdığınızı ama kendisinin unuttuğunu zannetmesi olsa bile.

Gözlerimi odada gezdirirken, hemen arkamda geçen bir sohbet dikkatimi çekti.

Sohbet dedim ama duyduklarım daha ziyade, kadının birinin somurtkan bir adamı umutsuzca etkileme çabasıydı.

Adam baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Kapalı mekanda olmamıza rağmen güneş gözlüğü takmış, kaşlarını da pis pis çatmıştı. Zavallı kadın muhabbet etmeye çalışırken, adam sanki hızlı yeme yarışmasındaymış gibi ağzına soslu börekleri tıkıyor, sonra da böreklerle takılı kürdanlarla, dişlerinde kalan yemekleri temizliyordu. İzlediğim şey, bir çimento karıştırıcısından farksızdı. Sadece bu, bir makine değil, insandı.

“İngilizsiniz demek,” dedi kadın.

Adamın ağzından bir hırıltı çıktı. Daha iyi kulak kabartabilmek için yaklaştım.

“Vay canına!” dedi kadın çaresizce. “İngiltere’ye gitmeyi çok istiyorum. Harika bir ülke.”

“Öyle mi sanıyorsun?”

“Hımmm, evet... Yani, Tony Blair falan. Adil ticaretle ilgili taahhütlerini destekliyorum.”

Hadi canım, dedim kendi kendime. Kadıncağız sohbet edeceğim diye Tony Blair’den bile bahsetmeye başladıysa epey zor durumda olmalıydı.

Adam yemek masasının üstündekileri süpürmekle meşgul olduğundan, duraksadı. “Lanet budalanın teki o,” dedi.

Kadın bir adım geri attı. “Ah, sahi mi? Öyle mi diyorsunuz?”

Gözlerimi kıstım. Haksız çıkabilirdim ama bu yaratık, bana tuhaf bir biçimde aşına geliyordu. *Lanet* kelimesini

kullanış şeklinde, neredeyse her gün duyduğum, belirgin bir İngiliz tınısı vardı.

Bir şey daha vardı. Bir yerlerden tanıdık geliyordu. Hatırlayacağım derken beynimi yakacaktım. Eski bir müşterim miydi? Yoksa beraber okula mı gitmiştik?

“Hele o karısı olacak geveze cadaloz yok mu?” Güneş gözlüğü takmasına rağmen, gözlerini devirdiğini anlayabiliyordum.

“Cherie mi? Ama profesyonel kadınlar için harika bir rol model o. Aynı fikirde değil misiniz?”

“Delirdin mi sen? Gözlerin görmüyor mu?” diye sordu. “Bu ülkenin nesi var böyle?”

Cherie Blair’dan ben de pek hoşlanmazdım ama bu parti, Jonathan kadar bana da *New York’a Hoşgeldin* demek için düzenlenmişti. Bir köşede durup bu soytarının, anavatanımın elçiliği görevini böyle rezillikle üstlenmesine razı gelemezdim.

Öne doğru bir adım atıp sohbetin ortasına dalmak üzere kendimi hazırlamıştım ki adamın bariz bir şekilde kadının göğüslerini başıyla işaret ederek “Sahici mi bunlar?” dediğini duyup dehşete düştüm.

“Affedersiniz, anlamadım,” dedi kadın.

“Cicikleri diyorum.” Sanki kadına yazmıyormuş da onunla sahiden ilgileniyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı.

Kadın elini göğsüne götürdü. “Ben...”

Artık bu son noktaydı. Kendimi daha fazla durduramadım.

“İnciler!” dedim, ani bir müdahaleyle. “Ha ha ha! Kolyenizi diyor. Doğu Londra argosu bu. Benziyor ya hani. Cicikler... İnciler.”

“Ama inci takmıyorum ki,” dedi kadın, soğuk bir sesle. “Safir bunlar.”

Yakından baktım. Sahiden de kolye safirdi. Hem de üç apartman dairesi ederinde. “Tanrım, öyleymiş. Şahane bir kolye. Her neyse, genel anlamda kullanılır o kelime. Tüm mücevherler için. Cicikler işte. Mücevher kutunuzdaki her şey.”

Bu yeni bilgi kırıntısını hazmettiğimiz kısa sessizlik anı, kişneme gibi bir gülüşle bozuldu.

“İnci kolyede olduğu gibi işte.”

Gaddar bir bakışla karşılık verince, adam çenesini kapadı.

“Dilin kullanımları çok ilginç.” Kadın, kaba adama kibirli bir ifadeyle kızgın bir bakış attı. “Bir an için, hakarete bulunuyorsunuz sanmıştım. Müsaade ederseniz... Gidip içkimi tazeleyeceğim.”

Kadının sesi, *gidip senden mümkün mertebe uzaklaşacağım, seni sevimsiz ahmak*, der gibi çıkmıştı.

“Kadehinin yarısı dolu hala,” diye gösterdi adam.

Kadın durdu. Önce şarap kadehine sonra adama geri baktı. “Sanırım daha sert bir içkiye ihtiyacım var.” Bana soğuk bir gülümseme bahşederek “Kusura bakmayın,” dedi.

Kadın geçebilsin diye yana çekildiğimde dehşetle fark ettim ki orada kapana kısılmıştım. Adam şimdi de büyük bir dikkatle beni inceliyor, sanki bir yerden tanıyormuş gibi bakıyordu.

Yabani herifin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışarak hafızamı yokladım. Kapalı alanda güneş gözlüğü

New York

takması işimi zorlaştırıyordu. Yine de o gür siyah saçlar, verimli gibi ten rengi, ses tonu...

“Seni bir yerden tanıyor muyum?” diye sordu, gözlüğünü çıkartarak. O anda kim olduğunu çıkardım.

On

Yabani adam, Godric Ponsonby'ydi. Ya da, 1994 yılında onu tanıdığım o kısa birkaç ay boyunca herkese malum olduğu üzere, Ah-Godric'ti.

Alnımdan itibaren kızarmaya başladım ve kızarıklık tüm vücuduma yayıldı.

Ah-Godric ile kısa süreli bir flört dönemi ve okulumuzun sahnelediği *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın final gecesi partisi sırasında, perde arkasında, daha da kısa süren bir arbede yaşamıştık. Okuduğum kız okulunun, oyun için civardaki bir erkek okulundan erkek öğrenci çağırması gerekmişti. Godric de sanata meyilli gönüllülerden biriydi. Gerçi ben oyunda yer almıyordum. Kostümlerden sorumluydum ve çok da meşguldüm. Zira erkek oyuncular sürekli yeleklerini zedeliyor ve hemen dikilsin istiyorlardı. Hem de yelekler üstlerindeyken. Godric en zorluydu. Üstelik bazı kumaşlara alerjisi vardı. Netice itibarıyla, final gecesinde o kadar yakın pozisyonlarda bulunmuştuk ki öpüşmemiz kaçınılmaz olmuştu.

O anıyı hatırlayınca olduğum yerde büzüştüm. O zamanlar bile, Godric'in sarhoş numarasıyla, yumulmak için tercih

edeceği ilk kız olmadığımı farkındaydım. İçindeki Goth Aktrisin sancılarını çeken Emery -sürekli koyu bordo oje sürerdi ve kaşlarını fırça gibi uzatmıştı- şovun yıldızı olmuştu ve kaz kafalı erkek periler, pervane gibi etrafında dönüyorlardı. Sanırım Emeryi Godric'i başından atmıştı. Godric de teselliye meyve kokteylinde ve kostüm dolabının içinde benimle yaptığı küçük yiyişmede aramıştı.

Aslında tüm olay çok romantik olabilirdi. Ama çocuğun midesi kokteyle tahammül edemedi. Önce Bottom karakterinin eşek kafasının üstüne kustu, sonra da kurdeşen döktü. Baş hemşire o gece izinliydi. O yüzden çocuğu, üstünde *Marks&Spencer*'in opak çorapları ve kusmuklar olduğu halde, arabayla civardaki bir revire götürmek zorunda kalmıştım. Bir daha da görmemiştim onu. Çocuğun, eee, şey, iç bacak ölçülerini bildiğimden dolayı, iyi ki de öyle olmuştu.

Belli ki benimle aynı anda o da beni tanımıştı ve muhtemelen onun da aklından, aynı azap verici görüntüler geçiyordu.

Acaba baştan başlayabilmemiz için, tanışmıyormuşuz gibi yapacak kadar sağduyulu mu, diye merak ettim. Nihayetinde, insan elit bir Manhattan partisinde, lisedeki öpücüklerini ve kusmuklarını yad etmeyi istemezdi.

"Melissa?" dedi, dikkatle yüzüme bakarak. "Melons Melissa?"

Melons kısmını duymazdan geldim. Kaçış yoktu. "Evet, benim," dedim. "Merhaba,"

"Beni hatırlamadın, değil mi?" Huysuzlukla karışık kronik utangaçlıktan, on yıl sonra bile kurtulabilmiş değildi. En

azından deminki kadına kasten kabalık yapmadığını anlamıştım. Godric sosyal açıdan pek özgüvenli biri değildi. Sahne arkasında dikiş diktığım sandalyeden izlediğim kadarıyla, diğer özentili oyuncuların iç karartıcı bir şekilde kendilerinden şüphe edermiş gibi davrandıklarını fark etmiştim. Ama konu Godric olunca, bu şüphe acı verici derecede sahiciydi.

Yine de demin yaşananların bahanesi olamazdı. Katiyen olamazdı.

“Elbette hatırladım,” dedim. “Godric değil mi? Godric Ponsonby!” Uzanıp yanağından öpecek oldum ama sonra fikrimi değiştirdim ve tokalaşmak için elimi uzattım. “New York’ta ne işin var? Bonnie ve Kurt’ü tanıyor musun?”

“Kim?”

“Ev sahipleri,” dedim, kaşlarımı kaldırıp başımla Bonnie’nin olduğu tarafı işaret ederek. Kadın, aynı anda kala-balığın içinde kayboldu. “Şey, Jonathan’ı tanıyor musun peki? Jonathan Riley? Parti onun için düzenlendi.”

“O kim?” dedi homurdanarak. “Hayır, o saksocuların hiçbirini tanımıyorum. Gelmek de istememiştim zaten. Bok gibi bir parti bu.”

“Hayır, Jonathan’ı tanıyorsun,” diye araya girdi, apansızın ortaya çıkan, minyon, koyu tenli bir kadın. “Tribeca’daki o şahane çatı katını Jonathan buldu sana. Merhaba!” dedi, Godric’in koluna girip ilgiyle bana bakarken. “Ben Paige Drogan.”

“Merhaba,” dedim. “Ben de...”

“Hayır, ben tanıştırmalıyım,” dedi Godric somurtarak. “Hiç terbiye verilmedi mi sana? Paige, bu Melissa Romney-

Jones. Melissa, bu da Paige Drogan. Benim menajerim. Senin için falan yoktur herhalde, değil mi Mel?”

Biraz önce dediği şey karşısında bön bön baktığım için, benim hakkımdaki yorumuna ses çıkaramadım. “Menajerin mi?”

“Evet, oyuncuyum ben,” dedi mırıldanarak.

“Yok canım!” diye nefes verdim. “Gerçek bir oyuncu mu?”

Paige sevimli bir kahkaha attı ve kısa, kahverengi saçlarını eliyle düzleştirdi. Üstüne, kıvrımlarını iyice belli eden, yandan bağlamalı, alacalı bir elbise ve parlak sarı ayakkabılar giymişti. Gözünde, cidden kıskandığım, eskiden kütüphane-cilerin taktığı türden bir kedi gözlüğü vardı. Aynı bir çalılıkşunu andırıyordu.

“Tevazu gösteriyor,” dedi kıkırdayarak. “Ric burada patlamak üzere. Çok önemli bir filmde başrol oynuyor. Altı ay sonra gösterime girecek ve Ric’i bir üst seviyeye taşıyacak bir film. Ama bilinen televizyon yapımlarında çoktan yer aldı bile. *Grey’s Anatomy*’de izlemiş olabilirsiniz.”

Başımı iki yana salladım. “Şey, biz sizden epey gerideyiz sanırım.”

“Şu anda sahneye konan bazı projeleri de var, değil mi, Ric?” Godric’i hafifçe dürttü.

“Ric?”

Adam sikkinlikle başını salladı.

Paige elini kulağına götürüp başını da yana eğdi. “Seni duyamıyorum Ric. Burası çok gürültülü. Ne dedin?”

“*Esaslı Komiser Hound*’da oynuyorum,” diye mırıldandı, sanki kadın, bağırsak hareketlerini sormuş gibi gücenik bir

tavırla. "Çok iyi bir yapım değil. Yönetmenin, neden bahsettiğinden haberi bile yok. Ama işte... En azından tiyatro. Sinemacı puştlar gibi değil..."

"Ha ha ha!" diye kahkaha attı Paige, adamın sesini boğmak için gözle görülür bir çabayla. "Ha ha ha! Ric, tatlım, gidip Melissa ve benim için içki getirir misin lütfen?"

"İçkisi var zaten," diyerek elimi işaret etti.

"Eminim yeni bir içki istiyordur," dedi Paige, katı bir ifadeyle.

"Offf," diye homurdandı Ric. Günde ortalama doksan kere duyduğum, içerleme ile boyun eğme karışımı bir sestir bu. Godric, garsonların olduğu yere doğru gitti.

"Ne yaptığını gördüm," dedi Paige. "Lucy Powell'la beraberken. Teşekkürler. Ric çok tatlı ama yontulmamış."

"Eveet," dedim, *yontulmamış kelimesi, Amerika'da sosyal açıdan gelişmemiş anlamında mı kullanılıyor acaba*, diye merak ederek.

"Neyse, biraz da senden bahsedelim. Meşhur Melissa senin demek!" dedi, korkutucu bir merakla yüzüme bakarak.

Meşhur Melissa mı?

Bir anda kendimi, tüm o derli toplu halim, yeni kıyafetim, mükemmel saçlarım, on beş dolarlık manikürüm gitmiş, orada öyle kazık gibi dikiliyormuşum gibi hissettim.

"Meşhur kısmından emin değilim," dedim bocalayarak.

Başını yana yatırdı. "Benim her yerde kulağım vardır," dedi. "İsmim Paige, arada *i* var. Cindy ile Brown'da beraber okuduk ama Jonathan'la da mazimiz eskidir. Ric'in dediği gibi, menajerlik yapıyorum. Oyuncular için."

“Ne kadar ilginç,” dedim, Cindy’nin ismi anılınca içimi kaplayan paniği görmezden gelerek. Şu yılanın başını ezmiyordum bir an önce. Kadın burada değildi ya. “Tanıdık birileri var mı?”

Paige müşteri listesini sıraladı. İsimlerden bazıları, hayal meyal tanıdık geliyordu. “Demek sen ve Jonathan, ha?”

Ne demekti bu şimdi? Ne cevap vereceğimi bilemediğimden, gülümseyip başımı eğdim.

“İngilizsin, öyle mi?”

“Kesinlikle,” dedim, artık güvende olduğumu düşünüp rahatlayarak. “Nesillerdir.”

“Daha önce evlendin mi?”

“Yo,”

“Çocuk var mı?”

“Hayır!”

“Pekala, aklımda bir resim oluşuyor. Ne iş yapıyorsun?”

Kendimi sorguya çekiliyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. “Yaşam danışmanlığı şirketim var,” dedim, savunmacı bir tavırla.

New York’un iyi yanlarından biri de bu mesleği duyan hiç kimsenin kaşlarını kaldırıp küçümseyerek bakmamasıydı. Paige ise açıkça etkilenmiş görünüyordu. Gerçi tam olarak ne yaptığımı çözdiğünde aynı ifade sabit kalır mıydı, emin değildim.

“Öyle mi? Nerede peki?”

“Londra’da. Victoria’da.”

Eee, başka, der gibi bir bakış attı.

“Buckingham Sarayı’nın yakınlarında,” dedim, riske girerek. Gerçekleri söylemek konusunda biraz tasarruflı davran-

mıştım. Şey, ofisim Buckingham Sarayı'nın yakınlarındaydı. Brent Cross Alışveriş Merkezi'ne yakınlığıyla kıyaslanırsa, öyleydi işte.

"Güzel," dedi, gözlük çerçevelerinin üzerinden kusursuz kaşlarını kaldırarak. "Peki ne tür müşterilerle ilgileniyorsun? Yani," diye ekleyip ben cevap veremeden devam etti. "Tanrım, sakın bana renk kartelalarıyla oynayıp erkeklere diş ipi kullanmalarını salık veren o korkunç kadınlardan biri olduğunu söyleme!"

Sonra kan dondurucu bir kahkaha attı. İçinde hiçbir mizah kırıntısı bulunmayan, size karşı argümanınız için süre tanıyan türden bir kahkaha: *Kahkaham bitine kadar beni haksız çıkar.*

Klimaya rağmen, sıcaklık birkaç derece artmış gibi geldi. Likralı sütyenimin arasında boncuk boncuk terler birikmeye başladı. Kendimi Jonathan'ın arkadaşları tarafından yürütülen geniş çaplı bir iş mülakatında gibi hissediyordum. Ve bu insanlar, başvurduğum iş konusunda benden daha çok bilgiye sahipti.

Topuklarımı birbirine vurup Nelson'ın rahat oturma odasına dönmeyi umarken, sırtımın tanıdık bir kıpırtıyla dikleştiğini hissedip dehşete düştüm. Kalçalarımı sıktım, heybetli göğsümü öne çıkardım, karnımı içeri çektim ve boynumu kaldırdım.

Honey. Honey'nin kişiliğini, kendiminkinin önüne kalcan gibi yerleştirdim. Gerçi hala kafamın içindeki bir ses, bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyordu.

"Aslına bakarsan, yaşam koçluğu ajansı işletiyorum," dedim, lakayt bir tavrıyla. "Farklı farklı müşterilerim var.

Çoğunlukla erkek müşteriler ve geniş bir sosyal yelpazeden geliyorlar.”

Paige yavaşça başını salladı ama tam olarak ikna olmuş görünmediği için, devam ettim.

“Bazı yönlerden feci eski kafalı gibi duruyor ama görgü kurallarının, birtakım, nispeten geleneksel bakış açılarından yararlanmanın, erkekleri güçlendirdiğini düşünüyorum.” Gülümsedim. “Böylece ilişkilerini gerek profesyonel, gerek sosyal seviyede olsun, sağlam zeminlerde kurmalarını sağlayacak sosyal parametreleri öğrenmelerini sağlıyorum. Feminin bir bakış açısıyla sağladığım pozitif pekiştirmeye, onları kendi karakterlerinin ideal bir versiyonunu projelendirme ve gözlerinde canlandırma yolunda teşvik ediyor, erişilebilir hedefler doğrultusunda yönlendiriyorum.”

Paige başını artık hızlı hızlı sallıyordu. “Hı-hı. Anlıyorum. Tıpkı Ric’i idare ettiğin gibi. Çok kurnaz bir hareketti. Burada da bu işle mi meşgulsün?”

“Şu anda tatildayım,” dedim, sert bir sesle. Kalbim güm güm atıyordu. Tüm o laflar nereden çıkmıştı öyle? Hala inanmıyordum kendime.

“Ama burada da koçluk yapabilirsin, değil mi?”

Jonathan, odanın diğer ucunda, iki uzun erkek ve bir de rahiple derin bir sohbete dalmıştı. “Olmaması için bir neden göremiyorum,” dedim, sesimin profesyonel çıktığını umarak. “Eminim Amerikalı erkeklerin de kendilerince takıntıları vardır.”

“Aman Tanrım, hem de nasıl.” Çılgınca başını salladı. “Terapi de her zaman çare olmuyor.”

“Doğrudur,” dedim, sanki terapinin sızlanmak için bir bahane olduğunu düşünmezmişim gibi. “İnsan her şey için annesini suçlayamaz ya?”

Paige başını geri atıp kıkırdadı. Sonra gözlerinde vahşi bir bakışla suratıma kitlendi. “Dinle Melissa, bana yardımın dokunabilir.”

Kalbim sıkıştı. En son ihtiyacım olan şey, bir başkasının ilişkisine karışmaktı. Özellikle de Jonathan’ı tanıyan birinin. “Paige, dürüst olmak gerekirse Amerikalı erkekler hakkında pek bir şey bilmiyorum ve...”

“Amerikalı değil,” dedi. “Bu hafta bir gün kahve içelim mi beraber? Seninle konuşmayı çok istiyorum.”

Karşı çıkmak istedim ve Jonathan duyma mesafesine girmiş mi diye etrafa bakındım. “Tatildeyim ve Jonathan da...”

Bakışları öyle yoğundu ki neredeyse suratımda hissedecektim. Karşı koymak için harcadığım tüm irade gücüm buhar olup uçtu.

Nasıl yapmıştı bunu? Çok merak etmiştim. Şahane bir numaraydı. Eğer bana da bu numarayı öğretirse Cesur Yürek’i saniyeler içinde elimden mama yiyecek kıvama getirebilirdim.

“Şey, peki,” dedim.

Paige gülümsedi.

O sfenks gülüşü de öğrenilmeye değer bir şey, diye düşündüm, sersemlemiş bir halde. İnsan, *neyi kaçırdım acaba,* diye merak etmeden duramıyordu.

Neyse ki Godric, elleri arasına sıkıştırdığı dört kadeh şarap ile çıkagelmek için tam o anı seçti.

Paige gözlerini devirdi. “Ric, sana kaç kare söyledim. Ne istiyorsan söyle, garson getirsin. Elinde öyle taşımana gerek yok. Sen hizmetçi değilsin.”

“Kapa çeneni,” dedi Godric.

Her ikisiyle de daha fazla muhabbete girmek istemediğim için geri geri hareket etmeye başladım. Partilerde paçayı kurtarmak için patentli yöntemimdi bu: Aranızdan başka insanların geçebileceği kadar aralık bırakacak şekilde, her seferinde bir iki santim geri git, sanki denizde sürükleniyormuşsun gibi umutsuzca el sallama ve sonra yaylan.

“Beni ara!” dedi Paige çaktırmadan, sadece ağız hareketleriyle.

Oldu, der gibi başımı salladım ama bir zaman belirtmedim.

Hala geri geri giderken birine çarptım. Özür dilemek için arkamı döndüğümde, mucizevi bir şekilde, desteğe gerek duymadan dimdik duran göğüslere ve *Vogue* dergisi dışında gördüğüm en müthiş gülümsemeye sahip, sarışın, heykel gibi bir kadınla burun buruna geldim.

“Aman, merhaba,” dedi, güzel manikürlü elini uzatarak. “Ben Jennifer Reardon. Bonnie’nin meslektaşım. Ve arkadaşım tabii!”

“Merhaba,” dedim, ismini aklıma kazıyarak. Jennifer. Memeler. Pırlanta, halka küpeler. “Ben de Melissa. Melissa...”

Ben sözümü bitiremeden araya girdi. “İngiliz misiniz?”

“Evet,” dedim. “İngiliz’im. Ben...”

“Aman Tanrım, haklıymışım!” dedi, ellerini göğsüne götürerek. “Bu konularda içgüdülerim çok iyi. Demin sizi Ric Spencer ile konuşurken gördüğümde, Bonnie’nin bahsettiği

şu yazar olduğunuzu tahmin etmiştim. *Londra Times* gazetesinde köşeniz var değil mi? Tekrar merhaba, tanıştığınıza çok memnun oldum. Şimdi bana meraklı falan diyebilirsiniz ama Jonathan'ın şu yeni kız arkadaşı hakkında hiç bilginiz var mı?" diye devam etti kıkırdayarak. "Bir süredir şehir dışındaydım, o yüzden dedikodulardan geri kaldım. Jonathan bu kız hakkında ser veriyor sır vermiyor. Öyle olunca da insan merak ediyor canım."

Hemen açıklığa kavuşturayım diye ağzımı açacak oldum ama kadın beni konuşturmadı.

"O da İngilizmiş, değil mi?" diye sordu neşeli bir şekilde. "Geçen hafta Cindy'nin evinde akşam yemeğine davetliydim. Eski karısı, biliyorsunuz, değil mi? Aslında vakit bulursa o da uğrayabilir bu gece. Neyse, o demişti Jonathan'ın, adı Honey mi Happy mi ne, sarışın bir kızla çıktığını. Çok da gençmiş kız. Tam da biten ilişkinin yarasını sarma ilişkisi gibi bir şeymiş. Yani anlaşılır bir tepki. Sonuçta onca yıllık evlilikten sonra eşinle ayrılıyorsun falan ama iyiy."

Jennifer yüzünü buruşturdu. Sonra, *çok kötüyüz, değil mi*, dermiş gibi koluna dokundu. Midemin büzüldüğünü hissettirdi. Kadın kendini daha fazla batırmadan önce bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama yaşadığım dehşetten boğazım kurumuştu.

"Cindy tüm nedenin, Jonathan'ın, kendisi ve Brendan konusunda çok sarsılması olduğunu düşünüyor. Ama kim sarsılmaz ki? Korkunç, çok korkunç bir durum. Ama bazen kadere teslim olmak gerekir. Anlıyorsunuz, değil mi? Bebekleri öyle sevimli ki. İsmi Parker. Çok şirin bir isim, değil mi? Yiyip biti-

rebilirim o çocuğu. Tabii gerçek anlamda değil. Ha ha ha! Aynı Cindy'nin gözlerini almış. Neyse, şimdi Jon'a yetişmem lazım. Ona Cindy'den bir mesaj getirdim. Bu gece o çıtır sevgilisini getirmiş mi, biliyor musunuz?" Donakalmış suratımın arkasını görmek için başını dikleştirip bakındı. "Burada hiç genç bir sarışın kız görmüyorum. Olsa dikkat çekerdi, değil mi?"

Jennifer saatte yüz kilometre hızla dırdırına devam etti. Muhtemelen bu yüzden de ortamda oluşan sessizliği fark etmedi. Benim de başıma gelmişti. Dedikodu kazanına bir girince, insan kendi sesinden başkasını duyamazdı. Ama bana bir saat gibi gelen bir süredir konuşmadığım için, sessizliği çok bariz ayırt edebiliyordum.

İnsanların partilerde başkalarının konuşmalarına kulak kabartmadığı da kllyen yalandı demek ki.

"Kızı tanıyor musun yoksa?" dedi, mahzun ifademi görünce. "Ah, kahretsin. am mı devirdim yoksa?"

"Melissa," dedi Bonnie, elinde bir tepsi atıştırmalıkla gelerek. "Sana bunları kendim göstereyim istedim. şahane değiller mi, baksana. Jonathan üç tane yuvarladı bile." Sonra rozbifli ve yaban turplu kanepelerin olduğu tepsiyi burnuma kadar soktu.

Konuşmadığımı fark edince başını kaldırdı. Hemen etrafımızdaki yedi kişi de konuşmuyordu. Midem bulandı.

"Karbonhidrat rejimi yaptığını söyleme sakın!" dedi Bonnie, sessizliğimi yanlış yorumlayarak. "Jonathan seni olduğu gibi seviyor. Bana yle dedi. Seninle beraber olmanın en iyi yanlarından biri, kendini kötü hissetmeden hem aperi-tif hem de tatlı siparişi verebilmesiymiş."

Jenny'nin kafasında düşen jetonun sesini neredeyse duya-bilecektim. Çok düşmesine gerek bile kalmamıştı. Suratından, anladığına dair korkunç bir ifade geçti. Yaşadığı utançtan gözleri buğulandı.

Eğer Honey olsaydım, hatta Gabi olsaydım orada hadise çıkarıp sonra da basıp gidebilirdim. Ama bu ne benim partimdi ne de Jennifer'in. Bonnie'nin partisiydi bu ve kadın-cagız bir sürü zahmete katlanmıştı. Bir başkasının gelip de mahvetmesine müsaade edemezdim. İyi yetiştirilmiş İngiliz kızlarının -ağlayarak odadan kaçmak istediklerinde dahi-körü durumlardan nasıl asaletle sıyrıldığını bu insanlara gös-terecektim.

"Ah, yemeğe çıkıp da yemeden oturan kadınlara hiç kat-lanamam. Ne anlamı kalıyor ki o zaman?" dedim, kanepelerden birini alarak. İnsanın suratına çarpan tuhaf sessizliği bölmek için, olabilecek en saçma şeyi bulup söylemek için kafa patlattım. "Söylesene, pazar günleri turistler için tüm alışverişin bedava olduğu doğru mu? Bir yerlerde böyle oku-duğuma eminim."

Aynı anda yedi farklı kafadan, sıcakkanlı, karşı koyan ses-ler gelmeye başladı. Sonra çok uygun fiyatlı outlet mağazala-rını önermeye başladılar.

Jennifer arka planda yok olup gitti. Giderken, çantasında çok gizli bir numune indirimi için bileti olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu.

Boğazımdan yükselen hıçkırıkları, çılgın gibi başımı sallayarak, kaşlarımı kaldırarak dindirmeyi başardım. Jonathan'ın, olanları duymadığını umuyordum. Ortalıkla görünmüyordu.

Beni, insanlarla tanışayım diye öylece bırakacak kadar sosyal becerilerime güvenmesi onur vericiydi ama sonuçta bu da *sabaha kadar içelim* partilerinden biri değildi.

Sonra bel çukurumda tanıdık bir el, ensemde ise sıcak bir nefes hissettim. İçime su serpildi.

“Kusura bakma ama seni bir dakika daha fazla yalnız bırakamazdım,” diye mırıldandı Jonathan kulağıma. “On dakikadır sana profilden bakıyorum. Yüzünü görme şansı sadece bu insanlarda olmamalı, dedim.” Yanaklarım al al oldu. Jonathan kolunu belime dolayarak resmi bir ses tonu takınmış gibi yaptı. “Merhaba, ben Jonathan, Melissa’nın erkek arkadaşayım. Benden bahsetti mi? Tüh. Belli ki bahsetmemiş. Kusura bakma Anthony, vaktini harcıyorsun. O benimle birlikte.”

Herkes güldü. Jonathan bu sefer de şeytani köpeği Cesur Yürek’i, kendisinin restoranda rezervasyon yaptığı süre içinde nasıl terbiye ettiğim hikayesini patlattı ortaya. “Sadece aksanını kullanarak,” dedi. “Diyorum size, Melissa organize bir mucize yaratıcısı.”

Anthony’nin yanında duran hanım (ismi Blythe miydi?) koluma dokundu ve “Melissa, evimize gelip Weimaraner köpeğimizi hizaya sokmak istersen, başımızın üstünde yerin var. Lütfen gel,” dedi.

Kendimi düzenbaz gibi hissetsem de tebrikleri kabul ettim, sonra da duyduğum numune indirimlerinin yerlerini yazmak için bir kağıt kalem bulmak üzere izin istedim. Yanlarında ayrılırken, kendime gelmek için bir kadeh şampanya aldım, sonra -nasıl olsa kimse bakmıyordu- bir tane daha aldım.

Mermer kaplı banyoda bileklerime su çırparken, kalbim hala güm güm atıyordu ve hiç de sevimli bir his değildi. Büyük varaklı aynanın karşısında rujumu tazelerken, perişan bir halde, *Honey olsa durumu daha mı iyi idare ederdi acaba*, diye düşündüm. Peruğu taktığım zaman, nedense daha hazır-cevap bir insan oluyordum.

Düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp kahverengi göz kale-mimi düzelttim. Kibar olmak için peruğa ihtiyacım yoktu. Tek ihtiyacım olan şey, terbiyemi takınmaktı. Hem Jonathan, Melissa'yı seçmişti, Honey'yi değil. Elbette ki arkadaşları yeni bir kız arkadaşa şüpheyile yaklaşacaklardı. Bu çok doğaldı. Bonnie ve Kurt bana karşı çok naziklerdi, diğerleri de arkadaşça davranmışlardı. Jennifer bile, ta ki...

Ama iyi davranmalarının sebebi, Jonathan'ın yanımda olması mıydı? Jennifer'in söyledikleri kulaklarımda yankılandı. Düşündükleri bu muydu? Jonathan, Cindy için yas tutarken, acısını hafifletmek için mi benimle çıkıyordu?

Tanrım. Keşke Nelson burada olsaydı da akıl verseydi. Ya da Gabi. Çantamı açtım ve cep telefonumu çıkardım, sonra ani bir kararla geri koydum. Gabi şimdi yatakta olmalıydı, Nelson ise... Şey, Nelson'ı yaşadığım ilk sıkıntıda arayacak değildim.

Derin bir nefes aldım. *Tek yapman gereken, onlara ne kadar uyumlu biri olduğumu göstermek*, dedim içimden. Sonra to-puğumun üstünde dönüp banyodan çıktım. Annemin köpek eğitimi ipuçlarını aklımda hazır ettim ve uzun adımlarla par-ke koridordan yürüyerek salona döndüm.

*

Jonathan, söz verdiği gibi saat tam onda beni alıp götürdü. Ayrılırken birileriyle öğle yemeği için, Bonnie ve kızlarla da bir şeyler içmek için karşılıklı sözler verdik. Arada başka birileri de sinir hastası köpeklerden tutun da vaftiz çocuklar için doğumgünü hediyesine kadar tavsiye taleplerinde bulundu. Jennifer'ı gece boyunca bir daha görmemiştim. Sanırım ya herkesten önce sıvışmış ya da banyoya saklanmıştı.

"Yıldız gibi parladın," dedi Jonathan, takside giderken, bacağımla sıkarak. "Bonnie, hatırladığından bile daha iyi olduğundan ve etrafta dolaşıp herkesle konuşmanın şahane olduğundan bahsedip duruyordu."

"Partilerde böyle yapman gerekmez mi zaten?" diye sordum. Jennifer'ın üzerime bıraktığı bombadan sonra ne kadar zorlandığımı anlamasını istemedim. "Gidip insanlarla konuşursun."

Jonathan yüzünü buruşturdu. "Şey, hayır. Bazı insanlar, ev sahibine beş kilo vermesi gerektiğini söyleyip sonra da kıyafetini acımasızca eleştirmeyi, sohbeti koyultmak sanabiliyor."

Tüm gece Cindy'nin varlığını tepemde hissetmek yeterince kötüydü, şimdi bir de takside onu çekemeyecektim. "Çok hoş insanlardı hepsi. Özellikle Bonnie ve Kurt. Sayelerinde kendimi..." derken, bir kez daha doğru kelimeleri bulmak için tereddütte kaldım. "Arkadaşlar arasında gibi hissettim."

Jonathan birden ciddileşti. "Bonnie, Jennifer'ın salak laflarından söz etti. Feci üzıldüm. Çok ağırbaşlı davranmışsın. Bonnie de dargınlık çıkarmadığın için minnettar. Eğer orada olsaydım..."

"Ha, o mu?" Demek biliyordu. "Şey, iyi aile terbiyesi almış bir insan ne yaparsa onu yaptım sadece."

"Bonnie çok utanmış. Jennifer ile konuşup, ağzının payını verecekmış. Jen patavatsızın tekidir zaten."

"En azından aptal sarışın olmadığımı biliyor artık," dedim, şaka yapmaya çalışarak. "Gerçi dedikodu kazanlarında isminin seksi çıtır olarak geçmesinden gururlanmadım değil."

"Melissa." Jonathan parmaklarıyla çenemi tutup gözlerime bakabilmek için başını çevirdi. "Bonnie, Jennifer'a senin hayatta başıma gelen en güzel şey olduğunu düşündüğümü söyleyecek. Sarışın, kumral veya kızıl, fark etmez. Ve kendisi de benimle aynı fikirde."

"Ya," dedim, kucığıma bakarak. Söylediklerini duyunca içten içe çok mutlu olmuştum ama... Şey, gece biraz ağır geçmişti işte. "Aklımda tutarım. Her neyse," dedim lafı değiştirmek için, "onun dışında, çok güzel bir gece geçirdim. Çok ilginç insanlarla tanıştım. Mesela arkadaşın Paige. Menajer olan."

"Paige mi? Onu görmedim."

"Evet," diye devam ettim. "Müşterilerinden biriyle gelmişti. Müşterisi aslında bir İngiliz'di. Adamın dişlerini karıştırıp misafirlere hakaret etmesini izlerken, kendimi bir an evimde gibi hissettim."

Jonathan'ın yüzü asıldı. Anında bir terslik olduğunu anladım. "Tatlım, Paige'e ne işle meşgul olduğunu söyledin?"

"Yaşam koçuyum dedim. O kadar şaşkın değilim Jonathan," dedim umursamazca. "Eğer endişen buysa, seni *utandıracak* bir şey söylemedim. Asla yapmam öyle bir şeyi."

Jonathan, söyleyecek en nazik şeyleri bulmak için insanüstü bir çaba harcıyormuş gibi göründü. “Hayatım, yaptığın işle gurur duyuyorum ben. Öte yandan tanışma şartlarımızın, tüm hikayeyi bilmeyenler açısından pek kabul edilebilir olduğunu düşünmüyorum. İlerleyen yıllarda harika bir hikayeye dönüşse de şimdilik, bilirsin işte...” *Cindy’nin duymasına gerek yok*, diye düşündüm ama hiçbir şey söylemedim.

“Partilerde sohbet konusu olmasına gerek yok,” diye bitirdi sözünü. “Bu konular nasıl dallanır budaklanır, bilirsin. Ayrıca,” dedi gülümseyerek, “şu an tatildesin. İşe ara verdin. Tamamen bize ait bir zaman dilimi bu.” Elimi tuttu. “Paige Drogan, salak adamları nasıl hizaya getirdiğini öğrenirse, seni yedi gün yirmi dört saat müşterileriyle çalıştırtır. Ve bunu hiç istemezsin, inan bana. Hiç imada bulunmadı deme sakın.”

“Eee, tam olarak değil.” Paige’in benden, onu aramamı istediğini söylemek için iyi bir zaman olmadığını düşündüm.

“Neyse, Paige’in dediğine göre, bahsettiğim İngiliz için sen bir iyilik yapmışsın bile. Adı Ric. Hatırladın mı?”

Jonathan sızlanarak cevap verdi. “Hatırlıyorum. Evet, kısmen. Paige yüzünden bitmek bilmeyen bir gün geçirdim o... o...”

“Maganda?”

Parmaklarını şıklatıp beni işaret etti. “İyi bir kelime. Maganda uyar. Yani, evet adam rol yapabiliyor falan ama... Offf. Kasten mi kabalık yapıyor anlayamadım ama birini yumruklama raddesine bu kadar yaklaştığım hiç olmamıştı.” İfadesi yumuşadı. “Sırf Londralı olduğundan ve bana biraz seni anımsattığından dolayı anlayış gösterdim.”

“Etkilendim şimdi. İşin komiği, adamı az biraz da olsa tanıyorum,” diye itiraf ettim.

“Müşterin mi yoksa? Lütfen olmasın.”

“Aşk olsun,” dedim. “Sence toplum arasına böyle bir yarattığı salar mıydım? Ajansım için hiç iyi bir örnek teşkil etmezdi. Godric ile ben okulda tanışmıştık.”

“Godric mi?” Jonathan bunu komik bulmuştu. “Ric, Godric’in kısaltımışı mı? Adam dırdır şikayet ederken bunu bilseydim keşke.”

“Aileden geliyor. Babadan oğula geçen bir isim sanırım. Neyse,” dedim, kararlı bir sesle, “onu unutam. Gelecek hafta için yapılacaklar listesi gibi bir şey hazırlamalıyım. Tavsiyeye ihtiyacım var.”

Kolunu omzuma doladı. “Melissa, bir sürü tavsiyem olacak,” dedi kısık sesle, “ve bazıları oldukça turistik.”

“Tamam,” dedim sevinçle. Jonathan’ın vereceği tavsiyelerin, tüm tatilimi dolduracağı hissine kapıldım.

on bir

Paige, kendisini aramamak için bir mazarret bulmama fırsat vermeden, hemen partinin ertesi günü telefon etti. Aradığında saat o kadar erkendi ki evde korkunç bir şey oldu sandım.

Neyse ki Jonathan squash oynamaya ve sonrasındaki kahvaltı randevusuna gitmek için, sabah altıda evden çıkmıştı.

“Alo,” diyerek açtım telefonu. “Ne oldu?”

“Selam, ben Paige Drogan.” Sesi, doğal olmayan bir neşeyle doluydu. “Bu sabah buluşabilir miyiz?”

Hayır diyebilmek için bir bahane aradım ama daha kendime gelememiştim. “Aaa, şey, benim şeyim vardı...”

“Yarım saatliğine sadece. Saat on bir olur mu?”

Büyük bir çabayla kendimi topladım ve küçük bir yalan uydurdum. “Hay aksi, bugüne randevum vardı...”

Hattın diğer ucunda uğursuz bir duraklama oldu. “Hani tatildeyim demiştin.”

Paige’in sesi, sanki bizzat yanımdaymış gibi huzursuz etmişti beni. “Şey, evet, öyleyim ama birkaç kişiyle buluşacaktım...”

“O zaman bu civarlarda olacaksın. Harika! Sana ofis adresini mesaj atarım. On birde görüşürüz. Çok teşekkür ederim Melissa. Görüşmek üzere.”

Ve hat kesildi.

Elimdeki telefona bakakaldım. Gözlerim, panjurların arasından sızan ışığı bile zor seçiyordu. Burnumu çekince, odaya hakim olmuş korkunç ağır uyku kokusunun farkına vardım. Jonathan'ın incelik gösterip yatağın yanına koymak için gönderdiği taze beyaz güllere rağmen, içerisi, sanki koca bir futbol takımı, terli şortlarıyla gece burada uyumuş gibi korkuyordu.

Kahretsin. Her sabah Jonathan'dan erken kalkıp beni mis gibi halimle görmesine niyetlenmiş ama becermemiştim. Ama Roger'ın evi bile bu kadar kötü kokmuyordu. Benden kaynaklanması mümkün müydü?

Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturdum. O sırada fark ettim ki Cesur Yürek yanıma kıvrılmış, kibar kibar horluyordu.

Cindy ile Jonathan'ın ilişkisinin neden kötüye gittiği anlaşılmıştı. Annemin bir arkadaşı, kocasını kendisinden uzak tutabilmek için, pis kokulu Danua köpeğini yataklarında yatmaya alıştırmıştı.

“İşe yaramaz Cesur Yürek,” dedim içimi çekerek. Hayvanı kucaklayıp mutfığa indim. Zahmetlerim karşılığında da bolca köpek ağzı kokladım. Kafesi içeriden açılmış gibi görünüyordu.

Ben kahvaltı hazırlarken Cesur Yürek de lüks sepetinde oturup homurdandı. Aslında üzücüydü. Cesur Yürek, ilgi gösterildiği sürece uslu duruyordu. Şeytan ruhlu bir köpek değildi, sadece biraz şımarıktı.

Simidimi ısıtırken kendi kendime düşündüm. Eğer buradayken bir şey başaracaksam o da Cindy'nin başa çıkamadığı bu köpeğin üstesinden gelmekti.

Oturma odasında el çantamı hazırlarken, köpek gezdiricisi Karen, Cesur Yürek'i almak üzere geldi. Geldiğini, içeriden duyulan histerik havlamalardan avladım.

"Hayır!" diye seslendim ve sustu.

"Benim, seni salak köpek!" dedi cıvı cıvı bir ses, mutfaktan. "Concetta, bu yaratık gene ilaca mı başladı? Nasıl susturdun?"

"Söyleyemem," dedim, süzülerek içeri girerken. "Meslek sırrı. Merhaba, ben Melissa, Jonathan'ın kız arkadaşım."

"Ben de Karen Herbert," diye cevapladı kız, yanakları kızarmış, elimi sıkarken. İki yandan ördüğü sarı saçları ve benimki gibi çilli teni göz önünde tutulursa, kız pancar gibi kızarmıştı. "Aman Tanrım, çok özür dilerim. Ben sizi Bay Riley'nin kahyası sandım. İı, aslında ben çok seviyorum..."

"Lütfen. Gayet iyi anlıyorum," dedim. "Bu köpek ancak zamanla sevilir."

"Sizin burada olduğunuzu anlamalıydım," dedi, utanç içinde, tek örgüsünü eliyle burarak. "Bay Riley, Cesur Yürek için bir sürü randevu almıştı. Yıkanması, tüylerinin kesilmesi, gece yatıları..."

"Kahve ister misin?" diye sordum aniden. Sadece Cesur Yürek hakkında değil, Jonathan'ın köpek bakım alışkanlıkları hakkında da bilgi sahibi olmak için altın bir fırsat yakalamıştım.

Karen'in çehresi aydınlandı. "Vaktiniz var mı?"

“Kesinlikle,” dedim ve tek damla lekesi olmayan kahve makinesini tekrar çalıştırdım.

Karen’in yanında Gabi, dut yemiş bülbül gibi kalırdı. Yirmi dakika içinde kızın göbek adının da Melissa olduğunu ve aslında heykeltıraşlık yaptığını, köpek gezdirme işini yarı zamanlı bir iş olarak bulduğunu, şu anda bir galeri için kurutulmuş limon kabuklarından araba yapmak gibi bir şeyden oluşan bir projede çalıştığını, St. Paul’daki ailesinin, kızlarının artık otuz bir yaşına geldiğine göre evlenmesi gerektiğini düşündüğünü ama kendisinin aynı anda bir sürü kişiyle çıkmaktan çok keyif aldığını, şu anda dört kişiyle çıktığını, *ama sadece birinin, diğer üçünden haberinin olduğunu*, New Yorklu erkeklerin ilişkilerine haftada sadece otuz yedi dakika ayırabildiklerini ve her topal satıcının kör bir alıcısı olduğunu öğrenmişim bile.

“Öyle olduğundan eminim,” diye ekledi hevesle. “Terapistim öyle söyledi. Sullivan Caddesi’ndeki tarot falcısı da söyledi.” Duraksadı. “Kahve çok güzelmış. Biliyor muydunuz, bir köpek sahibiyle tanışmak çok hoş.”

Hız treninden inmişim gibi derin bir nefes aldım.

“Londralı erkeklere ulaşmak çok mu zor?” diye sordu aniden. “Dün gece yemekte Sean ile -muhabbeci olan hani- buluşacaktık. Sürekli arayıp durdu, yok yoldaymış da sonra taksideymiş de trafikte kalmış da... Geldiğinde saat on bir miydi neydi!” Mavi gözlerini yuvarlayarak baktı. “Bir kadeh içki içtik. *Blackberry*’si sürekli masanın üstündeydi.”

“Korkunç kaba bir davranış,” dedim, onaylamaz bir tavırla. “Ben olsam yarım saat bekler, sonra giderdim.”

“Sahiden mi?”

“Elbette.” Dakiklik, en sevdiğim takıntımdı. “Bir kere, büyük kabalık. Oturup onu beklemekten başka yapacak işin yokmuş gibi davranmış. Hatta,” diye ekledim iyice gaza gelerek, “bir dahaki sefere, saat ondan önce buluşamayacağını söyle ama nedenini söyleme. Git masaj yaptır, anneni ara. Bırak onu öyle araya sıkıştırdığını düşünsün. Sonra bak bakalım neler oluyor.”

Yüzü aydınlandı. “Kesinlikle yapacağım bunu. Teşekkür ederim. Çok akıllıca bir fikir.”

Saatime baktım ve neredeyse bir saattir konuştuğumuzu fark ettim. “Ah Karen. Daha kalıp konuşmayı çok isterdim ama yarım saat sonra bir randevum var,” dedim, özür dileyerek.

“Aman Tanrım, benim de dolaştıracak köpeklerim vardı,” diye haykırdı. “Hadi Cesur Yürek! Şuna bak!” dedi, şaşkınlıkla kafasını kaldırıp. “Tasmasını takmak için kucaklamama gerek kalmadı.”

“Patron kimmiş, öğreniyor,” dedim, çantamı kapatıp güneş gözlüğümü takarken.

Paige’in Soho’daki ofisine doğru giderken aklımdan kendisini nazikçe reddetmek için bahaneler hazırladım. Ofisini bulmam biraz zaman aldı. Zira Soho’ya vardığımda, kaldırımlarda yok pahasına satılan kolyeler, el yapımı çantalar ve Noel için harika hediyelik eşyalardan dikkatim dağıldı.

Nihayet Paige’in ofisinin olduğu katın zilini buldum. Eski, dökme demirden bir binanın çatı katındaydı daire.

Eteğimi ve saçımı düzelttim. Girişteki güvenlik, beni asansöre götürdü.

Asansörde benim dışımda iki kişi daha vardı. Her ikisi de bir başkasının varlığını dikkate alamayacak kadar havalıydı. Son katta asansörden indiğimde binanın dışı ne kadar tarihi ve görkemliyse, ofisin içinin de o kadar modern ve sade olduğunu gördüm. Cam kapıyı itip içeri girerken yutkundum. Kendi ofisimdeki insanı rahatlatan hava, burada yoktu. Burası öyle bir yerdi ki derhal dışarı çıkıp sabah giydiğinizde çok şık olduğunu düşündüğünüz kıyafetleri çıkarmak ve yerlerine yenilerini almak istiyordunuz.

Resepsiyonist, “Bayan Droğan bu sabah çok yoğun,” diye bildirdi, sanki farklı bir şey beklenemezmiş gibi. Ancak, daha elime Amerikan *Vogue* dergisini alıp koltuğa kurulamadan, Paige siyah takım elbisesi ve başında telefon kulaklığı ile çıkageldi.

“Çağrılarımı beklet, hanımefendiyle ben ilgilenirim Tiffany,” dedi ve beni telaşla ofisine götürdü. Oturmam için koltuğu işaret etti, kahve makinesinden benim için büyük bir kupa kafeinsiz kahve doldurdu ve hemen sadede geldi.

“Melissa, vakit ayırdığın için çok teşekkür ederim. Eminim çok meşgulsündür, o yüzden zamanını boşa harcamayacağım. Olay şu,” dedi, kalemiyle masasına vurarak. “Bildığın üzere, arkadaşın Ric Spencer ile çalışıyorum.”

Duraksadı ve ben daha *arkadaş* kelimesinin biraz abartı kaçacağını belirtemeden gülümsedi. Paige’in şahane bir gülüşü vardı. Ben de hiç düşünmeden ona gülümsedim.

“Elbisene bayıldım,” dedi. “Çok şirin! Her neyse, partideyken Ric’in... İletişim sorunuyla başa çıkma biçimin beni çok etkiledi. Farkında mısın bilmem ama Lucy Powell oldukça nüfuzlu bir sanat eleştirmeni ve...”

“Bir şey değildi, sahiden. Ama başlamadan önce Paige, şunu söylemek...”

Başını yana yatırdı. “Dürüst olayım mı?” dedi. “Ric’in buradaki başarısını duymamana şaşırdım. Şu anda çok revaçta. Geçen seneyi, şu bahsettiğim film üzerinde çalışarak geçirdi. Ve inan bana Melissa, film gösterime girdiğinde büyük iş yapacak. *Vanity Fair*’ın kapağına çıkacak kadar büyük! Şu katlamalı kapaklı nüshadan bahsediyorum.”

“Vay canına,” dedim, Ric’i, naylonlu kumaşlara alerjisi olan, kusmuklu Goth ile eşleştirmekte zorlanarak. “O kadar büyük ha?”

“Evet. O yüzden dinle beni. Ric yakışıklı, yetenekli ve New York’taki en iyi menajere sahip ama...” Sesini kısıp avuçlarını yukarı kaldırdı.

“Ama?..” diye tekrar ettim.

“Ama... *tseychel*’i yok. Anlarsın ya.” Gözlerini kırıştırdı.

“Ya,” dedim. Neyi yoktu?

“Evet. Ama lazım işte. İnsanlara kendini sevdirmen lazım. Ama beceremiyor,” diye kesti aniden. “Yani, Colin Firth’e, muhabirin göğüslerine bakmayı bırakmasını söylemek zorunda kalmazsın asla, değil mi?”

“Şey...”

“Seninle açık konuşacağım Melissa. Ric’i yapmak istediğim şey, Bay Darcy’nin ta kendisi. Biliyorsun, harika bir özel

okul geçmişi, sürekli düşüncelere dalmış gibi görünen bir ifadesi var: Sanki ailesi tüm mirası kumarda yiyip sonra da birbirleriyle ölümüne düello ettikleri için, elinde, denize doğru dökülmekte olan, artık harabeye dönmüş bir malikaneden başka bir şey kalmamış. Böyle hisler veriyor insana. Anlıyor musun? Göllerden bahsediyorum. Antika arabalardan bahsediyorum. Klastan bahsediyorum.”

“Anlıyorum,” dedim. Paige sanki benim cehennem kaçkını ailemi tarif ediyor gibiydi.

“Yani, doğru değil mi?” Paige kedi gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Açık konuşacağım. Adamın nasıl bir geçmişi var, bilmiyorum.” Ellerin havaya savurdu. “Anlatmıyor ki. Ayrıntıları ağzından cımbızla çekmek zorunda kalıyorum.” Elini pençe haline getirerek, acayip bir hareket yaptı. “Öz geçmişinde yazan tek şey, üç okuldan atıldığı ve Wilkie Collins’e bayıldığı.” Öksürdü. “Eski öz geçmişini diyorum. Elbette üzerinden geçip yenisini hazırlattım.”

“Hımmm.” Öz geçmişindeki savsaklamanın nedenini anlayabiliyordum. Tanıdığım özel okulda okumuş erkeklerin, özellikle de belediyede ve silahlı kuvvetlerde çalışmayanlarının çoğu, bırakın hazırlık sınıfında okuduklarını, ceket giydiklerini bile hararetle reddederlerdi. Londra sanat camiasında, özel okulda okumuş olmak demek, kariyerinin sonu anlamına gelirdi. Bobsy Parkin’in erkek kardeşi Clement, Clerkenwell’de bir dış giyim şirketine sahipti ama adamın Hackney’de, gecekonduya büyüdüğünü sanırdınız. Hele şimdi bir de kendisine DJ CP denmesinde ısrar ediyordu.

“Ric az konuşan biri,” diye devam etti Paige. “Konuştuğu zaman da ne dediğini anlamak güç. Sesi kulağa çok gösterişli geliyor. Rol yaparken iyi tabii. Telaffuzu çok güzel. *Grey’s Anatomy*’de iki bölümde oynadı ve Tanrım! O semptomları tarif edişi var ya? Keşke öyle bir doktorum olsaydı. İzleyip de anladığım tek bölümler, sadece onunkiler oldu. Sadece onunkiler! Nokta.”

Elleriyle, *kısa keselim*, der gibi bir işaret yaptı. Manikürünü feci kıskanmıştım. New York’ta kişisel bakım, benim için bile bambaşka bir seviyedeydi. Kendi ellerimi, göze çarpmasınlar diye üst üste koydum.

“Her şeyi kontrolün altına almışsın gibi duruyor,” dedim gergin bir sesle. “Daha ne istiyorsun, anlayamadım.”

“Seni istiyorum Melissa” diye bağırdı Paige tutkuyla. “Aramıza katılmanı ve Ric’in Amerika’da işi tutturması için yardım etmeni istiyorum. Düşündüğüm şey... Ric’in kişiliğini baştan yaratmak.” Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. “Çok radikal bir şey değil. Sadece biraz sesini çıkarmasını ve nazik olmasını sağlamaktan bahsediyorum.”

Ne dediğini anlamaya çalışarak yüzünü inceledim. Bazen saflık yapabiliyordum ama tamamen şaşkın da değildim. Söylemediği bir şeyler vardı.

Bir kere, adam bir oyuncuydu! Televizyona çıkıyordu! Genellikle oyuncular istediklerini yaparlar, yaptıkları da yanlarına kar kalırdı. İşin güzelliği de burada değil miydi zaten?

İkincisi, *partide kendimi sarınacağım derken, acaba ismi biraz abartarak mı anlattım acaba*, diye düşünmeye başlamıştım. Benim, yöneticilerin kurumsal imajlarını düzenleyen in-

sanlardan biri olduğumu mu sanmıştı? Yoksa Cindy, ajansımı duymuş da beni sınasın diye Paige'i mi ayarlamıştı?

Güçlkle yutkundum.

Sonra bir de Godric vardı. Kendisi bizzat ofisime gelip Fulham Mandırası için imajını düzeltmemi isteseydi bile, işin zor olduğunu düşünürdüm. Ama Paige, adamı uluslararası şöhret standartlarına uydurmamı bekliyordu.

Hayır, bunu yapamazdım. Kendimi aşağılatamazdım. Jonathan'ın büyük bir sevimlilikle işime ara vermemi istemesini saymıyordum bile.

Derin bir nefes aldım. Hayır demek, güçlü yanlarımdan değildi.

"Paige, yardım edebileceğimi düşünmen bile beni gururlandırdı ama işe alabileceğin bir sürü uzman yok mu?" diye sordum.

Paige gözlüğünü kaldırdı ve bana baktı. "Ama ben *seni* istiyorum."

"Böyle düşünmen büyük kibarlık..."

"Melissa, açık konuşacağım."

Artık bu üçüncü açık konuşma olmuştu. Aramızda kapalı hiçbir şey kalmamış gibiydi.

"Bana *ketum* biri lazım. Ric kariyerinde hassas bir noktada ve ben de adamın doğallığına bayılıyorum. Herkes bayılıyor. Birilerinin, yaşam koçluğu hakkında dedikodu çıkarıp bu doğal imajını zedelemesini istemiyorum. Hem senin gibi hoşsohbet, memleketlisi olan birinin sırf yanında durup ona nasıl davranacağını hatırlatmasından daha doğal ne olabilir ki?"

Nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. İlk başta ne kadar karşı çıksam da meşhur olmak üzere olan biriyle çalışma düşüncesinin cazibesine kapılmaya başlamıştım. Londra'ya döndüğümde, ajansımın itibarı için çok iyi olabilirdi. Gabi'nin önünde atıp tutacağım dedikodu da cabasıydı.

Paige'in monoton sesi kulaklarımdan nazikçe girip çıkarken vicdan muhasebesi yaptım. Belki de New York'ta meşru bir iş kurmam için ilk adım bile olabilirdi bu. Tamam, Godric kıl herifin tekiydi ama benim tek yapacağım, yaşam koçluğu. Kimsenin kız arkadaşımıymışım gibi numaralara girmeyecektim. Jonathan'ın sorun ettiği tek şey de buydu.

Beynimin ücra köşelerinde çalan alarm zillerine rağmen fikre ısınmaya başladım. Godric'le bir kahve içelim diye buluşup birkaç ders vermenin nesi kötü gidebilirdi ki?

"Arkadaşın için bir iyilik gibi düşün." Paige anlamlı bir bakış atınca, daha iyi dinlemem gerektiğini anladım. Her zamanki gibi.

"Eee, peki, olur," dedim, otomatik olarak.

"Melissa, sevinçten havalara uçacağım!" diye haykırdı.

Panikledim. Neye *olur* demiştim? Sanki adamla evlenmeyi teklif etmişim gibi davranıyordu.

"Şey, belki Ric ile buluşup birer kahve içer, neler yapabileceğimize bir bakarız."

"Şahane. Şahane," dedi Paige coşkuyla ve telefonun üstünde bir düğmeye basıp konuşabilmek için kulaklığını ayarladı. "Bir saniye izin verir misin?"

Başımı salladım.

"Selam Tiffany. Geldi mi?"

Paige. Ric'i çoktan çağırmış mıydı? Daha evet diyeceğimi bilmeden?

Kendinden ne kadar emindi.

Paige'in kaşları çatıldı. "Tiffany, tatlım, lafları ağzında geveliyorsun. Gevelemek yok. Hem vaktimi harcıyorsun hem de aptal gibi duruyorsun," dedi, kibar ama çelik gibi bir sesle. "Peki nerede? Aradın mı?"

Paige ile göz göze gelmemeye çalıştım ve geniş camlardan dışarı baktım. Tek görebildiğim, sokağın karşısındaki binanın kavisli oyuntularında yer alan bir sürü başka pencereydi.

"Neymiş? Ne? Tiffany, tatlım, bunu duymak istemiyorum!" Paige'in yüzü karardı. O güzel gülüşün altında, saf alüminyumdan bir kalp olduğunu sezinledim.

"Mesaj atmaya devam et!"

"Burada olacağını umuyordum," dedi bana. "Onunla bir an önce görüşmeni istiyorum. Gazeteciler repemizde. Röportaj istiyorlar. Ric'in kendini düzeltmesini ve hazırlanmasını istiyorum."

"Anlıyorum," dedim. "Şey, o zaman ben..."

Paige elini kaldırdı. "Yarım saatliğine buralarda takılır mısın? Çok uzakta olamaz. On buçukta burada ol demiştin ona."

Kibarca gülümsedim. "Paige, yemekte Jonathan ile buluşacaktım..."

"Yarım saat." Artık gözlerinin içi gülmediği gibi, hafiften kıvılcımlar saçmaya başlamıştı. "Otuz dakika Melissa. Tek istediğim bu. Bu konuların zamana karşı ne kadar duyarlı olduğunu anlarsın sanmıştım." Bir süre duraksayıp devam etti,

“İşim bana ait mi demiştin?” diye sordu, sanki yanlış duymuş gibi.

Nedense bu dediğine içten içe sinirlenmiştim.

“Peki, yarım saat. Sonrasında sahiden gitmeliyim. Senin için fark etmeyecekse, sokağın karşısındaki kafede bekleyeceğim,” dedim. “Yapmam gereken telefon görüşmeleri var.” Duraksadım. “Ofisi arayıp asistanlarımla konuşacağım.”

Son teklifimin bu olduğunu belli etmek için gülümse dim. Paige kısaca başını sallayıp onaylayacak kadar zekiydi. “Telefonun açık mı?”

“Toplantı sırasında asla açmam,” diye cevap verdim. “Terbiyesizlik olarak addederim.”

Paige’in gözlerinin içi güldü. “Ah, sen yok musun! Peki, artık açabilir misin telefonunu?”

“Doğal olarak.”

Gerçi ilk çalışta cevaplamayacaktım ya, neyse.

Starbucks’a girip bir kova kapuçino ve iddia ettiği gibi az yağlı olmak için fazla güzel olan koca bir dilim yaban mersinli kek-le en köşede bir masaya konuşturdum. Telefonumu açtığımda üst üste mesaj sesleri geldi.

“Mel, Gabi ben. Allegra’yı bulamıyorum. Tüm gün ofi-se gelmedi. Telefonunu da açmıyor. Bir de bana, kahrolasica arabasını garajdan almam için not bırakmış. Bir iki laf eder misin lütfen kendisine? Beni çok... (kapı çarpması sesi) Ah, merhaba. Saat kaç acaba? (boğuk bir cevap) Avukatının ne dediği umrumda değil. Aslına bakarsan şu anda telefonda Melissa var. Onunla konuşmak ister misin? Hayır mı? Onu

yere bırakabilirsin. Bırak onu... (bu sefer çok boğuk olmayan bir cevap)”

Gözlerimi kapadım ve alnımı ovuşturdum.

“Merhaba Melissa.” Gözlerim hemen açıldı. Amerikan ak-sanıydı. “Ben Bonnie. Perşembe günkü öğle yemeği için hala uygun musun diye aramıştım. Bir arkadaşım var, adı Irene. Sonbaharda İskoçya’ya gidecekmiş, seninle tanışmak için res-men ölüp bitiyor. Hani bana Edinburgh’da şahane bir otelden bahsetmiştin. Bana bilgilerini verebilir misin, ben de ona ile-teyim?”

Tanrım, ne demiştim ki ona? Gecenin sonuna doğru, artık isimleri bile ezberleyemez olmuştum. Verdiğim tavsiye-leri hayatta hatırlayamazdım. Bonnie’yi geri aramak üzere not aldım.

Saatime bakıp Londra’da saatin kaç olduğunu bulmaya çalıştım. Dört buçuk civarı olmalıydı. İşler yolunda mı diye arasam iyi olabilirdi.

Ofis numarasını çevirdim. Telefonu Gabi’nin açmasını beklemiştim, telesekreterde kendi sesimi duyunca şaşırdım.

“Küçük Hanımefendi Ajansı’nı aradınız. Maalesef şu anda çağrınıza cevap veremiyoruz. Telefonunuzu ve mesajınızı bı-rakırsanız, size hemen döneriz.”

En azından Allegra telesekreter mesajını değiştirmeyi üstü-ne vazife almamış, dedim kendi kendime. Ama neredelerdi? Onlara, ancak bir kişi ofiste kalıp telefonlara baktığı müddet-çe alışveriş randevularına gidebileceklerini söylemiştim.

Bir iki sinyal sesinden sonra endişeli bir erkek sesi geldi. “*Marks&Spencer* nefes alan çoraplardan satmıyormuş ar-

tık. Başka çorap giyemem. Ben Julian Hervey. Lütfen ara. Hoşçakal.”

Not aldım.

“Merhaba Honey. Arlo Donaldson ben. Hemen sadede geleceğim. İskoçya’da bir partiye davet edildim. Ev sahibinin yeni sevgilisi, geçen sene az daha evlenmek zorunda kalacağım kadın. Hatırlarsın belki. Hani kızı, annemmişsin gibi aramış da dini tarikata girdiğimi söylemiştin. Adı Daisy’ydi. Koca burunlu Daisy. İı, şey, olay şu ki, parti acayip güzel olacak. Epvey de insan gidiyor. Ben de çok gitmek istiyorum. Ne tavsiye edersin? Teşekkürler.”

Hayretle başımı salladım.

“Merhaba Melissa. Ben Roger. Dinle, Av Balosu hakkında bir daha düşündün mü? Remington’a söylemem. Ben... ben... dinle, iki katını ödemeye razıyım.” Sesi çok çaresiz çıkıyordu. Arka planda ise müzik çalıyordu. İçler acısı öğrenci müziği. *Nelson’ı gerçekten özleyiyor olmalı*, diye düşündüm. “Celia telefon edip duruyor... Ara beni be kadın.”

İçimi çektim ve defterime, “Roger’ı ara,” diye not düştüm. Sertleşmem gerekecekti.

Telesekreter, mesajı silme seçeneğini sundu. Önce duraksadım sonra öylece bırakmaya karar verdim. Kızlar mesajları dinlememişler miydi? Ya birisi acil bir durum için aramış olsaydı ve derhal yardıma ihtiyacı olsaydı?

Londra’da olduğuma inanmayan müşterilerimden gelen son iki mesajı dinleyip not alırken, gözlerim kafenin içinde dolaştı. New Yorklular Londralılardan genel olarak çok da farklı değillerdi. New York’taki Soho ile Londra’daki Soho W1

arasında bir sürü ortak nokta vardı: Son moda siyah çerçeveli güneş gözlükleri, tuhaf kıyafetler, laptop çantaları, kapalı mekanda güneş gözlüğü takan tipler...

Bakışlarım tanıdık bir gözlüklünün üstünde takılıp kaldı. Godric.

Espressosunu kafasına dikmiş içerken, elindeki ince kitabı ilgiyle okuyordu. Siyah kıyafetlerine ve varoluşçu tutumuna bakıp Fransızca aslından Camus, Sartre veya onun gibi bir şey okuduğu izlenimine kapıldım. Emery de benzer bir dönemden geçmişti. Gerçi onun durumunda kitapların seçilme nedeni, kısa olmaları, dolayısıyla çantada az yer kaplamalarıydı.

Oturmuş onu izlerken Godric'in telefonu çaldı ve iki kişi dönüp kızgın bakışlarla bakınca, telefonunu meşgule aldı.

Eğer birisi büyükannesini hastaneye yetiştirecekse ya da yanan bir evden yavru bir köpeği kurtarmak zorunda kaldıysa, geç kalmayı affedebilirdim.

Ayağa kalktım ve yürüyüp tam karşısındaki sandalyeye iliştim. "Merhaba Godric," dedim, cıvıltılı bir sesle. "Şu anda bir toplantıda olman gerekmiyor muydu?"

Afallamış halde başını kaldırdı. Ben olduğumu görünce omuzlarını eskisi gibi bıkkınca düşürdü.

"Belki öyledir, belki de değildir," dedi savunmaya geçerek. Sonra başını kaldırıp ekledi. "Hem, sen nereden biliyorsun ki?"

İkimiz de tekrar çalan telefona baktık. Godric bir kez daha meşgul tonuna bastı.

"Çünkü toplantın benimle," dedim.

"Nedenmiş o?"

“Godric, gözlüğünü çıkarır mısın? Dışarısı güneşli, biliyorum ama konuştuğun insana karşı saygısızlık.”

“Mahremiyetimi korumak için gözlük takmam gerekli,” dedi, dudağını sarkıtarak. “Tanınmak istemiyorum.”

“Lütfen? Muazzam fark yaratıyor.”

Somurttu ama gözlüğünü çıkardı.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Tanrım, seni ancak görüyorum. Hiç değişmemişsin.”

Gerçekten de değişmemişti. Komik duracak kadar uzun kirpikleri ve yuvarlak kahverengi gözleri, aynı kostüm dolabında bana yazarken olduğu zamanki gibiydi.

Paige’in, neden genç kızların Godric’in üstüne atlayacağından bu kadar emin olduğunu şimdi anlayabiliyordum.

“Paige’in ofisine gidebilir miyiz lütfen? Öğle yemeğine başka bir randevum var ve gecikmek istemiyorum.”

“Gitmek zorunda mıyız?” Godric’in sesi aynı anda hem sıkkın hem de kızgın çıkabiliyordu. “Ben de meşgulüm.”

“Neyle meşgulsün?” diye sordum, sevimli bir edayla.

“Araştırmayla.”

Kitabına baktım. *Dev Şeftali*’yi okuyordu.

Kalkmış kaşımı görünce, “Ben bir oyuncuyum,” diye çıkıştı. “Sen anlamazsın.”

Hem sıcaklamış hem de Paige ile yaptığım toplantıdan dolayı gerilmiş olmasaydım Godric’in tavırlarından gözüm korkabilirdi. Ama buralarda takılıp birini beklemenin de bir sınırı vardı.

“Eee?” dedim, defterlerimi toplayıp sandalyemi iterken. “Hemen gidelim mi? Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk çıkar ve kendi işimize döneriz.”

Godric asık bir suratla bana baktı. “Ya ben gitmek istemiyorsam?”

Durdum. “Godric, bu bir iş toplantısı. Senin işin için.”

“O zaman, gidip gitmemek de benim işim. Seninle ilgisi yok.”

“O halde Paige’e ziyan olan üç saatim için bir fatura çıkarırım, o da senin kazancından keser.”

Parayı duyunca harekete geçti ve on dakika içinde, Paige’in ofisinde üçümüz oturmuş, Godric’in -ya da yeni ismiyle Ric’in- yeni tanıtım fotoğraflarının çekileceği gün için bir randevu ayarlıyorduk. Bir şekilde ben de fotoğraflar çekilirken sırf elini tutup sakinleştirmek için yanında olmayı kabul etmiş oldum.

“Birilerinin bana bakmasına ihtiyacım yok,” diye karşı çıktı Godric, dehşet içinde. “Ne sanıyorsunuz beni? Bebek falan mı?”

“Biraz anlayışlı ol,” dedi Paige. “Tamam mı? Balthazar olayının tekrarlanmasını istemeyiz, değil mi?”

Öyle büyük bir hoşnutsuzlukla bakiştılar ki ben bile sandalyemde büzüştüm kaldım.

“Yüz numaraya gitmem lazım,” dedi Godric. Sandalyesini ittirdi ve öfkesi burnunda odadan çıktı.

Paige, sorgulayan bir bakış attı bana.

“Tualete gitmesi لازمmış,” diye açıkladım.

“Çok hoş. Onu bulup buraya getirmene inanmadım,” dedi Paige hayranlıkla. “Nasıl becerdin?”

“Gelmemiz gerektiğini söyledim o kadar,” dedim. “O da geldi.”

New York

Ellerini birbirine kenetledi. “Çok iyisin! Dedim sana. Ben adama hiçbir şey yaptıramıyorum ama sana tepki veriyor!”

“Tüm sır, ses tonunda,” dedim. Annemin Cesur Yürek’i dize getirmek için tıpatıp aynı şeyi söylediğini hatırladım hayal meyal.

İçimden bir ses, nedense Godric’in, daha fazla ödül masasına ve kulak kaşımaya gerek duyacağını söylüyordu.

on iki

“Bugün ne neler yapacaksın bakalım?” dedi Jonathan. Kafesinde ihmal edilmiş halde oturan şımarık köpeğin ağlamaklı sesini bastırmak için mecburen kendi sesini yükseltmişti.

İnsana çok zalimce geliyordu. Ama kahvaltı ederken, Cesur Yürek’in kafese kapatılmasından dolayı geçirdiği öfke nöbetine aldırnamaya dair kesin kurallarına (tamam anneminkilere) uyuyorduk. Köpeğe öncelikli olarak, kafesinin de eğlenceli bir yer olduğunu öğretmeye çalışıyorduk. İkinci sırada ise sadece insanların masada kahvaltı edebileceğini öğretmek vardı.

Söylemesi, yapmaktan kolaydı. Zira Cesur Yürek, Barbra Streisand gibi aşırı duygusaldı.

Çaresizlik içinde sandalyemi döndürdüm ve bu sefer de bakış atmayı denedim. Bu bakışı, *Harvey Nichols*’ın güzellik reyonunda bıyık sarartıcı kremleri sürüp dalga geçen Jem Wilde gibi gerizekalı oğlanlarda kullanırdım.

Cesur Yürek hem beni hem de Jonathan’ı şaşırtarak çenesini kapadı.

“Melissa, yeteneğini kaybetmemişsin!” dedi Jonathan, neşyle parmağını şıklatıp beni göstererek. Jonathan’ı Londra’ya ilk taşındığı zaman bu televizyon şovmeni tikinden kurtardığımı sanıyordum.

Ona da o malum bakışından atınca durdu ve parmaklarına baktı.

“Özür dilerim,” dedim. “Alışkanlık işte.”

“Bugün neler yapacaksın bakalım?” diye sordu Jonathan, tam buğdaylı simidinden ısırarak. Hemen ardından, “Dünkü öğle yemeğini kaçırdığım için çok üzgünüm sahiden,” dedi, dokuzuncu kere.

“Jonathan, ciddiym, sorun değil,” diye yanıtladım ben de dokuzuncu kere.

Masanın ucundan özür dileyen bakışlarla baktı. “Lori iptal etti sanmıştım. Görünen o ki Schultze çifti evi görmek için New York’a geri gelmişler. O yüzden benim de...”

“Unut artık,” diye ısrar ettim. “Bu kadar talep görmek senin hatan değil.” Karen’a kendisini bekleten erkekler hakkında söylediklerimi düşünmemeye çalıştım. “Ben de senin yerine Bonnie’nin partideki arkadaşlarından biriyle buluştum. Adı Blythe. Hatırladın mı? Yeğeni kış tatilinde Avrupa seyahati planlıyormuş. Kalınacak ve gezilecek yerler için benden tavsiye istedi.” Daha da önemlisi, alışveriş yapılacak yerler hakkında.

“Arkadaş edinmene sevindim,” dedi, parmaklarını saçlarından geçirerek. Saçlarının güzelim modeli bozuldu. “Keşke restoran ipuçlarından yaralanan, Blythe değil de ben olsaydım. Her neyse, Lori’den, yapacağın planlarla ilgili sana var-

dım etmesini istedim. Tekne gezisi olur, helikopterle gezmek olur, öyle bir şeyler işte.”

“Ooo, harika!” Onun beni gezdirmesiyle aynı değildi gerçi. Ama iyi yönünden bakacak olursam, Lori numune indirimleri hakkında çok şey biliyor gibiydi. Bana çoktan, on tane falan mağaza için e-posta göndermişti bile.

Jonathan sanki aklımı okumuş gibi devam etti. “Keşke etrafı gezdiren ben olsaydım ama iş bu aralar... deli gibi.” Çaresizce omuzlarını silkti.

“Anlıyorum.” Londra’da da ajandası sürekli doluydu. “Neden bu gece yemeğe dışarı çıkmıyoruz?” dedim, öneri olarak. “Erken bir saate rezervasyon yaptıralım. Sen de böylece işten yedi gibi ayrılmış olursun.”

“Süper fikir. Nerede?”

“Senin için özel bir yer olsun.” *Ama eski karınla gittiğin bir yer olmasın*, dememek için duraksadım. “Güzel manzarası olan bir yer olsun,” diye ekledim, Lori’den Zagat Rehberini kontrol etmesini isteyeceği ile ilgili bir şey söylemesine fırsat vermeden.

“Tam da öyle bir yer biliyorum.” Jonathan hınzır bir gülücük atıp saatine baktı. “Köpek gezdiricisi sekiz buçukta burada olacaktı. Cesur Yürek’in biz gelene kadar onda kalmasını rica ettim. Kafeste tıklıp kalmasından iyidir. Ne dersin?”

Başını ön pençelerine dayamış, kısık bir sesle sızlanan Cesur Yürek’e baktım. Onu yanlış değerlendirmiştim: Barbra Streisand’dan daha duygusaldı. “Orada ne yapacak peki?”

“Herhalde daha büyük bir kafeste, başka köpeklerle beraber duracak.” Jonathan evraklarını toparlamaya başladı.

Başımın üstünden öptü ve “Mmm Melissa. Enfes kokuyorsun,” dedi.

Omzumdan saçlarımı çekip enseme öptü. Tenim karıncalanmaya başladı.

“Her yerin böyle güzel mi kokuyor?” Boynumu öptü.

Cesur Yürek acı acı havlamaya başlayınca Jonathan sıkıklıkla iç geçirip kendini çekti.

“Bugün onu yanıma alacağım,” dedim, hiç düşünmeden. “Belli ki daha çok ilgiye ihtiyacı var. Ayrıca patronun kim olduğunu öğrenmesi gerekiyor.”

“O kişinin ben olmam gerekmiyor mu?” diye sordu Jonathan, iğneleyici bir gülümsemeyle. “Neyse, karar senin. Sonuçta bu mankafaya sözünü geçiren tek kişi sensin. Kurt’e canavarı nasıl terbiye ettiğini anlattım. Kız kardeşinin Dachshund köpeği için seninle konuşmak istedi. Köpek, kızın *Manolo* ayakkabılarını çiğneyip duruyormuş.” Gözünü kırptı. “New York’ta iş arayacak olsan, böyle bir iş düşünü müydün?”

Dediğinden cesaretlenip Paige ve Godric’le yaptığım toplantıyı itiraf etmeye karar verdim. Çok kötü bir yalancıydım ve Jonathan’a karşı dürüst olmamaktan nefret ediyordum.

“Aslına bakarsan, ben de biraz keşif çalışması yaptım,” dedim. “Tabii insanlarla çalışmak için, köpeklerle değil. Eğitim vesaire... O tip işler.”

Jonathan şaşırmış göründü. “Tatilde olduğun konusunda anlaştık sanıyordum.”

“Evet, biliyorum ama ben... eee, bir iş teklifi aldım.”

Jonathan’ın şaşkınlığı şüpheye dönüştü. “Ne işymiş o?”

Derin bir nefes aldım. “Bonnie’nin partisinde tanıştığımız oyuncuyu hatırlıyor musun?”

Temkinli bir şekilde başını salladı. “Ric Spencer’ı unutmak güç.”

“Evet, şey, Paige bugünkü fotoğraf çekiminde Ric’in yanında olup ona göz kulak olmamı istedi.”

“Nasıl *göz kulak olacaktıysın*, peki?”

“Sadece göz kulak olacağım işte. Fotoğraflarda güzel çıktığından emin olacağım. Gülümsetmeye çalışacağım. Fotoğrafçıya hakaret etmesini engelleyeceğim ki adam stüdyoyu terk etmesin.”

Neşeyle kahkaha attım.

“Melissa, bir sürü iş almışsın üstüne,” dedi Jonathan, daha az neşeli bir sesle. “Adam moronun teki. Yani, İngiliz olduğunu biliyorum ve,” derken yüzü azıcık buruştu, “arkadaşın olduğunu da biliyorum. Sen de kendini sorumlu hissediyorsundur ama yani... Bu dediklerin, Paige’in işi.”

“Hayır, değil!” dedim. “Eğlenceli olacak. Sabah bir saat sürececek bir iş, o kadar. Hem Central Park’ı da görmüş olacağım. Belki Gabi için dedikodu malzemesi de bulurum ve...”

“Sadece bugünlük mü?” diye sordu sert bir bakışla.

“Hiçbir şey için anlaşılmış değilim,” dedim. “Yani bugünlük sadece.”

Ding! Nelson’ın yalan detektörü kafamın içinde çınladı.

“Peki, o zaman sadece bu sabahki işi yap sonra da Paige’e, bir terapist bulmasını söyle,” dedi Jonathan. “Ciddiyim. Tatilde kendini moronlarla strese sokmanı istemiyorum. Paige bu iş için sana ödeme...”

Sorusuna devam edemeden *Blackberry*'sinden mesaj sesi geldi. Ekrana bakıp okurken kaşları çatıldı. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı, kısık sesle. "Gene mi?"

"Sorun mu çıktı?" dedim.

Geçistirme sırası ona gelmişti.

"Çözölmeyecek bir şey değil. Dinle tatlım. Benim çıkmam lazım. İhtiyacın olan bir şey olursa Lori'yi ara," dedi. "Seve seve yardımcı olur. Akşam yemeğı için sana haber veririm. Nasıl gideceğimizi de sonra konuşuruz. Olur mu?"

Gölömsedim ve veda öpücüğü verdim. Sonra bir tane de koridorda, antika şapkalığın önünde. Sonra bir tane daha, bu sefer ön kapıda, ağacın gölgesinin altında. Jonathan istisnasız, en iyi öpüşen sevgilimdi. Sanki narin bir bibloymuşum gibi beni dikkatle ama sıkıca kollarının arasına alır, sonraysa hiç de öyle değilmişim gibi öperdi.

Belki de bu kadar yoğun olması iyi bir şeydi. Aksi halde evden hiç çıkamazdık.

Cesur Yürek ile Central Park'a doğru yola koyulduk. Köpeğı yol boyunca organik tavuk göğsü kırıntıları ile besleyip iki yüz metrede bir de talimatlar gereğı övgölere boğdum. İtiraf etmem gerekir ki Cesur Yürek, uslu olduğı zamanlar çok şirin görünüyordu. Sade, pamuklu bir elbise giymiş ve yüzümü güneşten korumak için geniş bir şapka takmıştım. Köpekte ise saçmalık derecesinde pahalı, ekose bir tasma ve *Tiffany* marka künye vardı. Dün Karen'in evinde yıkanıp paklandığı için, tüyleri güneşin altında kartopu gibi görünüyordu.

Dört kilometre kadar yürüdükten sonra, soğukkanlılığımın son demlerini koruyabilmem için taksiye bindik.

Trafik yüzünden ağır ağır giderken, fırsattan istifade ajan-sı aradım. Eğer yine telesekreter çıkarsa, bu sefer işleri sıkıya alacaktım.

Neyse ki altı çalıştan sonra telefon açıldı.

“Tamam, gider alırım kahrolasica şeyi. Ne?” diye açıldı telefon, kızgın biri tarafından.

“Allegra!” dedim, güçlkle nefes alarak. “Ya müşteri ol-saydım?”

Küçük bir boğuşma sesi geldi, sonra Gabi konuştu. “Selam, Mel!” dedi, çok canlı bir sesle. “New York nasıl?”

Cesur Yürek ayaklarımın dibinde oturduğu yerden bana bakıp hırladı.

“Her şey harika,” dedim. “Onu bırak da siz ikiniz dün ne-redeydiniz?”

“Buradaydık.”

“Dört buçuk gibi aradım, telesekreter çıktı.” Önemsemezmiş gibi durmaya çalıştım.

Kısa bir duraksama oldu. Allegra’nın uzaktan konuştuğu-nu duydum. “Polis mi olmuş şimdi de? Söyle ona, kendi işine baksın.”

Artık fazla olmuştu.

“Yaptığım da o zaten, kendi işime bakmak!” diye kükre-dim telefona. “Söyleyiver ona Gabi!”

“Dün mü dedin? Eee, şey, Allegra öğleden sonra yoktu...”

“Alışverişini yapıyordum!” diye bağırırdı Allegra arkadan.

“Ben de... Tuvalette falandım herhalde. Mesaj bıraktın mı?”

“Hayır. Zaten mesajları kontrol etmemişsiniz ki.”

Central Park’a yaklaştığımızı fark ettim. Çantamdan defterimi çıkardım. “Dinle, yapmanız gerekenleri söylüyorum. Julian Hervey’ye o çoraplardan nerede satıldığını bildiğimi söyleyin. Ayrıca onun için bulduğum ayak spreyini kullanmasını hatırlatın. Sonra Arlo Donaldson’a, o partiye gitmek istiyorsa kendine bir köpek tasma bulmasını ve sıradan bir hayat sürmesine izin veren gizli bir dini örgüte katılmış gibi davranmasını söyleyin.”

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. “Önce mesajları dinlersen, anlarsın,” dedim.

“Peki,” dedi Gabi pişmanlıkla. “Özür dilerim.”

“Ah,” dedim. “Neredeyse unuttuyordum. Roger’ı ara ve Av Balosu konusunun kesinlikle kapandığını söyle. Onunla Honey olarak gitmemi istiyor ve hayır dememe rağmen ısrar ediyor. Sen söyleyince de da ısrar ederse, Allegra konuşsun.”

“Tamam,” dedi Gabi. “Çorap, köpek tasma, Roger’a hayır. Başka bir şey?”

“Şu anda yok,” dedim. “Ama Gabi...”

“Hoşçakal,” dedi Gabi ve telefonu kapadı.

Godric’i, John Lennon’ın Strawberry Fields Parkı’nın orada, pusu kurmuş bekler halde buldum. Burayı, Paige, *kendimizi evde hissedelim* diye ayarlamıştı. Godric çaktırmadan sigara içiyordu. Gözünde siyah güneş gözlüğü ve üstünde ise onca sığağa rağmen, siyah, boğazlı yaka bir tişört ve siyah pantolon vardı. Çizgi filmlerdeki Fransız tipler gibi görünüyordu.

Onu görünce el salladım, o da cevaben yerinde yaylandı. Tam o sırada telefonum çalmaya başlayınca, arayanın Jonathan olduğunu düşündüm ve içimi bir suçluluk hissi kapladı. Ama arayan o değil, Paige'di.

“Parkta mısın? Ric’le berabersin, değil mi?” diye sordu, selam sabah etmeden. “Evet, parktayım,” diye yanıtladım. “İyi,” dedi. “Tek başına kalamaz da.”

“Neden?” diye sordum, merakla Godric’i süzerek. “Kaçma ihtimali mi var?”

Paige, kasten salakça davranıyormuşum gibi bir kahkaha attı. “Ay, çok komiksin. Hayır canım. Hayranlarının üstüne üşüşme ihtimali var Melissa. Hadise yaşanmaması için yanında birileri olmalı.”

Görebildiğim kadarıyla, ortalıkla Godric’in üstüne üşüşmek üzere bekleyen bir kalabalık falan yoktu.

“Eh, ben buradayım artık,” dedim. “Gerçi fotoğrafçıdan henüz ses yok.”

Godric parka doğru meyledecekmiş gibi göründü. Uyarıcı bir bakışla parmağımı ona doğru salladım. Şaşırtıcı bir şekilde, yerinde kaskatı kesildi. Hazır işe yarıyorken, Cesur Yürek’e de parmağımı sallayayım dedim. İtaatkarca yere oturdu ve gözlerini çantama dikti.

“Ric’in daha önceden bir sürü fotoğrafı çekildi ama bir türlü tutturamıyoruz. Yanında getirmesini söylemiştim. Senin de bir fikrin olsun.” Arkadan bir çıtırtı sesi geldi. O ses kaleminden mi parmaklarından mı geldi, anlayamadım. “Ona da söyleyip duruyorum. Gözlerinden ateşler çıkması falan tamam ama arada bir gülümseyiversin! Biraz cazibeli ol-

ması lazım. Suratında sürekli aynı ifade var. Nasıl tarif etsem, bilemedim. Sen de göreceksin. Çalışırken asla böyle değil, sadece fotoğraf çekimlerinde. Çok pahalıya mal oluyor bu işler, o yüzden idareyi eline alırsan sevinirim.”

“Eee, idareyi eline almak ne demek? Kabaca?”

Paige’den yine bir çıtırtı sesi geldi.

“Sadece... konuş onunla. Nasıl bir his yansıtması gerektiğini anlasın. Fotoğraflar, bir sürü farklı rol için casting ajanslarına gönderilecek. Yani sadece Hugh Grant’i değil, Hugh Jackman’ı da görmek istiyorum o fotoğraflarda. Ralph Fiennes de olsun, Richard Burton’un gençliği de. Bize çeşitlilik lazım.”

Cılız kolunun altında sahiden de siyah bir resim çantası tıktırmış olan Godric’e baktım. Karşımda gördüğüm manzara pek umut vaat etmiyordu. “Pekala,” dedim. “Elimden geleni yaparım.”

“Harika,” dedi Paige, yanında çalan başka bir telefonun sesini bastırmaya çalışarak. “En çok bir iki saat sürer. Tiffany! Tiffany, benimle mırıldanarak konuşma.”

Nasıl olsa birazdan yüzüme kapatacağı için önce davrandım ve telefonu kapadım.

“Günaydın Godric,” dedim, yanına giderek. “Nasılsın?”

“O köpek senin mi?” diye sordu. “Cırtlak sesli köpeklerle hiç katlanamam.” Yere, köpeğin seviyesine eğildi. “Şişe geçirip yemek lazım bunları.”

Cesur Yürek önce bir durdu sonra Godric’in burnuna doğru bir hamle yaptı. Godric acı bir ciyaklamayla gerive sıçradı.

"Godric, bu Cesur Yürek. Cesur Yürek, bu Ric Spencer. Evet, artık birbirinizi tanıyorsunuz," dedim, tasmayı çekeleyerek. "Resimlerin dosyada mı?"

"Evet, hepsi bok gibi." Godric dosyayı uzattı. İçindeki fotoğraflara bakmaya başladım.

Paige haklıydı: Tüm resimlerde pahalı bir ışıklandırma ve görsel sanat yeteneği vardı ama Godric her fotoğrafta aynı duygunun çeşitlerini betimliyordu. Yoğun bir uygunsuzluk duygusu.

Kuşkusuz, bu uygunsuzluk hissi adamın suratına mihlanmıştı. Siyah *Armani* takım içinde camdan bir duvara yaslanırken bile, cinsel hastalıklar kliniğinin dışında bekleyen bir ergene benziyordu. Resimleri çevirmeye devam ettim. Resimlerin sonuna, Godric'in sahnede olduğu birkaç kare eklenmişti. Üstünde Allegra'nın bile fazla dikkat çekici deyip giyemeyeceği türden şatafatlı bir gömlek vardı. Bu resimdeki, bambaşka bir insandı.

"Vay canına!" diye haykırdım, fotoğrafları elime alarak. "Nedir bu?"

Godric eğilip baktı. "Ha, o mu? Bir iki sene önce Edingburgh'da *Dracula*'yı sahnelemiştik. Jonathan Harker'ı oynamıştım ben. Aslına bakarsan iyi eleştiriler almıştım."

"Orası kesin." Elimdeki resimlerde, Godric oldukça seksi görünüyordu. Siyah saçları gözlerinin önüne düşmüş; yüzünde bir dehşet ifadesi... Yani en azından, o ifadenin dehşet olduğunu düşünmüştüm. Arkasında iki metre boyunda bir yarasa vardı.

“Nasıl oluyor da fotoğraflarda böyle poz veremiyorsun?” diye sordum, elimdeki diğer resimleri sallayarak. “Hı?”

Yüzünü bir gölge kapladı ve o aksilik geri geldi. “Ben lanet olasıca bir manken değilim. Yapmacık pozlardan hoşlanmıyorum. Tam bir zaman kaybı.”

Bir saatlik bir gayretle kariyerine sınırsız katkıda bulunabileceğini söyleyecektim ki iki omzuna iki koca çanta yüklenmiş iri bir adam yanımıza geldi.

“Ric Spencer mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Godric, gözlüğünü çıkarmadan.

“Ben de Dwight Kramer. Önce şunu söyleyeyim, *Grey’s Anatomy*’deki rolünüze bayıldım,” dedi fotoğrafçı, çantalarından birini boşaltırken. “Hele böbreğinizi bağışladığınız sahne yok mu? Karım o kadar çok ağladı ki hastalandı zannettim. Ama dürüst olacağım,” diyerek, elini erkeksi bir ifadeyle göğsüne koydu. “Beni de ağlattın dostum.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Godric, ayaklarına bakarak. “Akli olan kimse o diziyi izlemiyor sanıyordum.”

Dwight irkildi.

Godric’i sertçe dürttüm ve hemen sazi elime aldım. “Merhaba Dwight, ben Melissa. Ben, eee, Ric’in arkadaşıyım. Londra’dan.”

“Memnun oldum Melissa.” Dwight sıcak bir tavırla elimi sıktı. “Çekim için düşündüğünüz özel bir şeyler var mıydı?” diye sordu. “Özel bir aç falan? Ben her şeye açığım.”

“Dingil gibi gösterme beni, yeter,” diye mırıldandı Godric. “Tabii becerebilirsen. Çekim benim için yapılıyor, sen sanatını gösteresin diye değil.”

New York'a geleli daha birkaç gün olmuştu ama insanların burada, evdekine kıyasla çok daha yumuşak başlı oldukları dikkatimi çekmişti. Üstelik kızdıklarında bile. Orada burada hep New Yorkluların korkutucu derecede kaba olduklarını okumuştum fakat metroda doğum sancınız başlayacak olsa arkaya ilerlemiyorsun diye azarlanabileceğiniz Londra ile kıyaslayınca, buradaki arkadaş canlısı hava fark edilmeyecek gibi değildi. Bahşış kültürüyle de ilgisi olabilirdi ama sonuçta bana iyi günler dilenmesi hoşuma gidiyordu işte.

Dolayısıyla, Godric'in Londra standartlarına göre sadece biraz aksi olduğunu bilsem de Amerika standartlarına göre tavırları kaba görünüyordu.

"Parkın içine doğru yürüyelim mi?" dedim, öneri olarak. Güneşten kurtulmak Godric'i biraz yumuşatır diye umuyordum.

"Bana uyar," dedi Dwight, uyumlu bir tavırla. Yürümeye başladık.

Ellerini ceplerine sokmuş olan Godric önden tek başına ilerlesin diye biraz geride kaldım.

Cesur Yürek ayaklarımın dibinde koşturuyor, çantamı dürtüyor ve bu haliyle çok şirin görünüyordu. Birden kanım kaynadı. Jonathan tüm gün yanımda olmasa da Cesur Yürek, ondan sonraki en iyi şeydi. Jonathan'la aramızdaki bir bağ gibiydi.

"Ric hep böyle midir?" diye sordu Dwight.

"Ah. Tanrım, hayır. Kusura bakma. Biraz yorgun," dedim, sır verir gibi. "Oyuncular nasıldır, bilirsin. Bütün gece provalar, ezberler..."

“İçkiler,” diye ekledi Dwight, gözünü kırparak.

“Kesinlikle hayır,” diyerek karşı çıktım. Paige’in Godric’i eski usul İngiliz oyuncu kıvamına getirmekle ilgili sözleri kulaklarımda çınladı. “Hiç öyle biri değil. Ric oyunculuğu çok ciddiye alıyor. Sürekli okuyor. Bir de uçuş sersemliği var üstünde şimdi.”

Ben bunları söylerken iki kadın koşucu, ruh emici gibi yolun ortasında ayağını sürüyerek yürüyen Godric yüzünden yana kaymak zorunda kaldılar.

“Gördün mü?” diye sordu Dwight. “Kim olduğunu gördün mü?”

Arkamı döndüm ama gitmişlerdi.

“Hayır. Kimdi?”

“Reese Witherspoon! Yanındaki de antrenörüydü herhalde. Burada koşarken, köpek gezdirirken falan kime rastlayacağın belli olmuyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Civardaki binalarda hep starlar oturuyor.” Dwight etrafta oturan ünlülerin isimlerini, sonra da fotoğrafçı arkadaşlarının onları neler yaparken çektiğinisaymaya başladı.

Bir süre sonra Dwight, parkın içinde, ışığın ağaçların arasında güzelce süzüldüğü, güzel, sakın bir köşe buldu. Godric’i bir ileri bir geri hareket ettirip şu meşhur dramatik hassasiyetini göstereceğini diye dil dökerken, ben de bir banka oturup onları izledim.

Dwight kamerasını gözüne koyar koymaz Godric kendiliğinden, tüm Britanya’daki sıkılgan erkeklerin pek sevdiği o tuhaf pozunu verdi: Kaşlar havada, dudaklarında, hazımsız-

lık çekiyormuş gibi garip, mahcup bir gülümseme ve hafifçe kamburlaşmış omuzlar. Her seferinde aynı şeyi yapıyordu. Dwight konuşuyor, Godric dinliyor, boşluğa gözlerini dikeyiyor, sonra yine aynı ifadeyle bakıyordu. Tüm bu durum, oyuncak bir ayıyı oturtmaya benziyordu. Ellerini hareket ettirene kadar bu sefer oturacak diye bir umut besledin, sonra ayıcık yine külçe gibi yana yığılırdı.

Bu maskaralık bir yirmi dakika daha devam etti ve yine benzer sonuçlar alındı. Ya da hiç sonuç alınamadı demek daha doğrudu. Hoş, benim için ilgi çekiciydi: Gölgede rahat rahat oturmuş, köpeklerini gezdiren, paten kayan, koşan, konuşan, yemek yiyen, güneşlenen New Yorkluları, ağaçların üstünden film serisi gibi beliren Manhattan silüetiyle beraber izleyebiliyordum. Yanımızdan geçenlerin bazılarının Godric'e tanımlar gibi baktıklarını fark ettim. Ancak, fotoğrafları çekilen kıl herifin kim olduğunu merak ettikleri için bakıyor da olabilirlerdi.

Neticede Dwight artık zorlanmaya başlamış, Godric'in ise güneşten yüzü kızarmıştı. "Gidip bir şeyler içelim mi?" diye seslendim.

İkisi de minnettarlıkla yürüyüş yoluna kadar beni takip etti. Parkın içlerine doğru devam ettik, orada bir dondurmacı görünce durmak için ısrar ettim. Godric başta karşı çıktı. Sonra çikolatalı dondurmanın cazibesine dayanamadı ve baştan aşağı siyaha bürünmüş bir erkekle hiç bağdaşmayan bir hevesle yemeye koyuldu.

"Ufaklığı köpek parklarından birine götüreceksin mi?" diye sordu Dwight, uslu durmaktan sıkılmış, gelene geçene hırlayan Cesur Yürek'i işaret ederek.

“Hayır,” dedim. Cindy’nin notlarına göre Cesur Yürek, üçten fazla özel köpek parkına üyeydi. Ve bu parklardan birinde, cinsiyete göre ayrı gezdirme saatleri bile vardı.

Dwight kakhaha attı. “Düzgün bir parka gitmesi lazım tabii. Değil mi?”

Köpeğin benim olmadığını söyleyecektim ama aşağı baktığımda, uzatmalı tasmanın fazlasıyla uzadığını Cesur Yürek’in ortalarda olmadığını fark ettim. Arada çalılıklar vardı ve kırmızı tasmaşının ucu orada gözden yitiyordu.

Kalbim sıkışmaya başladı. “Cesur Yürek!” diye seslendim alçak sesle, tasmayı geri sarmaya çalışarak. “Buraya gel!”

Dwight’a döndüm. “Kusura bakma. Çok inatçı bir köpek.”

“Kontrol edemiyor musun o şeyi?” diye sordu Godric, azametli bir biçimde. “Yani, fırına girecek boyuttaki bir hayvanı zapt etmek ne kadar zor olabilir ki? Hayvanın şu komik çantadan daha hafif olduğu kesin.”

Godric artık sabrımı zorlamaya başlamıştı. Bu kadar kaba olmak için hiçbir sebebi yoktu. Özellikle de ona yardımcı olmaya çalışan insanlara karşı.

Godric’e munasip bir yere gitmesini söyleme dürtüme yenilmemek için ayağa kalktım ve tasmayı hızla çekmeye başladım. İp çalılığın içinden geçip bir çöp tenekesinin etrafında dolanıyordu. Nihayet onu gördüm.

“Cesur Yürek!” diye bağırdım kızgınlıkla. Bir ağacın yakınındaydı. Olanlardan bihaber Spaniel cinsi bir köpeğin üstüne abanmıştı.

Köpeğin sahibi ise olanların gayet farkındaydı ve öfkeden morarmıştı.

"Ne halt ediyorsunuz siz?" diye çığlık attı adam, köpekleri kışkırtarak. "Kahretsin. İn üstünden, in! Aman Tanrım. Polis çağırın!"

Cesur Yürek adama, *bırak da işimizi görelim*, der gibi, görmüş olsaydı babamın gurur duyacağı bir bakış attı ve kuyruğunu deli gibi sallamaya devam etti.

Artık yetmişti. Dikkafalı bir sözde müşteri tarafından dalga geçilmek başka bir şeydi, kendi köpeğin tarafından dalga geçilmek daha başka.

"Cesur Yürek!" diye gürledim, duyduğum utançtan kıpkırmızı kesilerek. "Cesur Yürek! Bu davranışın *kesinlikle* kabul edilemez! *Derhal* buraya gel! Derhal!"

Sesimi duyan Godric ve Dwight geri çekildiler.

"Tanrım," diye mırıldandığını duydum Godric'in. "Margaret Thatcher'a döndü kadın."

Cesur Yürek dişi köpeğin üstünden indi ve Spaniel'i hafifçe sallanır halde bırakıp bana doğru koştu. Yere eğilip bir numaralı *aşırı memnuniyetsizlik* bakışımı takındım ve parmağımı *büyük hüsrân* ifadesi ile salladım. "Bir daha asla ama asla böyle bir şey yapma," dedim tıslayarak. "Yoksa soy ağacına falan bakmaz o küçük İskoç poponu buradan ta Aberdeen'e kadar pataklarım!"

Yalvaran bakışlarla ayaklarıma kapandığını görünce memnun oldum.

Ayağa kalktım ve diğer köpeğin sahibinin ayaklarına kaplanmak üzere kendimi hazırladım. Daha önce hiç kendi köpeğim olmadığı için bu işlerin yolunu yordamı bilmiyordum. Ertesi gün hapının parasını ödemeyi falan mı teklif edecek-

rim? Köpeği Cesur Yürek'le evlendirmek için ısrar mı etmeliydim?

“Hay aksi, merhaba. Özür dilerim gerçekten,” dedim yüzümü asarak. “Eğer teselli olacaksa, mükemmel bir soy ağacı var. Dişi köpekten de anlıyormuş. Ne güzel bir köpeğiniz var öyle. İsmi nedir?”

Adam iyice çileden çıktı. “Köpeğim erkek, adı da Kral Charles.”

Mosmor oldum. “Aman Tanrım. Çok özdür dilerim. Eee...”

“O salak köpeğiniz gösteri şampiyonu köpeğimi güpegündüz taciz etti ve siz de özür mü diliyorsunuz sadece?” Sesini yükselttikçe yükseltiyordu. *Acaba çok mu kişisel aldı*, diye merak ettim. “Pis bir hastalığı mı var nesi var, nereden bileceğim ben?”

“Bir dakika durun,” dedim. “Cesur Yürek şecereli bir terrier. Amerikan Köpek Kulübü'nden bir tomar lisansı var.”

Adam parmağını sallayarak üstüme gelmeye devam etti. Gabi'nin diyeceği gibi, kişisel alanımı işgal ediyordu.

Keşke Gabi burada olsaydı, dedim içimden. Herkesin ortasında uyuşmazlıkları çözmekte hiç problem yaşamazdı.

“Sizin gibi kadınlar yüzünden, gerçek köpekseverler için bu parkların bir tadı kalmadı,” dedi, tükürükler saçarak. “O küçük aptal köpeklerinize buraya geliyorsunuz. üstüne bir de gıcık tavırlar: *Ay benim köpek eğitecek vaktim yok ki! Başkası eğitsin.*” Park Bulvarı'nda köpek gezdiren insanları taklit eder gibi salladığı ellerini durdurdu ve bir adım daha yaklaşıp beni parmağıyla dürttü. “O koca kıcının üstünde

daha az otursaydın, belki eğitebilirdin. Bu arada kıçın, elbisenden taşmak üzere. Sizin İngiltere’de yürüyüş bandınız falan yok mu? Oturup dondurma yiyeceğine, parkta köpeğinle koşsaydın...”

Geri çekildim. Köpeği azarlamak konusunda haklıydı muhakkak ama...

“Ne dedin sen?”

Sese doğru döndüm. Godric apansızın adamın yanında belirmişti. Birden gözüme çok uzun görünmüştü. Köpekli adamdan bir baş daha uzundu. Öfkesini belli etmek istemiş gibi gözlüğünü de çıkarmıştı ve şaşırtıcı derecede sert görünüyordu.

Ama köpekli adam hiç de korkmuş görünmedi. “Sen de kimsin?”

“Bu hanımefendiye ne dedin sen?” diye sordu Godric. Tane tane konuştuğu dikkatimi çekti. Telaffuzu apaçık anlaşıyordu. Geveleyerek konuşmayı tamamen kesmişti.

“Köpekik senin mi?” diye sordu adam küçümseyerek. “Şimdi anlaşıldı.”

“Godric, boşver onu,” dedim ürkekçe. Etrafımızda kalabalık birikmeye başlamıştı. Bana bağırılmasından nefret ederdim. “Önce bir sakinleşelim sonra...”

“Ben gayet sakinim hanımefendi!” diye yırtındı köpekli adam. “Sorunu olan sensin.”

“Konuşmana dikkat et,” dedi Godric, kaygı verici bir ifadeyle.

“Ne?”

“Konuşmana dikkat et dedim.”

Bağırması parkın öbür ucundan bile duyulabilirdi. “Salak mısın yoksa sadece terbiyesiz misin? Bir hanımefendiyle nasıl konuşulur, bilmiyor musun?”

“Godric, bekle lütfen...”

“Sen sussana şişko şıllık,” diye çıkıştı köpekli adam ve hemen akabinde çenesinde patlayan Godric’in yumruğu ile yere yığıldı.

Etraftakilerin soluğu esildi. Fotoğraf çekilme sesi duyunca dehşete düştüm. Dwight’a hiç de sırası olmadığı söylemek üzere döndüm ve fotoğraf çekenin sadece o olmadığını gördüm. Godric ile diğer adam yerde yuvarlanıp yumruklaşırlarken iki fotoğrafçı da poz yakalamak için birbirleriyle itişiyordu.

İşte bu bir rezaletti. Aklıma bir sürü korkutucu fikir üşüştü: Godric’in yüzü deforme oluyor, Godric mahkemeye çıkıyor, Paige beni dava ediyor...

Ünlüler bu gibi durumlarda ne yapar, diye düşündüm ama aklıma paparazzinin tekiyle ağız dalaşına girmiş bir Sean Penn ve yanında çantasını kafasına geçirmiş bir Madonnadan başka bir şey gelmedi. Kavganın durmayacağı aşıkardı. Ben de çantamdaki sodanın kapağını açtım ve şaşırtıp birbirlerinden ayırmak için yerdeki adamların üstüne püskürttüm. Sonra dönüp kameraların önüne ellerimi kapadım.

“Çabuk, acele edin!” diye bağırdım, dikkatlerini dağıtmak için umutsuz bir çabayla. “Köpekler kaçıyor!”

En azından söylediğim doğrudu. Spaniel köpek önden kaçıyor, Cesur Yürek de hemen arkasından takip ediyordu. Köpekli adam zorlukla yerden kalktı ve kızgın bakışları, özel

okulda öğrendiği tokatla-yuvarlan dövüş tekniği hazır bekleyen Godric'le, gözden kaybolmak üzere olan şampiyon köpeği arasında gidip geldi. Ürkütücü bir kükremeye yumruğunu sıkıp köpeğinin peşine düştü.

"Geri geleceğim!" diye seslendi, parmağını bize sallayarak. "Bitti sanma sakın! Kim olduğunu biliyorum! Geri geleceğim!"

Godric'in kalkmasına yardım ettim ve üstündeki çimleri silkeledim. Kalbim, yaşadığım şoktan dolayı gümbür gümbür atıyordu, ardına sığınacak biraz takatim kalmış olduğu için memnundum. Anladım ki terbiye kuralları, ruhun korsesi gibi işlev görüyordu.

"Tam bir şövalye gibi davrandın Godric ama gelecek sefer, bir hanımefendinin onurunu korumak istediğinde, etrafta paparazzi var mı diye kontrol edebilir misin lütfen?" dedim.

"Poponun büyüklüğü beni ilgilendirmiyor," diye mırıldandı Godric, her zamanki yarı anlaşılır telaffuzu ile. "Öyle konuşmaya hakkı yoktu. Haddini aştı. Kaba insanlara katlanamıyorum. Beni... çıldırtıyorlar. Lanet olası Amerikan mağandası."

Ancak bir yandan da kendinden son derece hoşnut görünüyordu. Davranışı yüzünden ona ne kadar kızmış olsam da kendimi alışılmadık bir biçimde pohpohlanmış hissediyordum. Tıpkı Orta Çağ hikayelerindeki gibiydi.

Daha önce kimse onurumu korumamıştı. Yani Nelson dışında kimse. Bu uğurda yumruk kullanan ise hiç olmamıştı.

"Aman Tanrım," dedi Dwight. "Bunları görmek isteyeceksiniz!"

Arkamızı döndük. Dwight kamerayı uzatıp dijital ekrandaki görüntüleri gösterdi. Godric'in yakın plan çekimleri vardı ekranda. Öfkeli, şaşkın, defansif ve nihayet, oldukça hoşnut bir ifade.

“Harika değiller mi?” diye sordu Dwight şevkle. “Evet, ifadeleri yaratmak için biraz ekstrem bir yöntem kullanmış olduk ama işe yaradı. Burada en az beş altı tane harika poz var.”

Beni endişelendiren Dwight'ın fotoğrafları değil, en yakın çıkışa doğru depar atmış, koşan fotoğrafçının makinesindekilerdi asıl.

On üç

Vicdan azabı kadar iştah kaçırان bir şey yoktur, derler. Doğruluğunu ben de teyit edebilirim. Tecrübelerime göre -inanın Augustus Gloop bile yemekleri benden çok seçiyordur- aşırı ihtiraslı olmak da acıkmamı engeller. Dolayısıyla bu ikisi birleşince Jonathan'ın söz verdiği romantik akşam yemeğine kötü bir başlangıç yapmış oldum.

Jonathan, bir gün önce kaçırdığı öğle yemeğini telafi etmek için bir sürü zahmete girmişti. Akşam alt buçukta beni taksiyle aldı, yolda giderken telefonla, görüşmelerinin saatlerini erteledi ve nereye gideceğimizi benden sır gibi sakladı. Hatta sanırım aklımı iyice karıştırmak için taksiyle birkaç tur bile attırdı. Hoş, zaten nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim olmadığından, böyle bir şeye hiç kalkışmasa da olurdu. En sonunda beş şeritli otobanla köprünün bulunduğu, Doğru Nehri kıyısında külüstür bir iskeleye geldik.

“Özel bir deniz ürünleri lokantası mı var burada yoksa?” diye sordum, hayalkırıklığımı beli etmemeye çalışarak.

“Pek değil.” Gözleriyle rıhtımı tararken, birden elimden tutup uzun adımlarla yürümeye başladı. “İşte!”

Güverte iskelesi suya indirilmiş küçük bir teknenin karşısında duruyorduk. Çırpıntılı suyun içinde inip kalkan tekneye kararsız gözlerle baktım. Üst katında tırabzanlar olan, iki katlı turistik gezi zamazingolarından biriydi ve hiç de denize elverişli görünmüyordu. Nehir, botun altında uğursuzca çalkalanıyordu.

“Hadi bin!” dedi, elimden tutarak. Sonra da ön güverteye çıkmam için merdivenleri işaret etti başıyla. Teknede bir tek biz vardık. Kaptan bizim arkamızdan zinciri taktı ve bağlama halatını pervasızca iskeleye fırlattı. Tekne, küçük bir sarsıntıyla nehre açıldı.

Manzarayı görünce, eli kulağında bekleyen deniz tutmasını unuttuverdim. Ön tırabzanlara yaslanıp cam, çelik, tuğla ve mermerden oluşan gösterişli bir kolaj gibi nehir kenarına dizilmiş gökdelenlerle iş merkezlerini, izlemeye koyuldum. Güneş, binaların arkasından batıp aradaki boşluklardan turuncu ışınlarını gönderirken, binalardaki camların ve süslü kıvrımların üzerinde, sanki alacalı mücevherlermiş gibi ışık oyunları başlıyor, dalgalar bizi bir aşağı bir yukarı salladıkça ışıklar her yöne dağılıyordu.

Jonathan, destek olmak için, beni arkamdan kavrayarak tırabzanlara tutunmuştu. Mutlulukla göğsüne yaslandım, o da çenesini koruyucu bir edayla başıma koydu.

“Bu şehrin suya ne kadar yakın olduğunu unutup duruyorum,” dedim. Rüzgar yüzümdeki saçları savurarak eserken, sabahki gerginliğimden eser kalmamıştı. “O kadar güzel ki!”

“Bence de. Bayılıyorum buna. Beni London Eye’a götürüp şehir ayaklarımızın altına serildiğinde, Londra ile ne kadar

gurur duyduğunu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? İşte benim de New York'un en sevdiğim manzarası bu. Nehirden, önünde başka kimse yokken bakacaksın New York'a. Tercihen de gece." Elini kaldırıp gökdelenlerin silüetini hayali bir kalemle çizer gibi yaptı. "Bütün o pencereler, ofisler, evler... Bakmaya doyamıyorum. Kim bilir yıllardır bu nehir boyunca nelerin geçtiğini gördü o binalar? Gemiler, insanlar, mevsimler. Biz gelip gidiyoruz ama şu manzara hep böyle kalıyor. İşte hoşuma giden de bu. Binalar. Bir nevi... Rahatlatıcı buluyorum binaları."

Bir şey demedim, gülümsedim ve göğsüne iyice yaslandım.

Jonathan başını boynuma gömdü. "*Benim* New York'umu seninle paylaşmak istiyorum Melissa. Evimi, arkadaşlarımı, *hayatımı*." Duraksadı. "Önemli olan, sadece nerede yaşadığın, nelere sahip olduğun değil. Önemli olan, kiminle olduğun. Senin de bunu anladığının farkındayım ve bunun benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam bile."

"Biliyorum," dedim. Üstüme az da olsa yüklediği sorumluluk duygusuyla içim titredi. Bunca senedir tanıştığı arkadaşlarını onunla paylaşabilir miydim sahiden? Hem o arkadaşları, Cindy ile nasıl paylaşabilirdim? "Ama..." diye başladım.

Arkaya esneyip tekrar kollarını etrafıma doladı. İkimiz de önümüzde akıp giden gökyüzüne baktık. "Bir şey söyleme," dedi, parmağını dudaklarıma koyarak. "Manzaranın tadını çıkaralım yeter."

Böylece teknede tek başımıza, düşüncelerimize sarılı halde ama mutlak bir sessizlik içinde nehri geçtik. Jonathan'ın kolları arasında öyle mutluydum ki akıntının içinde tek-

nenin çalkalanmasını hissetmiyordum bile. Yolculuğun sonunda, nehrin karşı kıyısında bir restorana yanaştık. Güverteden inerken, yüksek topuklarım yüzünden az daha kayıyordum.

Geldiğimiz restoran sadece deniz ürünleri bulundurmuyordu. Bir metre uzunluğunda bir menüleri ve sırf bizim masamızın etrafında üç garson vardı. Piyano çalan adam, sanki Jonathan bizzat ayarlamış gibi içeri girdiğimizde, Batı Yakası Hikayesi'nden şarkılara geçti.

"Burası iyi mi?" diye sordu Jonathan.

"Kesinlikle!" dedim.

Aperatifler gelene kadar el ele oturduk. New York'tan, Londra'dan bahsettik, yeni iş arkadaşlarından, Cesur Yürek'ten. Hatta dolaylı açıdan da olsa tekrar Cindy konusuna bile değindik.

"Ne zamandır böyle konuşmamıştım," dedi Jonathan aniden.

Çatalımı masaya koyup hazır bekledim. Zira münasebetsiz zamanlarda ağzımın hep dolu olması gibi bir huyum vardı.

"Neden biliyor musun?" diye devam etti. "Güvenden. Birine güvenebilmek harika bir şey."

Huzursuzca gülümsedim. "Güzel."

"Bazen seninle dalga geçiyorum, biliyorum. Biraz... masum olduğun için," dedi, bileğimin içini okşayarak. "Ama bana karşı açık olmana bayılıyorum. Sana mutlak surette güvenebiliyorum."

"Şey, elbette güvenebilirsin," dedim. "Aksi halde ne anlamı olurdu ki?"

“Sen de bana güveniyorsundur umarım,” dedi. “Aklında bir şeyler olsa söyledin, değil mi? Seni mutsuz eden bir şeyler olsa?”

Dudaklarımı ısırđım ve hızla başımı salladım.

Mum ışığı altında Jonathan'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı... Çok mutlu görünüyordu. Hatta rahatlamış.

Suya düşen Manhattan ışıkları, gittikçe çöken akşam karanlığında parlıyordu. Empire State Binası, kırmızı ve mavi renklerle aydınlatılmıştı, Chrysler Binası'nın da karanlık şehrin tepeleriyle kulelerinin üzerinden görkemli bir şekilde yükseldiğini görebiliyordum.

Mükemmeldi.

Cindy'ye karşı beslediğim aptalca korkuları itiraf etmenin hiç de sırası değildi. Ya da bu sabahki Godric fiyaskosunu anlatmanın.

“Melissa,” dedi Jonathan sessizce, parmaklarını benim parmaklarıma geçirerek. “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. İlk defa söylemişti. Kalbim, göğsümün içinde bir serçe gibi kanatlanmış, uçuyordu.

“Biliyorum!” dedim. “Yani, ben de seni seviyorum.”

Ve duygularını belli etmekten hoşlanmayan Jonathan, masanın üzerinden eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Onunla öpüşmek nefisti.

Şu noktadan sonra, ona hiçbir şey anlatamazdım.

Ertesi sabah yataktan fırlayıp kalkabilecek halde değildim. Zira şampanyadan kalma korkunç baş ağrısı yüzünden, mısır pamuğundan yastıklara mihlanıp kalmıştım. Ancak ben gözlerimi aralamaya çalışırken Jonathan çoktan duşa girmişti bile. Duşta, *Yüksek Sosyete* filminden şarkılar söylüyordu ve duyduğum kadarıyla, sesi de oldukça güzeldi.

Yataktan yuvarlanarak çıktım ve diğer banyoya gidip uyanmak için yüzümü yıkadım. Birazcık insana benzeyince, üzerime eşofman, tişört ve gözlüğümü geçirip Cesur Yürek'i sabah yürüyüşüne çıkardım. Pekala, aynı zamanda Jonathan'ın duyamayacağı bir yerlerde, işte olan biteni öğrenmek için sinsice cep telefonumu kontrol etme fırsatını kullandım.

Gizleyecek bir şeyim olduğundan değildi tabii. Sadece önünde gösteriş yapmak istemiyordum. Yine de gizli sevgili mi arar gibi hissettim kendimi.

Üç tane yazılı birkaç tane de sesli mesaj bırakılmıştı. Biri Nelson'dandı ("Plakasız taksilere binme!"), biri Gabi'den ("Çok uzun kollu erkekler için gömlek satan en iyi mağaza hangisi?") ve bir tane de Allegra'dan ("Gabi kabus gibi. Kovşunu gitsin.") Sonuncuyu okurken yeni bir mesaj geldi. Bu seferki Gabi'dendi. ("Kardeşine söyle, ofis sabah onda açılıyor, öğlen üçte değil. Laçkalığından bıktım artık! Kovabilir miyim onu?")

Aman Tanrım. Müşterilerin önünde de böyleler miydi? Silkindim. Neden şaşırmıştım ki? Önemli olan, ofiste olmalarıydı. Dün arayınca, uzaktan da olsa gözümün üzerlerinde olduğunu anlamışlardı.

Roger'ı arayıp Gabi'nin onu arayıp aramadığını kontrol etmek için parmaklarım telefona gitti.

Hayır. Derin bir nefes aldım. Tatildegdim ben. Tatilde.

Gabi'nin kurnaz planına göre, altı gün sonra, acil çıkan aile işleriyle ilgilenmek için Londra'ya geri dönecektim zaten. Artık ne velvele çıktıysa o zaman bakardım. Gabi ve Allegra'nın kanka olamayacaklarını biliyordum ama sorunları halletmeleri için bir şans verirsem ortam yatışabilirdi. Hayatta tuhaf şeyler olurdu.

Hepsine kısa birer mesajla karşılık verdim ve içinde, Jonathan'ın aldıkları gibi kuru finans haberleri değil, dedikodu haberleri olan gazetelerden aldım. Jonathan ile konuşmadan önce normal kişiliğime bürünebilmek için bir de kahve aldım kendime. Güvercinleri kovalayan Cesur Yürek ile yaşadığımız karşılıklı gövde gösterisinden sonra, kendimi oldukça New Yorklu hissediyordum.

Jonathan önceki günün postasına göz atıyordu. İçeri girdiğimizde gülen gözlerle ve onaylayarak bana baktı.

"En çok neyini seviyorum, biliyor musun?" diye sordu.

"Cin toniğimi mi?" dedim. Cesur Yürek'i tavuklu maması ve MooMoo ile kafesine koydum.

"Şey, onu da tabii. Ama daha çok, sabahın köründe böyle müthiş görünmeni seviyorum!"

Dikkatle yüzüne baktım. "Tatlım, lenslerin gözünde mi senin?"

Başını salladı. "Elbette gözümde. Görünüşün çok... doğal. Şeftali gibi. Çok hoş. Dışarı çıkmadan önce saatlerce yüzüne makyaj yapan, rimel süren kadınlar gibi değil."

İlk baştaki hoşnutluğum hafifçe soldu. İltifat mı etmişti yoksa lafı belirsizce Cindy'ye mi dokundurmuştu? Anladığım kadarıyla, bu ikisi birbirinden ayrı olmuyordu.

"Hey! Magazin gazetesi mi aldın? Gece kulübünden çıkışta donlarını gösteren ünlüleri mi özledin yoksa?" diye sordu. "Neler varmış bakalım. Kahve ister misin? Gel, doldurayım."

New York Post'u ona verip kendim de *Star* dergisini karıştırmaya koyuldum. Memnuniyet içinde müslimizi yedik.

Yemek yemenin verdiği rahatlatıcı ılıkılık içime yayılırken duraksadım. *Buraya gelme nedenim buydu*, diye düşündüm mutlulukla: Böyle küçük anlar, sevdiğim adamla kahvaltı etmek. O pahalı yemeklerin, kucak dolusu güllerin de şahane olduğunu inkar etmiyorum ama önemli olan küçük samimiyetlerdi. Jonathan'ın simidinin üzerine yağı eşit oranda yayması mesela, sonra espressosunun içine yarım şeker atması, böyle şeyler...

"Ah, hayır Melissa!" dedi Jonathan aniden. Gazetenin üstünden yarı alaycı yarı onaylamaz gözlerle bakıyordu bana. Yoksa sadece onaylamaz bakışlar mıydı? Anlaması güçtü. "Eyyvah, eyyvah."

"Ne?" Kahve bardağımı masaya koydum. "Aman Tanrım. Yoksa Allegra mı? Sakın davasıyla ilgili deme."

Jonathan şaşırmış göründü. "Allegra ile kim, neden ilgilenisin? Şu arkadaşın çıkmış gazetede."

"Hangi arkadaşım? Nelson mı?"

Jonathan onaylamıyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Hayır. Eski sevgilin olan."

"Orlando mu?" dedim, tükürükler saçarak.

Kaşlarını çattı. “O da kim?”

“Bir bakayım,” dedim, gazeteyi elinden kaparak.

Page Six Dergisi’nde Ric’in, mahremiyetini korumak için gözlerine siyah bant çekilmiş köpekli adamı yumruklarken resmini görünce dehşete düştüm.

Bu arada hemen arkalarında çiçekli eteğim ve ucunda köpek olmayan tasmayla, apaçık görülebiliyordum. Şoka uğramış ve oldukça apral görünüyordum. Şey, en azından yüzümün şapkamdan görünen kadarı öyleydi. Böyle küçük lütuflar için Tanrı’ya şükürler olsun.

Tanrım. Eteğim ne kadar da büyüktü öyle. Köpekli adam popomla ilgili söylediklerinde haklı olabilirdi.

“Ah, bu Godric,” diye haykırdım. “Sandım ki...”

Olanların yaratacağı sonuçlar kafamdan aşağı kaynar su gibi dökülürken sesim kısıldı.

Godric. Canına yandığım.

“Hangi potansiyel Hollywood yıldızı, dün sabah Central Park’ta yıldızları saydı?” diye yüksek sesle okudu Jonathan. “*Menajeri, aynı zamanda piyasanın dişi kaplanı olarak bilinen Paige Drogan, fevri oyuncuyu savunmakta gecikmedi. Anladığımı kadarıyla bir hanımefendinin onuru söz konusuydu ve müşterim, eski usul İngiliz terbiyesini takınmış olmanın dolayı pişman değil, dedi.*” Jonathan başını kaldırdı. “Ric Spencer’dan bahsediyor, değil mi?”

“Hımmm, evet,” dedim huzursuzca.

“Vay canına. Neredeyse biz de *Page Six Dergisi*’ne çıkacağız! İngiliz boksör, uğruna dövüştüğü hanımefendinin ismini açıklamayı reddetti,” diye okumaya devam etti Jonathan.

“Ancak biz, talihsiz köpek sahibinin hanımefendiyi bu kadar gücendirecek ne söylediğini çok merak ettik.” Gözlerini gazeteden kaldırıp hana baktı. “Melissa, bu arkadaki sensin, değil mi? Dün giydiğin elbise bu.”

Derin bir nefes aldım. Yalan söylememin bir faydası yoktu. Sonuçta Jonathan’a nereye gideceğimi söylemiştim.

“Evet, benim,” dedim kabul ederek. “Bahsettiğim fotoğraf çekimi sırasında oldu.”

“Dün gece neden kavga hakkında bir şey söylemedin? Ve fotoğraflar hakkında? Ve adı geçen, piyasanın dişi kaplanı hakkında?”

Gerginlikten midem büzüşmeye başladı ve hiçbir sebep olmamasına rağmen kendimi suçlu hissettim.

“Tanrım, çünkü çok utanç vericiydi. Hem, çok güzel bir gece geçiriyorduk. Fotoğrafçıyı bir yanlış anlama olduğuna dair ikna ettiğimi sanmıştım ve...” Ellerimi iki yana açtım. “Ne diyebilirim ki? Hemen unutulur gider, sandım.”

Jonathan konuşmak için ağzını açtı sonra gene kapadı. “Benden sır saklama,” dedi.

“Sır değil ki bu!” diye karşı çıktım. “Sana dün Godric ile buluşacağımı söylemiştim...”

“Ertesi gün gazetelere çıkacağını söylememiştin ama.”

“Nereden bilecektim ki?” dedim. “Hiçbir fikrim yoktu. Ben olmasını istedim mi sanıyorsun? Ben... ben gerçekten çok utandım.”

“Utandın mı? Neden?” dedi Jonathan sakince.

“Çünkü Ric’e göz kulak olmam lazımdı ama adamı gazete ye kapak oldu!” dedim, hiç düşünmeden.

Gözlerini yüzüme dikti. “Yani sebep, arkadaşlarımla görüşmesi ve niçin başka bir erkeğin, senin onurunu koruduğunu merak etmeleri değil. Yakışıklı, Hollywood yıldızı bir erkek hem de.”

“Hayır!”

“Ah, tabii ya, unuttum. Aynı zamanda senin eski sevgilindi.”

Jonathan tüm bunları gayet olgun ve sakin bir ses tonuyla söyledi ama yüzünden şaka yapmadığı belli oluyordu.

“Of, aptal olma!” diye patladım. “Eski sevgilim falan değil o. Bir kere öpüştük o kadar. Hem de dolapta. İkimiz de daha okuldaydık. Uzun yıllar önceydi. Hem neden...” Sustum. Jonathan’a Godric ile eskiden sevgiliydik dememiştim hiç. Kahretsin.

Jonathan içini çekti. “Melissa, bana gerçeği söyle. Paige seni bu hıyarın sevgilisi gibi davranman için mi tuttu? Çünkü neden sevgili bulamadığını anlayabiliyorum.”

“Hayır!” dedim. “Jonathan, sana bir daha öyle bir şey yapmayacağıma dair yemin ettim. Bunların hepsi, kesinlikle, geçmişte kaldı. Paige’in istediği sadece Godric’e... Terbiye koçluğu yapabilecek biri.”

Mutfağa yoğun bir sessizlik hakim oldu.

“Hepsi bu,” diye ekledim yüksek sesle.

“Bak. sana yüklenmek istemiyorum.” Jonathan incinmiş ama sabırlı görünüyordu. “Ama bir süredir bunu söylemek istiyorum. Peruk takmıyor ve Ric’in kız arkadaşı gibi davranmıyor olabilirsin. Ama beni ilgilendirdiği kadarıyla, arada çok da fark yok. Seni biliyorum. Bu adamların hayatlarına

dahil oluyorsun. Ve... bilmiyorum. Senden yararlanmalarından korkuyorum.” Kızgınlıkla başımı kaldırdığımı görünce tereddütte kaldı.

“İstersen kıskanç de, kötü de, aşırı sahiplenici bir sevgilisin de,” diye devam etti hemen, “ama sadece benimle ilgilenmeni ve benim hayatıma dahil olmanı istiyorum. Blythe’a seyahat planları hakkında tavsiye verebilirsin veya kadınlara bebek partileri düzenlemeleri için seminerler düzenleyebilirsin. Hatta bana kalırsa burada böyle bir ajans açarsan çok başarılı olursun.” Ne kadar ciddi olduğunu görebilmem için duraksadı. “Aslında bu konu hakkında biraz düşünmelisin.”

Yutkundum. “Sahiden mi? Herkes gayet organize görünüyor. Ben...”

Jonathan bardağıma kahve doldurdu. “New York’ta yeterince organize olmak diye bir şey mümkün değil. Ve sen bu işi çok iyi beceriyorsun. Londra’ya ilk geldiğimde düzenlediğin bahçe partisi büyüleyiciydi. Bonnie herkese senin Londra’nın en revaçta görgü kuralları uzmanı olduğunu anlatmış bile. Senin otantik İngiliz usulü tavsiyelerin için, kadınlar kapına dizilir.”

“Şey...”

Masanın ucundan yüzüme baktı. “Ama bana bir iyilik yap ve umutsuz erkekleri bırak, olur mu?”

“Ama o öyle değil!” dedim. “Eğer Godric, yardıma ihtiyacı duyan, işe yaramaz, kaba bir kadın olsaydı yine böyle sorun edecek miydin?”

Jonathan bir süre bu konuda düşündü. “Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni ezmek konusunda, kadınlar da en az erkekler kadar becerikli.” Muzip bir bakış attı.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedim, mağrur bir ifadeyle. “Maç yaparken kale direkleriyle oynuyorsun resmen.”

“Öyle mi? Senin kale direklerin daha ne kadar açılabilir dersin?” Tek kaşım kaldırıp suratıma bakınca, mağrur ifademi koruyabilmek için başımı tabağıma eğmek zorunda kaldım.

Pekala. Burası onun eviydi. Onun ülkesindeydim. Arkadaşlar, onun arkadaşlarıydı. Yani üstünlük ondaydı. Hem Godric ile fotoğraflarım basılıp durursa, onun için ideal kız arkadaş imajım zedelenirdi.

Ama Londra’da ne yaptığım tamamen beni ilgilendirirdi.

“İyi,” dedim. “Paige ile konuşur ve ona Godric’i tekrar göremeyeceğimi bildiririm. Ama dürüst olayım Jonathan, Godric hakkında çok yanılıyorsun. Seks sembolü falan değil o. Küçükken çok fazla Kral Arthur efsanesi okumuş, umutsuz derecede utangaç bir salak ve kadınların...”

“İ-ih!” dedi Jonathan, beni durdurmak için parmağını kaldırarak. “Bana bunları anlatma. Bugün ofise gittiğimde, herkese kız arkadaşımın Ric Spencer ile takıldığını söylemek istiyorum.”

“Jonathan, kim olduğunu biliyorlarsa çok şaşıırım.”

“Artık bilecekler,” dedi, gazeteyi çantasına koyarken. “Hollywood’dan fevri bir oyuncu işte.”

“Daha çok, Fulham’dan koca kafalı bir ahmak.”

“Eh, dedikodular sende hayatım.”

Jonathan’ın artık işin ucunu bıraktığını düşünüp kendime yeni bir bardak kahve koyuyordum ki sonradan aklıma gelmiş gibi tekrar konuşmaya başladı. “Bu adam senin hakkında ne dedi de on yıl önce öptüğün morondan böyle dayak yedi?”

Başını yana eğdi. “İşteki kızlar bunu bilmek isteyecektir de ondan soruyorum.”

“Kilomla ilgili ithamlarda bulundu,” dedim sertçe. “Ayrıca Cesur Yürek’in de çığrından çıktığını ima etti.”

“Eh, o zaman başına gelenleri hak etmiş,” dedi Jonathan, gazeteyi katlayarak. “Pekala, benim kaçmam lazım. Başka Hollywood yıldızlarıyla kahve içecek olursan bana da haber ver, olur mu? Gazeteciler için düzgün bir hikayem olmalı.” Duraksadı. “Ben de yiğit emlakçı olarak tanınacağım.” Kaşlarını kaldırdı.

“Üstünde çalışırsız,” dedim.

Jonathan ancak, bugün Metropolitan Sanat Müzesi’ne gideceğime dair söz verdiğimi duyduktan sonra, işe gitmek üzere evden ayrıldı. Ben de kalıp kendimi üst düzey bir yaltaklanmaya hazırladım.

Hazırlık aşamalarım, Paige’den müşterisine kötü bir tanıtım yaptığım için dileyeceğim ömrün provalarını, elbise ütülemekten, saçlarımı sarmaktan ve kendime doğru düzgün bir çamaşır bulmaktan oluşuyordu. Kendimi mümkün mertebe takviye etmeliydim. Böyle kriz zamanlarında, iyi bir çift ayakkabı ve çamaşır giydiğimi bilmek, bana inanılmaz moral verirdi.

Cesur Yürek’le beraber Paige’in ofisinin olduğu Greenwich Village’a doğru giderken kendi kendime yanlış bir şey yapmadığımı söyleyip durdum. Ama tamamen dürüst olacaksam, durumu iyi idare edemediğim için oldukça kızgındım. İş yarım bırakmaktan nefret ederdim.

Özellikle de çok daha iyisini yapabileceğimi bildiğim zamanlarda. Kendimi tam olarak verseydim ya da işi profesyonel Honey Blennerhiesket kapasitemle ele alsaydım, çok farklı sonuçlanırdı.

Dean&DeLuca gurme dükkanının dışında durup sert gözlerle vitrindeki yansımama baktım. Uzunca, koyu renk saçlı, üst kısmı gövdeye sımsıkı oturan, belden itibaren genişleyen, 50'ler stili bir elbise içinde, çantasına sımsıkı yapışmış ve kaşlarını çatmış bir kadındı gördüğüm. Gayriihtiyarı elimi saçıma uzattım ve bir an için sarı peruğumun başımda olmasını diledim. Honey olduğum zaman, adımları daha sağlam atıyordum.

Melissa, dedim kendi kendime. *Melissa iken de bu konuyla başa çıkabilecek güçtesin.* Honey, ruh halimden öte bir şey değildi. O peruğun sihirli güçleri falan da yoktu. Üstelik Jonathan haklıydı. Belki de artık kale direklerimin yerleriyle oynamayı kesmenin zamanı gelmişti.

Boştaki elimle çatık kaşlarımı açtım ve Cesur Yürek'in, gurme mamaların kokusunu alan siyah burnunun peşinden seğırtmesine fırsat vermeden, Paige'in ofisine doğru tekrar yola düştüm.

Resepsiyonist Tiffany, şaşırtıcı bir şekilde, Cesur Yürek'i sevgi sözcükleri ve okşamarla içeri buyur etti. Ve ona bir kase de su ikram etti. Ben de siyah deri kanepeye oturup özümlü tekrar aklımdan geçirdim. Kendi kendime, fazla coşkulu davranmayacağıma ve gururumdan ödün vermeyeceğime dair söz verdim. Sonuçta, fotoğraf çekiminde tam olarak ne yapmam gerektiği belirtilmemişti.

“Melissa,” dedi Paige, birdenbire ortaya çıkarak.

“Merhaba Paige,” dedim kendimi toplayıp.

“İçeri gel.” Başıyla ofisini işaret etti. “Çok zamanını almayacağım Paige,” diye söze başladım içeri girip oturunca. “Dünkü fiyasko için özür dilemeye geldim. Tamamen benim suçumdu. Şey, Jonathan’ın köpeğinin suçuydu. Daha sıkı kontrol etmeliydim, biliyorum ama öyle olsaydı bile Ric...”

“Melissa,” dedi Paige, iki işaret parmağını görünmez bir ip oyunu oynarmış gibi iki yana oynatarak. Sonra parmaklarıyla beni işaret etti. “Dur bir dakika.”

“Özür dilerim,” dedim. Paige’in, beklediğim gibi öfkeden kudurmuş olmaması beni afallatmıştı.

“Asıl ben özür dilemeliyim,” diye söze başladı. “Aslına bakarsan gelme sebebinin de bu olduğunu sanmıştım. Seni temin ederim New York böyle bir yer değil, kesinlikle. Kim bilir hakkımızda neler düşünmüşsündür? Şehirdeki daha ilk haftanda kavgaya karıştın. Aman Tanrım!” dedi kahkaha atarak. “Yani olabilecek en kötü şey değil mi bu? Umarım eve gönderdiğin kartpostallara yazmamışsındır olanları. *Merhaba anne, bugün az kalsın Central Park’ta dayak yiyordum. Ama şu işe bak, bir film yıldızı beni kurtardı!* Aslında düşündüm de belki de yazmalısın.”

“Eee, doğrusunu istersen hayır,” dedim. Ric’in kötü tanıtımına alet oldum diye utançtan kahrolurken, asıl kızması gerekenin kendim olduğunu düşünmemiştim bile. Yine de bir şekilde benim hatamdı...

Paige tekrar yakın arkadaş olmuşuz gibi, sandalyesinde öne doğru kaykıldı. “Ric zorlu bir müşteri,” dedi. “Sence de öyle

değil mi? Ama, biliyorsun ki adam bir dahi ve böyle adamların üstüne çok gitmemek gerek. Bununla birlikte bir problemimiz olduğunu görebiliyorum ve sana İngiliz bir dost olarak soruyorum: Ne yapabiliriz? Ric'e yardım etmenin yolu nedir?"

"Könü bir izlenim bıraktığının farkındayım," dedim. "Ama görüldüğü kadar kaba biri değil... Yani, bence o daha çok, utangaç biri. Sosyal açıdan özgüven eksikliği yaşıyor."

"Yontulmamış bir elmas gibi mi yani?" Paige benim fikrimi almak için çok hevesli görünüyordu. Gururlanmadan edemedim.

"Evet! Mesela kız arkadaşı var mı?"

Tereddütte kaldı. "Yakın bir geçmişte, İngiltere'de bir kız arkadaşı varmış sanırım. Özel hayatını konuşmaya karşı. Kendi işime bakacakmışım, öyle diyor." Boş bir kahkaha attı. "Ric işte! Hep böyle ketum."

"Peki madem." Temize çıkmanın rahatlığıyla sandalyeme çöktüm. "Belki de birini bulmasına yardımcı olmalısın. Tüm bu yapmacık pozları kafasından atar o zaman. Hiçbir düzgün kadın, gördüğü her kişiyi aşağılayan bir erkekle görünmek istemez."

Paige bir an düşünür gibi göründü.

"Kendim yapmayı teklif etmiyorum yalnız!" diye ekledim, hiç düşünmeden. "O işleri bıraktım!"

Gözleri bir anda kocaman açıldı ve sandalyesinde geriye yaslandı.

Eyvah. Söylenilecek en aptalca şeyi söylemiştim. Paige'in, gizli ajans geçmişimi bilmediğimi göz önüne alırsa, duydukları ona çok tuhaf gelmiş olmalıydı.

"İı, parkta yaşanan arbede için nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum," dedim aceleyle. "Ama, ıı..."

Paige bir şey demeden yüzüme bakmaya devam etti. Suratında bir gülümseme vardı. Sanki ne diyeceğini düşünüyordu gibiydi.

Duraksadım. Çok rahatsız edici bir durumdu.

"Melissa, parkta yaşananlar, ideal bir tanıtım olmadı tabii. Yani artık morarmış bir göz ve yaygaracı bir ünle, Ric'i yakışıklı bir İngiliz beyefendisi olarak satamam, değil mi?"

Yüzünde şahane bir gülümseme vardı ve çok da sıcaktı. Sanki işin komik tarafına bakmaktan kendini alamıyormuş gibiydi. Ben de rahatlayarak ona gülümsedim.

"Ama bu sabah, iki yönetmenden telefon aldım. Şimdiye kadar ikisi de Ric'e hiç ilgi göstermemişlerdi. Eee, o zaman bu olumsuz hadiseyi olumluya dönüştürelim biz de! Ne dersin?"

Paige'in gözlerimin önünde takındığı bu pragmatik tutum karşısında büyülenmiştim.

"Bence Ric'ten, uçlarda bir Bay Knightley çıkarabiliriz." dedi manalı manalı.

"Efendim?"

"Evet! Tehlikeli! Şu şairler gibi. Gerçek bir oyuncu: Tavizsiz, tutkulu, ateşli..."

"Paige, bu kulağa harika geliyor. Bol şans dilerim."

"Melissa, sana ihtiyacım var." Ciddi gözlerle suratıma baktı. "Bana yardım etmelisin."

"Hayır, hayır," dedim. Ama beni çoktan oltava takıp sardığını hissedebiliyordum.

“Böyle heyecanlı bir işin içine girmek hoşuna gitmez miydi? Kariyerinin... elzem bir noktasında olan bir arkadaş yardım etmek istemez misin? Dinle, tatildesin falan biliyorum ama seninki gibi yeteneklerle karşılaşp da kullanmadığım takdirde, nasıl bir menajer olurum? Sen demiyor muydun, erkeklerin kendilerini nasıl ifade etmeleri gerektiğinden iyi anlarım diye. Finansal açıdan da çabalarına değeceğini garanti edebilirim. Sadece ben olamadığım zamanlarda yanında ol, demin konuştuğumuz gibi bir izlenim bırakmasını sağla.”

Jonathan duyunca köpürecekti.

“Jonathan bunu duyarsa köpürür,” dedim, dümdüz bir sesle.

“Jonathan bir işadamı,” diye yanıtladı. “Hadi ama! Sırf küçük bir tatil yapacaksın diye böyle bir fırsatı kaçırmama razı gelmez. Hem herkese tam bir yıldız olduğunu anlatıp duruyor.”

“Öyle mi dersin?” dedim kararsızca. Bu insanların, Jonathan’ı benden uzun süredir tanıdıkları fikrine hala alışmamıştım. Hem Jonathan gün içinde evde o kadar az kalıyordu ki Godric ile tüm *Ring Cycle** operasının provalarını bile yapsam ruhu duymazdı.

“Elbette!” dedi parmağını sallayarak. “Kendi işlerini gören kadınlara bayılır o. Bağımsız kadınlara, anlarsın ya. Sağlıklı bir ilişkinin sırrı burada yatar. Ama bir saniye ciddi olalım Melissa. Ne var biliyor musun? Bence o partide karşılaşmamız, tamamen kaderin bir oyunuydu. Ric’in sana şu anda ih-

* Wagner’in dört destansı operasından oluşan bir seri. Ç.N.

tiyacı var. Benim sana ihtiyaım var. Hem senin için de bir Şeylerin başlangıcı olabilir bu.”

Aman Tanrım. Belki de Ric’e, beni o korkunç kavgadan kurtardığı için bir teşekkür borçluydum. Ayrıca onu birkaç tane yararlı sosyal ipucuyla silahlandırmak konusunda, milliyetçi bir sorumluluk hissine kapılmıştım.

“Pekala,” dedim, düz bir sesle. “Ama onunla bir kez daha fotoğrafımız çekilemez. Jonathan’ın mahremiyetinin, Godric’in şöhretinden çok daha nde geldiğini anlamalısn.” İyice aklına kazınması için durdum ve bakışımın hafifletilmiş bir versiyonumu takınıp devam ettim. “ok daha nde.”

“Kesinlikle anlıyorum,” dedi ve yüzünde, Allegra’yı hatırlatan, rahatsız edici bir gülümseme belirdi.

on dört

Günler ilerledikçe, Gabi ve Allegra'dan daha çok taleple karşılaşmaya başladım. İkisi de ya bir diğeri hakkında mızızlık ediyor ya da cevabı çok bariz sorular soruyorlardı. "Ağda randevusu kabul edilebilir bir düğün hediyesi midir?" "Üvey kuzenler evlenebilirler mi?" "Bozukluk kutusunu kim doldurur?" Ve bunun gibi saçma sorular. Jonathan'a, ofisle arama mesafe koyduğum ve onunla tatilimin öncelikli sırada olduğuna dair defalarca ettiğim yeminlere rağmen, geride bıraktığım dramadan uzaklaşmaktaki kararlılığımı koruyamıyordum.

Hatta bir sabah dört buçukta yataktan sıvışıp İngiltere saati ile dokuz buçukta ofiste olup olmadıklarını kontrol etmek için telefona sarıldım.

Değillerdi.

Bana göre saat beş, onlara göre onken de değillerdi. İkisi de. Ama sonrasını kontrol edemedim çünkü Jonathan çoğunlukla sabahları saat altıda kalkıyordu ve beni mutfak masasında oturmuş, telefonunun üstünde horlarken bulmasını istemiyordum.

Jonathan'a, sıradan gömleklerin omuzlarını maymun omzu gibi gösterdiğini iddia eden Ollie Ross isimli müşterim için *Banana Republic*'te bir alışveriş çılgınlığına kapıldığımdan ve müşterilerime dağıtmak üzere ağır hijyen ürünlerinden oluşan koca bir kutuyu ofisime kargo ile yolladığımdan da bahsetmedim.

Bonnie'ye, babam için biraraya getirdiğim uluslararası görgü kuralları listesinden bahsetmiştim. Bunu duyunca beni profesyonel iş hayatında olan arkadaşlarından bazılarıyla yemeğe çıkarmak istedi. Böylece, detayları ilk ağızdan öğrenebilecektim.

"Sen de bize nasıl doğru düzgün salatalıklı sandviç yapabileceğimizi öğretirsin!" demişti neşeyle. "Diana, babanın Buckingham Sarayı'nda katıldığı bahçe partisini çok merak ediyormuş. Son gördüğümüzde Jonathan bahsetmişti bize."

Umarım Jonathan, aynı partide servis masalarından birine tırmanmaya çalışan Corgi cinsi bir köpeği hafifçe dürtmeye çalışan babamın tüm masayı devirdiğini sonra da suçlu Emery'ye attığı kısmı anlatmamıştı.

"Bence sandviçler aşağı yukarı birbirlerinin aynısı," diye mırıldanmıştım belirsizce ve restoranın adresini not etmiştim.

New York'ta hava serinleyeceğı benzemiyordu ama ben nihayet havanın olmasa bile coğrafyanın icabından gelmeye başlamıştım. Hala nereye ne kadar sürede gideceğimi kestiremiyordum gerçi ve taksi Yukarı Doğı Yakası'na doğru trafikte ilerlerken, yemeğı geç kalacağım için panik olmaya başlamıştım. Üstelik bu yemeğı katılanlara, olağanüstü terbiyeli bir insan olduğuma dair temin edilmişlerdi.

Dakikaların hızla ilerlemesini izlerken, kollarımın altından akan terleri hissettim. Bu arada eteğim de kırıışmıştı.

“Trafik işte,” diye seslendi taksi şoförü, bana doğru. “Londra’da da böyle kötü mü?”

“Neredeyse,” dedim. Kendimi toplamak için pencereden dışarı, mağazalara baktım. Restoran, Lexington Bulvarı’ndaydı. Metro haritasından hatırladığım kadarıyla hemen yakınlarında bir durak vardı. Metroya binsem kesin daha çabuk giderdim.

“Burada inebilir miyim?” diye sordum, çantamın içinde cüzdanımı arayarak.

O güzel klimalı taksiden çıkınca, dışarıda sıcak ve rutubetli bir hava ile karşılaştım. Doğru olduğunu umduğum yöne doğru çabucak yürümeye başladım. Birkaç blok yürüdükten sonra anladım ki yanlış yöndeymişim. Fakat omuzlarımı dikleştirdim, sızlayan ayaklarımın yakarıışlarına kulaklarımı tıkladım ve tekrar yürüdüm. Bu sefer biraz daha hızlı.

Nihayet bir metro durağı işareti gördüm ve içimden şükrederek, merdivenlerden serin istasyona doğru indim.

Dahi olduğumu hiçbir zaman iddia etmemişimdir ama New York metro haritasında, beynimi iyice yavaşlatan bir şey vardı. Sayılar, renkler, yok efendim ekspresler, yok efendim transitler... Hepsi düz bir çizgi halinde olmasına rağmen, nasıl olup da Londra metrosundan daha karmaşık olabiliyordu ki?

Aklım tamamen karışmış bir halde haritaya bakakaldım. Sonra sevimli bir Fransız çift, halime acıyıp trenimi buldular ve beni bindirdiler.

Görünen o ki ya benim Fransızcam düşündüğümde daha kötüydü ya da bana yardım eden çiftin, nereye gittiklerine dair, benim kadar bile fikirleri yoktu. Çünkü yarım saat sonra bambaşka bir yere gelmiştim. Üstelik, karşımda oturan sakallı adam, kulak çubuklarıyla kulaklarını temizliyor ve gizlice, elindeki alışveriş poşetine fısıldıyordu.

Kısa keseyim. Çılgına dönmüş bir şekilde Karen'ı aradım. Karen beni sakinleştirdikten sonra tüm yolu bütün duraklarıyla tek tek tarif etti ve nihayet yirmi dakika geç de olsa restorana varabildim.

Şöyle, bir mağaza vitrininde kendime bakayım, bile demedim. Zira ne kadar sevimsiz göründüğümü tahmin edebiliyordum. Saçım alnıma yapışmış, ayaklarım ızdırap içindeydi ve keten elbisem, Çin lambasına dönmüştü.

Yine de, diye düşündüm restoranın kapısını iterek açarken, şuraya sessizce girebilirsem, tuvalette kendime birkaç acil durum müdahalesi yapar ve gecikmem için komik ama akla yatkın bir de bahane bulup fazla yaygara çıkarmadan partiye dahil olurum.

Elbisemin eteğini elimle düzelttim, saçlarımı gözümün önünden çektim ve güneş gözlüğümü başıma yerleştirdim. Sonra da şef garsona yanaşım.

“Merhaba,” dedim. Bu arada kendimi küçük düşürme pahasına, elimi yüzüme sallayarak yelpazeleniyordum. “Burası ne güzel, serinmiş!”

Şef garson burun kıvrarak bana baktı.

“Bayan Hegel adına rezervasyonumuz olacaktı,” dedim çabucak. “Bonnie Hegel.”

Flindeki rezervasyon defterine baktıktan sonra başını kaldırdı. "Bayan Hegel geldiler. Mesajınız varsa iletelim."

Durakladım. Beni Bonnie'nin kahyası falan mı sanmıştı? "Beni masaya götürürsünüz diye umuyordum!" dedim, galip geldiğimi belli eden bir sırıtışla. "Öğle yemeğinde beraber olacaktık."

Şef garson bana inanmaz bakışlarla baktıktan sonra öyle kuvvetli bir nefes verdi ki burnunun en içine kadar görebildim.

"Bayan Hegel'e bir mesaj iletsem önceden, teyit..." Sesi gittikçe kısılırken, etek ucuma gözlerini dikti. Ben de bakınca, etek ucumun söküldüğünü fark ettim.

Roger Trumpet gibi adamlarla takılmaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da insanları kıyafetlerine göre yargılamamak gerektiğidir. Roger, kedisinin yattığı yastık gibi kokabilir mesela ama ailesi, Herefordshire'ın yarısına ve Wight Adası'nın da kayda değer bir kısmına sahip.

Karşımdaki garson bilmiyordu belki ama tebdili kıyafet gezen bir İngiliz aktris olabilirdim. Hem ben bir müşteriydim. Ve tüm müşteriler, nazik davranılmayı hak ederdi.

Sırtımı dikleştirdim ve birden elbisem daha iyi görünmeye başladı.

"Umarım Bonnie geç kalmış olmamı umursamayacaktır," dedim güvenle. "Ancak şoförümün beni yetiştiremeyeceği belli olunca biraz yürüyüp bu güzel Manhattan mimarisinin tadını çıkarayım dedim. Fakat gördüğünüz üzere," derken, sesim artık iyice yükselmiş ve buz gibi çıkıyordu, "diğerlerine katılmadan önce tazelenmem gerekli. O yüzden beni bayan-

ların makyaj odasına yönlendirirseniz müteşekkir kalırım.”
Sonra da adama, *kendilerinde o kadar büyük beden bulunmadığını* iddia eden burnu büyük satış asistanları için sakladığım, özel Honey bakışlarından birini attım.

Gözlerini iki kere kırpıp ve bakışlarını yüzümden ayırmadan, beni alt kata götürmesi için altındaki garsonlardan birini çağırdı.

“Çok teşekkür ederim,” dedim memnuniyetle ve tuvaletlere doğru yürüdüm.

Kadınlar tuvaleti de restoranın kalanı gibi soğuk ve zarifti. Kabinlerden birine kendimi atınca hemen çantamdaki dikiş setini çıkardım ve eteğimin ucunu iğne iplikle dikiverdim. İpliği koparmak için ağızımla dişlemişken saçlarımı nasıl olup da düzelterceğimi düşünüyordum. Tam o sırada kapı açıldı ve içeri topuk sesleri geldi.

Kendi ayakkabılarımı çıkardım ve içlerine parfüm sıktım. Sonra saatimi kontrol ettim. Tam yirmi üç dakika gecikmiştim.

Herhalde dışarıdaki kadın, kapımın içeriden kilitli olduğunu görmemiş olacak ki kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Harekete geç Sally. Hareket geç Sally.” Sonra durdu. Derin bir hıçkırık sesi duyunca çok utandım.

Kadın beni görmeden çıkabilsin diye biraz süre tanıdım.

Yirmi dört dakika. Ah Tanrım, daha fazla geç kalamazdım. Kalmamalıydım!

Dışarı çıkmak üzere olduğumu anlasın diye sifonu çektim, bekledim ve sonra kapıyı iterek açtım.

Kadın aynadan beni görünce hemen burnunu pudralamaya başladı. Ama ağladığı belliydi. Lavabonun yanında bir telefon vardı ve çalmıyordu. O hissi biliyordum..

Ellerimi yıkarken aynadan kadına baktım.

Benim yaşlarımdaydı ama sadece çok zengin, genç kadınların sahip olduğu o kusursuz orta yaşlı tarzına sahipti: Siyah küt kesimli saçlar, üç sıralı inci kolye ve şimdi biraz bozulmuş olan, normalde hiç yokmuş gibi görünen, sade bir makyaj. Yüzüme çekidüzen verirken kadına cesaretlendirici bir şekilde gülümsedim. “Eğer Londra bu kadar sıcak olsaydı, muhtemelen tüm şehri kapatıp gitmemiz gerekirdi!” dedim, oluşan tuhaf sessizliği bozmak için.

Koca kahverengi gözlerini bana çevirdi. “Londra’dan mı geliyorsunuz?”

Başım la onayladım.

“Size bir şey sorabilir miyim?” O mükemmel pembe dudaklarını küçük beyaz dişleriyle ısırdı.

“Tabii, lütfen!” dedim, saatime bakmamaya çalışarak.

“İngiliz bir kadını kendi tarafınıza çekmenin en iyi yolu nedir sizce? Yani, iyi bir insan olduğumu bilmesini nasıl sağlarım?”

Sesinde belli belirsiz bir titreme oldu. Lavabonun kenarına tutundu. “Aynı zamanda kızımın da gerçekten iyi bir insan olduğunu bilmesini nasıl sağlarım?”

“Ah, şey, bu sorunun cevabını bilseydim bu kadar sık işten atılmazdım.” dedim. Sonra kadının çaresizlik hissiyle boyun damarlarının kabardığını görünce ekledim: “Sanırım asıl olay, çok zorlamamakta.”

Kadın, saçmalıyormuşum gibi gözlerini suratıma dikti. “St. Perpetua’dan bahsediyorum... Manhattan’daki çok prestijli bir okul. Zorlamayı falan aşmış durumdayım. Okulun baş müdürü bir İngiliz ve kendisini memnun etmek imkansız. Bağış yaptık, nüfuzlu arkadaşlarımızdan lehimize mektuplar yazmalarını istedik, üniformalarını yeniden tasarlaması için Tom Ford’u ayarlayacağım diye elimden gelen her şeyi yaptım ve kadın yine de hayır dedi. İnanabiliyor musunuz buna? Tom Ford’u reddetti. Kızların şu anda giydikleri çuvaları tercih etmiş!”

“Şey, evet. Gösterişsiz etekler, geleneksel İngiliz eğitiminin ayrılmaz bir parçası,” dedim.

Yüzü aydınlandı. “Belki onu tanıyorsunuzdur. Adı Bridget Collins. Eton’da bir kız okulunun başındaydı.” İçini çekti. “Ben de Park Bulvarı’nı züppe sanıyordum.”

“Eton’da bir kız okulu olduğunu duymadım hiç,” dedim, kesin bir ifadeyle. “En azından son baktığımda öyle değildi.”

“Ya? Belki de ben yanlış anlamışımdır,” dedi, şüphe içinde kalarak. “Gerçi çocukların hepsi sevimli İngiliz aksanlarıyla mezun oldular. Belki de Julia’yı eskrimle beraber kürekçilik dersine de yollamalıydım. Kızı alıştırmak için, kablolu yayından *Dr. Who*’yu izlemeye bile başladık.”

“Eğer bu kadını sahiden etkilemek istiyorsanız, derhal çabalamayı bırakın.” Sesimin mürebbiye gibi çıkmasını istemiştim ama öyle çıkıverdi. Kadının bahsettiği baş müdür, aynı benim mezun olduğum okuldaki baş cadiya benziyordu. Bizim cadı zorla reverans yaptırtırdı bize. “Mutlaka Julia’yı götürmeli ve bu Bayan Collins’e kızınızın, geleceği parlak.

harika bir çocuk olduğunu söylemelisiniz. Ve daha fazla uzatmayın. Eğer tam bir İngiliz gibi davranmak istiyorsanız, kızınızın harikalığından bahsetmeyi reddedebilirsiniz bile.”

“Sahiden mi?”

“Evet,” dedim, iyice gaza gelerek. “Müdireye, St. Perpertia hakkında oldukça iyi şeyler duyduğunuzu, dolayısıyla kızınız için kontenjan olduğunu umduğunuzu söyleyin. Ama bir yandan da İngiltere’deki bazı hazırlık okullarıyla görüştüğünüzü de ekleyin ki bağlantılarınız olduğunu bilsin. Ama hangi okullar olduğunu söylemeyin. Alçakgönüllü takılın. İsim belirtmeyin ki endişelensin...” Manidar bir edayla tek kaşımı kaldırdım. “Çok gerekirse, şu Eton meselesini yüzüne vurabilirsiniz.”

“Tamam,” dedi kadın, neşesine kavuşmuş bir halde. “Anladım...”

Saatime baktım ve özür diler bir edayla kaşlarımı çattım. “Daha fazla yardımcı olmak isterdim ama yemek için çok geçtim. Üzgünüm.”

“Ah, ben de geciktim,” dedi. İkimiz de çabucak rujlarımızı tazeledik. “Okula gidip ev yapımı kuşburnu reçeli bırakacağım. Hiç zahmet etmesem daha iyi sanırım, ne dersiniz?”

“Okulun çıkardığı yemekler organik mi diye sormayın sakın,” dedim, son bir tavsiye olarak. “Çocukların okulda berbat şeyler yemeleri gerektiğini, böylece ev yemeklerinin kıymetini anlayacaklarını söyleyin. Yani bu dediğinize inanmanız gerekmiyor tabii,” dedim. Kadının ağzı açık kaldı. “Ama müdire kesin şoka girecektir. İngiltere’de çok acayip bir yerlere gittiğinizi sanacaktır.”

"Sayenizde kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye yanıtladı. "Bugün arkadaşlarımla yiyeceğim yemekten çok çekiniyordum. Tüm arkadaşlarımla çocukları okula kabul edildi. Şimdi hepsi Julia'yı soracaklar. İyi niyetliler, biliyorum ama..." Yüzü limon yalamışa döndü.

"Sormayın," dedim, anlayışla karşılayarak. "Bazen kadınlar iyi davranmaya çalışırken kendinizi çok daha kötü hissetmenize sebep olabiliyorlar. Tanrım, bu saat doğru mu? Erkek arkadaşımın bazı arkadaşları ile buluşacağım. Bazılarıyla ilk kez tanışacağız ve ben metroda kaybolup geç kaldım. Muhtemelen beni şimdiden gözden çıkarmışlardır."

Gözleri kocaman açıldı. "Bonnie ile mi buluşacaktın yoksa? Sen Melissa mısın?"

Başımı sallayınca kadın elini uzattı.

"Sally Chandler."

"Melissa Romney-Jones."

Elimi aşırı coşkulu bir şekilde sıktı sonra bir an sarsılmış göründü.

"Merak etmeyin," dedim, Sally'nin konuşmasına fırsat vermeden. "Tek kelime etmeyeceğim. Yanımda otursanız, şu baş müdireye fısıldayabileceğiniz birkaç önemli kişinin ismini bile verebilirim isterseniz." Duraksadım. Aynadan bakışını yakaladım. "Tabii siz de demin ne kadar korkunç göründüğümü kimseye söylemezseniz..."

"Tabii ki söylemem!" Sally bir an düşündükten sonra ekledi. "İkimizin de buraya erken geldiğini sonra benim sizi okula sürüklediğimi sonra da konuşmaya daldığımızı ve geciktiğimizi söylememe ne dersin?"

“Parlak bir fikir, derim,” dedim gülümseyerek ve beraberce üst kata çıktık.

Sally bahanelerimizi öyle bir cazibeyle sıraladı ki neredeyse ben bile inanacaktım. Öğle yemeğimiz de nihayetinde çok keyifli bir deneyim oldu. Gerçi dört adet iyi niyetli sorgucu tarafından birazcık sorguya çekilmiş gibiydim. Neredeyse her konudan konuştuk. Nerede büyüdüğümü, Victoria Beckham’ın olayının ne olduğunu, Prens William’ın da babası gibi kel kalıp kalmayacağını, *East Enders* dizisi dışında kimsenin o kafiyeli argoyu kullanıp kullanmadığı vesaire. Konuşma, tehlikeli bir biçimde Amerika’daki okullara kaymaya başlayınca Sally’nin gerilen sinirlerini, masadakilerin iş hayatında görgü kuralları üzerine fikirlerini sormak suretiyle yatıştırdım. Verdikleri ipuçları ve tavsiyeleri not ettiğim kağıtlar, ertesi gün mutfak masasında otururken hala önümde yayılıydı. “Sence bunlar angarya değil mi?” diye sordu Jonathan, iş hediyeleri ile ilgili notlarıma bakarak. “Babanın gerçekten de yeni boşanmış bir Özbek’i nasıl selamlayacağını öğrenmesi şart mı?”

“Elbette şart,” diye yanıtladım, kağıdı elinden kaparak. “Dalga geçme her şeyle.”

Angarya ne demek, bilmiyordum. Herhalde Jonathan’ın ofiste kullandığı teknik terimlerden biriydi ve ben New York’ta, olduğumdan daha az profesyonel görünmek istemiyordum. Hem bunlar uğraşmak, beni meşgul ediyordu. Babama e-postayla bir sürü bilgi göndermiştim bile, ancak şimdiye kadar bana yanıt için dönmemişti. Olimpiyat komi-

tesindekilerle görüşebilmek için fatura yollamamı istemişti, o kadar.

“Bonnie çok yardımcı oldu,” dedim. “Mesela işçi bayramından sonra beyaz giyilmediğinden haberim yoktu.”

Jonathan başını yana eğdi. “Eminim Bonnie de senden, kaba garsonlarla nasıl başa çıkılacağı hakkında çok şey öğrenmiştir. Küçük Hanımefendi Ajansı’nın New York şubesi hakkındaki fikirlerini onunla konuşmalısın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Senin fikirlerini demek istedin herhalde.”

Omuzlarını silkti. “İkimizin fikirleri olsun o zaman. Eminim düğünlerini planlaman için sağ kollarını feda edecek bir sürü gelin adayı tanıyordur.”

“Eh, madem konuya değindin,” dedim. Alengirli düğün konularını geçiştirmek istedim. “Bonnie’nin arkadaşlarından birine yardımcı oldum. Kadıncağızın başı korkunç bir İngiliz okul müdürresi ile dertteydi. Kızını o müdirenin okuluna sokmaya çalışıyormuş. Tavsiyem işe yaradı mı diye bildirmek için arayacak beni.”

O kadar heyecanlandı ki neredeyse parmaklarını şıklatıp beni işaret edecekti gene. “Gördün mü bak? Yapabileceğin bir şey daha. Çocuklar için görgü kuralları koçluğu. Yukarı Doğu Yakası’nın anneleri, senin yatılı okul bilgilerinden faydalanmak için can atacaklardır.”

Yüzüm azıcık soldu. Benim yaptığım çocuğun hakkından gelmek değildi ki. Müdirenin hakkından gelmekti. Çocuklarla durumum, umutsuz vakaydı. Özellikle de çalışkan ve azimli olanlarla. “Hayır, aslına bakarsan yaptığım daha çok, kadının

korkutucu bir müdirenin hakkında gelmesi için yardım etmek,” dedim. “Yani, çocukları New York okullarına sokmakla ilgili hiçbir fikrim yok.”

Jonathan bana öyle bir keyifle bakıyordu ki sustum.

“Bir düşün,” dedi, sessizliğimi onunla aynı fikirde olduğuma yorarak. “Olur mu?”

“Peki,” dedim ve kendime bir bardak kahve doldurdum.

Geldiğimden beri Jonathan’ın işleri daha da yoğunlaştığından, babamın notlarını toparlamak için bolca zamanım oldu. Bir keresinde, Beşinci Cadde’yi burnu açık ayakkabılarımla ve elimde ağır bir piknik sepetiyle arşınlayıp önceden planladığımız öğle yemeği için ofise gittiğimde, Lori yanakları kızarak Jonathan’ın bir *müşteri* ile çıkmak zorunda kaldığını söylemişti. Jonathan o günden beri öğle yemeği için söz vermeyi kesmişti. O gün getirdiğim leziz piknik yemeklerini şık yönetim kurulu odasında Lori ile beraberce yemiş, bir yandan da zehirli eski sevgilileri hayatımızdan def etmenin yollarını tartışmıştık. Lori konuşurken, Jonathan’ı bizzat görmek isteyen müşterinin Cindy olduğunu ağzından kaçırmıştı.

Kadıncağız sonradan, içine düştüğü profesyonel karmaşadan dolayı öyle altüst oldu ki yüzünün kızarmasını geçirmek için bana metro haritasını açıklamasını istedim.

Lori’ye pek bir şey söylememiş olsam da kendimce şüphelerim vardı zaten. Jonathan, dairenin satışından bahsetmiyordu. Nasıl gittiğine dair her türlü sorumu, *Bu eve problem taşımayalım*, tarzı laflarla geçiştiriyordu. Fakat bir gece, dışarıda telefonla konuşmasına kulak misafiri oldum. Kendinden

hiç beklenmedik bir şekilde bağılıyor, merdivenlerin demir tırabzanlarını tekmiliyordu. Jonathan'ın emlak piyasasındaki uzmanlığı, sıkışık programından belliydi. Daire de şahaneydi. Bu durumda tek pürüz, Cindy olmalıydı.

İki gün sonra Jonathan yatağa kahvaltı hazırlayıp getirdi ve büyük haberleri olduğunu müjdeledi.

“Umarım bugün için planın yoktur. Çünkü öğleden sonra izin aldım,” dedi ve bir takdir ifadesi bekleyerek kaşlarını kaldırdı.

“Zannederim planım yoktu. Öğlen izin alamayacaksan, işlerin başında olmanın ne anlamı var?” Gizlice yatağa girmeye çalışan Cesur Yürek’e kızgın bir bakış atınca, köşedeki sepetine geri döndü. “Planın nedir?”

“Sürpriz!” dedi Jonathan, gözlerinin içi gülererek. “Benimle bir buçukta Metropolitan Sanat Müzesi’nin dışında buluş.”

“Mer’e mi gidiyoruz?”

“Hayır! Daha iyisine.”

“Özel bir kıyafet giymem gerekir mi?”

“Hayır.” Sade ve sert kahvesini bitirip göz kırptı. “Sadece en güzel elbiseni giysen yeter...” Başka bir şey söyleyecekken, fikrini değiştirmiş gibi göründü. “En güzel yazlık elbiseni,” dedi.

“Eh, herhalde yazlık elbise giyeceğim,” dedim, kafam karışarak. Bazen benim zavallı uzun dalga çalışan beynimin algılayamadığı, tamamen kinayeye dayalı bir kısa dalga bandı varmış gibi hissediyordum. “Başka ne giyebilirim ki zaten?”

Jonathan hınzır bir bakış attı ve evrak çantasına bir deste kağıt sokuşturdu. “Sadece elbise değil... Ah, boşver.” Başıma bir öpücük kondurdu. “Başını belaya sokma sakın. Öğlen görüşürüz.”

Telefonum çaldığımda, yüzüme otuz faktörlü güneş kremimi sürmüş, Cesur Yürek’i yürüyüşe çıkarmaya hazırlanıyordum.

“Merhaba Melissa. Ben Sally.”

“Ah, merhaba!” dedim, kapıyı kapatıp ilk bulduğum sandalyeye çökerek. Cesur Yürek’in öfkeli bakışlarını görmezden geldim. “Okulda işler nasıl gitti?”

“İıı, aslına bakarsan henüz görüşmedik.”

“Öyle mi? Bu haftaydı sanıyordum.”

“Evet.” Duraksadı. “Hatta bu sabah.” Yine duraksadı. “Benimle gelebilir misin diye soracaktım.”

“Seninle mi geleyim?”

“Şey, evet. Pat diye söylediğim için çok üzgünüm. Ama senin dediğin hiçbir şeyi gidip kadına söyleyemezmişim gibi geldi. Sonra düşündüm ki eğer sen de benimle gelirsen...”

İçimi çektim. “Sally, benim gelmem, işleri olduğundan kötü hale sokar. Hiç takmıyormuş gibi görünmen lazım. Tabii...” Aklıma bir fikir gelmişti. “Tabii, yanında bir başkası gibi gelirim o başka.”

“Yapar mısın?” dedi hevesle.

Cesur Yürek’e baktım. Kızgın bakışlarla karşılık verdi.

“Bu tip işleri bir başkası gibi halletmek, her zaman daha kolay olmuştur,” dedim umursamazca.

“İyi görünüyor muyum?” diye sordu Sally, randevu saatimizi beklerken, belki onuncu kere.

“Gayet iyi görünüyorsun,” dedim. Gerçekten de öyleydi. Harika bir bluz hırka takımı ve onlarla uyumlu bir etek giymiş, başına da saç bandı takmıştı. Üstündeki her şey çok kaliteli ve pahalı duruyordu.

Ben ise *Marks&Spencer*’dan bir yazlık elbise, üstüne de hırka giymiştim. Ayaklarıma da uçakta ayaklarım şişerse diye getirdiğim babetleri geçirmiştim. Terziden çıkmış gibi değil de aynen Fulham Caddesi’nden gelmiş gibiydim. Bir kez olsun, tam bir İngiliz gibi ve bakımsız görünmem işime yarayacaktı.

“Unutma,” dedim kısık sesle. “Ben Julia’nın mürebbiyesiyim. Manhattan’daki ilk işim bu. O yüzden de ismimi duymamış olması mümkün diyeceğiz. Daha önceden iki tane ünlü çocuğuna mürebbiyelik yapmıştım. Ama sen kim olduklarını bilmiyorsun.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Sally. “Başkalarına anlatmak için yanıp tutuşurdum kesin.”

Haşın bir bakış attım. “Çünkü kontratımın bir parçası, isim vermemek. Beni bulduğun için çok şanslı olduğunu unutma.”

Sally irkildi, sonra kıkırdamaya başladı. “Tamam, unutmam.”

“Bayan Chandler,” diye sertçe seslendi bir kadın. Nostalji duygusuyla hemen başımı kaldırdım.

“Merhaba Bayan Collins.” Sally yerinden fırlayarak, tüvit etekli, orta yaşlı bir kadınla tokalaşmaya gitti. “Julia ve beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler.”

“Peki bu kim?” Kadının kalın külotlu çoraplarla beraber giydiği tüvit etek karşısında şaşırıp kalmıştım. *Alev alev yanıyor olmalı*, diye düşündüm. Sonra aklıma, okulun web sitesinde okuduğum bir şey geldi. Bayan Collins Büyük Britanya’nın hemen her yerindeki yatılı okullarda çalışmıştı. Kadın muhtemelen, sıcak soğuk hissini tamamen yitirmiş olmalıydı.

“Bu bayan, Julia’nın mürebbiyesi,” diye geveledi Sally.

Kadın, ona doğru uzattığım eli sallayarak geçıştirdi. “Pek ilgilenmiyorum. Julia ile konuşmamız neredeyse bitti. Şimdi bir tek sizinle konuşmak kaldı. Ofisime gelin. Hadi bakalım, çabuk!”

Kapıyı suratıma kapayacak oldu ama gülümsedim ve Sally’nin arkasından ofise girdim. Kadınlı şimdiden ters düşmüşük.

“Ev personelinin mülakata almıyoruz,” diye bildirdi.

“Bay Chandler katılmadığı için, Bayan Chandler’a kendisinin yerine eşlik etmemi rica etti,” diye yanıtladım yumuşak bir sesle.

Bayan Collins öfkeden köpürmüş görünüyordu. “Kendisi gelememi mi? Yerine *mürebbiyesini* mi gönderdi?” Dikkatini Sally’ye yöneltti. “Ailelerden de sorumluluk göstermelerini bekliyoruz Bayan Chandler.”

“Anthony, Tayland’da iş seyahatinde,” diye kekeledi Sally. “Çok üzgünüm, yani, video konferans yapmak istedi ama...”

“Sonra beni göndermeye karar verdi,” dedim sakince. “Ne de olsa İngiliz eğitimi veren bir okulla ilgili soruları, gerçek bir İngiliz okuluna gitmiş birinden iyi kim sorabilir ki?”

Bayan Collins'in gözleri kısıldı ama benimle sonra ilgilenmeye karar vermiş gibi, oturmamız için masasının karşısında ki sert sandalyeleri işaret etti.

"Julia'nın sınav sonuçlarından çok da etkilenmedik," dedi, bana oldukça kaba gelen bir tavırla. "Belirli derslerde geri kalmış gibi görünüyor. Fark etmiş olmalısınız ki okulumuzun standartları çok yüksek ve iddialıdır. Mesela okumasına baktığımızda..."

"Özel ders alabilir," dedi Sally. "Okul dışında ek ders aldirmaya hazırız."

Hafifçe öksürdüm, Sally'nin başı benden yana döndü. "Yani..." diye kekeleydi ve sonra çaresizce bana baktı.

"Söylemek istediğiniz bir şey mi vardı?" diye sordu Bayan Collins, buz gibi bir sesle.

"Julia'mn çok parlak ve kendisini çok güzel ifade eden bir çocuk olduğunu eklemek isterim." Çok da yalan sayılmazdı. Gerçekten çok tatlı bir kızdı. Sadece biraz sessizdi. Sabah buluştuğumuzdan beri Sally, Julia'dan ve sayısız başarılarından bahsedip durmuştu. Hatta zavallı Julia yanımızdayken bile. "Okulu için bir gurur kaynağı olacaktır. Kendi hızında gayet güzel bir gelişme gösteriyor. Aşırı gözetilmiş, nazlı çocuklardan değildir."

Bayan Collins ile göz göze geldik. Korkup sinmediğim için şaşırmış görünüyordu.

"Temel seviyede Almanca konuşabiliyor," diye ekledi Sally. "Bale sınıfının da en iyisi!"

Julia aynı zamanda beş yaşındaydı. Kızın en azından bir iki arkadaşı olduğunu umdum.

Sally'yi ayağımla dürttüm. O da gerginlikle, başındaki kadife saç bandını geriye itti.

“Anladığım kadarıyla St. Perpetua olağanüstü bir okul,” dedim, gelişigüzel bir biçimde, adeta *SUV* arabaların iyi yanlarından bahsedermiş gibi. “Sevimli çocuklar, şahane sonuçlar. Peki ya taze baharat bahçeniz de aynı derecede güzel mi? Çocuklar bahçeyle uğraşıyorlar mı? Umarım öyledir.”

Bayan Collins biraz yatışmış göründü, sonra tekrar o edepsiz ifadesine büründü. “Okulumuza alacağımız öğrencileri seçme yetkisine sahibiz.”

“Pek tabii. Çok güzel. Ama doğal olarak, Bayan Chandler’ın da aklında başka seçenekler de var.”

Hangisi daha çok şaşırdı bilmiyorum: Sally mi, yoksa Bayan Collins mi?

Neyse ki Sally kendini daha önce topladı. “Neden sen açıklamıyorsun Melissa? Sonuçta uzman olan sensin.”

“Julia ile Pembridge Hall ve Norland Place ile mülakat için Londra’ya gittik,” dedim. Bilgiç bir edayla başımı salladım. “Eminim bu iki mükemmel yatılı okulu duymuşsunuzdur. Bayan Chandler, eskiden Eton’da bir kız okulunun başında olduğunuzu söyledi.”

Bayan Collins yalanı yakalanmış gibi paniğe kapıldı. “Yok, hayır, tam olarak değil, eee, şey...”

“Kızları da kabul ettiklerini bilmiyordum. En yakın arkadaşlarımdan biri Eton’da okudu,” diye devam ettim neşeyle. “Siz ne zaman oradaydınız? Arkadaşımın ismi Nelson Barber. Kürekte fena değildi. Büyük Britanya için küçükler kupası ya da onun gibi bir şeyde kürek çekti.”

“Benden önceydi herhalde,” diye mırıldandı Bayan Collins. “Arkadaşınızla hala, eee...” Sesi kısıldı. Kadının, tanıdığı biri hakkında direkt bir soru sormak üzere olan ama masanın arkasından kendisine gülümseyen Mary Poppins kıklıklı casusun karşısında gerilen bir İngiliz basiretsizliğiyle dili tutuldu.

“Gözümü kulağımı dört açıyorum!” dedim, temin edermiş gibi. “Dedikodu gazetesi Atlantik Okyanusu’nu geçip buraya kadar ulaşıyor. Dünya ne kadar da küçük, değil mi?”

Bayan Collins, Sally’ye kaypakça bir bakış attı. O anda emin oldum ki Julia yakında hem o çuval gibi üniformayı giyecek hem de kürek takımına girecekti.

“Melissa İngilizlere ait her şeyle ilgili bilgi sahibi,” dedi Sally, birden sesine kavuşarak. “Acaba ortak tanıdıklarınız var mı?”

Kapıdan tıklama sesi gelince, Bayan Collins cevap vermekten kurtuldu. Gelen Julia’ydı. Kızcağız öyle sersem duruyordu ki sanki Fransızca genel yetenek sınavından değil de engelli koşudan çıkmış gibiydi. Dizlerine kadar gelen beyaz çorapları düşmeye başlamıştı. Yine de kibarca gülümsedi ve el sıktı, sonra da bacaklarını sımsıkı kapatarak oturdu.

Minik çocuğu görünce içim acıdı. Çok daha iyi bir okula gitmeyi hak ediyordu. Ya da bu okula gelse bile, masanın arkasındaki iktidar manyağı tarafından korkutulmayı hak etmiyordu. Bayan Collins’in öz geçmişine bakarsam, ilgi çekici bazı detaylar bulabileceğimi düşündüm. Bizi içeri aldığından beri, kadının aksanı bile değişmişti. Üstelik masasının arkasındaki duvarda asılı amblemin de sahiden Cambridge

Üniversitesi'ne ait olmadığından emindim. Roger'a sormam gerekecekti.

"Pekala," dedim, Sally'ye yan yan bakarak. "Sanırım birisi dondurma yemek için hazır bile, öyle miymiş bakalım?"

"Julia süt ürünleri yemiyor," dedi Sally otomatik olarak, Julia da başıyla onayladı.

Neşeyle güldüm. "Sıkı çalışan ödülü hak eder, derim hep. Ne dersiniz Bayan Collins? Siz bize döneceksiniz herhalde. Şahane! Hadi bakalım Julia. Çoraplarını çek! Aferin sana!"

Kızı tam bir dadı gibi dışarı çıkardım ve Sally'yi, konuşmayı bitirmesi için Bayan Collins ile yalnız bıraktım. Duyabildiğim kadarıyla, konuşmanın çoğunu Sally yaptı.

Dışarı çıkıp Doksan Birinci Caddeden Park Bulvarı'na doğru, artık okulun görüş alanından çıkana kadar yürüdük.

Sonra Sally neşeyle parlayan bir yüzle bana döndü ve sarıldı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim! Olağanüstüydün!" diye bağırdı. "Okulda piyeslerde oynamış mıydın?"

"Pek değil," dedim. "Yardım edebildiğime çok sevindim. Umarım güzel sonuçlanır." Julia'ya gülümsedim. "İkiniz için de."

Julia da gülümsedi, sonra annesine çaktırmadan gözlerini devirdi.

Belli ki beş yaş, buralarda zor geçiyordu.

"Ne kadar yardımcı oldun bilemezsin. Sahiden. Minnettarız." Sally beni baştan ayağa süzdü. "Tanrım, benim için kılık değiştirmişsin resmen. Seni bu hale soktuğum için çok üzgünüm! Kuaförümü arayıp senin için randevu alayım mı? Etrafta böyle dolaşma."

Rahat elbisemi göstererek, elimi umursamazca salladım. “Orantik görünmek iyidir. Zaten eve gidip üstümü değiştirmek zorundayım. Öğle yemeğine randevum var.”

“Jonathan’la mı?” Sally’nin gözleri ışıldadı. “Çok tatlı bir adam o.”

Başımı salladım. Kesin, benim gözlerim de ışıldamıştı.

Cesur Yürek’le beraber tam bir buçukta Met’in dışındaki merdivenlere vardık ama etrafta gezinen turist kalabalığının arasında Jonathan’dan eser yoktu.

Güneş tam tepedeydi ve kavurucu bir sıcak vardı. Bulabildiğim küçük bir gölgeye oturdum, çamaşırım görünmesin diye eteğimi düzelttim ve beklemeye koyuldum. Cesur Yürek kesik kesik soluyarak ayaklarımın dibine oturdu ve kabarık beyaz tüylü başını yere uzattı. Kulaklarının arkasını kaşıyınca minnettarlıkla hırladı.

On beş dakika geçtiği halde Jonathan ortada yoktu. Geç kalıp aramamak, ondan beklenmeyecek bir davranıştı. Mesaj bırakmış mı diye telefonumu kontrol ettim. Bırakmamıştı.

Telefonuma bakarken, ortama çok uyumsuz bir İngiliz kapı zili sesiyle kısa bir mesaj geldi. Birkaç turist irkilip etrafa bakındı.

“Acil avukat nereden bulunur?”

Mesaj Allegra’dandı. Paranın satın alabileceği en müşkül-pesent avukatlar emrine amade olduğundan, muhtemelen aile avukatına danışamayacak kadar rezil bir şey yapmış bir müşteri için sorduğunu varsaydım. Nelson’ın, üçkağıtçıları oltanın ucundan kurtarmak alanında uzmanlaşmış avukat ar-

kadaşlarından birinin bilgilerini yolladım mesajla. Sonra da Jonathan'm kırmızı saçlarını görme umuduyla, gözlerim yine kalabalığı taramaya başladı.

Telefondan yine ding-dong sesi geldi.

"Bu yetmez. Kraliçe'nin konseyinden biri lazım."

Eyvah. Ciddi bir konu olmalıydı. Tam Allegra'ya, kesin talimatlarla yasal işlem başlatmanın veya başkalarının karmaşık davalarına karışmanın onun üstüne vazife olmadığını yazıyordum ki telefon çaldı.

"Merhaba Melissa. Benim, Lori."

"Merhaba Lori," dedim. "Jonathan'ın toplantıda olduğunu söylemek için mi aradın yoksa?"

"Nasıl bildin?" diye sordu ciddiyet içinde. "Öyle gerçekten. Şu anda bir toplantıda..." Duraksadı. "Bir müşteriyle. Benden, arayıp çıkamadığını söylememi istedi. Çok özür diliyor. Seni alması için bir araba göndermemi istemişti. Her an orada olabilir."

Başımı kaldırdım ve sahiden de Beşinci Cadde'nin karşı yakasında bekleme yapan siyah bir *Lincoln* gördüm. Şoför, kaldırımda bir aşağı bir yukarı bakınıp duruyordu.

"Gördüm." Ayağa kalktım. Cesur Yürek burnundan solu-yarak uyandı.

"Jonathan da toplantıdan çıkar çıkmaz gelecekmiş. Sahiden çok üzgün. Şoföre talimatları verdim, senin için de bir harita yolladım."

Lori'nin geçen gün toplantı odasında yaptığımız piknikte ağzından kaçırdığı şeyi düşünmemeye çalışarak merdivenlerden indim. Arabanın sahiden de benim için geldiğinden emin

olunca, kapıyı açan şoförün yanında geçip Cesur Yürek'le beraber arkaya oturdum.

Birkaç blok gitmiştik ki şoför arabayı durdurdu ve dışarı çıkıp tekrar kapımı açtı.

“Central Park’a geldik hanımefendi,” dedi. “Sizi kayıkhaneye yollamam söylendi.”

Jonathan, Central Park’a kadar uzanan birkaç bloğu gitmem için araba mı göndermişti yani? Utanarak arabadan çıktım.

“Yürüye bilirdim!” dedim şoföre. “Gerçekten.”

Kibarca gülümsemekle yetindi ve bana, Lori’nin hazırladığı haritayı verdi. Haritanın üstüne Loeb Kayıkhanesi’ne gitmek için talimatlar yazılmıştı.

Cesur Yürek’le beraber mümkün olduğunca gölgelerden yürüyerek, güzel kayıkhaneye doğru ilerledik. Restoranda oturdum ve kendime bir demlik çay, Cesur Yürek’e de bir kase su ısmarlardım. Sonra Jonathan’ı beklemeye başladık.

Ve bekledik.

Ve bekledik.

O kadar uzun bekledik ki o süre boyunca, yapılacaklar listemi temize çektim, ajans için yeni fikirler karladım, tırnaklarımı törpüledim, Gabi’ye Allegra’nın neden yasal tavsiyeye ihtiyaç duyduğunu öğrenmesi için ısrar eden üç mesaj yolladım, iki demlik çay bitirdim ve küçük kitabıma o kadar çok not aldım ki artık görevliler, muhtemelen benim bir restoran müfettişi olduğuma dair, kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

Her yarım saatte bir zavallı Lori telefon ediyor ve gecikme için özür diliyordu. İnsanları izleyerek gayet keyifli vakit geçirdiğimi söylesem de artık alınmaya başlamıştım. Sonra kızdım, sonra kırıldım, sonra endişelendim.

En sonunda dayanamayıp Gabi'yi aradım.

"Eğer sevgilin randevusuna iki buçuk saat gecikmişse, polisi aramak mantıklı olur mu?" diye sordum.

"Sevgilinin nerede olması gerektiğine bağlı," dedi. Arkaplandan gelen sese bakılırsa, bir bardaydı. İnsanların kahkahalar atıp sarhoş olduğu bir barda.

"Bir müşterisiyleymiş," dedim, sesim titreyerek. "Lori başka bir şey söylemiyor."

"Cindy'yle mi yoksa?" dedi Gabi hemen.

"Bilmiyorum," dedim. Midem bulanmaya başladı.

"Eski evlerinde Jonathan'ı bıçaklayıp delilleri yok etmek için yangın çıkarmış olabilir mi? Yoksa Jonathan onu bıçaklayıp cesedini parçalara bölüp tren saatlerini kontrol ederek kendisine şahit mi bulmuştur?"

"Gabi! Hiç de yardımcı olmuyorsun!"

Kıkırdadığını duydum. Yanında, kıkırdayan bir de adam vardı. Gabi'nin sesi boğuklaştı. "Mel'le konuşuyorum. Evet, kızı ekmiş. Biliyorum!"

"Kiminlesin?" diye sordum. "Ve neredesin?"

"Hush'tayım," dedi kıkırdayarak, sonra becerebildiğince ciddileşti. Herhalde üç tane falan kokteyl içmişti. "Gabi teyzeni dinle ve eve git. Seni sap gibi ortada bırakmamasını öğretir bu ona. Tam bir salak. Hiçbir erkek, bir kadını bekletmemeli Mel, özellikle de senin sevgilin olabilecek kadar

şanslı bir erkek. Dr. No önceliklerini belirlemeyi bir an önce öğrenmeli.”

Sesi nutuk verir gibi yükselmeye başlamıştı, tam o sırada patikadan aşağıya koşturan Jonathan'ın, güneşte parlayan kırmızı saçlarını yakaladım. Emin olmak için ayağa kalktım.

“Gabi, sorun yok. Gördüm onu. Seni sonra ararım,” dedim, hemen telefonu kapatarak.

Cesur Yürek ilgi arsız bir havlamayla, gelenin Jonathan olduğunu doğruladı.

Başlar bizden yana dönünce, “Şşş,” diyerek köpeği susturmaya çalıştım. “O kadar meraklı görünme.”

Jonathan masanın yanına gelip nefes nefese üstüne yaslandı. Kısacık bir süre sonra soluklanması düzeldi. Sonuçta, haftada üç kere raket sallıyordu.

“Merhaba hayatım,” dedim, *Cindy'yle miydin*, diye sorma dürtümü bastırarak.

“Melissa, ne kadar özür dilersem az,” dedi, sıcağın ve koşturmadan kızarmış alnını elinin tersiyle silerek. Muhtemelen biraz da utançtan kızarmıştı. “Çok kızmış olmalısın. Doksan dakika boyunca bir yolunu bulup kaçmaya çalıştım ama bir türlü mümkün olmadı. Çok özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim, sesimin sakinliğine şaşarak. “Lori gelişmeleri bildirdi.”

“Özür dilerim,” dedi tekrar, ellerini iki yana özür dilercesine açarak. “Seni bekletmekten nefret ediyorum.”

Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı ama panik halimden kızgınlığa geçiş yapıyordum. Eğer işte olduğum için bekleten ben olsaydım, büyük olasılıkla, “Senin için kim önce

geliyor?” kozunu oynar ve ne desem yok sayardı. Üstelik ona peşin peşin, kimin önce geldiğini söylemiştim.

Kes şunu, dedim kendi kendime.

“Köpeği de mi getirdin?” diye sordu merakla. “Parka götürmek güvenli değil diye karar vermiştik hani?”

“Tabii ki de güvenli.” Cesur Yürek’in beyaz kulaklarını kaşdım. “Köpekler aksesuar değildir, ailenin bir parçasıdır. İyi davranmasını ve uslu durmasını istiyorsan ona öğretmelisin. Öyle, köpek sahibi gibi görünmek istediğin zaman kafesinden çıkarmakla olmaz.”

“Tamam, tamam,” dedi şüpheyle Cesur Yürek’i süzerek. “Ama söyle ona, uslu dursun.”

“Sen söyle.”

“Benim aksanımlı çözemiyor sanırım,” dedi Jonathan. “Ya da seni benimle paylaşmayı sevmiyor.”

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Olabilir, ne de olsa bu günlerde onu senden daha sık görüyorum.”

Jonathan, yüzünde bir suçluluk hissiyle alt dudağını ısırırdı, elini saçında gezdirip özenle jölelenmiş dalgalarını bozdu. “Hak etmiştim sanırım.”

“Eh, biraz. Ama artık buradasın, o yüzden bu şahane günün tadını çıkaralım,” dedim ayağa kalkarak. “Nereye gidiyoruz?”

Tutmam için kolunu uzattı. “Planıma göre, parkta romantik bir yürüyüş yapıp tesadüfen gölü bulacaktık. Sonra sen şehrin ortasındaki bu güzel göl karşısında büyülenecektin ve ben de kayıklardan birine binmeyi teklif edecektim.” Alaycı bir şekilde gülümsedi. “En azından planım o yöndeydi.”

Zavallı Jonathan. Plan yaptığında kendini nasıl kaptırdığını biliyordum.

Rüyalarımın erkeğiyle kol kolayım, güneş hala parlıyor ama hava artık öğlenki kadar sıcak değil ve üstümdeki elbise kendimi Ginna Lollobrigida gibi hissetmemi sağlıyor, dedim kendi kendime. Huysuzluk ederek bunca güzel şeyi bozmanın bir alemi yoktu. Hem de hiç.

“Ah, şuna bak!” dedim, nefesim kesilerek. Sözde, gölü yeni görmüş de şaşırmış gibi yapmıştım. “Jonathan! New York’un ortasında bu kadar büyük bir göl olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Öyle mi?” diye yanıtladı, oyunuma katılarak. “Kürek çekmeye var mısın?”

“Kesinlikle varım,” dedim ve kayak kiralanan kulübeye gittik.

Jonathan kayığı bana seçti ve Cesur Yürek’le ikimizi kayığa bindirdi. Sonra kendinden emin bir şekilde kürek çekerek, kayığı gölün ortasına kadar getirdi.

“Princeton’dayken kürek takımındaydım,” diye gereksizce açıklamaya girişti, yanıımızdan geçen kano takımına bakarak. “Bir sezon boyunca birinciydik.”

Takdir sesleri çıkardım. Bana kalsa kürekçiler çok rahatsız tiplerdi. Rugby oyuncularının kapıştığı, kriketçilerin hiçbir mana veremediği bir gaddarlığa sahip olurlardı. Kriket biraz daha komplike bir oyun olabilirdi ama en azından yeme içme araları verilecek kadar hassasiyet sahibiydi. Kürekçilik ise sadece bağırışma, acıya rağmen devam etme ve tek bir kişi gibi düşünen sekiz adam demektir.

“Ben de kürek çekebiliyorum,” dedim, işe yaramaz gibi durmamak için. “Hoş, kano yarışındakiler gibi değil. Bunun gibi sandallar da çekebilirim ama. Teknesiyle açıldığımız zaman Nelson, şişme botla nasıl kürek çekeceğimi göstermişti bana.”

“Öyle mi?” dedi Jonathan, başka bir çiftin yanından manevra yaparak. Sonra da kayığı süzülürcesine durdurdu.

“Hımmm. Sanırım kendisi teknede kalıp emirler yağdırırken, biz Roger’la kıyıya gidip erzak alalım diyeydi.”

“Dönüşte sen çek o zaman.”

“Fee... tamam.” *O zaman on dakika içinde dönüşe geçsek iyi olur*, diye düşündüm ama bir şey söylemedim.

Kürekleri kolaylıkla çekip kayığın içine yerleştirdi ve çantasına uzandı. Sonra muzaffer bir edayla iki kadehle, bir şişe de soğuk şampanya şişesi çıkardı ve boş oturma yerine koydu.

“Şehrin ortasında bir yerde, bir taksinin içinde Zabar’dan alınma bir piknik sepeti, şu anda beni bulmak için dönüp duruyor. Umarım Lori önce bulur da evine götürür. Çantamda bir tek bunlar vardı. Aç karnına içmeyi sorun etmezsin, değil mi?”

Büyülenmişim. “Hem de hiç etmem. Bence harika.”

Ve gerçekten de harikaydı. Güneş gökyüzünden yavaş yavaş alçalıyor ve uzakta, diğer kayıkların yarattığı küçük dalgalarda dans ediyordu. Park artık daha serinlemişti. Central Park’ın batısındaki gösterişli apartmanların, yeşil ağaçların tepelerinden zarafetle yükseldiğini görebiliyordum. Etrafta kulak tırmalayıcı trafik sesinden eser yoktu, sadece belirsiz çırpıntı sesleri ve kuş cıvıltıları vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim, Jonathan kadehi uzatınca. Şampanya hala soğuktu ve bardağın etrafında nemden boncuk boncuk su damlaları oluşmuştu.

“Flüt kadehti bunlar değil mi?” diye sordu kaşım kaldırarak. “Gördün mü bak? Sayende kelime haznem gelişti.”

Tatlı bir ılıklik içime yayılırken gülümsedim. Tanrım, içinde düşmediğim veya ailem tarafından rezil edilmediğim ortak şakalarımız olması ne güzeldi. Tanıştığımız partiyi kas-tetmişti: *Dean&Daniel*'da düzenlediğim hoşgeldin partisi. Yayvan şampanya kadehlerini çok ucuz bulduğumu söylemiş-tim. Gösterdiğim bu züppelik, şaşırtıcı bir şekilde beni çakma kız arkadaşı olarak kiralamasını sağlamıştı.

“Tanıştığımızdan beri tam on beş ay geçmiş,” dedi, kade-hini kibarca benimkine vurarak. “Bana ilk öğrettin şey bu ol-muştu ve o günden beri de sürekli yeni bir şeyler öğrendim senden. Şerefine.”

“Ah, hayır...” diye karşı çıktım. Kadehimi tokuşturu-p öne eğildim, parmağıyla çenemi kaldırdı ve nazıkçe dudaklarımdan öptü. Kayık ve kadehler yüzünden daha enerjik bir şekilde öpemedi ama yine de oldukça seksi bir öpücüktü.

“Sana öğretecek neyim var ki?” diyerek içimi çektim. Geri çekildim ve güzelce katlanmış gömlek kollarına baktım. “Düzeltilecek hiçbir şeyin yok. Güzel ayakkabıları nereden alacağını söylemesine gerek yok. Kız arkadaşını *doynan-kadar-ye* restoranlarına götürmemen gerektiğinin hatırlatıl-masına gerek yok.” Saf mutluluk haliyle ani bir sarhoşluk ya-şadım ve gülümsedim. “Yani, bir kendine bak. Şu üstündeki

şahane takımı almak için, birinin elini tutmasına gerek yok, değil mi?”

“Eh, iyi bir terzim var.” Jonathan, şampanyasından bir yudum aldı. “Saks’a gittiğimde satış danışmanından da yardım alıyorum...”

“Mesele de o,” dedim heyecanla. “Saks’a gidiyorsun! Olağanüstü bir zevkin var ve bunu her aşamada gösteriyorsun.”

Yüzünü astı. “Melissa, sandığın kadar düzenli değilim. Her şeyi idare edebilen sensin.”

“Öyle düşünmek istiyorsan bana uyar hayatım,” dedim, güneşin son kalan demlerine karşı beyaz bacaklarımı uzatarak.

Cesur Yürek parktaki yürüyüşünden bitap düşmüş, burnunu patilerine yaslayarak uyuyakalmıştı. Büyükbabalarinkine benzeyen beyaz kaşları, rüyasında başka köpekleri kovalıyormuş gibi kıpırdanıp duruyordu.

“Al sana, nasıl dinlenmesini gerektiğini bilen bir köpek,” dedi Jonathan.

“Evet, sen de örnek alsan iyi olur.” Tekrar özörlere başlamadan önce başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Beklediğim için kızgın değilim Jonathan ama öğlen izinliydin. İzin *almalısın*. Başka türlü, sana ne kadar ihtiyaçları olduklarını nasıl anlayacaklar?”

İçini çekti. “Biliyorum. Biliyorum. Söylemene gerek yok. Seninle olmak yerine işte olmayı tercih ederim mi sanıyorsun? Hı? Ama şu aralar işler çılgın gibi ve kendimi ispatlamam gerekli. Sonuçta yeni terfi aldım.”

“Ama ispatladın zaten!” dedim, yan yan bakarak. “Londra’dan buraya geldin. Saatlerce dur durak demeden çalışıyorsun. Daha ne yapmanı bekliyorlar?”

“Maaşımı hak etmemi herhalde.” Eliyle saçını taradı. “Lisa’nın, görevini bana devretmek istediğini biliyorum. Şimdi değil, belki bir beş yıl daha bile değil ama onunla ikimizin seviyesi arasında bir kişi var. Lisa tüm iş kollarına ve altmış ofisin hepsine bakıyor. Londra’dakilere de. Ve Chicago’dakilere. Los Angeles’takilere. Aramızda kalsın, Paris’te de işe girmeyi planlıyoruz. O yüzden...” Omuzlarını silkti ama o aldırmaz görüntüsünün altında bir panik hali yatıyordu. “İşleri batırmamam lazım.”

“Batırmayacaksın da,” dedim, bacağına okşayarak. “Cidden, arada bir öğlenleri izin almalısın hayatım. Kalp krizi geçirmeni veya tansiyon hastası olmanı istemiyorum.” Yarı alaylı, yarı sert bir bakış attım. “Emlak acentelerinin, stres yüzünden ne hale geldiklerini daha önce de gördüm. Dikkat et.”

Jonathan muzip bir ifadeyle yüzüme baktı. “Melissa, eğer kayığın sabit durmasını istiyorsan bana öyle bakma.” Yakasını gevşetti. “Tansiyonumu oynatan bir şey varsa, o da sensin.”

Yanaklarım kızardı. Ne kadar şımardığımı görsün istemedim. “Hadi canım, sen işkoliksin bence,” dedim. “Kabul et.”

“Aslına bakarsan değilim. Gerçekten değilim. Her zaman böyle değildi,” diye yanıtladı, kadehlerimizi tekrar doldurarak. Kayık sürüklenmeye başladı biraz ama önümüzde çarpacak bir şey olmadığından umursamadım. “Yani, hep çalışkan olmuşumdur. İlerlemek ve güvenceye sahip olmak istemişimdir. Ama sana bir şey itiraf edeyim. Cindy ile aramız

bozulmaya başladığında, asıl o zaman işe asılmaya başladım. Saatlerce ofisten çıkmıyordum. Cidden. Sabah yediden önce ofise gelip on birlere kadar kalıyordum.”

Cindy’nin ismi geçince hemen o tanıdık merak ve korku hisleri içimde kabarmaya başladı. “Sırf... evde sıkıntı var diye mi?” diye sordum dayanamayarak. Ne yapıyordu ki bu kadın? Kafasına tabak falan mı fırlatıyordu?

İçini çekti. “Evet. Aptalca aslında. Sonuçta kendisi de on birden önce eve gelmiyordu. Cindy gerçek bir işkolik. Şirketindeki en genç yöneticiydi, hem de tüm ülkeler dahil. Daha yirmi altı yaşına basmadan, koca bir departmanın başına geçti.”

Cindy’nin hayaleti, mükemmel saçlarıyla, geldi kayığın ortasına oturdu. Karnım ağrıdı. Onun saçları, benimkiler gibi nemi görünce kabarmıyordu. Hırkasının altında için için terlemediği de kesindi. Hayaletle yüzleşmem, Jonathan’a Cindy hakkında konuşmaktan korkmadığımı göstermem gerekiyordu.

Aslında ne kadar korksam da.

“Tam olarak ne iş yapıyordu?” diye sordum, lakayt bir tavırla.

“Reklamcılık yapıyor,” dedi Jonathan, sızlanır gibi. “Yaratıcı ekipte değil, satış tarafında ama sanırsın, kendisi Van Gogh’la Donald Trump’ın bir karışımı. Uluslararası pazarlama kampanyalarını yürütüyor. Büyük paralar dönüyor o işlerde. İşinde iyi ama çok sevimsiz bir sektör. Yedide işte olmazsan, bir bakmışsın başkası yerine oturmuş bile. Kendini tamamen işine adanmış bekliyorlar. Özellikle de kadınlardan.” Duraksadı. “Bunları anlatmamdan rahatsız olmuyor-

sun, değil mi?” diye sordu aniden. “Duymaktan rahatsız oluyor musun?”

“Hayır, hayır!” dedim hemen. “Bilmek istiyorum.”

“Duymak istemezsen anlarım,” Eliyle, aramıza duvar çeker gibi bir hareket yaptı.

Başımı salladım. Annemin sık sık dediği gibi: *Yarısı için tahmin yürüteceğine, hepsini bil daha iyi.* “Ciddiyim, devam et lütfen.”

“Peki.” Jonathan sıkılgan bir tavırla öksürdü. Sanki en iyi nasıl ifade edeceğini tartıyor gibiydi. “Şey, başlarda o kadar kötü değildi,” diye başladı. “İkimiz de faturaları ödeyeceğiz, hedeflerimizi tutturacağız diye çok sıkı çalışıyorduk. Şüphesiz sen de fark etmişsindir: Tüm arkadaşlarımız fazlasıyla azimli. Yani kimseden bir farkımız yoktu. Ama birkaç yıl geçtikten sonra iş rekabete döndü. *Bakalım hangimiz evde daha az zaman geçireceğiz?* Çalıştığı için sürekli dışarıdaydı ve ben de dışarıdaydım...” Duraksadı. “Ben dışarıdaydım çünkü Cindy evde olduğu zaman tam bir sinir küpü oluyordu ve her şeyi tenkit ediyordu. Ben de oturup onunla dışarıdan söylediğimiz yemeği paylaşacağıma, kendim dışarıda olmayı yeğliyordum. Bu arada yemekler hep dışarıdan gelirdi. Hiç yemek pişirmezdi.”

“Ya,” dedim. Zavallı adamın, fırında tavuk yapmayı önerdiğim gün neden o kadar şaşırdığı anlaşılmıştı. “İnsanlar stresli olduklarında, söylemek istemedikleri şeyler söyleyebiliyorlar, gerçi. O yüzden sakinleşmelisin.”

“Evet, şey, ben de kavgalarımızın sebebinin stres olduğuna kanaat getirmiştım ama sonra tatilde de kavga ettik. Tatilleri

bile rekabet içindi. Safari, kayak, kim bilir daha neler. Benim tek istediğim, Boston'a, ailemin yanına gitmekti. Bilirsin, birkaç bira içip istirahat etmek falan ama..." Gözlerini devirdi. "Cindy istirahat etmezdi. İstirahat ne demek, onu bile bilmezdi. Bir de annem onu Noel'de tüm aileme dış muayenesi hediye ettikten sonra hiç affetmedi."

İrkildim. "O zaman annen gelinini önce kaybedip sonra tekrar kazanınca sevinçten çıldırmış olmalı."

Yüzünde buruk bir gülümseme oluştu. "Sorma. Cindy'nin Şükran Günü'nde New York'tan ayrılmaya karşı çıkmasının tek iyi yanı, bu sene annemin hindisini benim değil Brendan'ın kaçırarak olması."

"Hayatım," dedim, elini tutarak. Uzaktan bakınca Cindy'yi mazur görmek kolaydı ama şimdi hislerim karman çorman olmuştu. Çok gerilmiştim ve Jonathan'ın yaşadıklarına çok ama çok üzülmüştüm. Birden, bunun benim çözebileceğim bir şey olmadığını düşündüm. Evliliği hakkında ilk defa bu kadar açık konuşmuştu ve sinir bozucu bir boşanma davasının dışında, sesi sanki çok değerli bir şeyini kaybetmiş gibi çıkıyordu. Neden bana daha önce anlatmadığını merak ettim.

Şehrin kalbinde olduğumuzu bilmeme rağmen, burada, suyun parlayan yüzeyinde çok hoş, özel ve huzurlu bir dinginlik vardı. Aklıma söyleyecek düzgün bir şey gelmedi, ben de Jonathan'ın elini kendi ellerimin arasında sıkıca tutmakla yetindim.

Nihayet başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Demek istediğim, sonuçta ikimiz de işkolik olup çıksak da bence

Cindy zaten doğuştan işkolikti. Bense sonradan oldum.”
Duraksadı. “Yani, beni kurtarma şansın yüksek.”

“Ama artık Parker olduğuna göre, yavaşlamak zorunda, değil mi?” dedim. “Yani en azından biyolojik olarak.”

“Melissa, Cindy doğumdan *beş gün* sonra işe döndü.”

“Peki ya Brendan?”

Jonathan başını salladı. “Parker’a o bakıyor. Serbest çalışıyor, senaryo yazıyor. Biliyorum insan bunları düşünerek kendine işkence etmemeli ama bazen merak ediyorum da neden acaba benimle evliyken çocuk doğurmak için zaman bulamadı da...” Cümlesini bitirmedi. Arkasında üç yavrusu ile sıra halinde yüzen anne ördeği izlemeye koyuldu.

Eğer Gabi Jonathan’ı şimdi görebilseydi ona bir daha Dr. No demezdi, diye düşündüm. Şu anda, ısmarlama gömleğinin içinde bile, profesyonel bir işadamına benzemiyordu. O kadar kırılgan görünüyordu ki insanın kalbi acıyordu. Hangi akılsız, böyle yakışıklı, başarılı, sevgi dolu bir adamdan çocuk sahibi olmak istemezdi?

“Yapma!” dedim. “Aklından neler geçiyorsa, bırak düşünmeyi. Çünkü seninle ilgisi olmadığına adım gibi eminim.”

Cindy’nin, bana göre, ajandasını düzgün ayarladığı müddetçe, hem Brendan’ı hem Jonathan’ı aynı anda idare edip sonra da bundan yakayı sıyracağını sanan birinci sınıf bir sürtük olduğunu söylememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Brendan’dan hamile kalması, aşklarının meyvesini kucaklamak üzere aldığı romantik bir karardan ziyade, kendi takvimini şaşırtıp acilen evlenmek zorunda kalmasından kavraklanmış olmalıydı.

En azından Parker'ın Jonathan'dan olduğunu söylememiş, diye düşündüm gönülsüzce. Asil bir hareket miydi yoksa daha büyük bir sürtüklük müydü, bilmiyordum.

Belki de ne kadar sık seks yaptıklarına dair, bilmek istediğimden fazlasını anlatıyordur bu, diye düşündüm içimden.

Ding!

Bilmek istediğin her şeyi anlatıyor, diye hatırlattım kendime.

“Tek diyebileceğim, hayatına devam etmesine memnun olduğum,” dedim, kararlı bir sesle.

Jonathan cevap vermeyince, ne yaptığına baktım.

Gözlerini Cesur Yürek'e dikmişti.

Kalbim güm güm atıyordu. Cindy mükemmel dişlere sahip bir vatoz gibi romantik kayak gezimize musallat olmasaydı çok daha iyi olurdu ama bilmek zorundaydım.

“Jonathan,” diye seslendim.

İçini çekti. “Evet, devam etti. Ama... Ben Londra'dayken her şey yolundaydı. Çünkü telefon hariç bana ulaşamıyordu. Şimdiyse...” Dudaklarını sımsıkı bastırdı. “Bunu söylüyorum çünkü senden bir şey sakladığım fikrine kapılmanı istemiyorum. Eski evime geldiğindeki halini gördüm, o yüzden daha önce söylemek istemedim. Cindy'yi zapt edebilirim sanıyordum ama yanılmışım. Kolay zapt edilebilen biri değil.”

“Ya?” Ne diyebilirdim ki?

“Bir dediği bir dediğine uymuyor. Önce evi bana satmak istedi sonra evrakları imzalatmak istediğimde telefonları açmadı. Vasiyetini değiştirecekmiş de beni hesaba bile katmayacakmış. Sonra da Jane Sokağı'ndaki en iyi iç mimarın numarasını almak için aynı gün içinde beş kere arıyor.”

Yutkundum. *Eh, duymayı sen istedin*, diye hatırlattım kendime.

“Kontrol manyağı bu kadın,” dedim, düz bir sesle.

“Aynen öyle. Cesur Yürek mesela. Köpek alacağım diye yeri göğü inletti sonra da başıma attı. Ayağımın altında bir köpek eksikti.” Elindeki bardağı hafifçe salladı. “Sonra sürekli arayıp bakım talimatlarına uyuyor muyum diye kontrol etmeler. Tanrım.”

“Sakin ol Jonathan. Köpeklerle ben ilgileniyorum,” dedim.

Ne sıklıkla arıyordu bu kadın onu? Ve neden söylememişti? Neden hala canı bu kadar yanıyordu? Önce üzgünken, sonra birden öfkeleniyordu.

“Biliyorum. Biliyorum.” İcini çekti. “Keşke şu defteri tamamen kapatabilseydik... Ama bizimki gibi uzun birlikteliklerde en zor şey, arkadaşları ayırmak. Bonnie ve Kurt’le görüşmemesini isteyemem ondan. Kim kimi ne kadar tanıyor gibi bir ağız dalaşına da girmek abes. Partilere sırayla gitmek de bir çözüm değil.”

“Ah, biliyorum,” dedim anlayarak. Gerçekten biliyordum. “Babam ne zaman annemi boşanmakla tehdit etse, annem hemen muhasebeciyi, şarap satıcısını ve temizlikçiyi alacağını söylüyor, babam da hemen cayıyor.”

Eyvah. Evlilik yıl dönümleri. Neredeyse unutuyordum. Yüksek sesle söylememek için kendimi tuttum. Hiç de sırası değildi.

Boşalmış şişeye baktım. Yarisını içtiğim halde çakırkeçit bile olmamıştım. Eski eşlerin insanı ayıltan bir etkisi oluyordu.

"Tabii, seni de çok merak ediyor," diye devam etti. "Etmüyormuş gibi yapıyor ama milleti soru yağmuruna tuttuğunu biliyorum."

"Sahiden mi?" dedim. "Aslında biliyorum. Jennifer'a Happy adında sarışın bir çitir olduğumu söylemiş."

Jonathan suratını ekşitti. "O konuda çok üzgünüm."

"Üzülme. Ne isterse onu düşünsün. Arkadaşlarıyla tanıştım. Umarım kendi kararlarını kendileri verirler."

İçimdeki son cesaret kırıntılarını da topladım ve elimden geldiğince, sıradan bir şey söylüyormuş gibi konuştum. "Bak ne diyeceğim. Sence, onunla tanışsam mı? Böylece yolumuzdan çekilmez mi artık?"

"Çok tatlısın," dedi Jonathan. "Ama zaten kısa bir süreliğine geldin ve ziyaretinin Cindy'nin dramalarıyla berbat olmasını istemiyorum. Ayrıca o kadar haklısın ki. Bırak kendi kendine kursun." Gülümsedi. "Ona gidip seni övüyorlarsa bile -ki eminim öyledir- seni yeterince tanıyamayacak."

İltifatı duyunca gülümsedim ama yine de kendime güvenim sarsılmıştı.

"Tek istediğim, gözünü korkutmasın," diye devam etti.

"Korkutmuyor zaten!"

Ding!

Doğru kelimeleri aramış gibi parmağındaki mühür yüzüğüyle oynadı. "İnan bana, onu aştım." Gri gözlerindeki ciddiyeti görebilmem için bakışlarını kaldırdı. "Brendan'ın ve Parker'ın hatırı için onun da aştığını umuyorum. Sırf yapabildiği için, hayatıma -hayatımıza- burnunu sokmaya devam etmesinden kaygılanmadan edemiyorum. Çünkü öyle bir ka-

dın. Dürüst olmak gerekirse Paige Drogan'a karşı gösterdiğim temkinli tavrın sebebi de bu. Paige ve diğer sıkı arkadaşlarına karşı. Bu tip insanlar, sırf gırgırına ortalığı karıştırmaya bayılır. Yani demek istediğim... Melissa?"

Hayatımız değiştiyle, içime tatlı bir ürperti yayılmıştı. *Hayatımız.*

"Hımmmm?"

Konuşmak için ağzını açtı ama sonra tekrar kapadı ve gü-lümsedi. Yüzündeki endişe çizgileri kayboldu ve gözleri ço-cukça bir yaramazlıkla pırıldadı. Yetmiş yaşına da gelse yine böyle çocuk gibi bakacaktı. Karşısında içim eridi.

"Melissa," dedi. "Central Park'ta oturmuş kabuslardan fırlama eski karımdan bahsediyoruz. Halbuki tek yapmak iste-diğim, oturup seni izlemek. Belki şu cazibeli aksanıyla sen de bir şeyler söylemek istersin." Elimi eline aldı ve parmağıyla, avuç içimdeki çizgileri takip etti. Hafif dokunuşlarıyla gıdık-landım. "Bazen sana bakıyorum da gerçekten sevgilim oldu-ğuna inanamıyorum." Elimi kaldırıp avucumu dudaklarına bastırdı ve sonra ters çevirip üstüne baktı. "Çok şanslıyım."

"Çok komik," dedim, titrek bir sesle. "Çünkü ben de sık sık aynı şeyi düşünüyorum."

İkimiz de gü-lümsedik ve parlak ışıktan gözlerimiz kısıldı.

"İşin bitince uçup gitme Mary Poppins," dedi, beklen-medik bir şekilde. Aksanını Mary Poppins filminde oynayan Dick Van Dyke gibi yapmaya çalıştı ama sahiden korkunç oldu.

"Aman, hiç bırakır mıyım sayın müdürüm?" Burnundan öptüm. "Daha yapacak çok işim var burada. Artık kürekleri

çekmeye başlayayım mı yoksa bizi götürsünler diye çizgi film hayvancıkları mı çağırayım?”

Jonathan kahkaha attı. “Sizi izlemek beni fazlasıyla mutlu edecek Bayan Mary.”

“Güzel!” dedim. “Etkilenmeye hazır ol.”

Kocaman bir daire çizip durduğumuz yirmi dakika süresince, Cesur Yürek nihayet uyanmaya tenezzül etti ve ördeleri görünce epey hareketlendi. Bunun üstüne Jonathan küreklerden birini aldı ve ikimiz kıyıya doğru kürek çekmeye koyulduk.

Ulaşmamız çok ama çok uzun sürdü ama şimdiye kadar geçirdiğim en güzel, egzersiz dolu saatti.

Sisters Planet :)

on beş

Annemle babamın yıldönümleri üç gün sonraydı. Tebrik kartı göndermek için yeterli sürem olduğunu umarak kırtasiye ürünlerinden oluşan nezaket tapınağı Kate's Paperie'ye gittim. "Vay canına sevgili ailem! 35. Yılınızı devirmişsiniz!" yazılı kartın önünde dikilmiş bakırırken telefonum çaldı ve kartı yollamak için acele etmeme gerek olmadığını, elden de teslim edebileceğimi öğrendim. Geri dönmek için kriz icat etme planımı da çöpe atabilirdim. Zira babam düşünceli davranmış ve gerçek bir kriz çıkarmıştı.

"Sana burada, Londra'da ihtiyacım var," diye buyurdu babam. Havaları ya da döviz kurlarını sormak zahmetine bile girmedim. "Tout de suite*."

"Babacığım, biraz meşgulüm," diyerek şansımı denedim.

Cevaben kaba bir sesle burnundan soldu. "Baban olarak rica etmiyorum, *işverenin* olarak seni çağırıyorum."

Ne demek istediğini düşünürken alnım kırıştı, sonra aklıma olimpik görgü kurallarıyla ilgili işler geldi.

* (Fr.) Derhal. Ç.N.

“Tamamen unuttuğunu sanmıştım,” diye karşı çıktım. “Papa’dan Tongalı devlet erkanına kadar hitap etme şekillerini içeren üç tane uzun e-posta gönderdim sana. Fakat eline ulaştığına dair ne senden ne de sekreterinden geri bildirim geldi.”

“Claudia... Sekreterlerim fazlasıyla meşguller. Laklakla vakitlerini harcayamazlar.”

Önümdeki tezgahta sergilenen, “Teşekkürler” yazılı kartlara özlemle baktım. Bir seneye yetecek kadar incelikli yazıları olan kartlar alıp belirli aralıklarda gönderebildiğin zaman terbiyeni takınmak çok daha kolaydı.

“Cuma öğle vaktine kadar dönmeni istiyorum,” diye böğürdü babam. “Bir an önce hazırlansan iyi edersin.”

“Ama cuma yarın değil öbür gün! Öyle ha deyince...”

“Tanrı aşkına Melissa, tatilde değil misin sen? Neye yetişmen gerekiyor? Bir simitle randevun mu var, nedir? Madem bu görevi ciddiye almayacaktın, hiç kalkışmasaydın,” dedi tenkitçi bir biçimde.

Bana pek bir şans verildiğini hatırlamıyordum. Hem, ne diye bizzat orada olmam lazımdı ki? Tamam, zaten geri dönüp Allegra ve Gabi’yi kontrol etmek için bahane arıyordum ancak babamın dolambaçlı oyunlarının ortasına düşmeyi gerçekten istemiyordum.

“Ah, şimdi anladım oyununu. Bilet paranı mı ödetmeye çalışıyorsun sen bana?” diye sordu hemen, cevap alamayınca. “Böyle terbiyesizce, gönülsüzmüş ayakları yapmanın nedeni bu mu?”

Ağzım aynı bir balık gibi açılıp kapandı. “Şey...”

Sanki hırsızlığa kalkışmışım gibi babamdan *cık cık cık* sesi geldi. “Bir şeyler ayarlayabilirim. Ama derhal buraya gel. Üstün başın da düzgün olsun.”

“Ama ben her zaman düzgün giyinirim,” dedim.

Babam yine alaycı bir ses çıkardı sonra aklına yeni gelmiş gibi ekledi. “Annen için de Free Shop’tan güzel bir şey al, getir. Haftasonu yıl dönümümüz. Elli sterlinlik ya da mümkünse altında bir şey olsun. Sakın kaçakçılık yapayım deme. Kardeşini polislerin elinden daha yeni kurtardık.”

“Ah, bu harika haber!” dedim rahatlayarak. “Peki ya Lars?”

“Şimdi konuşamam,” diyerek kestirip attı. “Cuma görüşürüz.”

Ve telefonu kapadı.

Çaya eşlik etsin diye Nelson’ın tarifine uyarak pişirdiğim kurabiyeleri yerken, Jonathan’a beklenmedik gelişmeleri anlattım. O da bekleneceği gibi ölçülü tepkiler gösterdi. Onun işinde, bir oraya bir buraya uçmak, abartılacak bir şey değildi. Aynı zamanda banyosunu dekore eden mimardan gelen uzun mektubu inceliyordu, o yüzden dikkatinin ancak yüzde kırkı bendeydi.

“Yani Wentworth’un İşçi Bayramı için düzenlediği partiyi kaçıracağım,” dedim hüznle ajandama bakarak. “Halbuki Hamptons’ı görmeyi çok istiyordum.”

“Seneye de olur nasıl olsa,” dedi Jonathan.

Düşünmeden yapılmış bu yorum karşısında duyduğum heyecanı gizlemeye çalıştım. “Sen yine de gidersin, değil mi? Wentworth’e kaçırdığım için çok üzüldüğümü söyler misin?”

“Elbette. Gerçi, sensiz bir tadı olmayacak.”

“Londra’dan bir kart atarım.”

“Babanın ayırttığı biletleri kontrol ettin mi?”

Başımı salladım. “Pek sevgili Claudia, e-posta ile göndermiş. Dönüş biletlerim business class.”

“Vay, ihtiyar sana kıyak geçmiş.”

“Kendisinin ödediğinden kuşkuluyum,” dedim ağır ağır. Anneme Sullivan Caddesi’nde bulduğum bir dükkandan koca bir çanta dolusu rengarenk yün ve güzel şişler almıştım. Babamın bunların parasını ödeyeceğinden de kuşkuluydum ama en azından annem hediye olarak bir başka yanlış beden -ve göğsünde başkasının baş harfleri işlenmiş olan- sabahlıktan kurtulmuştu.

“Seninle gelemediğim için çok üzgünüm.” Jonathan suratını acıklı bir ifadeyle buruşturdu. “İngiliz Havayolları’nın business class’a koyduğu yeni yatakları test etmek hoş olurdu. Neyse, sen yokken ben de işleri toparlarım. Böylece döndüğünde tüm dikkatimi sana verebilirim.”

Şimdi kendimi nispeten daha iyi hissetmiştim.

Uçaktaki lüks koltuklar, koltukta bulduğum bonkörce doldurulmuş eşantiyon çantası ve tabii ki havaalanına iner inmez gittiğim business class spa sayesinde, Victoria’ya vardığımda kendimi tamamen tazelenmiş hissediyordum. Babamla öğleyin yapacağımız toplantıdan önce, ajansa uğrayacak zaman bile buldum. Böyle anlatınca, bavulumdaki business class bagaj etiketlerini sonuna kadar hak ettiğimi hissettim.

Sokakta yürürken içimde Londra'ya karşı bir sevgi kabardı. Özlediğimi hiç fark etmediğim şeyler gözüme çarptı: Parkmetreler, yere atılmış metro biletleri, Pret a Manger... *Ya ofisin kapısına abanmış, parasını geri isteyen bir dizi canı sıkkın müşteriyle karşılaşsam*, diye biraz da kaygılıyım. *Her şeye rağmen Gabi ve Allegra'ya çok ters çıkmamalıyım*, diye hatırlattım kendime. Toparlayacak çok iş vardı ve muhtemelen, ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı.

Zemin kattaki o gizli güzellik salonundaki güzellik terapistlerine elimi salladım ve çantamda, Bloomingdales'den aldığım hediyelere bakındım. Gabi'nin Allegra'dan önce gelmiş olduğunu umuyordum. Sadece hediyesi dikkat çekecek ölçüde daha güzel olduğundan değil, aynı zamanda geçtiğimiz iki haftanın olaylarıyla ilgili doğru bir hikaye dinlemek istiyordum. Önce Allegra'ya rastlarsam, hanımefendi işte neler yaptığını anlatmayı akıl edene kadar en az yarım saat boyunca kendisi hakkında konuşurdu.

Aslında hiç de endişelenmeme gerek yokmuş. Zira ikinci kata ulaştığımda ajansın kapısını kilitli buldum. Dışarıdaki sehpa da bir yığın posta birikmişti ve ortalıkla ne Gabi'den ne de Allegra'dan iz vardı.

Kaşlarımı çatarak saatime baktım. Onu on geçiyordu. Neredeydi bunlar? Telefonun çaldığını duydum ve kapının kilidini açtığım gibi içeri daldım.

İçeri girdiğimde, şok içinde elimdeki postayı düşürdüm ve güç almak için deri kanepeye tutunmak zorunda kaldım.

İlk olarak, deri kanepem bıraktığım yerde değildi. Odanın diğer ucuna, masamın olduğu yere taşınmıştı. Masam tam

karşısındaki duvara yaslanmıştı ve çok kısa bir süre önce üstünde, küçük fakat amansız bir kara muharebesi gerçekleşmiş gibiydi. Benim güzel resimlerim masadan alınmıştı ve her yerde alışveriş çantaları, boş, kağıt kahve bardakları vardı. En kötüsü de terzi mankenime rugby forması gibi bir şey giydirilmişti.

Dizlerimde derman kalmamıştı ama telefon da acı acı çalışıyordu. O yüzden kendimi topladım ve telefonu açtım.

“Küçük Hanımefendi Ajansı. Nasıl yardım edebilirim?” dedim, yumuşak bir sesle. Hala gözlerimi ofiste gezdiriyordum. İyi ki geri gelmiştim!

“Ben Thomasina Kendall,” dedi, kelimeleri yutarak konuşan biri. “Patrick Gough adına oğlumun vaftiz töreni hediyesini organize eden kişi her kimse onunla görüşebilir miyim?”

Patrick Gough mu? İsim hiç tamdık gelmemişti. Ben yokken kızların ilgilendiği bir iş olmalıydı.

Aman Tanrım.

“Çok özür dilerim,” dedim, ortalıkta görünmeyen masa takvimime bakınarak, “sanırım asistanlarımdan biri Patrick’le ilgilenmişti ve şu anda ikisi de ofiste değil. Bir problem mi vardı? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır,” dedi Thomasina Kendall. “Her kimse, o kişiyle bizzat görüşmek istiyorum.”

Allegra’nın yeni doğmuş bir bebeğe Aztek kurban töreni bıçağı vermesindense, Gabi’nin hediyein üstünde fiyat etiketini unutması gibi basit bir şey olmasını umut ettim çaresizce.

Çekmeceyi açtım, masanın üzerinden alınıp buraya tıkmış her şeyin üstüne serili bir boxer şort gördüm ve çekmeceyi tekrar kapadım. Gözlerimi de kapadım tabii.

“Çok üzgünüm Bayan Kendall. Eğer bana telefon numaranızı verirseniz, ofise gelir gelmez sizi aramasını sağlarım.”

“Evet, lütfen.” Gün içinde ulaşılabileceği bir dizi telefon numarası sıraladı. Konuşmak istediği konu her neyse, bekleyemeyeceği belliydi.

Telefonu kapattım. Hastalanacak gibiydim. *Sakin ol*, dedim kendime ve önümdeki iç karartıcı durumu hafifletmek için üç olumlu şey bulmaya çalıştım.

Birincisi, telefon kesilmemişti.

İkincisi, Gabi ve Allegra açık ki *bir şeyler* yapmışlardı.

Ve üçüncüsü, her ne olduysa ben temizleyebilirdim.

Otuz dakikalık hummalı bir derleme toplamının ardından her şey yüz kat daha iyi görünenecekti.

Gözlerimi açtım, meşe ağacından oyma ofis sandalyeme yığıldım ve etraftaki curcunaya göz gezdirdim: Kavanozda bir tane bile kurabiye yoktu, raflarda beş demet solmuş çiçek vardı ve nedendir bilinmez, dosya dolabının üzerine kırmızı bir stiletto bırakılmıştı. Odada, tam olarak çözemediğim tuhaf bir koku vardı. Sanki... barut gibi korkuyordu.

Gabi ve Allegra on iki gün içinde ofisimi lise soyunma odasına çevirmişlerdi. Ve daha bu, sadece görebildiğim kadardı. Tüm vücudum ürperdi.

Daha fazla dayanamazdım buna. Jonathan ile olan fotoğrafımızı bulana kadar masamın çekmecelerinin alını üstüne getirdim. Sonra gururla sergilendiği eski yerine, masamın

üstüne verleş-tirdim. Hızımı alınca sandalyemi geriye ittim, en yakınımdaki üç dergiyi kaptığım gibi çöp kutusuna attım. Akabinde kahve bardakları, plastik poşetler ve etrafa atılmış kıyafetler de çöpü boyladı. Derin bir nefes alarak duvarlardaki resimleri yerlerine astım -Allegra'nın böyle ucuz sanat eserlerine bakmak zorunda kalmak hakkında sızlandığını tahmin edebiliyordum- ve kızgınlıkla kitap raflarını düzeltmeye giriştim.

Dürüst olmak gerekirse, temizlik ve toplama işlerinden nefret ederdim. Düzgün durmayan kitaplara tahammülü olmayan bir düzen manyağı değildim. Ki Nelson burada olsaydı o da bunu reyit ederdi. Ancak ofisi, bıraktığım hale sokmadan rahat edemeyecektim. Sanki soyulmuş gibiydim.

Televizyon dizilerinde sabahın üçünde, ayağında topuklularla elektrik süpürgesi açan kaçık ev kadınları gibi etrafta kah tökezleyerek kah yalpalayarak ofisi süpürürken, iki küçük koluna iki koca *Hamleys* poşetini dengeleyerek takmış olan Gabi içeri daldı. Talimat dosyamda özenle belirttiğim gibi etek ve güzel topuklu ayakkabılar giymemiş, onun yerine üstüne bir kot, bir siyah tişört ve dore spor ayakkabılar geçirmişti.

"Aman Tanrım, dönmüşsün!" dedi nefes nefese. Sonra yüzüne hiç de ikna edici olmayan, kendinden emin bir ifade kondurdu ve haykırdı, "Aman Tanrım, *dönmüşsün!*"

Süpürgeyi kapattım. Kırmızı bir kumarhane markasının yerde halkalar çize çize dönüp odanın ortasındaki toz yığının içine düşmesini izledik. Bir şekilde, markanın beş yüz poundluk olduğunu algılayabildim.

“Ne zaman geldin?” diye sordu Gabi telaşla. “Uçuş sersemliği vardır sende şimdi. Dur sana bir kahve yapayım. Bir yerlerde kurabiye olacaktı... Palavra atmıyorum, bu sabah gelip çıkmıştım. Allegra’nın dün almış olması gereken bir hediye almak için çıkmam gerekti. Hanımefendi çok yorgun düştüğü için Calmia’ya, çakralarını dengeletmeye gitti de. Ah, görüyorum da... şey...” Sesi gitgide kısıldı ve yüzüne baktı. İfademi görünce, olduğu yerde dondu kaldı. “Kusura bakma,” dedi pişmanlıkla. “Temizlik yapacaktım bugün. Cidden.”

Derin bir nefes aldım. Yarısı için tahmin yürüteceğime, hepsini bilmek daha iyiydi. Neden bu söz, son günlerde aklımdan çıkmıyordu ki?

“Anlat bakalım,” dedim. “Ben yokken neler olduğunu hiç bir abartmaya veya açıklamaya girişmeden anlat.”

“Nasıl?”

“Mesela neden masam odanın öbür ucuna taşındı? Dosya dolabının üzerinde ayakkabının işi ne? Neden telesekreterde on altı adet mesaj dinlenmemiş vaziyette bekliyor? Thomasina Kendalls’ın oğluna ne yaptınız? Neden burada kimse yoktu...” Sorduğum her soruyla sesimin daha da yükseldiğini fark edince sustum ve dudaklarımı sıktım. Nefesimi karnıma yönlendirip sakinleşmeye çalıştım. Ben böyle bağırıp çağıran biri değildim. Ne temizlik yapardım ne de bağırıp çağırırdım. Vay canına, tam bir müdüre dönüşüyordum.

Karnımda biriken tüm nefesi, uzunca içimi geçirerek bıraktım ve kendimi bir nebze daha iyi hissettim. Ama çok de ğil. “Kahve alayım ben en iyisi.”

"Tanrım, Mel," dedi Gabi, kahve makinesini çalıştırarak. "New York'ta sadece iki hafta kaldın ama Jonathan gibi emir yağdırmaya başlamışsın bile. Bir sakinleş. Otur önce. Güzel geçti mi bari?"

"Muhteşem geçti," dedim ama beni asıl amacımdan saptıramazdı. Burada neler olduğunu öğrenecektim. "Hadi, kötü haberleri ver. Allegra gelmeden her şeyi öğrenmek istiyorum."

Gabi başını hor gören bir edayla arkaya attı. "Hah. Geçtiğimiz on iki günün ortalamasını alırsak daha çok vaktimiz var. Ben de zamanlaması kötü olan benim sanıyordum. Buranın böyle dağılmasının suçlusu o."

"Sahiden mi?" Gabi'ye, *tüm gerçek bu mu*, bakışımı attım.

"Evet!" dedi. "Dün polis geldi buraya! Aramadan sonra hanımefendi, travma geçirdiği için kalıp toplayamamış."

Kalbim sıkışmaya başladı ve bunun nedeni karın düzleş-tiren çamaşırım değildi. "Dur bakayım. Yavaş yavaş söyle. Buraya polis mi geldi?"

Gabi başını salladı. "Evini aramayı bitirmişler. Annenin evini de aramışlar ama hala ne arıyorlarsa bulamamışlar. O yüzden Allegra'nın burada olduğunu öğrenince, Scotland Yard Polisi de soluğu ofiste aldı. Her yerde parmak izi aradılar. Senin terzi mankeninde bile." Etrafı kokladı. "Kokusunu alıyor musun?"

Başımı masanın üstündeki kollarımın arasına gömdüm. Polis! Hem de benim ofisimde.

Hayır. Bu konuda üç olumlu şey bulamazdım.

İşin aslı, bir tane bile bulamazdım.

İçime bir şüphe düştü ve başım dikleşti. “Aman Tanrım. Sakın bana burada bir şey...”

“Hayır. Burada da bir şey bulamadılar,” dedi Gabi neşeyle. “Ama Selfridges’da çektiğimiz Tristram Hart-Mossop video-larını izleyince koptular. Bu arada Downing Caddesi’ndeki güvenlik memurlarını tanıyan bir tanesinden, acayip bir de-dikodu öğrendim. Görünen o ki Cherie...”

“Bana hiç bunları anlatma,” diye ciyakladım. “Bana kendi-me gelmem için güzel, cesaret verici şeyler anlat.”

“Tamam,” dedi Gabi, makinenin filtresine kahve koyarken. Bana baktı, sonra bir kaşık daha ekledi. “Sen New York’tasın diye sıkıntıdan fitik olan bazı ukala hödüklerle konuştum.” Başını meraklı bir ifadeyle yana yatırdı. “Sen bu insanlara ne yaptın böyle? Bazıları çaresiz durumdaydı. Allegra yok nasıl olsa. Bana söyleyebilirsin.”

“Hiiiç, sahidem,” dedim yumuşayarak. “Ben.. eh, olay sa-dece alışveriş değil, biliyorsun sen de. Konuşmak ve dinlemek de işin bir parçası.”

Gabi afalladı. “İyi de bu adamların yarısı, ağzını bile aç-mıyor ki.”

“Yaslanıp ağlayabilecekleri bir sine vermek gerekli. Şey, omuz demek istedim.”

“Eh, bu dediğinde haklı olabilirsin,” dedi Gabi ve kahve makinesini çalıştırdı. “Senin sineni gören yetişkin bir erkek bile gözyaşlarına boğulabilir.”

“Ne demek istedin sen şimdi?” diye sordum sinirle.

“Aman boşver. Masada mesajların listesi var. Kahveni sade içsen olur mu? Süt kalmamış.”

“Sorun değil.” Fatura ve posta dosyalarını bir kenara ittim. Gabi’yi görebilmek için masanın üstündeki karton kutuyu da yere bıraktım.

“Nedir bu?” diye sordum içine bakarak. “Yolladığım nefes ferahlatıcıları mı yoksa? Fatura gönderirken yanma e antiyon gibi eklersek, kimse üstüne alınmaz diye d    nm    t m.”

“Ha, onlar depoda. O kutuyu bo ver sen,” dedi Gabi  a-bucak. “Bir şey yok onda.”

Kutuyu almak için üstüne atladı ama ben ondan önce davrandım. “Ne varmış bunun içinde?” diye sordum, elimi içine sokarak. Elime yumuşak bir şeyler geldi. “Nelson’a bir şeyler  receğim diye örgü kursuna mı ba ladın?” diye sordum, bir tanesini alıp kutudan çıkararak.

Ne olduğunu görünce neredeyse kutuya geri tıkcaktım. “Ayhhh.”

“Tanrı aşkına, bu da ne böyle?” Elimdeki  eyi Gabi’ye doğru salladıktan sonra yakından inceledim.  rg den yapılmış oyuncak bir köpeğe benziyordu. Ama altı bacağı vardı ve kulaklarından biri, diğerinden uzundu. Tuhaf, yeşil tiftik y n ndendi ve tüm tüyleri kabarmı  gibi duruyordu. Ayrıca sırtında tıksın  bir t mse  vardı ama ağzından sarkan kırmızı dili daha da iğrençti. Elimdeki şey, resmen radyoaktifti.

“Köpek mi bu?” diye sordum, gözlerime inanamayarak. “Deve mi? Yoksa... karıncayıyen mi? Nedir bu ya?”

Tıksintiyle masaya attım ve açıklaması için Gabi’ye baktım.

Ağzını bir açıp bir kapadı sonra da omuzlarını silkti.

Sessizce kutunun içine uzandım ve fosforlu gökkuşağı renkleriyle örülmüş bir kedi çıkardım. Kuyruğu, vücudunun üç katıydı ve koca kulakları, biri öne bir arkaya doğru kıvrılmışlardı. Ve her nedense üç tane kulağı vardı. Yeşil yünden kafasına, insan gözü şeklinde gözler dikilmişti. *Otomatik Portakal* filmindeki gibi uzun kirpiklerle çevrili gözler, insana dik dik bakıyordu.

Kediyi köpeğin yanına koydum. Korkunç bir ikili oldular. Baktıkça, insanın aklına çocukluktan kalma kabusların anıları doluyordu.

Huzursuzca kıkırdadım. “Gabi, bunları annem mi yolladı?”

Başını salladı. “Daha yığınla var.”

Kutuya şöyle bir göz attım ve her renkten bacıklar, kafalar, kuyruklar, gövdeler gördüm. Yanı başında böyle bir şeyle uyanan bir çocuğun, ömür boyu sorunları olurdu.

“Annem kendini iyi oyalamış olmalı,” dedim, olumlu bir gözlemde bulunmaya çalışarak.

“Stresten kendini örgüye vermiş,” diye açıkladı Gabi. “Telefonda konuştuk da epey ilginç oldu. Anlaşılan biraz sorunlar...”

“Gabi,” dedim kararlı bir sesle. “Felaketleri sırayla dinlesem, nasıl olur?”

Gözlerini öyle bir devirdi ki son zamanlardaki, “Nelson, bana kendimi bir hanımefendi gibi hissettiriyor,” pozlarından eser kalmadı. “Sen New York’tayken biz de burada facia yaratmadık herhalde,” diye patladı. “Fatura dosyasına barksan tek meşgalemizin polis akınlarını karşılamak ve alış-

veriş yapmak olmadığını görürsün. Bazılarımız gerçekten iş yapıyordu.”

Dilimi ısırđım ve dosyayı açtım. “Biliyorum,” dedim, özür diler bir ifadeyle. Gabi’ye bağırmağa hakkım yoktu. Sırf Allegra ile başa çıkmak bile bazıları için tam zamanlı mesai sayılırdı. “Kusura bakma. Çok sıkı çalıştığını biliyorum ve sana müteşekkirim.”

“Evet, çalıştık. Şey, ben çalıştım.” Gabi bir kupaya kahve koyup masaya getirdi. Kupayı masaya koyarken oyuncak kutusunu da gizlice gözümün önünden çektiğini fark ettim.

“Ah, gel hadi bir kucak ver bana,” dedim, sandalyemi geri itip Gabi’ye kollarımı açarak. “Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim,” dedi o da bana sarılarak. Çok rahatlamıştım. Gabi’yle takışmak korkunçtu. Şirretlik bana göre değildi ve dürüst olmak gerekirse, bundan memnundum.

“Eee,” dedim, “*Hamleys* poşetlerinde neler var?” Göz atmış ama içlerini görememiştim. “*Hamleys*’e bayılıyorum. Koca bir gün geçirebilirim orada!”

Gabi rahatsız olmuş göründü ve tam o sırada kapı ardına kadar açıldı. Allegra içeri girdi. Beni görmeyi beklemediği için şaşırıp tekrar baktı ama şaşkınlığı hemen geçti ve her zamanki, sabırsız ifadesine büründü.

“Merhaba Melissa,” dedi. “Kahve yapmışsın Gabi. Süpermiş. Benimki sade ve üç şekerli olsun lütfen.”

“Kahveyi Melissa’ya yaptım,” dedi Gabi, dişlerini gıcırdatarak.

“Kurabiye var mı?” Allegra elini beklentiyle Gabi’ye uzattı.

“Allegra, burası kafe değil,” diye çıktım. “Gabi’nin işi de senin ara öğünlerini temin etmek değil.” Göstere göstere saatime baktım. “Şimdi olduğu gibi.”

Allegra, Gabi’ye pis bir bakış attı. “Başka şeyler temin etmeye meraklı ama...”

“Çantamda,” diye atladı Gabi çabucak, “çikolatalı gofret var.”

“Harika,” dedi Allegra ve yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı.

Bir ona, bir diğerine baktım. İkisi de birbirlerine en son takriben 1987’de St. Cathal Ortaokulu toplantı salonunda gördüğüm ölümcül bakışlarla kilitlenmişlerdi.

“Eh,” dedi Allegra, ılımlı bir ortam yaratmaya çalışarak. “Gabi de tam bana bu sabah *Hamleys*’den aldığı hediyeleri anlatıyordu. Başkalarına bir şeyler almak için en iyi yer orası değil mi sizce de? Vaftiz hediyeleri listemi buldun mu?”

“Buldum, teşekkürler. Çok yardımcı oldu,” dedi Gabi imalı imalı. “Yarım saat etrafta gezinip notlarını dikkatle okuduktan sonra tren seti aldım.”

Allegra başını gururla yukarı kaldırdı ve kendine bir gofret daha aldı.

Bir Gabi’ye bir Allegra’ya baktım ama neler döndüğünü mümkün değil anlayamadım. Adeta görünmez topla oynayan bir tenis maçı izliyor gibiydim. Ancak, neler olup bittiğini göremediğim gibi, kimin kazandığını da anlayamıyordum.

Kendimi topladım. Sonuçta burada yetkili bendim.

“Neyse, işe dönecek olursak,” dedim canlı bir şekilde, “belki biriniz bana Thomasina Kendall’ın sorununu anlatabilir.”

"Seni küçük ispiyoncu!" diye tısladı Allegra. Aynı anda Gabi de patladı. "Hiçbir şey söylemedim," dedi. "Beni suçlama hemen!"

Dikkatlerini çekebilmek için ellerimi masaya vurdum. "Kesin şunu! Derhal kesin! Allegra! Zavallı çocuğa ne yolladın, söyle!"

Allegra uzun burnunun içine sesli bir nefes çekti. "Gabi sana polisin buraya gelip beni rahatsız ettiğini söyledi mi?"

"Söyledi, evet ama..."

"Peki, adamların küstah isteklerini yerine getireceğim derken inanılmaz strese girdiğimi ve tüm vaktimin gittiğini de söyledi mi? Bankalardan hesap dökümleri çıkarttım, sonra..."

"Allegra!" dedim hışımla ve benden daha çok kazandığı yeni işinin, yapılacaklar listesinde açıkça en alt sırada olduğunu görmezden geldim. "Sadede gel. Polisi anladık. Neden?"

Gabi etkilenmiş göründü. Ve korkmuş.

"Bazı insanların aksine ben, *Hamleys*'de şımarık haylazlar için ucuz ıvır zıvır bakamayacak kadar kişisel trajedilerimle meşguldüm," diye bildirdi Allegra. "Bu gıcık çocuğun hediyesini gönderme vaktini kaçırmayayım diye endişeye düşünce ben de ona..."

"Vaftiz ailesinde iki tane düşük rütbeli asil olan çocuğa," diye ekledi Gabi.

"Siz Mill Hill'de böyle küçük şeylerden mi etkileniyorsunuz?" dedi Allegra, dudağını bükerek. "Hiç bilmiyordum."

Gözlerimi kapadım ve avuç içlerimi göz kapaklarıma bastırdım. Çay poşeti koysam göz kalemim bozulurdu ve makyajımın, babamın toplantısına kadar durması lazımdı.

“Çocuğun zaten o sıkıcı, seri üretim döküntülere boğulacağını bildiğimden, ben de ona güzel, eşsiz bir sanat eseri gönderdim. Zevkli olan her çocuk, böyle bir eserin ömür boyu üzerine titrer,” diye bitirdi sözünü Allegra. Ses tonundan, kendini beğenmişliği açıkça seçiliyordu. “Problem nedir, hala anlayamadım. Gabi ile benim kabul etmemiz gerekir ki nazik hediye anlayışı kişiden kişiye değişir.”

“Eh, o takdirde çocuk için, konuşmaya başladığı zamandan itibaren katılacağı terapi seanslarını da ayarlasaydın!” dedi Gabi kızgınlıkla. “Tabii çocuk konuşma yetisini kazanabilirse!”

Aklımda korkunç bir fikir oluşmaya başladı.

“Allegra,” dedim paniğimi belli etmemeye çalışarak. “Söyle bana. Ne gönderdin hediye olarak?”

Elini ilgisizce masama doğru salladı. “Annemin ördüğü şu oyuncaklardan. Bir kedi, sanırım bir de zürafa.” Duraksadı. “Uzun boyunlu bir leopar da olabilir. Her neyse. Çocuğun dibi düşecek.”

Hediye verme konusunda telepatik güçlere sahip bir insan olarak yaptığım namımın gözümün önünde buhar olup uçmasını izlerken, damarlarımdaki tüm kan çekildi. “Allegra, şaka yaptığını söyle.”

“Tren setini aldım bile,” diye araya girdi Gabi. “Hemen hediye paketine sarıp kurye ile gönderebiliriz. Korkunç bir yanlışlık oldu deriz.”

“Hayır, artık çok geç,” diye inledim. “Çocuğun annesi travmaya girmiş ve bize savaş açmış durumda.”

“Aaa, ne kadar abes!” Allegra elini salladı. “Aptal kadın, herhalde o gümüşten diş kaşıma halkalarını tercih ediyordur.”

"Allegra!" dedim bağıarak. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor? Senin ne düşündüğünün hiçbir önemi yok. Önemli olan müşteriyi dinlemek ve karar vermesine yardımcı olmak!"

"Engel olmaya çalıştım," dedi Gabi. "Ama beni dinlemeden yollamış."

"Öf, kapa çeneni Gabi," diye patladı Allegra. "Geçen haftasonu yaptığın gezintiyi anlatmamışsındır herhalde."

Gabi, Allegra'ya pis pis baktı. "Aynı şey değil."

Allegra özenle alınmış kaşını kaldırdı. "Öyle mi dersin?"

Telefon çaldı ve karşımda sahnelenen korkunç gösteriyi böldü. Kızgınlıkla telefonu açtım.

"Günaydın, burası Küçük Hanımefendi Ajansı."

Telefondan tanıdık bir burun çekme sesi geldi. "Ah, sevgili Mel! O tatlı sesini duymayı hiç beklemiyordum."

"Merhaba Roger," dedim. Bir bu eksikti.

Allegra muzaffer bir edayla Gabi'ye bakıp sıırıttı. Gabi de kaşlarını çatı.

"Gabi ile görüşebilir miyim lütfen?" dedi Roger. "Eğer oradaysa."

"Burada Roger," dedim Gabi'ye kaş göz yaparak. "Aslına bakarsan, şu anda bir toplantının tam ortasındaydık..."

"Tutmayayım o zaman. Peki sen nasılsın bakalım?" diye sordu tatlı tatlı. "New York iyi miydi bari?"

"Hem de çok," diye yanıtladım. Gösterdiği cana yakınlık karşısında kafam karışmıştı. En son konuştuğumuzda, mağara adamından bir farkı yoktu. "Neyse, bir gün arayı kapatınız Roger. Gabi'yi veriyorum."

Telefonu uzatırken Gabi'ye dudaklarımla, ses çıkarmadan, "Kısa kes," dedim ve Allegra'ya doğru eğildim.

"Bayan Kendall'ı arayıp o tiksiniç hediyeleri gönderdiğin için özür dileyeceksin," dedim, Allegra'ya tıslayarak. "Annemin şu anda çok stresli olduğunu biliyorum. Stresi azaldığı zaman doğru sayıda uzuvları olan harika hayvancıklar öreceğinden de eminim ama o şeyler, bırak bir çocuğu, bir yetişkini bile korkutur."

"Şşş," dedi Allegra, Gabi'yi işaret ederek.

Döndüm ve Gabi'ye baktım. Son derece rahatsız bir halde, telefonun kordonunu parmağına dolayıp çözüyor ve gözlerini sabitlemiş, bana bakıyordu.

"Yok, sorun değil," dedi dikkatlice. "İyi geçmesine sevindim."

"İyi geçen neymiş, çok merak ettim," diye mırıldandı Allegra, haince bir keyif içinde.

"Konuşmana gerek olduğunu hiç sanmıyorum.. Şey, bilmiyorum Roger. Hani baştan anlaşıştık..."

Gabi bana baktı. Suratı panik ve pişmanlık duyguları içindeydi.

Telefonu almak için elimi uzattım.

"Eğer hepsi buysa... Roger, tam bir toplantının ortasındaydık," dedi çabucak. "Belki sonra konuşabiliriz."

"Telefonu bana ver," dedim. "Ben de konuşacağım."

Gabi gözlerini bana çevirdi. "Melissa'yı veriyorum," dedi ve ahizeyi uzattı.

"Roger," dedim ağır ağır.

"Tekrar merhaba! Gabi'nin senin yerine geçmesi büyük incelikti bana sorarsan," dedi Roger kıkırdayarak. "Neden is-

temediğini anlıyorum ama R.Trumpet, Esq.'in naçizane fikrine göre, Gabi'den de gayet güzel sarışın bomba oluyormuş!"

Hiçbir şey demedim ama Gabi'nin tepkisinden, yüzümün, benim adıma konuştuğu belli oluyordu.

"Gerçi dans sırasında acayiplikler de yaşanmadı değil. Gabi, Gay Gordons dansına kendini fazla kaptırınca sekiz kişi birden popo üstü yere düştük," diye devam etti. Sesi şimdi daha az neşeliydi. "Moira Sutton'ın gerçekten takma bacağı olduğunu bilmiyordum. Ama genel açıdan bakarsak kimse fark etmedi. Ha bu arada yaşlı annem, Celia'nın üstü başı hakkındaki yorumlarına gıcık oldu. Eh, tabii yorumlar artık sana ait..." Kahkahalara boğuldu.

Kızgın gözlerle Gabi'ye baktım. Trumpet'lerin evindeki o haftasonu, Lady Trumpet'e saatlerce yağ çekmiştim. *Saatlerce*. Üstelik kadının partilerinde edilmesi gereken köy danslarını da öğrenmiştim. Çakma kız arkadaşlığın bütün olayı buydu. Kıyafet giyip peruk takmakla bitmiyordu. Kavalienin arkadaşlarıyla konuşman, özgüvenini arttırman, ortamı gözlemen ve kavalienin iyi bir başlangıç yapabilmesi için kurnazca dayanaklar hazırlaman gerekirdi.

Allegra ve Gabi gene birbirlerine girmişlerdi. Konu galiba kurabiyelerdi.

"Peki, niye aradın, Roger?" diye sordum. "Üzülerek belirtmek zorundayım ki Gabi aynı kapsamda bir iş daha kabul etmeyecek."

"Yazık olmuş," dedi Roger. "Gayet de güzel anlaşmıştık oysaki. Neyse, fatura için aramıştım ben. Ajans üzerinden mi kesecek yoksa kendisi nakit mi alacak? Bilirsin, freelance?"

Gabi'ye dik dik baktım. "Faturayı ajans üzerinden kesecek," dedim. "Sonra da belki bağışta bulunur."

"*Sayiden mi?*" diye haykırdı Roger. Böyle aşırı hayrete düştüğü zamanlarda, içindeki Sloanelu, diksiyonunu bozuyordu.

"Evet, sahiden," dedim. "Cankurtaranlara bağışlayacak muhtemelen. Şimdi müsaade edersen Roger, Gabi ve Allegra'dan bilgi almakla meşguldüm."

Roger'in suratına kapadım. Telefon anında tekrar çaldı fakat aramayı telesekretere yönlendirdim.

Gabi şok içindeydi. Çalan telefonu açmamak, verimlilik ilkelerime tamamen aykırıydı.

Kollarımı kavuşturdum ve didişmeleri nihayet bitene kadar, ikisinin suratına ters ters baktım.

"Beni feci hayalkırlığına uğrattınız," dedim. Sırtımı öyle bir dikleştirdim ki jartiyerlerimin bağları esnedi. "Sizden çok bir şey istemedim. Saçma sapan taleplerde bulunmadım. Aslına bakarsanız, tek istediğim, gayet basit birkaç kurala uymanızdı. Ama siz, bile bile görmezden geldiniz. Hele sen Gabi," dedim ona dönerek.

Başını pişmanlıkla öne eğdi.

"Peruğu getir lütfen," dedim.

Ayağa kalktı ve dosya dolabına gitti. Peruğun, baş harfi olan P'nin altına öylece tıktırılmış olmasına fena halde bozularak, yutkundum. O peruğun benim kalbimde çok kutsal bir yeri vardı. İşimi onun sayesinde kurmuştum. Nelson ne kadar dalga geçerse geçsin, peruğun güçleri beni her daim hayrete düşürüyordu.

Cidden, daha fazla dayanamayacaktım. Meydanı boş bulup tüm itibarımı ayaklar altına alan bu ikisi, sadece çay partileri düzenlemem gerektiğini ima eden Jonathan ve benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayan Paige Drogan üst üste gelince, Londra'da, elimdeki perukla kuğu gibi süzülüp yoluna çıkan herkesi ateşle büyüleyen Honey Blennerhesket'ten eser kalmamıştı.

Benim tanıdığım Honey tüm bunların hiçbirine anlayış göstermezdi. Ama tabii Honey, bu insanların hiçbirisiyle benim gibi birarada yaşamak zorunda değildi.

Gabi peruğu masaya, önüme bıraktı ve sandalyesine geri oturdu.

Elimle saçları, tekrar parlayıp ipek gibi görünene kadar düzelttim ve sonra çantamı açıp peruğu güvenle içine yerleştirdim.

"Yanıma alacağım," dedim. "Size güven olmaz."

"Of, Tanrı aşkına Melissa, mazlum edebiyatı yapmayı bırak," diye patladı Allegra. "Kimsenin etkilendiği yok."

Hiddetle ona döndüm. "Bana etkilenmekten bahsetme! Eğer ayın kalanı için para almak istiyorsan, ofise sabah on birden evvel gelmeye bak!" dedim. "Halbuki sizin anlayacağınızı düşünmüştüm. Ama anlamıyorsunuz ve bu beni çok üzüyor."

Boğazıma bir yumru oturunca bağırmaı kestim. Belli ki uçak yolculuğu, beni sandığımdan daha çok etkilemişti. Ya da başka bir şey. Hızla gözlerimi kırıştırdım.

Telefon tekrar çaldı, bu sefer açtım. Tamamen refleksti.

"Küçük Hanımefendi Ajansı?"

Allegra ve Gabi irkilip yüzlerinde suçlu bir ifadeyle beklemeye koyuldular.

Gergin bir öksürük sesi geldi. "Ben Franco. Bay Rudolph Waterstone'un temizlikçisi Inez'in babası. Lütfen Allegra'ya söyleyin, sosyal hizmetler kızımı soruşturmaya aldı. Umarım mutlu olmuştur! Ama bilin ki arkadaşlarımız var ve nerede yaşadığınızı biliyoruz." Sonra telefon çat diye kapandı.

"Kız kaçak göçmendi," diye sızlandı Allegra, ağzını açmama fırsat vermeden. "Ne yapacaktım, yani?"

"Tek yapman gereken, kıza ruvaleti ve lavaboyu aynı bezle silmemesi gerektiğini söylemekti," diye çıktı Gabi.

"Susun!" diye bağırdım, ellerimi kaldırarak. "Susun! Susun! Susun!"

Nihayet sustular. Muhtemelen kalp krizi falan geçireceğimi sanmışlardı. Açıkçası ben de kendimi her an kriz geçirecekmiş gibi hissediyordum.

"Ajandayı ve gelen mektupları gözden geçirmem gerekli," dedim, manalı bir duraklamadan sorma. "Gabi, Baker and Spice'a gidip bize kek alır mısın? Allegra, sen de bir zahmet Bayan Kendall'ı ara ve yaşanan karışıklığı açıklayıp sonra da daha önce kimseden dilemediğin kadar içtenlikle özür dile, tren setini gönder ve sonra..." Tereddüt ettim. "Sonra gidip dışarıda başka işler bul kendine, lütfen. Eminim yapacak bir sürü işin vardır, zaten."

Sorun çıkaran benmişim gibi, acıyan gözlerle bana baktı. "Meşgul insanların yapacak işleri olur tabii," dedi. "Sonra görüşürüz." Ve hızla dışarı çıktı. Binadan çıkarken göğün gürlememesine ve yıldırımların çakmamasına şaşırıştım. Gerçi,

ön kapı öyle hızla çarpıldı ki çıkan ses yüzünden aşağıdaki salonda yapılan rahatlama masajları bölünmüş olabilirdi.

“Mel?” dedi Gabi çekinerek.

“Bana on dakika verebilir misin?” dedim, gülümsemeye çalışarak. İşin komik yanını görmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Yani, komik bir yan olmalıydı, biliyordum. Geçici bir espri anlayışı kıtlığı yaşıyordum, sadece.

“Elbette,” dedi. “Gidip kek alayım ben.”

Topukları üstünde döndü ve bozuk para bile istemeden hızla dışarı seğirtti.

on altı

Gabi'ye olan kızgınlığım uzun sürmedi. Bir kere beni çok iyi tanıyordu. Ayrıca ofisimin beni sakinleştiren bir tarafı vardı. Leylak rengi duvarlarıydı herhalde. Gabi'nin Elizabeth Caddesi'ne kadar yürüyüp dönmesine kadar geçen bir saati, akıllıca kullandım. Verilen hizmetler (üç tanesi verilememişti bile) için sekiz adet kısa telefon görüşmesi yaptım, beş mektuba cevap verdim ve postadan gelen her zarfı tek tek açtım. Bu arada Ella Fitzgerald dinleyip derin nefesler almayı ihmal etmedim.

Ayrıca, kendime peruğu denemek için izin bile verdim. Banyo aynasında, o karamel rengi kakülün gözlerimin önüne düştüğünü görmek bile kendimi tekrar ipleri elime almışım gibi hissettirdi.

Garip bir huzur duygusuyla omuzlarım gevşedi. Başımdaki ilave saçlarla her şeyle başa çıkabileceğimden emindim. Kendi utangaçlığını alt eden ve tek başına başarılı bir iş kuran ben değil miydim? Sırf bu peruğu takarak hem de?

Olur da ikisinden biri aniden geliverir diye peruğu çıkardım.

Aslında problem çözmek insanı canlandıran bir etkiye sahipti. Londra'nın aşına olduğum sosyal rutinlerine beynim hızla adapte olurken, üstümdeki uçuş sersemliği de solup gitti.

Mesela, zavallı Toby Henderson'la, Allegra ve Gabi'den aldığı tavsiyeler üzerine tüm kıyafetlerini en yakın hayır kuruma bağışlamaya fırsat bulamadan önce konuşma şansını yakaladım. Yıldırım çarpmışa dönen egosunu da okşayıp eski yarı işlevsel konumuna getirmeyi başardım. Bir anda aklıma parlak bir fikir geldi. Geçen sene Austin Reed'e gittiğimizde dosyasına işlediğimiz beden ölçülerini not aldım ve New York'a döndüğümde onun için internetten alışveriş yapmaya karar verdim.

Saat on iki buçukta ofisin kapısı aralandı ve Gabi'nin koyu renkli kıvrıkcık saçları aralıktan görüldü. Gitmeden önce saçtığım dehşetle kıyaslanınca, beni şaşırtıcı derecede iyi bir ruh halinde buldu.

"Sen bir düşün," dedim telefonda Toby Handerson'a. Gabi'ye oturmasını işaret ettim. "Kabinde üst baş değiştirmek zorunda kalmayacaksın. Ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Haklısın. Biliyorum, evet, kabinler pek temiz olmuyor... Hayır, bir daha Allegra ile konuşmak zorunda değilsin. Söz veriyorum. Asla. Evet, şeref sözü."

Gabi sıkılğan bir tavırla kahve yapmaya koyuldu.

"Gabi'yle de," diye cevap verdim, Toby'nin sorusuna. "Aslında onun sevgilisi var. Hayır, sevgilisiyle öyle konuştuğunu pek sanmam..."

Gabi çileden çıkmıştı ama pişmanlık göstermesi gerektiğini bildiğinden, hemen suratını düzeltti.

“Toby, çok üzgünüm ama kapatmak zorundayım,” dedim. Adam artık, saçları döküldüğü için çektiği acıyı anlatmaya başlamıştı. “Amerika’da süper bir eczane var. Adı Duane Reade. Orada tam sana göre bir şey görmüştüm. Sen bana şöyle güzel, uzun bir e-posta yaz, ben de haftasonuna kadar senin için hepsini çözeyim, olur mu?”

Toby bunu duyunca neşelendi, ben de içim rahatlayarak önümdeki listede adının üstünü çizdim.

“Evet,” dedim, Gabi önüme bir fincan kahve ile bir dilim çikolatalı kek koyarken. “Bu da sonuncusuydu. Piers Saunders bizi dava etmeyecekmiş. Bilmek istersin herhalde.”

“Özür dilerim,” dedi hemen. “Ama Allegra’nın gerçek bir cilt uzmanı olmadığını bilmesi gerekirdi...”

Elimi kaldırıp susturdum. “Hadi ama Gabi. Bu insanların ne yaptıkları hakkında bir fikirleri olsaydı, en başta bizi aramazlardı. Allegra ile senin sarsak erkeklere tahammülünüz olmadığını biliyorum ama benim hatırım için deneyemez misin? Bırak adamların duygularını, geçim kaynağımı sana emanet ettim.”

Gabi bakışlarını bir an için yere indirdi sonra başını kaldırdı. Ölenemez dedikodu arzusunu gizleyemiyordu.

“Peki geri dönecek misin? Jonathan seni yanına alınca evlenme teklif etmedi mi?”

Yanaklarım kızardı. “Evet ve hayır. Teklif etmedi. Aman Gabi, daha iki hafta oldu.”

“Ama iyi gidiyor, değil mi?” diye sordu, imalı bir bakışla.

“Evet,” dedim, önümdeki kalemlikte oynayarak.

“Artık sana daha çok vakit ayırıyor mu?”

Tereddütte kaldım. “In, evet. Öyle sayılır. Evi de bir harika. Yatak odasında iki banyo var.”

Gabi ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını altına aldı, fincanını ve tabağını kanepenin kolunda dengeledi. Sonra suratımdaki ifadeyi gördü ve fincanla tabağı dikkatle yanındaki masaya yerleştirdi.

“Eee, devam et,” dedi teşvik edercesine. “Dökül bakalım. Emlakçılar Kralı kendisine nasıl bir ev seçmiş?”

Jonathan’ın Greenwich’teki evini Gabi’yi tatmin edecek kadar detaylandırarak anlattıktan sonra, “O zaman Park Bulvarı’ndaki daireleri satıldı mı? Cindy ile eski evleri?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Gabi özel asistanlık görevini, İnsan Kaynakları dosyalarını sanki MI5 gizli servisinde çalışıyormuş gibi bir titizlikle inceleyerek daha ilginç kılıyordu. “Satıyor.”

“Satıyor derken? Yani kendisi mi aracılık ediyor satışa?”

Başımı salladım.

Gabi gözlerini kocaman açtı. “Tam da ondan bekleneceği gibi! Bir de bana kontrol manyağı değil diyorsun.”

“Hayır Gabi, öyle değil. Cindy talimat verdi. Kadın bu konuda kafayı yemiş gibi...” Durdum. Hassas konulara gelmiştik.

Gabi’nin gözleri tekrar kısıldı. “Anlıyorum. Ne kıyak iş. Eski kocanı böyle elinde oynat dur. Canının sıkılmasına şaşmamalı. Geçen gün seni öğle yemeğinde beklettiğinde de onunla mıymış, öğrendin mi?”

Artık bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordum.

“İıı, nerede olduğunu söylemedi.” Çatalımla kekimi ortadan ikiye böldüm ve Gabi’nin yaptığı zekice gözlemi kulak arkası ettim. Cindy’ye karşı bastırdığım korkular, her an ağzımdan dökülebilirdi. Bir döküldü mü de arkası gelirdi. Çaresizlik içinde, Cesur Yürek üzerinde oldukça işe yarayan, dikkati başka yöne çekme taktiğine başvurdum. “Biliyor musun, New York’ta *sorun değil* yerine *umrumda değil* diyorlar. En başlarda ben kibar olmaya çalışırken insanların neden bu kadar kaba karşılık verdiklerini hiç çözememiştim.”

“Sahiden mi?” Gabi’nin yüzü birden ciddileşti. “*Kiehl*’sden istediklerimi aldın mı? Eğer almadıysan, sadece New York’ta satılan bir temizleyici hakkında bir şeyler okudum da...”

Böylece, on dakika boyunca, Gabi her seferinde Cindy hakkında bir şey sormaya kalktığında, ona Karen’dan ve aynı anda birkaç kişiyle çıkmasından, Grand Central İstasyonu’nun nasıl da nefes kesici olduğundan, *OPI* ojelerin ne kadar ucuz olduğundan, otobüs haritasını çözebilmek için ileri seviye matematik bilmek gerektiğinden ve posta pulu almanın acayip derecede zor olduğundan bahsettim. Arada çeşit olsun diye de Cesur Yürek’i, Jonathan’ın romantik kayak turunu ve Bleecker Caddesi’ndeki Şahane Magnolia Bakery’yi anlattım.

“Aksanma bayıldılar mı?” diye sordu Gabi. “Millele babanın saygıdeğer bir parlamenter olduğunu söylüyor musun?”

“Hayır, söylemiyorum.” Duraksadım. “Aslında kimseye kendim hakkında bir şeyden bahsetmiyorum.”

“Ajansından da mı?”

“Özellikle de ajansımdan.” Duraksadım. Gabi bundan da işkillenecekti, biliyordum. “Jonathan, ajans işlerini biraz ağır-

dan almamı istiyor. Çünkü, Amerikalılara ters gelebilirmiş,” diye ekledim, yüzündeki hiddeti görünce. “Biliyorsun işte, isim erkeklerle ilgili. Ben de Jonathan’ı utandırmak istemiyorum. Orada herkes çok çabuk rencide oluyor. Bana sürekli, yok efendim sigara içmelerinden rahatsız olur muymuşum, yok efendim şarap içmelerinden rahatsız olur muymuşum, o da olmadı dini konular konuşmalarından rahatsız olur muymuşum diye soruyorlar...” Aklıma, bu dediklerimin olumlu bir tarafı gelince durdum. “İyi olan şu ki hiçbir esprilerini kaçırmıyorum. Burada çok sık kaçırıyorum ya. Ne zaman kahkaha atmam gerektiğini biliyorum, çünkü vurucu cümleden önce, rahatsız olur muyum diye soruyorlar.”

“Çok düşüncelilermiş,” dedi Gabi kuru kuru. “Eee, söyle bakalım. Cindy ile tanıştın mı?”

“Hayır,” dedim. Her ne kadar konuşmak istemesem de bir parçam, hazır arkadaşımın yanındayken bu ağırlığı üstümden atmak istiyordu. “Jonathan ile Cindy hakkında uzun uzun konuştuk. Onunla tanışıp tatilimi mahvetmemi istemedi.”

“Ne kadar da düşünceli,” dedi Gabi, alaycı bir tavırla.

“Bana inanmıyor musun? Hem Jonathan da zorunda olmasa onunla görüşmek istemiyor ki? Belli ki kadın, daire konusunda zorluk çıkarıyor.”

“Eski kocasının yeni kız arkadaşı geldiği için değil yani?”

Dudaklarımı ısırdım ama artık çok geçti. Baraj kapıları açılmış ve sel suları, hatırlamak istediğim tüm güzel anıları önüne katıp götürmüştü. “Ah Gabi. Kendimi, sanki sürekli Cindy yanımdaymış gibi hissediyorum. Ama olumsuz anlamda. Sanki insanlarla tanıştığımızda beni süzüp ortak yö-

nümüz var mı diye bakıyorlar. Jonathan da sürekli, ısrarcı olmamama, ağır makyaj yapmama falan bayıldığım söylüyor.”

“Boşandıktan sonra her şey geçti, bitti sanıyordum. Bana geçen sene demiştin ki...”

“O kadar basit olduğunu sanmıyorum,” dedim mutsuzca. Hissettiğim mutsuzluk beni bile şaşırtmıştı.

Jennifer denen o kadının, Kurt ve Bonnie’nin partisinde benim hakkımda söylediklerini anlatmam gerektiğini biliyordum. Kadın bizimkine, *biten ilişkinin yarasını sarma ilişkisi*, demişti. Aşağılanma hissiyle karnım büzüşmeye başladı. Acaba hepsi bu haftasonu, Wentworth’un kasabadaki evinde Jonathan’a aynı şeyi mi söyleyeceklerdi?

“Mel?” dedi Gabi. “Sen... sen ağlıyor musun, yoksa?”

Başımı salladım. “İlk gittiğimde çok heyecanlıyım,” dedim hüzünle. “Şimdiyse... eskisi gibi değil.”

Gabi kalkıp masanın ucuna oturdu ve kolunu omzuma doladı. “Dinle,” dedi sert bir sesle. “Anlaşılan, Cindy kabus gibi bir kadınmış. Ama sen bunu zaten biliyordun. Hem Jonathan da sana açıkça deli oluyor. Kim olmaz ki zaten? Güzelsin, zekisin, kendi işinin başındasın ve yırtık etekleri dikebiliyorsun. Jonathan gibi kurumsal bir sansar, daha başka ne isteyebilir ki?”

“O zaman neden benden aptalca çay partisi seminerleri düzenlememi istiyor?” diye patladım.

Kısa bir sessizlik oldu. “Bir dakika. Geri sar. Anlamadım.”

“Yemek sırasında konuştuğumuz bir şey bu. New York’ta Küçük Hanımefendi Ajansı’nın bir şubesini açmamı önerdi. Ama gelin adayları, anne adayları ve on altı yaşına giren genç

kızlar için çay partileri düzenleyecektim. Görgü kuralları falan işte.”

“Başka bir düğüne daha katlanabilir misin? Yani, Emery’nin düğünü harikuladeydi ama organizasyon sırasında neredeyse ölecektin.”

Omuzlarımı silktim. “Düğün organize etmek istemiyorum ki ben. Ama sanırım Jonathan, yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyor. İşsiz de kalmam orada. Şimdiden, arkadaşlarından birinin kırkıncı yaş günü partisine fikir vermek için bir öğlenimi harcadım bile.” Duraksadım. “Teması da *Aşk ve Gurur*.”

“Eh, adil olmak gerekirse,” dedi Gabi, “kendine ait korsesi olan, tanıdığım tek kadın sensin.”

Çaresizce bakışlarımı Gabi’ye diktim. “Düğün falan yapmak istememem çok mu korkunç bir şey? Üstelik Jonathan’ın istediği de buyken? Doğru söyle. Gelinleri sevmem ki ben. O kadar beyaz, insanın beyin hücrelerini öldürür. Hem ben erkeklerle uğraşmayı tercih ediyorum. Daha açık sözlü oluyorlar.”

Gabi, *e, herhalde*, der gibi baktı suratıma. “Muhtemelen Jonathan’ın erkeklerle çalışmanı istememesinin nedeni de bu. Daha iyi birini bulup gitmenden korkuyor. Bir damatla kaçsan, tüm işin zarar görürdü.”

“Saçmalama!” dedim, kaşlarımı çatarak. “Benim çalıştığım erkekler daha kendi çoraplarını bile alamıyorlar, Jonathan ise tam anlamıyla mükemmel.”

“Belki kendisi böyle düşünmüyordur.” Gabi duraksadı. “Komiklik olsun diye demiyorum. Belki Cindy’nin kendi-

sinden daha az ısrarcı ama daha canlı olan erkek kardeşiyle kaçmasından dolayı hala üzüldür? Böyle bir şey insanı çok yaralar. Hele de Bay Mükemmel'sen."

Kekimden bir parça ağzıma attım. Jonathan'ın, evliliğinin yıkılmasından dolayı hala üzgün olduğu belliydi. Ve bu da Cindy'ye karşı hala bazı hisler beslediğinin kanıtıydı.

"İşimden iyi anlamamdan dolayı çok memnunken neden birden böyle oldu, anlamıyorum." Özellikle parmaklarımla havaya tırnak işareti yaptım ki Gabi espri anlayışımı iyice yitirdiğimi sanmasın.

"Sana açık açık burada ajansı kapamanı söyledi mi?"

Huzursuzca kıpırdandım. "Hayır. Ama neler olacağını konuşmadık... Yani, bir sonraki aşamada. İsrarcı görünmek istemedim. Daha New York'a gideli on dakika olmuştu. Ama oradayken ajansla ilgili hiçbir iş yapmamı istemediğini açık ve net belirtti. Hakikaten dinlenmemi mi istiyor, yoksa başkaları nasıl tanıştığımızı öğrenirse diye mi korkuyor, kestirmesi güç. Belki de sadece sınıyordur beni. İşi bırakabiliyor muyum diye görmek için ve..."

Ve dikkatimi ona verebiliyor muyum, diye ekleyecektim ki vazgeçtim. O zaman iyice, Jonathan bencil bir insanmış gibi bir izlenim yaratacaktım. Niyetinin bu olmadığına emindim.

Gabi beni dikkatle süzdü. "Ama sen yine de çalıştın, değil mi?"

Beni resmen kitap gibi okuyordu. İfadelerimi saklamayı öğrenmem şarttı. "Gibi gibi. Aslında, hayır. Hayır! Şey, evet."

Gabi kıkırdadı. "Ah, canım Mel'im. Dr. No kendisine itaat edilmemesini hoş karşılamaz. Devrelerinde böyle bir program yok adamın."

"Kasten yapmadım ki!" diye çıktım. "Öyle kibarca söyle-nince olaylar gelişiverdi işte."

Parmağını salladı. "Melissa, senin Aşıl topuğun da bu işte. Gelişmişmiş. Yüce Tanrım. Söz konusu olan, yine bir erkekti değil mi? Hadi bakalım, anlat Gabi teyzene. İçimden bir ses, Jonathan'ın bu komik tavırlarının bir sebebi var, diyor."

Gittikçe artan bir panik hissi içinde Godric ile ilgili tüm hikayeyi, Paige'in nasıl akıllıca bir manevrayla beni Godric'in hamisi olarak atadığını, gazetede çıkan fotoğrafı ve görevimin, adamın kabalığını bir karaktere dönüştürmek olduğunu itiraf ettim. Şimdi Londra'da oturmuş anlatırken, tüm hikaye kulağa bir felaket gibi geliyordu.

"Üstelik benim ne yapmamı istediğini bilmiyorum," dedim sızlanarak. "Nasıl olup da Godric'in tehlikeli biri gibi görünmesini sağlayabilirim Gabi? Sivri köşeleri yuvarlatmaya alışkırım ben, iyice sivriltmeye değil. Yani, benim tanıdığım tek kötü erkek tipi, dişlerini bazı günler üç kere fırçalamayanlardı."

Gabi parmaklarını çenesine vurarak bekledi. "Eh, Orlando von Borsch kötüydü. Bağcısız ayakkabı giyerdi ve kalbini kırmıştı."

"Paige'in peşinde olduğu şey bu değil."

"Ya? Parlamenterin enayi kızına vergi soruşturmalarını düzenlettirirken, kendisi bilmem hangi yolcu gemisinde bronzlaşan ve Lady Tiziana Buckeridge'i de insandan bir sandalye gibi kullanan..."

“Gabi! Kes şunu!” Öfkeyle baktım. “Bilgece tavsiyelerin için teşekkürler. Ama Godric Ponsonby’yi tanımış olsaydın. Orlando ile aynı kulvarda olmadığını da anlardın. Her neyse, Orlando benim için geçmişte kaldı. Artık daha özgüvenli biriyim. Söyle bana, Paige’i mutlu etmek için Godric ile ne yapmalıyım sence? Jonathan’ın tepesi atmadan şu işten kurtulmak istiyorum.”

Gabi alt dudağını üst dudağının üstüne geçirdi. “Bence sen,” diye başladı söze, “bu adamın menajerine gidip erkek arkadaşının belirsiz bir zamana kadar hünerlerini kullanmana sınır koyduğunu ve bu düzenbazlık projesinde daha fazla yer alamayacağını söylemelisin.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedim, içimi çekerek. “Yani, haklısın. Dediğin gibi yapmalıyım. Ama Paige biraz ürkütücü bir kadın ve...”

“Elbette ki böyle düşünmüyorum!” diye kükredi Gabi. “Espri anlayışının kıt olduğunu biliyordum ama orada iyice iliğini mi kuruttular, ne yaptılar?” Masadan kayarak kalktı ve fincanlarımızı tekrar doldurdu. “Eğer Jonathan’a bu işi ne kadar güzel idare edebildiğini ispatlarsan, sıkıcı düğünler organize etmen için ısrar edecek gücü kalmaz. Hatta, işi yap ve o kadar az çaba harcama gerekmiş ki ona söylemeyi bile unutmuşsun gibi davran.”

“Kesinlikle!” dedim. Bu fikri ortaya atanın Gabi olmasından ötürü rahatlamıştım.

“Pekala. Şimdi sen, kötü çocuklar için kalburüstü yaşam fikirleri ve şehir merkezinde bağlantılar peşindesin, değil mi? Eee...” Bir süre düşündü. “Çocuğa bir yerden bir BMW

bulun. Ama eski kasa, M serisinden olsun. Ve İngiliz usulü takım elbiseler. Oliver James'ten falan. Mümkün mertebe İngiliz görünsün ama. Tüm hesaplarını nakit parayla ödemesini söyle. Hem hoş gözükür hem de gizemli. Yüzüğü var mı? Harika. Daha büyük bir yüzük al. Küçük parmağına, üstünde koca bir elmas olan yüzük taksın. Bir de sırtına alabileceği deve tüyü bir kaban..."

"Gabi, eylül ayındayız daha," dedim, zayıf bir sesle. "Orası hala çok sıcak."

"Kişisel acıları ve geçmişten kalma sıkıntıları olmalı," diye devam etti. "Ve kalbini kırmış kadınlar. Ama o kadınlar uğruna her şeyi yapar. Şimdi bile. Ama çocuğu falan olmasın. O zaman lakayt görünür. Kız arkadaşlarından ne haber?"

"Paige'e kalırsa, bir zamanlar onu terk eden bir kız arkadaşı varmış," dedim, Godric'in kasvetli havasını hatırlayarak. "Ama onun dışında bir fikrim yok. Adamı bir kadınla hayal etmek güç."

"Hımm. Öğren o zaman. Ya da kafadan uydur."

"Gabi, Godric bu işi kıvrabilir mi, emin değilim. O kadar özgüven sahibi değil. İnsana ters, huysuz biriymiş gibi geliyor ama aslında sadece utangaç. Bilirsin işte, Roger gibi. Adamı mücevher takarken, hayal dahi edemiyorum."

Gabi inanamıyormuş gibi baktı. "Adam oyuncu değil mi?"

"Şey, evet." Geç de olsa jetonum düşmüştü. "Ama bu süper oldu. Çünkü kendine düşen kısım için rol yapması yeterli. Birinci sınıf bir fikir!" Yerimde zıplayarak kalktım ve Gabi'ye kocaman sarıldım. "Senin çözebileceğini biliyordum! Geri gelmemin iyi bir fikir olduğunu biliyordum."

Gabi kollarımı sıktı. “Orada kaldıkça sabahki haline benzeyeceksen, her haftasonu gelsen iyi olur.” Kollarımdan tutup yüzüme baktı. “Nasıl aksiydin öyle? Bir daha yapma sakın. Çok korktum.”

“Özür dilerim. Ama, biliyorsun işte...” Ofisimde birkaç saat geçirdikten sonra, kendimi çok daha iyi hissettiğimi itiraf etmek istemedim. Kendi ofisimde. Kendim olarak. Jonathan’ın kız arkadaşı, Cindy’nin yedeği, hatta Cesur Yürek’in gezdiricisi olarak değil.

“Beni dinle,” dedi Gabi. “Jonathan için, yapmayı en çok sevdiğin şeyden vazgeçme. Ve kimsenin kendini yeterince sarışın, zayıf ya da başarılı olmadığını hissettirmesine izin verme. Çünkü sen her halinle mükemmelsin.”

Ona bu korkularımdan hiç bahsetmemiştim. Aklımdan geçenleri nasıl olup da bilmişti?

“Gabi,” dedim tedirgince, “sen de bazen, önümüzdeki engellerin, bir şeyi daha fazla istememize neden olduğunu düşünüyor musun?”

Gabi’nin yüzü yumuşadı. “Mantık çerçevesinde, evet. Eğer manzaranın keyfini çıkaramayacak kadar bitkin düşeceksen, engelleri aşıp durmanın da bir anlamı yok.”

Başımı salladım ve bir süre bakiştık.

“Pekala, Londra’da ne kadar kalacaksın?” diye sordu. Daha fazla kahve yapmak için makinenin başına gitti. “Daha da önemlisi, orada ne kadar kalacaksın?”

“Haftasonundan sonra döneceğim,” dedim. “Sonrasında da, Nelson’ın evi bitene kadar kalırım herhalde. O iş nasıl gidiyor bu arada?”

“Eee, iyi. İyi.” Elinin arkasına, çaktırmadan bir şey yazdığını fark ettim. “Her şey kontrolüm altında. Ve,” dedi konuşmama fırsat vermeden, “sen yokken buraya göz kulak olacağım. Söz veriyorum.”

Gabi kurabiyeleri masaya bırakıp ellerini ovuşturdu. “Eee, Bu Godric’in resmi falan yok mu?” diye sordu. “Madem film yıldızlarıyla takılacaksın, bari tiplerini bilelim.”

Godric’in kişisel internet sitesini bulabilmek için ofis bilgisayarını açtım. RicSpencer.com sitesi yeni fotoğraflarla güncellenmişti. Gabi kendinden geçerek resimleri incelerken, babamla buluşma vaktimin neredeyse gelip çatıldığını fark ettim.

“Mel, bu adam buram buram seks kokuyor!” dedi. “Neden beni hiç tanıştırmadın? Tam bir tilki, şuna bak.”

“Çünkü on yedi yaşından beri onu görmüyorum da ondan. Hem senin kendi tilkin yok mu?”

“Bana hiç yazmayan, telefon etmeyen, güvercin bile göndermeyen bir tilkim var, evet,” diye yanıtladı kederle.

“Eğer kendini iyi hissedeceksen ben de hiç haber almadım,” dedim. Şu anda Nelson-Gabi problemlerini çözecek havamda değildim. “Godric’e fikirlerini yazıp sen gönderse-ne,” diye önerdim. “Ben vakit kazanırım, sen de güzel bir ilişim kurmuş olursun.”

“Gönderebilir miyim?” diye sordu, gözleri ışıldayarak.

“Evet, ama önce ben okuyayım, tamam mı?” dedim. “Allegra nereye gitti bilmiyorum ama yapacağım son şey olsa bile, o özrü dileyecek.”

“Bana bırak sen,” dedi Gabi.

*

New York'tan sonra Londra'da dolaşmak kendimi çok tuhaf hissettirmişti. Mesela, caddeler dolambaçlıydı ve belli bir mantığı takip edecek şekilde planlanmamışlardı. Toplantımız, babamın üyesi olduğu bir kulüpte gerçekleşecekti. Pall Mall'a doğru Piccadilly Caddesi'nden aşağı yürürken, binaların ön cephelerindeki süslemeleri görüp çarpıldım. Özellikle Fortnum&Mason'ı görünce vatansever duygularım kabardı ve gurur duydum.

Kulübe vardığımda babamı küf kokulu giriş salonunda, beni bekçinin onaylamaz bakışlarından bir an önce kurtarmak için hazır bekler halde buldum. Kadınların ya da yirmi birinci yüzyıla ait herhangi bir şeyin hoş karşılandığı bir kuruluş değildi burası ve babam da buna bayılıyordu.

"Sekreterim," diye açıkladı, beni itişterek.

"Kızın olduğumu söyleyebilirdin," dedim, kısık sesle. "Utanılacak bir şey değil."

"Bugünkü gündemimize göre sekreterimsin. Anladın mı?" diye tısladı. Meşe ağacından bir kapıyı açtı ve duvarları ahşap panellerle kaplı bir toplantı odasına girdik. İçeride iki adam, turuncunun farklı tonlarından oluşan bir peynir tabağının karşısında, gayet minimalist Avrupalı gözlükleriyle, mutlak bir sessizliğin hakim olduğu ortamla uyum içinde oturuyordu. Allegra da buz gibi bakışlarını adamların üzerine dikmişti. Kıyafetini değiştirdiğini fark ettim. Üstüne sımsıkı oturan siyah kalem etek ve uyumlu bir ceket giymiş, ceketin yakasına da aksesuar olarak, paslanmaz çelikten, krizanteme benzeyen bir yaka broşu takmıştı. Siyah saçları sırtından aşağı parlak bir perde gibi iniyordu ve dudakları,

kırmızı bir *Ferrari* ile aynı renkteydi. Honey'nin, seksi Goth versiyonu gibiydi.

Anti-Honey.

Başımın içinde şimşekler çaktı ve ürperdim.

Sen neden buradasın, diye sormama fırsat vermeden, babam araya girdi.

"Hep geç kalırsın zaten. Ah şu kadınlar! Ne yapabiliriz ki?" dedi, iki adamdan ilkine. Allegra, İsveççe bir şeyler söyledi hırıldayarak. Ama tabii boğazını temizlemiş de olabilirdi.

"Ever, asistanım şu can alıcı evraklar üzerinde çalıştığına göre, artık başlayabiliriz. Bildiğiniz gibi, beyler, Olimpiyat Oyunları için oldukça kayda değer bir peynir ihalesi olacak. Geleneksel kahvaltı için o plastik gibi şeyden gerekecek, öğle yemeklerinde kurulacak büfeler için bölgesel spesiyaller ve tabii resmi yemekler için de kaliteli peynirlerden oluşan bir seçki," diye anlattı.

Allegra tercüme ederken babam duraksadı. "Melissa, not al, not al!"

"Ama benim stenom çok kötüdür!" diye fısıldadım. "Sınavdan iki kere kalmıştım."

Kulağıma iyice yanaştı. Nefesinden, içtiği biranın kokusunu alabiliyordum. "O zaman not alıyormuş gibi yap. Ve gülümsemeyi dene. En azından biraz sahici görünebilirsin."

Böylece, acayip toplantı geçip bitti. Babam, parlamento-daki hayatının büyük bir bölümünü AB ülkelerinin otellerinde peynir tadımları kovalayarak geçirdiği için, bu peynir düşkünlüğünü yeni işine bir şekilde katacağını tahmin etmeliydim. Maalesef, yediğim çedar peynirleri, artık üstümde

iyice ağırlık yapan uçuş sersemliğini hafifletemedi. Beynimin parkmetresinde kelimenin tam manasıyla üç dakikalık işlem zamanı kalmıştı ki babam pat diye konuyu bağladı ve Sven'le Ullick'i erkeklere özel içki odasına gönderdi. Allegra'yla beni ise Pall Mall'a sepetledi. Hava hem ılıktı hem de yağmur çiseliyordu. Sadece Londra'ya mahsus bir meteorolojik özellik. Fazla galeyana gelmeyen bir muson iklimi gibi.

"Neydi bu şimdi?" diye sordum, Green Park metrosuna doğru yürürken.

"Sormadım bile," dedi Allegra. "Görüntü olsun diye oradaydık herhalde. Babamın faturaları için malzeme."

Yürümeyi kestim ve Allegra'ya baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Allegra durmadı. "İş harcamalarına bizi de ekleyecek sanırım. İki sekreter, üç sekreter... Ne kadar yazsa kar."

Hepsi bir dolap mıydı, yani? O para Allegra'nın maaşı için benim hesabıma geçecekti. Eğer bu doğruysa, kesinlikle yüzde yirmiden fazla alacaktım. Düşünceyi kafamdan attım. Allegra epey ilerlemişti, yetişmek için acele etmem gerekti.

"Lars nasıl?" diye sordum nefes nefese. "Soruşturmada gelişme olmuş, diye duydum. Önceden soracaktım ama..."

Allegra yüzünde tiksiniş dolu bir ifadeyle bana döndü. "Umrumda mı sanıyorsun? Bok herif. Bana çiçek yolladı, biliyor musun? Hem de polis merkezinden! Sanki etkilenecekmişim gibi."

O konuyu da konuşacak havamda olmadığımı karar verdim. Allegra ile havam böyleyken, konuşacak pek konumuz

yoktu, gerçi. “Eh, sen ne yaptığını bildiğin sürece sorun yok. Sen de iyisin.”

Söylediklerimi duyduğunu belli edecek bir şey bile yapmadı.

“Allegra, Bayan Kendall ile konuşacaksın, değil mi? O oyuncaklar... küçük bir çocuk için hiç uygun değildi.”

“Haftasonunda eve gidecek misin?” dedi, sorumu duymazdan gelerek.

“Evet, sanırım. Annemle babamın...”

“Biliyorum! Benim adıma onlara bunu ver,” dedi. Çantasını açtı ve küçük bir hediye kutusu çıkardı. Hediyeyi tanımıştım. Acil durumlar için, ofisteki hediye çekmecemde tuttuğum, kokulu mumlardan biriydi. “Tabii haftasonuna kadar hala evli kalırlarsa. Babamın *gerçek* sekreterini gördüm de.” Suratını astı. “Eskiden ritmik jimnastikçiymiş. Tipine bakılırsa hala öyle. Sen gelmeden önce babam için kayrop-rakti uzmanına randevu almam gerekti.”

Sonra, Cork Caddesi’nde uzun adımlarla ilerledi ve bir daha dönüp arkasına bakmadı.

On yedi

Jonathan salı gecesi beni JFK Havaalanı'nda karşılayıp Jane Sokağı'ndaki evine geri götürdü.

"Evde olmak nasıldı?" diye sordu, köprü'nün üstünden Manhattan'a doğru giderken. Ben yine şehrin silueti karşısında büyülenip kalmıştım. New York'ta ne kadar zaman geçirsem geçireyim, şehrin film setlerini andıran ihtişamına alışamayacaktım.

"Aslına bakarsan gayet keyifliydi."

"Annenle baban ilaca mı başlamışlar yoksa?"

"Orada değillerdi."

"Sanmıştım ki..."

"Ben de öyle sanmıştım. Onları sadece birkaç saatliğine görebildim. Emery altı ay öncesinden kısa bir Venedik seyahati ayarlamış ama söylemeyi unutmuş. Akşam yemek verken William, taksinin gelmek üzere olduğunu bildirmek için aradı. Uçağa son anonstan sonra binebilmişler ancak."

"Yazık olmuş," dedi Jonathan.

"Çok değil," dedim. "Ailemle iki saat geçirmek bile fazla gelebiliyor." Annemle babamın inişli çıkışlı bir ilişkisi vardı

Çıkışları da en az inişleri kadar dramatik ve yüksek sesli geçebiliyordu. Böyle bir durumda da evlilik yıldönümlerinin olduğu haftasonunda, evleri, terapiye gitmeye gönülsüz bir çocuk için, ideal bir yer gibi görünmüyordu.

"Ben yokken bir şey oldu mu?" diye sordum.

"Wentworth'un evine gitmedim. Şehirde kalıp birkaç iş hallettim. Cesur Yürek tam bir pislik gibi davrandı bana. Gitmene izin verdiğim için kızgın. Bonnie'nin bir arkadaşı'nın bekarlığa veda partisi varmış, hediye için senden yardım istiyor. Sally Chandler, sana *Joe Malone*'dan koca bir sepet dolusu ıvır zıvır göndermiş. Kızı Julia, St. Perpetua'ya kabul edilmiş de."

"Ah, bu çok güzel!" dedim keyiflenerek.

"Ve son olarak, Paige bizi o salak Godric'in Broadway'deki bir oyununa davet etti."

Jonathan gözlerini kısa bir an için yoldan ayırdı. "Gitmek ister misin?" diye sordu, sanki otopsiye en ön sıradan bilet verilmiş gibi.

"Godric'i sahnede görmeyi çok isterim," dedim. "Hatta sen de görmelisin. Belki onun hakkındaki düşüncelerin değişir."

Jonathan köprü parasını ödemek için pencereden kolunu uzattı. "Medeni ve akıllı bir insan rolünde değilse istemem. Başka sorun var mı?"

"Evini sattın mı?" diye sordum. İlgisiz görünmeye çalıştım ama Gabi'ye Cindy konusunda sağlam duracağıma dair söz vermek, yapmaktan kolaydı. Şimdi, güvenlik alanımdan uzakta, New York'taydım.

“Neredeyse,” dedi.

“Alıcılarla sorun mu var?”

Jonathan’ın yüzü taş kesildi. Aşırı derecede sinirliydi ve saklamaya çalışıyordu. Ama sesi öyle sakindi ki olduğumdan daha çok gerildim. “Maalesef sorunlar satıcıdan kaynaklanıyor. Çomak sokmayı bırakmazsa, avukatları dahil etmek zorunda kalacağım.”

“Ya,” dedim, koltuğuma gömülerek. “O zaman durur mu dersin?”

“Ben onu durdurmasını bilirim,” diye cevapladı Jonathan ve ben de konuyu daha fazla uzatmadım.

“Bugün hiçbir şey yapma,” dedi Jonathan, ertesi sabah. Kapının önünde bir basamak indiği için, başlarımız aynı hizaya gelmişti. “Dışarı çık, alışveriş falan yap. Müze gez, sinemaya git.” Öpmek için uzandı, biri görür diye hızlı davrandı.

“Olur, öyle yaparım,” diye söz verdim.

“Harika,” dedi. “Bu akşamüstü bağış gecesi için bir toplantı olacak, biraz gecikebilirim. Fakat gece, Gramercy Tavern’de birileriyle yemek var, unutma sakın.”

Birileri mi? Jonathan’ın çoğu arkadaşı ile tanışmıştım. Bonnie’nin hevesle düzenlediği öğle yemekleri sağolsun, bazılarım birden fazla kez görme şansım olmuştu. Oysaki, ilk günümde sessiz sakın bir gece geçirmeyi umut ediyordum. Yine de, “Çok güzel,” demekle yetindim.

Cesur Yürek’i doyurduktan, tüm gazeteleri okuduktan ve New York rehberlerine de göz gezdirdikten sonra bütün turist

takılma niyetlerime rağmen, aklım yine işime gitmişti. Gabi ile Allegra'nın kısacık bir zaman zarfında işime verdikleri zararı gördükten sonra, bu kaçınılmazdı.

İnşaat ustalarını kontrol etmek için Nelson'ın evine uğradığımda fark ettiğim eksik gedikleri de Gabi'ye söylemem gerekli, dedim kendi kendime. Jonathan'ın filtre kahve makinesinden kendime bir bardak daha kahve doldurdum ve ajan-sın telefonunu çevirdim.

Yine cevap yoktu. Neredeydi bunlar? Allegra yine bir yerlerde babam için tercümanlık mı yapıyordu? Üstüne bir de iki maaş mı alıyordu? Düşündükçe içime bir kurt düşüyordu. Hepsi de feci sahtekarlardı.

Telesekreterden sesli mesaj menüsüne girdim. Sürekli çalan bip sesine bakılırsa, yine birkaç tane birikmişti.

“Selam Gabi, ben Roger. Öğle yemeğine geliyorsun, değil mi? Foxtrot Oscar'da yer ayırttım. Mel çok sorun çıkarmamıştır umarım. Haftasonu paparayı yedirdi bana. Remington'la yaşamak, içine mi işlemiş nedir? Geçen gecedен bahsetmezsek iyi olur, ne dersin?”

Roger, canciğer kuzu sarması bir ses tonuyla abuk subuk bir şeyler daha konuştuktan sonra kapadı.

Kaşlarımı çattım. Roger ha? Geçen akşam Gabi, Hush'a Roger ile beraber gitmiş olamazdı. Roger gibi giyinen birini, kapıdan içeri sokmazlardı herhalde.

Bir sonraki mesaj, Tristram Hart-Mossop'un annesi Olympiadandı. “Günaydın, Ben Olympia Hart-Mossop, Tristram Hart-Mossop'un annesi,” diye başladı, bağlantıyı kuramama ihtimaline karşın. “Oğlumla ilgili bazı gelişmeleri

görüşmek için bir randevu talep ediyorum. Kameraya aldığınız şovun ne zaman yayımlanacağını öğrenmek konusunda çok heyecanlı. Okuldan arkadaşları onun adına parti düzenleyeceklermiş de.”

Eyvah.

“Bizi ararsanız,” diye bağladı konuyu, “yüreğimize su serpilecek. Parti için yeni kıyafet almak istiyormuş. Yeni kıyafet,” diye tekrarladı hayretle. “Anlaşılan birtakım genç hanımlar da katılmaya niyetliymiş. Çok teşekkür ederim. Hoşçakalın.”

Concetta’nın dönüşüm şerefine yaptığı yabanmersinli kekten bir parça ağzıma attım. Yayımlanma tarihi, ha! Düşünmem gerekirdi. Belki Paige bana, yayımlanmayan şovlarla ilgili nasıl açıklama yapılacağına dair fikir verebilirdi. Kadını geri aramak için defterime not aldım. Tristram’ın tam da popülerlik yolunda ilerlediği bir zamanda, karizmayı çizdirmesine razı gelemedim.

Ofisin sabit hattının telesekreterini kontrol ettikten sonra bir de iş için tuttuğum cep telefonumun telesekreterini dinleyeyim dedim ve daha ilk mesajda, verdiğim karara çok memnun oldum.

“Merhaba Mel,” dedi tanıdık bir ses. Arkadan martıya benzer sesler geliyordu. “Nelson ben. Yapmaman gerektiği halde sesli mesajlarını kontrol edeceğini bildiğimden, bir merhaba diyeyim, dedim. Burada süper zaman geçiriyoruz. Hava oldukça kapalı ama işe eğlence katıyor. Tabii ki kimseyi tehlikeye falan atmıyorum. Çok aptalca olurdu bu. Eh, sinirimi bozmadıkları müddetçe tabii.” Tangırtı ve vınlama sesleri geldi. Motorsuz bir gemi için oldukça gürültülüydü.

“Neyse, taklit çantalardan alma diye aramıştım. Hatırlarsan Torino’dan aldığın taklit çanta yüzünden kurdeşen dökmüş-tün. Şarküteri siparişlerimi de unutma, sakın. DERHAL O DİREKTEN AŞAĞI İN TARIQ! CAN YELEĞİN NEREDE? Ne diyordum, evet, biraz da müsli ve...” Kulak tırmalayan bir acil durum düdüğünün -muhtemelen Nelson’ın boynundaki düdüktü- ötmesiyle birlikte telefon kapandı. Kendimi terk edilmiş gibi hissettim. Özellikle kendisine itiraf edemeyecek olsam da endişelenmişim. Denizdeyken Nelson gibi becerikli denizcilerin başına bile korkunç şeyler gelebilirdi. Fırtınalar, geminin su alması, gemiden düşmek.

Nelson’ın, her zamanki eşsiz tarzıyla, Cindy hakkındaki endişelerimle dalga geçtiğini duymak hoş olabiliirdi, diye düşündüm.

Dudaklarımı ısırdım. Ya dalga geçmezse?

Cesur Yürek porselen tabağını siyah düğme burnuyla zeminin üstünde ittirdi. Adeta, *doldur şunu, kadın,* der gibiydi.

“Sabah yedin ya mamamı,” dedim.

Meyan kökü rengindeki gözlerini üzerime dikip açlıktan ölüyormuş gibi titremeye başlayınca karşı koyamadım. “Pekala. O zaman bugün iki kat fazla yürüyeceksin.”

Tabağına biraz köpek bisküvisi koydum. Tüm vücudunu keyifle salladı sonra da burnunu tabağına gömdü.

Bir sonraki mesaj, çılgına dönmüş Jem Wilde’dandı. Gideceği bir davette papyonu nasıl takması gerektiğini ve smokin ceketini snow-board şortuyla giyip giyemeyeceğini soruyordu. Adama bir an önce, öyle giyindiği takdirde, havalı değil, manyak gibi görüneceğini belirten bir e-posta yollamak üzere defterime not aldım.

Son mesaj babamdandı. Mesajına başlamadan önce verdiği nefesten anlamıştım.

“Melissa, ajansı üç kere aradım ama Allegra telefonu açmadı. O kontrol etmese bile sen mesajlarını kontrol edersin diye düşündüm. Allegra’ya ulaşmam lazım. Aptal kız, anneni arayıp ev kredisine başvuracağını söylemiş. Hiç hoş olmaz bu, değil mi?”

Neden olmasındı ki? Birçok insan ev kredisi alıyordu.

Babam telefonda köpürüyordu. “O aptal kızın son ihtiyacı olan şey -dahası benim de son ihtiyacım olan şey- meraklı bir banka memurunun, son derece gizli finansal dokümanlarımızı incelemesi olur... Yüce Tanrım! Siz içinüz tüm bunları, beni erkenden mezara göndermek için yapıyorsunuz, yemin ederim. Zavallı annenizle tatilde olduğumu söylememe gerek var mı? Ve hala kadının çocuklarının saçmalıklarıyla uğraşıyorum.”

Allegra’ya ulaşmak konusunda babam kadar şanssızdım. Jonathan’ın büyük, pirinç karyolasında yatmış, Nelson için aldığım New York yemek tarifleri kitabını karıştırıyordum ki cep telefonum çaldı.

Allegra mesajıma tenezzül edip geri mi arıyor acaba diye hemen telefonu elime aldım.

“Selam Melissa,” dedi tanıdık bir ses hırıltıyla. “Ne yapıyorsun?”

Arayan, Godric’ti. Döndüğümde beri onunla konuşmamıştım ve bu yüzden biraz suçluluk hissediyordum. Aksi tavırlarına alışmış gibiydim. Bazı yönleriyle bana, Nelson’ın akşamdan kalma olduğu zamanları hatırlatıyordu.

“Yüksek sesle konuş Godric,” dedim. Pencereden gelen, patinaj yapan bir arabanın sesi yüzünden zar zor duyuyordum. Elimdeki tarif kitabını kapadım. “Çalışıyorum.”

“İyi,” dedi. Sesine bakılırsa hiç dert etmemişti. “Tavsiye listeni aldım.”

“Öyle mi?” Gabi’den listeyi önce bana göndermesini istemiştim ama şu vakte kadar elime bir şey ulaşmamıştı, demek ki...

“Okudun mu bari?” dedim kızgınlıkla.

“Evet, ortağın göndermiş.”

Şimdi de ortak mı olmuştuk?

“Eee, şey, ortağımla görüşme şansım olmadı. İstersen önce beraberce gözden geçirelim de sen uygulamaya...”

“Şu anda bir işim yok,” dedi. “Sen de meşgul değilsen?”

İdmanlı kulağımla, o liseli ergen ilgisizliğinin altında gizlenmiş hakiki bir umut tınısını yakaladım. Jonathan ne derse desin, Godric’i yüzüstü bırakamazdım. Hem kaba hem de amatörce bir davranış olurdu.

“Godric, biraz yüksek sesle konuş. Seni hiç duyamıyorum. Dışarıda gerizekalının teki...” Kulağıma parmağımı tıkadım. “Neredesin sen?”

“Dedim ki: Kahve içmek ister misin?”

Yine, aslında çok da umrunda değilmiş havalarına girmişti. Bana göstermek istediği bir şey olduğu kesindi.

Saatime baktım. Jonathan ile altı gibi buluşacaktık o yüzden daha çok zamanım vardı.

“Eh, pekala,” dedim. “Ama üç gibi dönmem lazım. Akşam yemeğe gideceğim.”

“Süper. Hadi çık o zaman.”

“Ne?”

“Dışarıdayım ben.”

Pencereye gittim. Arabanın içini, ünlü insanların taktırdığı, *hey bana bakın! Hayır bakmayın*, diye bağırان siyah camlardan dolayı göremiyordum. Belli ki Godric beni görmüştü, zira kornaya basmaya başladı. Bisikletli bir kadın pencereme doğru bakınca, başımı utançla içeri çektim.

“Hemen geliyorum,” dedim, çantamı alarak.

Dışarı çıkınca, geçenlerin bakışlarından kaçınmak için hızla Godric’in arabasına girdim. İçerisi mağara gibiydi. “Senin mi?” diye sormak istememiştim. Çünkü bu cümleyi ne zaman kursam, yaptığım vurgu, az da olsa aşağılayıcı olabiliyordu. Sanki çok pahalı, siyah, deri bir çantanın içinde oturuyor gibiydim. Her şey pırıl pırıldı. Deri olmayan ve parıldamayan kısımlar ise mat siyahtı. Acayip pahalı bir araba olmalıydı.

Erkekler, çim biçme makinesinden daha büyük motoru olan bir aletin direksiyonuna geçtikleri andan itibaren, her nedense tamamen farklı bir kişiliğe bürünüyorlardı; çoğunlukla da filmlerde olan kişiliklere. Mesela Nelson, *The Italian Job*’daki sürücü dublörlerinden birine dönüşürken Godric, *Days of Thunder*’daki Tom Cruise’dan esinlenmişe benziyordu. Yoksa New York rapçilerinden birinden mi esinlenmişti? Her ne idiye, gitmiş kendine bir de yeni, siyah gözlük almıştı ve şimdiki, eskisinden daha gösterişliydi.

Gözlerini kısarak suratıma bakmak için gözlüğünü burunda, fazlasıyla Nelson’ı andıran bir tavırla indirince, tüm

havası söndü. “Kemerini bağladın mı?” diye sordu, işaret ederek.

“Şey, evet, ama...”

Az konuşan rapçi, anında geri döndü. “Gidelim o zaman,” dedi hırlayarak ve gazı kökledi. Öne doğru savrulup sonra hızla arkaya çarptım. Az daha başımı koltuk başlığına çarpacaktım. Arkamızdan yükselen korna seslerine bakılırsa, kimseye vurmadığımız için şanslıydık.

Godric motordan gelen sesleri takdir eden homurtular çıkarırken yutkundum. İşin sırrı, korkunu belli etmemekteydi. Midilli kulübünde öğrenmiştim bunu.

Minimalist kontrol paneline ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra, tek hamlede camları indirdi ve teybi açtı. Bon Jovi, dişlerimi zangırdatan bir sesle şarkı söylemeye başladı.

“Vooaaaa! Livin’ on a praaa-yeeee!” diye bağırdı Godric. Eliyle metal işareti yaparken, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. “Yaşasın Rock!”

Önce tereddütte kaldım, sonra gülümsedim. Aslında, Godric böyle çok sevimliydi. Havalı olacağım diye çabalıyor ve hiç beceremiyordu. Üstelik kafasına takmayacak kadar da keyif alıyordu.

“Havalı görünmem konusunda verdiğin tavsiyelere uydum,” dedi. “M6 al demiştin, değil mi?”

“Şey, evet!” dedim. Uzman olan Gabi’ydi, ben değil. Pencereden, binaların peşi sıra kaybolduğunu gördüm ve endişelenmeye başladım. “Çok... çok etkileyici bir araba. Biraz yavaşlamak ister misin?”

“Ne zamandır böyle eğlenmemiştim.” Sonra tehlikeli görünmesi gerektiğini hatırladı ve hırladı.

Öyle umutsuz bir çabaydı ki ikimiz de kıkır kıkır güldük.

Arkamızda Bon Jovi'nin sesini ve egzoz dumanlarını bırakarak caddelerden geçtik. Godric her şerit değiştirdiğinde karnıma giren sancılardan kurtulunca, ben de keyif almaya başladım. Nihayetinde insanın yanında bir film yıldızıyla New York sokaklarında rüzgar estirmesi, sık rastlanır bir olay değildi. Bu film yıldızının daha yiyecek kırk fırın ekmeği olmasına rağmen.

Kum taşından evleri geride bıraktık ve şehrin merkezine doğru ilerledikçe, binalar gittikçe yükselmeye başladı.

“İyi misin?” diye sordu Godric. “Orada rahat mısın? Korkmadın ya?”

Bu kadar keyifli olduğunu görünce gülümsedim. Hakkını yiyemezdim, oldukça iyi bir sürücüydü ve araba da muhteşimdi. “Kendimi yanında tamamen güvende hissediyorum Godric!” dedim.

İltifatım karşısında yüzünde tuhaf bir ifade oluştu ve o pırsırık haline geri döndü. “Ah, Teşekkürler Mel.”

“Çok da becerikliymişsin,” diye ekledim sevinçle. “Araba gezisi mi yapacağız bugün? Ben çılgık attıkça sen de gaza mı basacaksın yoksa?” Önümdeki düğmelerden birine bastım ve birden koltuğum kıpırdanmaya başlayıp bir arabadan beklenmeyecek bir samimiyetle belimi kavradı. “Aaa, Godric!” dedim kıkırdayarak. “Titreşmeye başladı bu! Gıdıklanıyorum! Vay canına! Bu araba başka neler yapabiliyor? Kahvaltı da hazırlıyor mu?”

Godric boğulur gibi bir ses çıkarınca ona döndüm. Suratı pespembe olmuştu ve pantolonunu düzeltmeye çalışıyordu

“Aman Tanrım, özür dilerim!” dedim düğmelere basarak. “Senin koltuğunu da mı titreşime almışım?”

“Hayır,” dedi, kurbağa gibi bir ses çıkararak. “Sadece, şey...” Bana bakınca, klimaya rağmen terlediğini fark ettim. Bir ara keten kıyafetlerle tanıştırmalıydım onu. “Benimle-geldiğin-için-teşekkürler. Çok-kibarsın. Ne-kadar-meşgul-olduğunu-biliyorum-seninle-biraz-yalnız-kalabilmek-çok-güzel...” diye gevelemeye başladı. Sanki benimle, gayet beceriksizce, flört etmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

Yok, olamazdı. Şen şakrak bir edayla dizine vurdum. “Gözlerin yolda olsun Godric. James Dean gibi bir yıldız olmak istemezsin herhalde.”

Söylediklerim üzerine, zalim, gıcık oyuncu tavırlarına geri döndü. Birkaç blok geçtikten sonra tekrar hızlandığını fark ettim. Kırmızı ışıklardan da ucu ucuna geçiyordu. Beni etkilemeye çalışmadığını umut ettim.

“Godric, biraz hızına dikkat etsen diyorum,” dedim. “Arabanı daha ilk sürüşünde ceza yersen çok sevimsiz olur.”

Cevaben bir şeyler homurdandı ve ilk defa dikiz aynasını kontrol etti.

“Sorun ne?” dedim. “Bir terslik mi var?”

Cevap vermeyince, ben de kelebek camından geriye baktım ve arkamızdaki arabanın çok dibimizden geldiğini gördüm.

“Mesafe bıraksalar, ya,” dedim, koltuğumda dönerek. “Amerikalı sürücüler ne kadar düşüncesizler, değil mi? Arabaları öyle büyük ki şerit değiştirdiklerini hissetmiyorlar bile.”

Godric kendisini ima ettiğimi anlamadı gerçi. Aklı başka yerde gibiydi. “Eee, sence bu seksi bir araba mı? Arka koltukları beğendin mi?” diye sordu.

Arkamı döndüm. Gördüğüm bir sürü kanepeden daha büyüktü arka koltuk. “Vay canına! Burada uyunur yahu. Hem de iki kişi birden.”

Önüme döndüğümde, Godric hızla başını çekti. Sanki çaktırmadan göğüslerime bakıyor gibiydi. Hırkamın açılan önünü kavuşturdum.

“Ta göbeğine kadar görünüyor, farkında mısın?” dedi Godric, sohbet eder gibi.

“Bakman gerektiği anlamına gelmez,” dedim kızgınlıkla. “Eee, film için ödemeni aldın mı bari?”

“Eh, sayılır.”

Arkamızdaki araba iyice yaklaşmıştı. Hırsız falan olmadıklarını umdum. Değişik taktikleri olduğunu okumuştum.

“Bıraksana, geçsin,” dedim. “Sağa çek.”

“Melissa, ben ehliyetimi İngiltere’den aldım,” dedi, gizemli bir edayla. “Geçmek istiyorsa sinyal versin. Trafikte işler böyle yürür.”

Tekrar arkaya baktım. Peşimizdeki araba artık o kadar yakındı ki ön koltukta oturan iki adamı seçebiliyordum. İkisi de uğursuz görümlü, siyah gözlükler takmıştı. Daha fazla yaklaşırlarsa teypte ki CD’yi bile değiştirebilirlerdi. Baktığımı görünce bir tanesi bana gülümsedi. Hiç hoş bir gülümseme değildi.

Buz gibi oldum. Allegra ile bir ilgileri olabilir miydi? Bir şekilde benim burada olduğumu mu öğrenmişlerdi? Yoksa Allegra, mafya işlerine mi bulaşmıştı?

Godric'in kolunu yakaladım. "Tanrı aşkına Godric, doğru-yanlış oyunlarının sırası değil hiç. Sağa çek lütfen."

"Hayatta olmaz," diye hırladı.

Sonra, arka arabada yolcu koltuğunda oturan adam, camdan, arabanın tepesine mavi dönen ışık saçan bir lamba koydu ve siren sesi duyuldu.

Kemerimin izin verdiği ölçüde koltuğumda kaykıldım. "Godric!" diye kükredim. "Arkamızdaki polismi! Derhal arabayı sağa çek!"

Birden yüzünde güller açtı. "Mükemmel! Hadi gidelim!"

Gözlerime inanamıyordum. Resmen arabamız takip ediliyordu. Godric sahiden de sadece bir başkası gibi davranırken heyecanlanıyordu.

Aklım, caddelerde süratle ilerleyen arabamızla yarışıyor, kendimizi nasıl savunacağımızı düşünüyordum. Birden aklıma bir şey geldi. "Godric, dürüst ol," dedim, en sert ses tonumla. "Polisin bizi neden takip ettiğine dair bir fikrin var mı? Sen daha kırmızı ışıktaki geçmeden önceden beri. Godric!" diye patladım. Halinden memnun, olduğu yerde kıpırdanıyordu. Dadı takıntısını keşfetmenin hiç zamanı değildi. "Çabuk ol!"

Somurtarak omuzlarını düşürdü. "Satıcı denen hödük yüzünden olabilir."

Kalbim sıkışmaya başladı. "Araba satıcısından mı bahsediyorsun?"

"Evet!"

"Eee, ne olmuş ona?"

Godric omuzlarını artık aşına olduğum bir biçimde silkti ve film yıldızlığının tüm emareleri üstünden silinip o bildi-

ğim, aşırı gelişmiş ergene dönüştü. “Araba satıcısını benzin istasyonunda bırakmış olabilirim.”

“Ne?” diye ciyakladım. “Bıraktım mı?”

“Evet,” diye homurdandı. “Çok laf kalabalığı yapıp canımı çok sıktı. Benzin almak için istasyona girince ben de kendi başıma birkaç blok gezerim, senin ne düşündüğünü öğrenirim sonra da geri götürürüm, diye düşündüm.” Duraksadı. “Ama kayboldum.”

Birkaç saniye boyunca ellerimle yüzümü kapayıp öylece kaldım. Ellerimi çektiğimde, her şey eskisi gibiydi. Siren dahil.

“Sağa çek,” dedim, sert bir sesle. “Derhal sağa çek!”

“Direksiyonu solda olan arabalarla aram iyi değil,” dedi sızlanarak.

“Çek, yoksa ben çekerim!”

Godric arabayı titreterek durdurdu. Arada az kalsın, yol süpürme aracını da beraberinde sürükleyecekti.

“Pekala,” dedim, hızla düşünerek. Otuz saniye kadar vaktim vardı. “Tek söz etme. Konuşmayı bana bırak.”

“Ne diyeceksin ki?”

“Henüz bilmiyorum. Bakalım ne kadar kızmışlar?”

Arabalarından atlayarak inip megafonla bağırırmaya başladıklarında, ne kadar kızdıkları hakkında kabaca bir fikir sahibi olduk.

“Arabadan çıkın ve ellerinizi arabanın üstüne koyun! Ani bir harekette bulunmayın. Silahlıyız. Tekrar ediyorum: Silahlıyız.”

Godric ile birbirimize baktık.

Kaşlarını çatıldığını görünce dehşete kapıldım.

Central Park'taki adamı yumruklamadan önce takındığı İngiliz Beyefendisi kaş çatmasının aynısıydı. "Saçmalığın daniskası bu!" dedi. "Silahlı polis de ne demek? Ne kadar abes. Üstelik yanlış bir şey de yapmadık."

Durdurmama fırsat vermeden kapıyı açtı ve bağırarak dışarı çıktı. "Bu yaptığınıza polis tacizi derler, sizi gidi piç kuruları!"

"Hayırrrrr!" diye bağırdım, elimden geldiğinde çabuk bir şekilde arabadan fırlayarak. Başımız daha ne kadar belaya girecekti?

Hemen yakınındaki polis, Godric'i yakaladığı gibi ellerine kelepçe takmaya başladı. "O güzel İngiliz aksanıyla, araba galerisine girip yüz bin dolarlık arabayı çalabileceğini mi sandın ha? Seni tutukluyorum."

"Durun, bekleyin!" dedim. "Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi diğer polis. "Hugh Grant mi? Bono mu? Fark etmez zaten. Yaptığınız, hırsızlık."

"Menajerime söyleyeceğim, sizi bulacak." Godric resmen ateş püskürüyordu. Yüzü, öfkeden bir kırmızıya bir beyaza dönüyordu. "Ve sizi dava edecek!"

"Hiç durmayın bayım. Menajerinizin aramasını iple çekiyoruz. Bu arada..."

"Bu bey Ric Spencer, oyuncu hani? Hollywood oyuncusu? Arabayı da çalmadı," diye üsteledim. Diğer polis, elinde başka bir kelepçeyle üstüme doğru geliyordu. "Arabayı test sürüşü için almıştı..."

“Biliyorum bayan. Araba satıcısı bizi aradı.”

Yutkundum. “Evet, şey, yeni bir filmde rol alacak. Keira Knightley ile birlikte. Rolüne hazırlık için test sürüşü yapmak istemişti. Ric filmde...”

“Yine de yaptığı hırsızlık.”

“Ben de oraya gelecektim işte...” dedim oyalamaya çalışarak. Kelepçeler yaklaştıkça zihnim boşalıyordu.

“Ellerinizi uzatır mısınız lütfen bayan?” diye sordu ikinci polis.

Ne kadar kibarca sorduğunu fark ettim. Ancak Gabi’nin kibarlık yüzünden gelişiveren olaylarla ilgili dedikleri hala aklımdaydı. Ellerimi dalgınlıkla çektim ve lafıma devam ettim. “Beni yolda yürürken görünce.” Duraksadım ve adeta çok komik bir anımı anlatacak gibi bir hava takınarak, otuz iki dış birden gülümseyip kaşlarımı kaldırdım.

Şaşırtıcı bir şekilde, işe yarayacak gibi göründü. Her iki polis ve Godric, *hadi devam et*, diye teşvik edercesine başlarını yana eğdiler.

“Pekala, Beşinci Caddeden aşağı yürüyor, mağazalara falan bakıyordum. Sonra takip edildiğimi fark ettim! Dev gibi bir adam tarafından. Vitrinlerden, arkamdaki yansımamı görebiliyordum. Hatta peşimden *GAP* mağazasının içine kadar girdi. Her neyse, yürümeye devam ettim. Ta Otuz dokuzuncu Caddeye kadar.” Gelişigüzel detaylarla hikayemi süslüyordum. “Sonra Godric’i arabayla geçerken gördüm ve el salladım. Tam o sırada, birisinin çantama yapıştığını hissettim!”

Vurgulamak için mahcup bir tavırla elimi göğsüme koydum.

“Ne yapacağımı bilmiyordum! New York rehberlerinde, kapkaç anında ne yapılması gerektiği ile ilgili bir sürü şey okumuştum ama...”

“Böyle durumlarda çantanızı bırakmanızı tavsiye ederiz bayan,” dedi polis. “Araba çalmanızı veya zanlıyı takip etmenizi değil.”

“Ah, şey, başka zaman olsa bırakırdım da zaten!” dedim. “Fakat çantamda, babam adına sürdürdüğüm bir çalışma ile ilgili çok gizli evraklar vardı. Babam İngiliz Olimpiyat Komitesi’nde yer alıyor. Gördüğünüze üzere, çantamı vermek istememe sebebim buydu.”

Babamı bir pazarlık unsuru olarak kullanmanın bana ne kadar acı verdiğini anlatamam. Ancak Jonathan’ın hiçbir ilişkimin olmamasını istediği adamlarla beraber tutuklanmak, gözüme çok kötü görünmüştü.

Birinci polis güneş gözlüğünü çıkardı ve alnını ovuşturdu. Sanki yalan mı söylüyorum yoksa kafayı mı yedim diye anlamaya çalışıyordu. “Yani diyorsunuz ki takip edilmenizin nedeni, babanızın bir tür İngiliz... Politikacı olması mı? Ve bu adam da oyuncu, öyle mi? Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?”

Gözlerimi faltaşı gibi açtım ve zararsız görünmeye çalıştım. “Biliyorum, inanması güç memur bey. Ama doğru söylüyorum. Kendi ülkemde, kaçırılmalara karşı özel polis eğitimlerine tabii tutulmuştum.”

“Ve bu adama öylesine rastladığınızı söylüyorsunuz,” diye devam etti şüpheyle. “Sokaktan geçerken? Birbirinizi nereden tanıyordunuz acaba?”

Ben, “Arkadaşımın arkadaşı,” derken Godric de “Kız arkadaşım,” dedi.

Kızgın bir bakış attım. “Godric, ben senin kız arkadaşın değilim. Hiç heveslenme.”

Suçlu bir edayla tekrar bana baktı. “Peki madem, eski kız arkadaşım.”

Godric’in kolunu anlayışla okşadım. Kostüm dolabında el yordamıyla öpüştüğü birisine de kız arkadaşım diyorsa, çok fazla kız arkadaşı olmamış demektir. “Tatlım, tamam her şey iyiydi hoştu ve bir Hollywood yıldızıyla öpüşmek çok heyecan verici bir olay ama sanmıyorum ki...”

“Susar mısınız?” diye patladı gözlüğü hala gözünde olan ikinci polis. “Romantik detayları bilmemize gerek yok.”

“Böyle konuşma!” dedi Godric ters ters.

“Hadi ama Godric,” dedim. “Sahiden de...”

“Bizi böyle taciz edemezsiniz!” diye patladı Godric, tam bir İngiliz gibi. “Buradaki test sürüşlerinde, tamamen masum müşterilere bile potansiyel hırsız muamelesi yapıldığını nereden bilecektik? Şunu bilmenizi isterim, Londra’da satıcılar öyle düzgün insanlardır ki arabayı alıp mahallede tur atmanıza izin verirler ve asla, sizi adi bir suçlu gibi yakalasınlar diye...”

“Yeter artık! Arabaya bin!”

“Polisi aramazlar. Bir şey daha, bu arabanın, söylendiği gibi, hız sabitleme sistemi yok!”

Soğuk çelikler bileğime dolandı. “Arabaya bin!” diye bağırdı polis.

Onca zamandır ilk defa, kaldırımda birikmiş, bizi izleyen insanları fark ettim. Yer yarılınsın da içine gireyim istedim.

Devriye arabasının içine doğru iteklenirken Godric'in polis memuruna yumruk salladığını ancak dengesini kaybettiğini gördüm. O sırada diğer polis, onu güzelce kolundan yakaladığı gibi, arabanın diğer kapısından içeri soktu.

Yan yana oturduk ve bir süre buz gibi üfleyen klimanın dışında ses duyulmadı.

"Sence yediler mi?" diye sordu Godric, çok da kısıp olmanın bir ses tonuyla.

Kızgın bir bakış atmakla yetindim. Konuşamayacak kadar sinirliydim.

Araba ilerlemeye başlayınca, "Harika," dedi koltuğuna yaslanarak. "Hep siyasi bir tutuklu olmak istemişimdir."

Polis merkezinde geçen üç saati üstü kapalı anlatırsam, dert etmezsiniz umarım. Godric'le bana arama hakkı verilmişti ve polis, hikayemizin doğruluğunu araştırırken, ben de evi aradım.

Telefon çaldı da çaldı ve birden kimsenin evde olmadığını hatırladım. Annemle babam, Emery'nin yıldönümleri için hediye ettiği tatildelerdi.

Sırtımdan soğuk terler boşandı.

Gözyaşlarına boğulmak üzereydim ki biri telefonu açtı.

"Alo," dedi ağır aksanlı bir ses. "Şu an evi soymakla meşgulüm, o yüzden taleplerinizi karşılayamayacağım."

"Büyükanne!" İçime öyle bir su serpilmişti ki hıçkırıklara boğulacaktım.

"Melissa! Tatlım!" diye bağırdı büyükannem, daha tanıdık Park Lane aksanıyla. "Sesini duymak ne güzel! Nereden arıyorsun?"

“New York’ta bir polis merkezinden!”

“Aman Tanrım, çok ateşli!”

“Dinle.” Sesimi kısıp hızlı hızlı konuşmaya başladım. “Beni idare etmen gerekli. Şu anda açıklayamam ama korkunç bir yanlış anlaşılma oldu. Ben... Tutuklandım. Eski bir, eee, okul arkadaşım test sürüşü için bir araba almış ama gale-riden polisi arayıp çaldığını söylemişler. Ben de beni bir hırsızdan kurtardığımı, arabayı iade etmek üzere dönüş yolunda olduğumuzu söyledim.”

“Eee?” dedi büyükannem. “Benim ne yapmam gerekiyor? Zaten sen gayet güzel idare etmişsin gibi. Hem de çok güzel idare etmişsin. Baban olsa gurur duyardı. İlk uluslararası palavran.”

“Sanırım bana inanmadılar!” dedim sızlanarak. “Kim inanır ki zaten?”

“Beni birileriyle konuştur Melissa,” dedi sakince. “Her şeyi açıklığa kavuştururuz.”

İpleri büyükannemin eline vermek konusunda tereddütlerim vardı. Zira kendisi, babamdan bile daha hayalperestti. Ama her ne dediyse, yarım saat sonra Godric’le beni, parmak izlerimizi bile almadan dışarı saldılar.

“Anladığım kadarıyla, geçmişte bazı sorunlar yaşamışsınız hanımefendi,” dedi beni tutuklayan polis memuru. “Keşke söyleseydiniz. Basının yaptığı tacizi New York’ta çok ciddiye alırız.”

“Ya, evet,” diye mırıldandım.

Yüzsüzce bir gülücük attı. “Eee, aramızda kalmak kaydıyla, hiç iyi hikaye var mı?”

“Ne hakkında?”

“Wills’le çıkmak hakkında.”

Godric gözlerini dikmiş, beni izliyordu. Sözde Paige, New York’ta herkesi tanıyordu ama Godric’in onu araması bir işe yaramamıştı.

“Prens William’la mı çıktın sen? Hiç bilmiyordum,” dedi Godric, bön bön bakarak. Sonra da bana kalırsa oldukça lüzumsuz bir şekilde konuşmasına devam etti: “Seni gidi yaramaz seni!”

“Bu konuda konuşmayalım. Hepsi geçmişte kaldı,” diye mırıldandım. *Büyükanne, cidden, ne dedin sen?*

Polisin zamanını harcamakla ve New York’taki test sürüşleriyle ilgili kısa bir nutuk dinledikten sonra serbest kaldık.

“Paige’e Kraliyet Ailesi’yle olan yakınlığını anlatmalıyım,” dedi Godric. “Kesin çok...”

“Godric,” diye bağırdım. “Sakin, kati surette, bundan kimseye bahsedeyim deme. Özellikle de Paige’e. Bizi saldıkları için şükret. Ama...”

Yürümeyi kestim ve ellerinden tuttum. Duyulmasını gerçekten istemiyordum. Herkesin diline düşerdim. Babam içinse tam bir cümbüş olurdu.

“Lütfen Godric,” dedim, ellerini sıkarak. “Bu bizim küçük sırrımız olarak kalabilir mi? Lütfen?”

Gözlerinde asil bir pırıltıyla bana baktı ve ellerimi sıktı. “Eğer istediğin buysa Melissa,” dedi kısık sesle, “o zaman bizim küçük sırrımız olarak kalır. Şeref sözü.”

Gözlerimiz buluştu. Godric’in, bu dramatik takıntıları sebebiyle, sırrı saklamayı bir onur meselesi haline getirece-

ğinden emindim. Üstümden bir rahatlama dalgası geçti, uzanıp kirli sakallı yanağından öptüm. “Teşekkürler,” dedim. “Gerçek bir arkadaşsın.”

Godric boğulur gibi bir ses çıkardı. Ağzını açıp bir şey diyecek oldu ama parmağını dudaklarına bastırarak susturdum.

“Başka bir şey söyleme!” dedim. Yanağındaki ruj izini siliyordum ki saç başı dağılmış, kötü görünümlü insanların toplandığı bekleme odasında tanıdık bir sima gördüm. Şık, takım elbiseli bir figür, geniş omuzlar ve on metre öteden bile seçebildiğim parlak ayakkabılar.

“Kahretsin,” dedim, panik içinde Godric’in ellerini bırakarak.

“Eee, bu gece ne yapıyorsun?” diye sordu Godric, sohbet havasında.

Olanların üstünü örtme şansım da kuş olup uçmuştu, böylece.

“Gelip oyunumu izlemek ister misin?” diye gevelemeye devam etti. “Çok iyi bir oyun değil ama zaman geçirir işte. Aslında haftaya bir de parti var. Gelebilirsin belki. Paige seni de götürmemi istiyor.” Suratını astı. “Beni yalnız bırakacak kadar güvenmiyor mu nedir?”

Sorusuna evet demem, Godric’in özgüvenine pek iyi gelmeyecekti.

“Yine de benimle gelmeni çok isterim. Tabii sen de istersen,” diye bitirdi cümlesini, daha kısık bir sesle. Ancak ben dinlemiyordum.

“Jonathan!” dedim. Sanki sürekli tutuklanırmışım gibi çıkmıştı sesim. Son bir blöf teşebbüsünde bulunmaya de-

ğardı. Krizin ortasından konuşarak sıyrılmanın pompaladığı adrenalinin üstüne, kanunla yüz yüze gelmenin yarattığı saf korku eklenince, sesim korkutucu derece İngiliz gibi çıkıyordu.

“Melissa,” dedi Jonathan, sımsıkı büzdüğü dudaklarının arasından. “Televizyon takıntısı mı başladı sende nedir? Araştırmanı Ünlüler programıyla sınırlı tutup New York Polisi programına hiç bulaşmasan olmaz mıydı?”

Küçük bir kahkaha attım. Jonathan’ın sergilediği şakacı tavrın, tamamen Godric’in varlığından kaynaklandığının farkındaydım. Kibar gülümsemesinin altından telaşı okunabiliyordu.

“Olanların komik yanını görebilmene sevindim. Yine de yetkili memurla görüşmek istiyorum,” dedi. “Müsaadenizle Bay Spencer.” Sonra sırada bekleyen insanlara aldırmadan danışma masasına doğru ilerledi.

“Hayır, cidden gerek yok!” dedim, kolunu yakalayarak.

“Kesinlikle var.” Kolunu sert bir hareketle kurtardı. “Böyle sıkıntılı bir anda bile zarafetini korumanı takdir ediyorum Melissa. Ancak hem kaçırılma tehlikesi atlatıp bir de üstüne yanlış tutuklamaya kurban gittiğini hatırlatabilir miyim? Elbette polisle konuşacağım. Gerçekleri öğrenmem lazım. Bazı sonuçları olacak elbette. Yasal sonuçlar. Daha, güvenlik meselesine değinmedim bile.” Elini masaya vurdu. “Merhaba.”

“Ama Jonathan, cidden...” Dudaklarımı ısırdım. Aman Tanrım. İşte bu yüzden yalan söylemeyi sevmiyordum. Bir kere başladı mı arkası kesilmezdi. “Şeyi nereden duydun, eee, kaçırılma olayını?”

Jonathan bana döndü. Ağzının kenarlarında, yaşadığı endişenin bıraktığı çizgiler vardı. “Paige aradı. Ric’in seni takip eden bir adamdan kurtardığını anlattı ve...” Elini saçında gezdirdi. “Yüce Tanrım, Melissa! Yanında politik evrak taşımamalısın! Babanın aklından ne geçiyordu? Senin işin değil bu. Koruman yok. Üstelik tatildesin!” Tekrar masaya döndü. “Birisi bakabilir mi buraya?”

Godric ağzını açınca kızgın bir bakış attım. Tüylerim diken diken olmuştu ve bu kez durumun klimayla hiçbir ilgisi yoktu.

“Eğer otuz saniye içinde biri bakmazsa avukatımı arayacağım!” diye bağırdı Jonathan.

“Jonathan,” dedim, kolunu çekerek. “Lütfen? Eve gidebilir miyiz? Kendimi aptal gibi hissediyorum. Çantama dikkat etmeliydim.” Asıl dikkat etmem gereken, aksanımdı. İyice Bayan Marple’a benzemiştim. “Kesinlikle dersimi aldım. Ciddiyim. Bundan sonra çantamı çapraz takacağım.”

Jonathan eliyle masaya vurmayı kesti ve sabırla suratıma baktı.

Gözlerimi kaçırdım. “Ben... ben biraz paranoyaklık etmiş olabilirim. Bu konuyu daha fazla büyütmemeyi tercih ederim. Gazeteler falan, bilirsin...”

“Melissa! Önceliklerini belirle! Aptal baban umrumda değil ama bu şehirde, sokak ortasında birinin seni korkutması umrumda!”

“Jonathan, sadece *eve* gitmek istiyorum.”

“Ama...” Yalvaran bakışlarımı görünce pes etti. “Pekala. Seni eve götürelim madem. Ben bu işi sonra da hallederim.”

Bir yanımda, benim çoktan hallettiğim bir konuyu hala halletmesi gerektiğini hissetmesine içerlemişti. Ancak beni tekrar dışarı çıkardığında ve güçlü kolunu omzuma doladığında yaşadığım rahatlamayla, o yanımdan eser kalmadı.

“Ben bir taksi çağırayım,” dedi Godric. Arabası elinden alınca rapçi çalılarını da bırakmış, her zamanki karakterine kavuşmuştu.

“Teşekkür ederim,” dedi Jonathan, resmi bir sesi tonuyla. “Melissa ile ilgilendiğim için müteşekkirim.” Sonra Godric’in elini iki kere sıktı ve aynı derecede tuhaflıkla, sırtını sıvazladı. “Tutuklanmanızla ilgili harekete geçecek olursan beni ara. Önerebileceğim avukatlar var.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Godric. “Görüşürüz Mel,” diye ekledi, benden yana umut dolu bir bakış atarak.

“Pek sanmıyorum!” dedim, canlı bir sesle. “Belki galandalı!”

New York’a geldiğimden beri ilk defa, yaklaşan boş bir taksi görüp işaret ederek durdurdum. Yaşadığım gerilim, beni buranın yerlisi gibi göstermiş olmalıydı.

on sekiz

Jonathan bir süre hiç konuşmadı. Polis memurunun bağırmamasından daha kötüydü bu.

Sonunda sessizliğe daha fazla dayanamadım. “Jonathan,” diye patladım. “Lütfen bana inan. Gerçekten bilmiyordum...”

Parmağıyla yakasını çekti ve kravatını gevşetti. “Ne?”

“Godric,” dedim. “Gerçekten de ona yolda rastladım. Yani onu *geliştirmek* falan gibi bir iş peşinde değildim.”

Jonathan’ın yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. “Ben öyle bir şey demedim ki. Tutuklanmaktan çok, bu konuya takılman enteresan. Veya takip edilmekten! Dinle, olayın biraz... Kafa karıştırıcı olduğunu kabul ediyorum ama tek önemsedğim şey, senin iyi olman. Melissa, tatlım...” dedi, bu sefer daha alçak sesle. Parmağını çeneme koyup nazikçe yüzümü kendine çevirdi. “Senin için çok endişelendim. Paige beni bizzat kendisi aradı. Ric denen gerizekalı ile birlikte polis merkezinde olduğunu ve birilerinin seni takip ettiğini söyledi. Ne düşünebilirdim ki?”

Nefesimi tuttum. Olanların, dışarıdan bakan biri için ne kadar ciddi durabileceğini akıl edememiştim.

“Ciddiyim Jonathan, Godric, İngiltere’de yapıldığı gibi, kendi başına birkaç tur atmak için arabayı ödünç almış ama satıcı polisi aramış.”

Jonathan derin bir nefes aldı. “Her neyse artık. Sen bana, seni takip eden kişiyi anlat.”

Tereddüt ettim. Polise yalan söylemek, Jonathan’a doğruyu söylemekten neden daha kolaydı ki? “Bir yanlış anlaşılma olduğunu açıklamaya çalıştım ama dinlemediler. Godric de asabileşince sanırım yanlış bir fikre kapıldılar. O yüzden benim de... inisiyatif kullanmam gerekti.”

Jonathan’ın yüzüne bir gölge düştü. “Yapma sakın. Kafadan mı uydurdun?”

“Evet,” dedim, bir an önce kurtulmak için. “Ama Prens William’ı ben uydurmadım. Onu büyükannem, takip eden adamı basından sansınlar diye uydurmuş.” Duraksadım. “En azından Kate Moss ile çıktığımı söylememiş.”

Jonathan büyük bir nefes alıp yanaklarını şişirdi ve iyice arkasına yaslandı.

Ne cevap vereceğini düşünüyormuş gibi durdu bir süre. “Sana kızmadım,” dedi, temkinli bir sesle. “Sana azla kızmam. Polise yalan söylesen bile.”

Sesinde neredeyse gülecekmiş gibi bir tını mı vardı? Yoktu herhalde. Olamazdı.

“Ancak...” Uzun bir nefes verdi. “Ric’in küçük hırsızlık problemini çözmek için ortaya atılman... Adamı kurtarmak için hikaye uydurmuşsun! Neden seni yoldan geçerken aldığı, arabanın ona ait olmadığını bilmediğini söylemedin. Neden adamın kendi adına konuşmasına izin vermedin?”

“Yapamadım işte! Öyle, bir kenara çekilip...”

“Kendi başının çaresine bakması için bırakamam mı?”

Doğru söylüyordu.

Üstelemeye devam etti. “Veya menajeri bir çaresine bakamaz mıydı? Menajerine bunun için para veriyor ve kadının elinde bir sürü imkan var.”

“Tamam, tamam!” dedim heyecanla. “Taşı gediğine koydun. Ama ona bir iyilik borçluydum. Geçen gün parkta Cesur Yürek, o diğer köpeğe saldırdıktan sonra, korkunç sahibi üstüme geldiğinde beni kurtarmıştı.”

“Aynı zamanda arkadaşın da sanırım,” dedi Jonathan imalı imalı.

Ne demekti bu şimdi? “Evet, arkadaşım.”

“Melissa, kocaman bir kalbin var ve en sevdiğim yanlarından biri de bu,” dedi Jonathan, içini çekerek. “Ama...” Kaşlarını kaldırıp indirdi. “Şu düzeltme işi yetti artık. Bırak peşini. Lütfen. Bir kez daha söylemeyeceğim. Dinlenmeye konsantre ol. New York’un tadını çıkarmaya, benim yanımda olmaya.” En ciddi bakışlarından birini attı. Öyle baktığı zaman, beni ta iç çamaşırlarıma kadar görebildiği hissine kapılıyordum. “Bir daha seni Honey’lik yaparken yakalarsam ilk uçakla dönüyorsun. Ciddiyim Bayan Romney-Jones.”

“Peki.”

“Peki,” dedi ve elleriyle, konuyu kapattığına dair, çizgi çizermiş gibi bir hareket yaptı. “Öğlen olanlar orada kaldı. Akşam için temiz bir başlangıç yapalım.”

•

Jonathan ile Gramercy Tavern'e saat tam yedi on beşte ulaştık. Krem rengi keten takımı içinde çarpıcı görünüyordu. Ben de üstüme Honey'nin gardırobundan, dar, ipek bir elbise giymiştim.

Taksiden inince beni derin bir nefes alırken yakaladı ve az daha kahkahaya boğuluyordu. "Hey, gevşe biraz!" dedi, kolunu belime dolayarak. "Altı üstü arkadaşlarla yemek yiyeceğiz."

Şef garson bizi sıcak bir tavırla karşıladı. Bara doğru ilerliyorduk ki biri seslendi: "Jonathan! Selam!"

Takım elbiseli bir adamın yanına oturmuş takım elbiseli başka bir adam, yine takım elbiseli iki kadın ve hemen yanlarında Kurt ve Bonnie Hegel, bize el salladı. Jonathan elini sırtıma koyarak beni masaya doğru götürdü.

Hepsi de işten çıkıp gelmiş gibilerdi. Yanlarında abartıya kaçmıştım. Tanrım? Bu işi ne zaman tutturacaktım.

Gülümseyerek, kendimi isimleri ezberlemeye hazırladım. İyice yaklaşıncı, kadınlardan birinin, Bonnie'nin partisindeki dilinin kemiği olmayan Jennifer olduğunu gördüm.

Pekala. *Aş şunu, aş şunu*, dedim kendime çılgınca. *Kadın senden daha çok mahcup oldu.*

"Melissa! Merhaba!" dedi Bonnie, coşkulu bir sesle ve sonra tüm kemiklerini batırarak sarıldı. "Büyüleyici görünüyorsunuz! Aynı Catherine Zeta Jones'a benzemişsin!"

"Merhaba Bonnie," dedim, kollarını çözünce. "Ne güzel bir ceket."

"Gördünüz mü!" diye fısıldar gibi yaptı, yanındaki iki kadına. "Gördünüz mü? Çok tatlı değil mi?"

"Selam Melissa!"

Wentworth'un arkadaş canlısı yüzünü görünce içim açıldı. "Merhaba!" dedim ve yanağından öptüm. "İşçi Bayramı partini kaçırdığım için çok üzgünüm."

"Benim kadar üzölmüş olamazsın," dedi, o da benim yanağımdan öperek. "Sen ve Jon olmayınca aynı tadı vermedi."

Hemen yanımda Kurt belirdi. "Herkesi tanıyor musun? Steve ile tanıştın mı? Jonathan'la beraber Princeton'da okumuşlardı."

"Bu da eşim Diana," diye ekledi Steve. "On bir buçuk hafta sonra bebeğimiz olacak!"

"Merhaba Melissa," dedi Diana cıvıldaarak. Beni daha iyi görebilmek için, bakır rengi kaküllerini geriye attı. Dağınık saçları öyle itinayla kesilmişti ki başını her oynatışında, eski yerlerine kusursuzca dönüyorlardı.

Yutkundum. Kadının hamile olduğunu fark etmemiştim bile. Burada herkes çok fitti.

"Artık New York'a geri döndün demek," dedi Steve.

"Öyle görünüyor," dedi Jonathan.

"Bu aralar fazla Londralı olmuşsun sen," diye bağırdı Bonnie. "Öyle görünüyormuş," diye taklit etti, duygusuz bir ses tonuyla. "Hadi gelin!"

"Jonathan, seni yanıma alsam şimdilik," dedi Steve. "Ya, tamam, biliyorum!" diye ekledi. Diğerleri yaylım ateşi gibi *arkadaşça* sataşırken, ellerini kaldırarak kendini savundu. "Baktığım bir daire var ve tavsiye verebilecek adam da hazır yanımda."

"Melissa, sıkıcı emlak konuşmalarını dinlemene musaade edemem," dedi Bonnie. Koluma girerek, beni yanındaki boş

koltuğa götürdü. “Sana içecek bir şey alalım. Şampanya içiyordun sen, değil mi?”

Garsona işaret edip tekrar bana döndü.

“Eee, nasıl buldun buraları?”

Sanki Mayflower’ yanaştığından beri Manhattan’a ayak basan ilk İngiliz benmişim gibi herkes, sürekli aynı soruyu soruyordu ve ben de asla ne cevap vereceğimden emin olamıyordum. “Burada her şey çok büyük!” Ne kadar klişe olsa da doğrudu. Ayrıca kibarlık yapıyorlardı ve ben de kibarca karşılık vermek istiyordum. O yüzden, *neden dış bakım ürünlerine bu kadar meraklısınız*, diye soramıyordum. Ya da, *kahvede satış vergisi ne biçim bir saçmalık?*

Bonnie ve Diana, ağzımın içine bakıyorlardı.

“Her şey çok büyük!” dedim ezbere. “Ayrıca metro haritasının mantığını hiç çözemedim.”

“Ah, çok komiksin. Bir sabah beraber binelim metroya,” dedi Bonnie hoşgörülle. “Sana haritayı nasıl okuyacağını öğretilirim.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Benim bir kadeh şampanyamla beraber yedi tabak fındık fıstık geldi. İki saniye kadar sonra ise siyahlara bürünmüş olan Jennifer, yanımdaki sandalyede bitiverdi. Tüm hareketi boyunca, göğüsleri azıcık bile sallanmadı.

Bonnie ve Diana birbirleriyle bakıştılar.

“Merhaba Jennifer,” dedim, kızgın olmadığımı göstermek için.

* 1620 yılında İngiltere’den 102 İngiliz yolcu ile yola çıkıp Amerika’ya, New England’a gelen gemi. Ç.N.

“Çok üzgünüm,” dedi Jennifer, büyük bir telaş içinde. “Senden özür dilemeliyim. Bu suçluluk hissinin, üstümde korkunç bir tümör gibi taşıyıp durdum.”

Suçluluğun tümöre olan benzerliğini göstermek için, ellerini kavuşturup kaldırdı.

“Benim düşüncesizliğim yüzünden kendini güvensiz ve küçük düşürülmüş hissetmiş olmalısın. İnan bana, kimsenin senin hakkında konuştuğu yok. Veya sen ve Jonathan hakkında ya da sen, Jonathan ve Cindy hakkında...”

“Ya da Jonathan, Cindy ve Brendan hakkında,” diye araya girdi Diana.

“Ya da herhangi bir kombinasyonları hakkında,” dedi Bonnie, sert bir sesle.

“Çok mahcup oldum sana karşı,” dedi Jennifer, elini boynundaki dizi dizi incilere götürerek. “Beni affedebilir misin? Arkadaş olalım istiyorum. Jonathan benim çok eski ve iyi bir arkadaşımdır ve hayatını birlikte geçirmek üzere seçtiği kadını, gerçekten tanımak isterim.”

“Şey...” diye Diana lafa girecek oldu ama Bonnie bir bakışla onu susturdu.

Aferin Bonnie, diye düşündüm, içimden onaylayarak.

Jennifer şimdi de elini dizime koymuştu. Artık biraz ileri gitmişti. Eski kafalı diyebilirlerdi ama dize el koymanın da bir yeri, zamanı vardı ve şu anda ikisi de değildi. Ancak kadın, hakikaten mahcup olmuş görünüyordu ve bana Gabi’yi andıran bir tarafı vardı. *Botkier* marka çantası olabilirdi belki.

“Sahiden, hiç gerek yok,” dedim. “Lütfen, hiç olmanmış gibi unutalım. Ben de sürekli pot kırarım. Hem artık beni

tanıyorsun ve sarışın olmadığımı biliyorsun. Ve o kadar genç olmadığımı da!"

"Gerçekten mi? Kaç yaşındasın ki?" diye sordu, biraz fazla dolaysızca.

"Eee, yirmi sekiz," dedim kekeleyerek.

Jennifer başını yukarı kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Şu işi bir açıklığa kavuşturalım. O kadın başkası mıydı?" diye daldı Diana. "Jonathan'ın sarışın biriyle çıktığını duyduğumdan eminim."

Bonnie'nin olayları içinden çıkılmaz bir hale sokmasına fırsat vermeden, "Hatlar karışmış herhalde," dedim, kararlı bir sesle.

"Büyüklük gösterdin. Minnettarım," dedi Jennifer. "Ben olsaydım nezaketimi koruyamazdım." İçini çekti. "İngilizler çok terbiyeli. Adeta, görgü kuralları içlerine işlenmiş olarak doğuyorlar."

Godric'i düşündüm. Ve Roger'ı. Ve Gabi'yi. Ve Prens Philip'i.

Gerçi teknik açıdan bakarsak, Philip Yunandı.

"Yok camım, o kadar da değil," diye karşı çıktım. "Aksan, günahların üstünü örtüyor. Ama eve gidince yıkayıp geçiremiyorsun maalesef."

"Ama şahiden çok terbiyelisiniz," dedi Bonnie. "Sizin oradayken fark etmiştim. Gördüğüm tüm küçük çocuklar, lütfen ve teşekkür ederim diyorlardı. Çok şirin."

Kurt ve Bonnie Londra'da nerede kalmışlardı acaba? "Şey, herhalde kanımıza işleniyor," dedim. "Böyle düşündüğünüz için teşekkürler."

“Aman Tanrım!” diye haykırdı Jennifer, aklına şahane bir fikir gelmiş gibi. “Burada bu konuda sınıf açabilirsin! İnternette görmüştüm. Birleşik Krallık’ta bir malikanede bir hafta geçiriyorsun ve sana çiçek düzenlemeyi, aristokrasiyi, düzgün reverans yapmayı öğretiyorlar.”

“Sahiden mi?” Babamın asla o siteye rast gelmeyeceğini umdum. Başını sallayarak devam etti. “Evet, ya. Çalıştığım ajansın insan kaynakları departmanı var ya? Halkla ilişkiler müdürü, İngiliz müşterilerimizin üstesinden gelebilmek için bir kursa gitti. Kadın şimdi çörek bile yapabiliyor.” Kaşları çatıldı. “Börek miydi, çörek miydi?”

“Hepsi olur. Harikaymış!” dedim. Zira başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Tek aklıma gelen cümle şuydu: *Bana bunu söylemeni Jonathan mı istedi senden?*

Bir süre, New York’ta alışveriş teknikleri, gittiğim çeşitli yatılı okullar, Prens Charles ve onun Kurt’ün şirketine gittiği zaman *herkesin önünde bisküvi yiyerek* oradakileri kendine hayran bırakması hakkında konuştuktan sonra Diana, “Melissa, ne harika olurdu biliyor musun?” dedi ve Bonnie’ye kaçamak bir bakış attı.

“Ne?” dedim ben de uyumlu davranarak. İkinci kadeh şampanyadan ve kız kıza kalmanın yarattığı atmosferden dolayı iyice gaza gelmiştim.

“Bebek partimi düzenlemen.”

Artık emindim. Onları kesinlikle Jonathan ayarlamış olmalıydı.

“Ah, pek sanmıyorum, çok üzgünüm. Yani, bebek partisi nedir, onu bile bilmiyorum,” dedim. “İngiltere’de yok böyle

partiler. Erkek olursa bir fıçı şarap, kız olursa şans bilekliği, o kadar. Sahiden.”

“Bir fıçı şarap mı? Yok, bizim partilerimizde, anne adayı en yakın arkadaşlarıyla biraraya gelip onlarla güzel bir öğleden sonra boyunca kaliteli zaman geçiriyor ve bebeğe güzel hediyeler veriliyor.”

Bonnie başını salladı. “Çok özel bir etkinlik. Büyükanne adayları da katılıyor. Tüm bu baş döndürücü bir kasırga gibi geçen hamilelik deneyimi sırasında, insanların birbirleriyle güzel bağlar kurmasına olanak veriyor!” Kasırgayı tarif etmek için ellerini havada döndürdü.

“İngiliz çay partisi gibi düzenleseydin şahane olurdu,” diye ekledi Diana. “Kitaplarda okuduklarımız gibi.”

“Şey, evet, çok güzel olurdu,” dedim. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. “Ama eminim, düzenleyecek kişi ile ilgili de bir gelenek vardır. En yakın arkadaşının ya da baş nedimenin düzenlemesi gerekmez mi?”

Jennifer, Diana, Bonnie’nin aynı anda nefesleri kesildi ve hepsi gözlerini masaya indirdi.

“Ah, çok üzgünüm. Yanlış bir şey mi söyledim?”

Bonnie, diğerlerine hızla bir bakış attı ve sorumluluğu üstüne almaya karar verdi. “Diana’nın baş nedimesi Cindy’ydi,” dedi.

“Sakin yanlış anlama. Cindy’yi çok severim,” diye ekledi Diana çabukcak. “Ama, ha ha! Bebeğimin etrafında dolaşmasını istemem!”

“Sıkı gözetim altında olmadığı müddetçe asla!” diye araya girdi Jennifer.

“Zaten Parker iflahını kesiyor. İstese de yapamaz,” diye açıklama yaptı Bonnie. Bir salise geç kalmıştı.

“Ya,” dedim.

Dördümüz de önümüzdeki boş kadehlere baktık.

Ani sessizlik, masanın diğer ucundaki konuşmaların duyulmasını sağladı.

“Orada ev sahibi olmayla buradaki arasında ne farklar var Jonathan?” Kurt, mülakat ses tonunu takınmıştı. “Devlete ait sitelerde kooperatif kurulunun işleyişe geçmesiyle, Birleşik Krallık’taki emlak piyasası nasıl etkilenir dersin?”

Jonathan’ın gözleri, bir hafta beklemiş mezgit balığı gibi donuk bakıyordu. Yine de kibarca başını eğerek, dinlediğini belli ediyordu. Ondan yana baktığımı görünce, Jonathan neredeyse fark edilemeyecek bir biçimde kaşını kaldırdı. Adeta, *Burada sadece sen ve ben varız, başka kimse yok*, der gibiydi. Kalbim eridi.

Bebek partilerinden hiçbir şey anlamıyordum. Bebekleri o kadar sevmezdim bile. Ama Jonathan bu kadar çabalar-ken, parti düzenlemek bana da onun gözünde ekstra puan kazandıracaksa, o zaman peki, yapacaktım. İlişkimizin yürümesini gerçekten istiyordum. Gerçekten, gerçekten istiyordum.

Hem bu süreçte Cindy’nin foyası da ortaya çıkarsa, işin ikramiyesi olurdu.

“Bana sorduğun için onur duydum!” dedim, canlı bir sesle. “New York’u daha iyi tanımak için harika bir yol olacak. Seve seve yardım ederim. Bu hafta bir gün, kahve içelim. Sana bazı fikirler verebilirim Diana.”

“Ah, Tanrım. Süper,” dedi, ellerini çırparak. O hızla saçları önce bir savruldu. Sonra eski yerlerine güzelce geri döndüler.

“Çok ciddiylim, benim için bir zevk,” dedim. Jennifer ve Bonnie de Diana’nın sevincine öyle candan bir şekilde ortak oldular ki nihayet işleri yoluna koyabileceğimi hissettim. Belki, eğer yeterince çabalarsam, Jonathan’ın arkadaşları arasında bir yer edinebilirdim. Belki...

“Melissa,” dedi Diana, birden ciddileşerek.

“Efendim?”

Yüzüne melek gibi bir gülümseme yayıldı. “Bebek de teşekkür ediyor.”

Eğer o sırada kadehimi almış olmasaydım kesin elimi tutar, teyit edeyim diye minik göbeğinin üstüne koyardı.

Gergince gülümsedim.

on dokuz

Kafamı Diana'nın planlarına gömmem, Godric'in küçük macerası hakkındaki haberler halka malum olduktan sonra çıkan rezaletten beni kurtaramadı.

Komik olan da -belki de o kadar komik değildi- rezaleti çıkaranın babam olmasıydı.

Babam aradığında, Jonathan'la sabah erken bir saatte oturmuş, o işe gitmeden önce kahvemizi içiyor ve evde yapılabilecek tadilatlarla ilgili muhabbet ediyorduk. Kahvaltı olarak, yaban mersinli kek yiyorduk. Önceki gece getirdiği çiçekler, masada, ortamızda duruyordu. Cesur Yürek bile uslu uslu oturuyordu. Evde öyle huzurlu zaman geçiriyorduk ki uzun sürmeyeceğini tahmin etmeliydim.

"Melissa!" diye kükredi babam. "Seni gidi sinsi köftehor seni!"

"Ne?"

"Prens Willim'la çıktın ha? Hiç tahmin etmezdim. Yaşlı kadınlarla çıkacak birine benzemiyordu."

Jonathan kaşlarını kaldırıp soran gözlerle bana baktı.

"Yanlış numara," diye yalan söyledim.

"Gazetelere çıkmışsın," diye sözünü sürdürdü babam. Sesi, şimdi daha az neşeliydi.

"Ne?" dedim buz kesilerek. "Nasıl?"

"Ah Melissa... Neyse, o film yıldızı delikanlıyla işin neydi bakayım? Hem de *BMW*'nin içinde. Herif, araklayacak İngiliz arabası bulamamış mı?"

Duydu mu diye Jonathan'a baktım. İfadesine bakılırsa duymuştu. Babam dana gibi bağıırıyordu. Çok canlanmış, kendine gelmiş gibiydi.

"Babam," diye ağzımla işaret ettim, özür dileyen bir tavırla.

Jonathan masadan kalkıyordu.

"Gitme!" dedim panik içinde.

"Gitmiyorum. Gazete almaya çıkıyorum sadece."

"Neyse," diye devam etti babam. "O kibirli yankiyi defettin demek mi oluyor bu?"

Telefonu göğsüme bastırdım.

"Jonathan, bekle!"

Duygusuzca yüzüme baktı. "Görüşmeni bölmeyeyim. Sonra gelirim."

Ön kapı, Jonathan'ın arkasından çarparak kapanınca, sandalyeme yığıldım kaldım.

"Neden aradın?" diye sordum, hırçın bir sesle. "Suratıma gülmek için mi? Sen sormadan söyleyeyim. Prensle çıktığımı söyleyen ben değilim. Büyükanнем söyledi. İşe yarar diye düşünmüş herhalde."

"Annen çok üzgün. Polisle kovalamaca oynayan bir kızı olması, imajı için kötü oldu."

Camdan dışarı baktım. New York, Londra'dan daha normal gelmeye başlamıştı. "Ne imajıymış o?"

"*Kasaba Hayatı* dergisini görmedin mi?"

"Hayır. Komik gelebilir ama burada hiç dışıya gitmedim."

Sonra annemi, gazetecileri ve kavanozlar dolusu reçellerini hatırladım. Aman Tanrım. O fikri kafamdan atmaya çalıştım. Aile krizlerini sırayla ele almak lazımdı.

"Eh, yakında görürsün. Şimdi dinle beni. Eğer bu şamataların üzerine Londra'dan birileri arayacak olursa, onlara saçlarının parlaklığını *Red Leicester* peynirlerine borçlu olduğunu ve her gün seksen gram peynir yediğini söyleyeceksin. Anladın mı?"

"İyi," dedim sıkıntıyla ve telefonu kapadım.

Jonathan'ın tüm keyfi kaçmıştı. Kibarca, eğleniyormuş gibi yapmasına rağmen, aslında çok sinirli olduğunu görebiliyordum.

"Taht varisinin eski, Hollywood yıldızının şimdiki kız arkadaşı... Benimle kahvaltı ettiğin için gurur duymam gerekir," dedi, gazeteleri masaya sertçe bırakırken.

"Ama..."

"Melissa, bu çok kötü oldu." Buz mavisine dönen gözlerini suratıma dikti.

"Biliyorum," diye hayıflanmaya başladım. "Ama ben..."

Söyleyeceğim her şeyin aksine işaret eden delillere baktık ikimiz de. Sözüme devam edemedim.

Ne dersem diyeyim, basının abartması olduğuna ikna edilemezdi. İşe gitmek için zamanını geçirmede bile. Keşke otke-

sini kussaydı. O zaman başa çıkabilirdim. Yüzünden okunan devasa boyutlardaki hüsrana çok daha kötüydü.

Üstelik bu kadarla bitmiyordu. Daha Paige'le konuşmam gerekiyordu. Olayları kontrolü altına alacağını söylemişti. *Söz vermişti!*

Kurşun gibi ağır bir kalple, üstüme ağırbaşlı bir şeyler giyinmek için yatak odasına gittim.

Sıcak havaya rağmen ince çoraplarımı ve jartiyerlerimi, şık yazlık elbisemi ve yüksek topuklularımı giyip en ciddi görünümü makyajımı yaptım.

Makyaj masasının üstündeki yuvarlak aynadan yansıma bakarak, hayalkırıklığımı ifade etme provasını yaptım.

"Bunu nasıl yapabildin Paige?" diye başladım.

Hayır, yeterince sert değildi.

"Paige, beni hüsrana uğrattın, Ric'i hüsrana uğrattın ama en çok da kendini hüsrana uğrattın..."

Dikkatle kendime baktım. Bir şeyler eksikti. Fazla *suçlu* görünüyordum.

Yatağa çöktüm. Başkası olsa, böyle bir anda kokain falan çekerdi muhtemelen. Ya da içki içerdi. Ya da...

Gözüm, Londra'ya götürdüğüm çantaya takıldı.

Hayır. Silkelendim. Çok riskli olurdu.

Kısacık ama. Sadece bir iki saniye.

Hayır!

Ama çoktan odanın yarısını geçmiş, yasaklı çantanın fermuarını hararetle açmaya koyulmuştum bile.

Sonraysa, daha ne olduğunu anlamadan kafama peruğu geçirmişt看. Sarı kaküller gözlerimin önüne düşüyordu.

Aynadan Honey'nin, öfke dolu gözlerle bana baktığını gördüm.

“Paige.” Biran sustum ve kızgınlığımı belli eden yıkıcı bir ifade takındım. “Hayatım, ne oldu? Resmen hayrete düş-tüm. Hani herkesi tanıyordun? Hani her şeyi yapabiliirdin?” Kaküllerimi hüznünlü bir tavırla salladım. “Ah, canım...”

Aniden, kulakları sağır eden kudurmuş bir havlama sesiyle dikkatim dağıldı. Cesur Yürek, kesinlikle yasak olduğu halde yatağa çıkmakla kalmamış, üstüne bir de kafama atlamak üzere şaha kalkmıştı.

“Hayır!” diye kükredim ve utanç verici bir arbede içine girdik. Küçük, sivri dişlerini kendi saçımın kalın bir tutamına sımsıkı kenetledi. “Cesur Yürek! Çekil üstümden!”

Nefes nefese bir halde köpeği, hem gerçek hem sahte sa-çımdan ayırmayı başardım. Peruğu, gözden uzak durması için yedek geceliğimin altına sakladım. Cesur Yürek kuşkulu bir biçimde geri çekildi ve sindiği köşeden gardıroba doğru hır-lamaya devam etti.

“Haklısın,” dedim üstümü başımı silkeleyerek. “Peruğa ihtiyacım yok, değil mi?” Ondan çok, kendimle konuşur gi-biydim. “Yok tabii.”

Gidip Paige Drogan'a patlamak, resmimin Godric'in neşeli vesikalığıyla yan yana basılmış olduğu gerçeğini değiştirmeye-cekti belki ama en azından hepsinin benim hatam olduğunu düşünmeme mani olacaktı.

“Bayan Drogan şu anda müsait değil,” dedi Tiffany, tele-fon kulaklığını çıkarmadan.

"O zaman beklerim," deyip rahatsız sandalyeye kuruldum. Masada duran parlak dergilerin cazibesine kapılmayıp gözlerimi Tiffany'ye diktim. Kadının en sonunda sinirleri bozuldu ve çaktırmadan, telefonla birkaç görüşme yaptı.

Nihayet, Paige yüzünden ışıklar saçarak ofisinden çıkıp geldi.

"Melissa! Tam da görmek istediğim insan! İçeri gel!"

Peşinden ofisine gittim ve kapıyı kapadım.

"Uzun kalamam," dedim. Peruğu taktığımda edindiğim buyurgan ses tonumu korumaya çalışıyordum. "Ancak gazetelerde çıkan korkunç şeylerle ilgili konuşmamız lazım."

"O kadar da korkunç değil Melissa," dedi Paige, başını bir yana yatırarak. "Aslında tam da senden istediğim şeyi yaptın. Sayende Ric, beyaz atlı şövalye gibi görünüyor."

"Paige, adam araba hırsızlığından tutuklanmak üzereydi!"

"Eh, öylesi de çok kötü bir haber olmazdı," diye itiraf etti neşeyle. "Ric dürtülerine göre hareket eden biri! Ne istiyorsa sahip olmalı!" Gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Şuraya yazıyorum: Altı ay sonra BMW, arabalarını çalsın diye kapısında yatacak. Kısacası, bravo tatlım."

"Dinle," dedim öfkeyle. "Ric için harika olabilir ama benim için değil. Sana Jonathan'ın beni Ric'le birlikte görmekten hoşlanmadığını söylemiştim. Şimdiyse gazetelerde kız arkadaşı olduğuma dair yalan haberler var. *O türden bir şey olmayacağına dair anlaştık* sanıyordum. Böyle detayları gazetelerden uzak tutabileceğini sanıyordum."

Paige şaşırmış göründü. "Ne diyebilirim ki? İnsanlar kendi hükümlerini kendileri verirler."

"Evet, erkek arkadaşımı oyuncunun biriyle aldattığım hükmünü vermişler."

"Film yıldızının biriyle," diye düzeltti.

"Kusura bakma Paige," dedim katı bir ifadeyle. "Bu iş yürümüyor. Godric ile bir alakam olamaz artık. Jonathan benim için çok önemli ve onu kırmayı göze alamam. Hiç kimse için." Duraksadım. "Onun hislerini göz ardı etmene şaşırdım doğrusu. Arkadaşın değil mi o senin?"

Paige'in şaşkınlığı, bir anda üstünlük taslamaya dönüştü. "Melissa, Jonathan profesyonel biri. Hepimiz profesyoneliz. Belki Londra'da farklıdır." Londra'yı sanki bir kasaba ismi söylemiş gibi telaffuz etmişti. "Ancak müşterimin iyiliği için çalıştığımın farkında olduğumu düşünüyorum. Senin de bunu anladığını düşünmüştüm. Kendi sektörünü göz önüne alınca."

"Belli ki anlamamışım," dedim. İstemediğim halde gülümsedim. Sektörümün ne olduğundan hiç haberi yoktu. "Boşver gitsin. Çok enteresan bir deneyim oldu." Ayağa kalktım ve tokalaşmak için elimi uzattım. "Düzeltilme yazısı yayımlandığı zaman haber ver de Jonathan'a göstereyim, olur mu?"

"Ne?"

"Godric ile birlikte *olmadığımıza* dair düzeltilme yazısı."

Paige başını hüzünle iki yana salladı. "Tatlım, dünyanın işleyişiyle ilgili öğrenecek çok şeyin var."

Paige'e çok kızmıştım ama işin aslı, gözüm karardığı için de kendimle gurur duymuştum. O kadar ki Magnolia Bakery'ye gidip ellerindeki en büyük, en sağlıklı kekten aldım.

Çocukken, şimdi yediğimden küçük doğumgünü pastalarım olmuştu.

Kekin kağıdında kalan son şekerlemeleri yalıyordum ki telefonum çaldı.

“Melissa, Godric ben.”

Ay, harika.

“Merhaba Godric,” dedim ağır ağır. “Nasılsın?”

“Bok gibi. Çay içelim mi beraber?”

“Biraz meşgulüm,” diye palavra sıkıyordum ki ani bir pişmanlık hissiyle duraksadım. Paige’e bağırıp çağırmakta sorun yoktu. Sonuçta bir oyuncunun vücuduna gizlenmiş bir münzevi olan o değildi. Godric’in sesi her zamankinden daha aksi çıkıyordu ki bu da bir manaya geliyor olmalıydı. Yüz yüze vedalaşmak, daha vicdanlı bir davranış olurdu. Hem, dürüst olmak gerekirse, Godric’le beraber olmak, tamamen kendim olmak demekti. Melissa “Melons” Romney-Jones. Şu anda kulağa çok iyi geliyordu.

“Hadi. Lütfen,” dedi beklenmedik bir şekilde. “Bendensin.”

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Godric içini çekti ve burnunu temizlediğine yorduğum tuhaf sesler çıkardı. Bir erkeğin hıçkırıklarına şahit olmadığımı umdum. “Sadece biraz... iyiyim işte. Kapa çeneni olur mu?”

Üzüntüsünü gizlemek için kabalığa başvuran erkeklere o kadar alışkındım ki hiç üstüme alınmadım. “Dinle, çay içebileceğimiz güzel bir yer biliyorum,” dedim, yatıştırıcı bir sesle. “Pekmezli turta da yeriz.” Önünde bir tabak pekmezli turta ve bir demlik çay olan hiç kimse, kendini sefil hissedemezdi.

Godric'e, Greenwich Bulvarı'ndaki Çay ve Sempati'nin yol tarifini verdim. Eğer New York'ta Godric'i İngiliz kasvetinden kurtaracaksam, şöyle güzel demlenmiş bir çaya ihtiyacım olacaktı.

"Godric, bir terslik mi var?" diye sordum. Köşe masalardan birine kurulmuş, ortamıza da bir demlik *Tetley's* çay (üç poşetli) koymuştuk. Köşe masada oturmak konusunda ısrar eden bendim. Birileri tanırsa diye gözlüğümü ve şapkamı da çıkarmamıştım.

Çay bardağına şekerlikten şeker koyarken, bir süre sessiz kaldı.

"Hayır," dedi, kızgın bakışlarla. "Sana, başkalarının işine burnunu sokmamanı öğretmediler mi?"

"Hem de kaç kez," dedim çabucak. "Ama sen hasta görünüyorsun. Bana da bulaşsın istemem. Paige biliyor mu? Eminim tanıdığı bir doktor vardır. Tanıtım planlarınızın bozulmasını kesinlikle istemez."

Büyük filminden bahsedildiğini duyunca, Godric baklayı ağzından çıkaracak gibi oldu.

"Kapa çeneni," dedi sızlanarak. Sonra umutla bana baktı. "Hasta mı görünüyorum sahiden? Belki de bana hemşirelik edecek birine ihtiyacım vardır."

"Kes şunu," dedim, çayını doldurarak. "Hasta taklidi yapmanın bir manası yok. Hepimiz, zaman zaman yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorunda kalırız. Çalışmak deniyor buna."

"Ama ben bir oyuncuyum!"

"Oyuncuların yaptığı da çalışmak. Söyle bakalım, sorunun nedir?"

Derin bir ah çekti. "Haftasonundaki parti var ya, bahsetmiştim hani? Hiç gitmek istemiyorum. Paige gitmem gerektiğini söylüyor. Sponsorlar falan mı gelecekmiş, neymiş?" Gözlerinde bir umutla bana baktı. "Herhalde benimle..."

"Hayatta olmaz," dedim. "Godric, bir daha böyle bir riske giremem, anlamalısın. Ne kadar masum olursa olsun. Jonathan'ı düşünmeliyim."

İçlerinden hüznün taşan kocaman gözlerini kaldırınca, vicdan azabı duydum.

"Hadi ama Godric," dedim nazikçe. "Aş artık şunu. Kariyerin boyunca, katılman zorunlu olan, sayısız parti olacak."

"Lanet otuzbirci partisine yanımda götürebileceğim biri olsaydı fena olmazdı," dedi sızlanarak. "En azından *konusacak* biri olurdu. *Oradakiler dışında* bir şeyler hakkında..."

Misantropi maskesi altındaki utangaçlığı yorucu olmaya başlamıştı.

"Peki, arayabileceğin kimse yok mu? Arkadaşın falan?"

"Hiç arkadaşım yok burada."

"Peki ya Londra'da? Paige gelmelerini sağlayabilir eminim. Eski... kız arkadaşın olabilir, belki."

Godric çok kederli görünüyordu. "Kapa çeneni. Jonathan nasıl? Araba... hadisesinden sonra?"

"Yerinde olsaydım benim olacağım kadar kızgın değil," dedim dikkatle.

* İnsanın doğasına ve eylemlerine karşı nefret besleme, insanlardan kaçınma hali. Ç.N.

“Haberi Paige sızdırmışsa hiç şaşırmam,” dedi homurdanarak. “Yani, polis böyle detayları basına veremez herhalde, değil mi? Tutuklanmamıştık sonuçta.”

Başımı kaldırıp baktım. “Hayır,” dedim kaşlarımı çatarak. “Haklısın, Paige sızdırmış olmalı.”

“Sinsi sürtük,” dedi Godric. “Olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissettim. Ne de güzel zaman geçiriyorduk oysa. Değil mi?”

“Ya, evet. Öyleydi sanırım.”

Godric gözlerini çay fincanına dikti. “Çok uzun zamandır... kimseyle böyle iyi vakit geçirmemiştim. Beni hapisten kurtardığın için teşekkürler. Minnettarım.”

Beceriksizce kolumu sıvazladı. İfadesinde öyle bir şey vardı ki içime dokunmuştu. Godric sosyal açıdan gelişmemiş olsa da birbirimizi tanımaya başlamışız ve daha da ötesi, ona yarımım dokunuyormuş gibiydi. Böyle hissetmek de insanın içini açıyordu.

Ama elbette, hödükçe bir laf edip bir çuval inciri berbat etmeden yapamazdı.

Masanın üzerine, *Artex* marka nefes alan gömleğinden göğüs kılları görünecek kadar eğilerek, “Melissa, sen tam eğlencelik kızsın,” dedi.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. En son birisi bana eğlencelik dediğinde, Savoy’un yemek salonunda, başımda peruğum, ayağımda ince çoraplarımla yemek yiyordum ve eşlik ettiğim kişi, beni hafif lokma sanma hatasına düşmüştü. Adam aynı zamanda altmışının üstündeydi ve tiroit hastalığı gibi bir şeyi vardı ama kendisine haddini bildirmekten çekinmemiştim.

“Bana öyle deme.” Sesim biraz canlı çıkmıştı.

“Neden?” Godric kaşlarını kaldırdı. “Gururun okşanmış olmalıydı.”

“Godric,” dedim, kati bir ifadeyle. “Bir kadına eğlencelik demek... kısaca, onunla eğlenmek istediğini gösterir. Bilirsin işte.” Sesimi kısıtım. “Fahişe demek gibi bir şey.”

“Ne demek olduğunu biliyorum,” dedi hırıltılı bir sesle. “Hiç de aynı fikirde değilim. Eğlencelik demek, hevesli demek. Öyle sürekli ilgi bekleyen, bir şey beğenmeyen kızlar gibi değil yani. Erkekler, eğlencelik kızlara *bayılır*,” diye sürdürdü sözlerini. “Çok keyifli kızlardır! Hünerlidirler. Kodesi boylayınca nasıl gösterdin hünerini, öyle işte. Canlı olurlar, renk katarlar!”

Daha da devam etti: Şişe çevirmeceler, içki yarışları, parklarda yaramazlıklar, hızlı araba kullanmalar, erkek kıyafetleri giymek ve öyle gezmek...

Aniden Jonathan’ın Godric ile takılmamı ya da bir başkasının kız arkadaşı gibi davranmamı neden istemediğini anladım.

Çünkü eğlencelik kız gibi görünmeme neden oluyordu.

Korkunun soğuk parmakları, inci kolyemin olması gereken yerde boynuma dolandı. Neden bunu daha önce görememiştim?

Eğlencelik kız olmak istemiyordum ben. Eğlencelik kızlar asla evlenemezlerdi. Elli dokuz yaşlarına geldiklerinde, evlerinde dokuz tane gürültücü labrador cinsi köpek olurdu. Midilli kulüplerinde deneme kuponuyla ve kızarmış burunlarıyla at binerlerdi. Sürekli başkalarının Noel’de verdikleri

ögle yemeklerine davet edilirler ama köpeklerini bırakamadıkları için asla katılamazlardı. Sonra da günlerinin kalanını bir şişe *Baileys* yuvarlayarak ve televizyonda bilmem kaçınıcı kez yayımlanan *National Velvet*'i izleyip ağlayarak geçirirlerdi. Kısacası, hiç kimse eğlencelik bir kıza aşık olmazdı.

Geleceğim, gözlerimin önünde, son derece çirkin bir Charles Dickens vizyonu gibi belirirken, dut yemiş bülbül gibi oturdum. Bu arada Godric de hevesli-canlı kızlardan tekinin, Trafalgar Meydanı'ndaki aslanlardan birinin üstüne, üzerinde sadece bir polis kaskı olduğu halde binmesi ile ilgili saçma sapan bir şeyler anlatıyordu.

"Elbette bu kızlar, inanılmaz seksi oluyorlar." Godric sözünü bitirirken, seksi kelimesini kullandığını gizlemek için, çayından höpürtülü bir yudum aldı.

"Dinle Godric," dedim. "Bir kızın eğlencelik olduğunu düşünmek başka şey, suratına söylemek başka. Eğer ayrılmak istemiyorsan, yüzüne söylemeyeceksin. Bir zamanlar..." Duraksadım, sonra tekrar metanetime kavuştum. "Bir zamanlar, bana eğlencelik demenin, iltifatın kralı olduğunu sanan bir erkek arkadaşım vardı. *Gucci* ayakkabılar giyerdi ve kuru temizlemeden kıyafetlerini almak için beni gönderirdi."

"Sahiden mi?" Godric tasvip edip etmeyeceğini bilemez halde yüzüme baktı. "Sonra ne oldu?"

"Şey, ayrıldık. Başkasıyla gitti. Ama mesele o değil. Orlando bana, *bütün erkekler eğlencelik kızları sever*, dediği anda, sade tek bir şeyin peşinde olduğunu anlamalıydım." Godric kaşlarını çatı.

"Yani, ona tapıyordum," diye devam ettim, Godric'in tasvip etmediğini görüp cesaretleterek.

"Teci çekici bir adamdı. Çok yakışıklıydı ve şeyde de çok iyiydi..." Silkindim. Şimdi onu düşüncesinin sırası değildi. "Ama şimdi bakıyorum da... Jonathan gibi bir adam... Ne? Neden öyle bakıyorsun?"

"Orlando mu?" diye sordu Godric. "Orlando ne?"

"Ah, tanımazsın," dedim. "Oyuncu değil."

"Ben sadece oyuncu değilim," diye çıkıştı Godric gücencerek. "Orlando ne?"

"Orlando von Borsch. Babası şu zeytin turşusu fabrikaları olan von Borsch'lardan. Tam bir dejenere, özenti Avrupalı örneği. Şeyde görmüş olabilirsin onu..."

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorum." Godric'in gözleri şimşek saçıyordu. "Ben şu salak filmi çekmek için buraya gelmeden önce, Çılgın Larry'nin sözde gece kulübünde, kız arkadaşım Kirst'le yiyiştğini gördüm."

"Ah, bu korkunç!" dedim. Duygularını paylaşıyordum. "Yazık sana! Adı neydi kız arkadaşının?"

"Kirsty," dedi gönülsüzce. "Kirsty Carruthers. Tanıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, üzgünüm."

Godric başını yaralı bir hayvan gibi yana çevirdi. "Artık atlattım. Yani, kulübün ortasında, karnının üstünde yuvarlanacak kadar adi bir sürüngenden ciddiye etkilendiyse, buyursun etkilensin o zaman."

Masanın üzerinden elimi uzatıp Godric'in başparmağını sıktım. Demek Paige'in bahsettiği kız arkadaş buydu.

Tevekkeli değil, Godric böyle sefil herifin teki olup çıkmıştı. Godric'in, tüm huysuzluklarına rağmen, Cesur Yürek'ten bir farkı yoktu. Havlıyordu ama ısırmıyordu.

Eh, pekala, Cesur Yürek sağlam ısırmıyordu. Godric'in de sol kroşesiyle koca bir adamı devirdiğine ve araba çalıp bizi tutuklatığına şahit olmuştum.

Ama tüm bunları bir kenara koyduğumda, ani bir içgörüyle, her ikisinin de *tekrar incinirim* korkusuyla böyle davrandıklarını fark ettim.

Cesur Yürek, yaramaz, sürekli tasmaını çekiştiren, sahipleri çalıştığı için evde ihmal edilen bir köpek olmayı istemişti. Godric ise apaçık, okuldan atıldığı günleri tekrar tekrar yaşıyordu. Ki bu çok sık tekrarlanmış olamazdı.

Aynı Oprah gibi yaptığıım dehşetli psikanaliz karşısında gözlerim kamaştı. New York'ta iki hafta daha geçirirsem, televizyonda şov bile yapabilirdim.

"Birbirimize aşıkuk falan demiyorum," diye mırıldandı Godric. "Ama ben Kirsty'den, şey, aslında bakarsan, epey hoşlanıyordum. Onun da benden hoşlandığını sanıyordum. Gördüğün üzere, öyle değilmiş." Duraksadı, sonra yavru köpek gibi bakan gözlerini kaldırdı. "Sen bir kadınsın Mel. Yani, aramızda kalsın ama sence, ondan şey istediğim için olabilir mi?"

"Ne istedin?" diye atladım hemen. Aklıma bir sürü korkunç fikir geliyordu. Godric'in de yüzü, acı içindeymiş gibi kızarıyordu. "Ne? Söylesene."

Godric dehşet içinde bakakaldı. "Hayır! Öyle bir şey istemedim! Daha neler!"

Gözlerimi kıptım. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne o zaman?" diye sordum.

"Gömleğimi ütölemesini istedim," dedi, başını göğsüne doğru indirerek.

İçimi çektim. En ölçsüz isteği buysa, Orlando'nun, kızın ayaklarını yerden kesmesine şaşmamak gerekirdi. "Hayır Godric. Ondan olduğunu sanmam. Hem, neşelen artık! Büyük bir film yıldızı olmak üzeresin!" dedim, yüreklendirmek için. "Aptal Kirsty kaçırdığına yansın, değil mi ya? Unut sen onu. Gelecek ay bu zamanlar, kadınlar kapıda yatacak."

Godric irkildi.

"Çoğu erkek bu fikre bayılırdı," dedim. "Uzun bacakları ve mükemmel dişleri olan, güzel, manken gibi tipler. Batı Londra'da böylelerini bulamazsın."

"Kalın bacaklı ve güzel gülümsemeli, eğlencelik bir kızı tercih ederim," dedi kısık sesle. "Senin gibi."

"Saçmalama," dedim hemen. "Daha turta istiyor musun? Bence bunlar Londra'dakilerden daha iyi."

"Melissa," dedi Godric, birden elimi tutarak. "Lütfen, partiye gel benimle! Nasıl olduğunu bilemezsin. Herkes yanına gelip normal hayatta daha kısa olduğunu söylüyor, nasıl kullanılacağını bilmediğin uyuşturucular teklif ediyor ve tanıman beklenen insanları soruyorlar..." Gözlerinde vahşi bir bakış oluştu. Gerçekten de hasta mıydı acaba? "Lütfen gel. Yarım saatliğine de olsa. Lütfen."

"Ama Godric, yapamam. Söz verdim."

İçimde kendi kendimle korkunç bir mücadeleye girdim. Artık, Jonathan'ın neden başkalarının kız arkadaşı gibi dav-

ranmamı istemediğinin, tam anlamıyla ve acıtıcı bir şekilde farkında olan vicdanımla, utangaç bir İngiliz arkadaşımı ihtiyaç duyduğu anda yüzüstü bırakamayan vicdanım kapıştıyordu. Godric'e karşı bir yakınlık hissediyordum. Özellikle, ikimizin de Orlando von Borsch adlı yürüyen cazibenin kurbanları olduğumuzu öğrendikten sonra.

"Lütfen Melissa," dedi. Sesinde kendine özgü o hırçın tını ile beraber kankasının kız kardeşine çıkma teklif eden birinin utangaçlığı seziliyordu. "Gelmelisin."

Yavaş da olsa kafamda çarklar dönmeye başlamıştı. Aslında bu işi çözmek için bir yol vardı. Hem de bir taşla bir sürü kuş vurduracak bir yol. Riskli bir atış olacaktı gerçi.

"Karar vermeden önce, sende Kirsty'nin numarası var mı?"

Godric numarayı çoktan silmiş ayağına yatacaktı ama parmağımı kaldırışımla, ceket cebindeki cep telefonuna uzandı.

"Aramayacaksın, değil mi?" diye sordu, telefonu defterime not ederken.

"Bilmiyorum," dedim ve defterimi kapadım. "Henüz karar vermedim. Eee, turtalarımız nerede kaldı?"

yirmi

Bazen talih sizden yana olur, yelkenlerinize usulca üfler ve adeta kişisel meselesiymiş gibi planlarınıza hız kazandırır. Velhasıl, liman görüldüğü zaman, hızlanmanızın asıl nedeninin, Talih Kuşu'nun çapanızı kesmesi olduğunu keşfedersiniz ve liman surları karşınızda gittikçe büyür... Yalnız, olanları fazla ileri sardım.

Anlattıklarımın inanmamı sağlayan üç şey oldu. Bir kerecik olsun, bir sürü yan faydası olan, cidden zeki bir plan yaptım. Kirsty'yi aradım, Paige ile konuştum ve kardeşim Emery beni yemeğe davet etti.

Her şey sırasıyla.

Kirsty, telefonuma daha fazla sevinemezdi herhalde. Özellikle de Godric'in bir arkadaşı olduğumu ve onun için bir sürpriz yaptığımı söyledikten sonra.

(Ding falan yok. Dediğim doğrudu.)

"Godric New York'ta mı? Aylardır ona ulaşmaya çabalıyorum!" diye haykırdı. "Ama telefonu çalışmıyor ve e-postalarını da cevaplamıyor." Sonra neşesi söndü. "Yoksa... Nişan partisi falan düzenlemiyorsunuz, değil mi?"

“Yok artık, daha neler,” dedim. “Öyle bir şey değil. Aramızda kalsın, sanırım hala Londra’da bıraktığı bir kız için deliriyor. Ama öyle bir centilmen ki hiç isim zikretmedi şimdiye dek.”

Sonra kız, eteğindeki bütün taşları döktü: Kokteyllere katılarak ve İtalyan sineması izleyerek geçen altı mutlu ay, sonra eski erkek arkadaşının arabasından laf arasında bahsetti diye kopan patırtı, kızcağızın sarhoşken Orlando ile öpüşmesi, Godric’in bunu görüp Samson ve Delilah’dan beri en büyük ihanet olarak kabul edip kızın telefonlarını açmaması ve Kirsty’nin de anında pişman olması (gerçi o kadar da anında olamaz, arada bir yerde antibiyotiklerden de bahsetmişti), en sonunda da Godric’in *bir iş* için Amerika’ya gelmesi ve adres bırakmaması.

“Keşke nerede olduğunu bilseydim. Sırf özür dileyebilmek için,” diye bitirdi cümlesini, büyük bir keder içinde. “Hala oyunculuk yapıyor mu? Orada rol bulabildi mi kendisine?”

Godric’in büyük bir yıldız olmak üzere olduğunu bilmesine rağmen, onu hala istemesini çok tatlı buldum. Eğer Godric’i olduğu haliyle istiyorsa sahiden aşık olmalıydı.

“Evet, gayet iyi roller buldu,” dedim. “Eee, gelebilir misin, o halde? Çok geç haber verdim, kusura bakma.”

“Tüm planlarımı erteler, gene gelirim,” dedi, tutkulu bir şekilde. “Gerçi uçak konusunda emin değilim.” Duraksadı. “Şeyi bir kontrol etmem lazım, eee, ajandamı.”

“Eğer gelecek olursan, biletleri ben ayarlarım,” dedim.

“Yapabilir misin?”

“Evet,” dedim. Aynı peri kraliçesi gibi olmuştum. “Yapabilirim.”

Eh, şey, belki de beklenmedik ve kinci, Allegra Svensson tarzı bir peri kraliçesi gibiydim.

Eylülün üçüncü haftasında havalar, Saks’tan aldığı takım elbiseyi giymeme yetecek kadar soğumuştı. Yeni takımımın tam dozunda bir şıklıkla beraber, yine tam dozunda bir dadı havasına sahipti. Kıyafetimi yeni, siyah, deri topuklu ayakkabılarla tamamlayınca kendimi, peruklu ya da peruksuz, uzun süredir olmadığım kadar kendim gibi hissetmişim.

Paige’in ofisine gitmek için, Broome Sokağı’nda birbirini ite kaka ilerleyen kalabalığın arasında uzun adımlarla ilerlerken, yanımdan geçen herkese, suratıma saçma sapan bakmalarına rağmen gülücükler gönderdim.

İçeri girdiğimde Tiffany, bu sefer Paige meşgulmüş gibi numara yapma zahmetine girmedi. Giremezdi de zira randevu almak için aramış ve alana kadar telefonu kapamayı da tabii ki oldukça kibar bir tavırla reddetmişim.

“Melissa,” dedi Paige, sakın bir sesle. Karşısına oturdum. “Senin için ne yapabilirim?”

“Senin için harika bir hikayem var Paige,” dedim. “Godric için.”

Parmaklarını kavuşturdu. “Dinliyorum.”

“Sanırım Godric ile şu tatlı, İngiliz kız arkadaşını tekrar birleştirebilirim,” dedim. “Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama kız, ev arkadaşımın ağabeyini tanıyormuş. Tenis

kulübü gibi bir yerden. Woolfe da kiminle takılacağı konusunda aşırı seçicidir.”

“Güzel mi bari?”

“Orası önemli değil,” dedim, kararlı bir sesle. “Önemli olan, Godric ile yaşadıkları bazı talihsizliklere rağmen hala aşık olmaları. Kızın yakınlarında olması Godric’in köpek gibi hırlamalarını kesip uysal bir-yıldız-doğuyor’a dönüşmesini sağlayabilir.”

Paige başını yana yatırıp telefonunun üstündeki onlarca düğmeden birine bastı. “Evet,” dedi sonra. “Hadi devam et.”

Bayan X ve Godric’in bir partide *birbirlerine rastlamalarını* sağlayabileceğimi ve gerisini de kaderin ve kokteyllerin ellerine bırakabileceğimi anlattım.

“Ama,” dedim, “bazı şartlarım var. Birincisi: Kızın buraya geliş biletlerini artı eli yüzü düzgün bir oteldeki konaklama bedelini sen karşılayacaksın. İkincisi: İlişkilerinin yürüyeceğinden kendileri emin olana kadar, kati suretle basma bilgi sızdırmayacaksın. Eğer yürümezse, Ric Spencer’in kırık kalbiyle ilgili bir hikaye de satmayacaksın.”

Paige gözlerini kısarak yüzüme baktı. “Peki, neden kabul edecekmişim bu dediklerini?”

Sert bir ifadeyle gözlerimi diktim. Keşke kaplumbağa kabuğu, kanatlı, Honey gözlüklerim olsaydı da üstlerinden baksaydım. “Paige, Jonathan seni çok takdir ediyor. Birbirine oldukça bağlı, sağlam bir arkadaş grubunuz var. Cidden, böyle bir sosyal çevren olduğu için çok şanslısın.”

“Ve?”

“Ve...” dedim içimi çekerek. “Eğer Jonathan, Godric’le benim hakkımda gazetelere çıkan haberlerin arkasında senin olduğunu öğrenseydi çok garip olurdu. Yani, ne tür bir arkadaş, kız arkadaşını ikili oynayan bir yosma gibi gösterir diye merak ederdi!”

Paige’in suratına kurnaz bir ifade yayıldı. “Bu fikre nereden kapılacak ki?”

“Aynen öyle! Polisin tüm o detayları verdiğini aklın alıyor mu?” Başımı salladım. “Jonathan, aramızı bozmak için kasten mi yapıyorsun diye bile düşünebilir. Eminim ki böyle bir şey dayanamazsın!” diye ekledim, neşeli bir tavırla. “Müşterini, arkadaşlarının önünde tutmakmış. Hah!”

Bir süre sessizce oturduk. Odada gergin, bıçak sırtının üstünde, çok tehlikeli bir şekilde dengelenmiş bir ortam vardı.

Birden aklıma, Paige’e, tüm bunları yapmasını söyleyenin Cindy olabileceği geldi. Kalbim duracak gibi oldu. Paige, Cindy’nin üniversite arkadaşıydı, değil mi? Jonathan’ın değil? Gitgide artan paniğimi bastırmak için kendimle mücadeleyle giriştim.

Sonra Paige belli ki bir yanda şantajın bir yanda da iş birliği yapmasının sonuçlarını karşılaştırmış olarak tekrar canlandı. “Melissa, büyüleyici bir plan yapmışsın!” diye cıvıladı. “Ric için harika bir şey yapacağız. Ama... Ah, neden bu kız için bilet aldığımızı anlayamıyorum.”

Duraklıyormuşum gibi yaptıktan sonra, aklıma bir fikir gelmiş gibi gülümsedim. “Ric’le geçirdiğim zaman için ücret konuşmamıştık seninle, değil mi? Biletleri al, ödeşelim.” Bir saniye bekledim. “Aslına bakarsan en iyisi, biletler business

class olsun. Sana Londra'daki günlük ücretleri söylemeyeyim hiç."

Paige zorlukla gülümsedi. "Tiffany'ye söylerim, derhal ayırtır. Detaylar için seni arayabilir mi?"

"Kesinlikle," dedim ben de gülümseyerek. Yapması çok keyifliydi.

Böylece, bir hesabı kapamış oldum.

Çevirdiğim entrikadan sonra eve ulaştığımda, Emery'den bir telefon geldi.

Her zamanki gibi, arayanın Emery olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Telefonu açtığımda uzatmalı bir duraksama oldu. Sanki telefonu çevirdikten sonra, ben cevap verene kadar kimi aradığını unutmuştu. Emery ne zaman telefonla arasa sanki çalan benim telefonum değil de onunkiymiş gibi davranırdı.

Büyükannem bazen ona, unutkan Emery derdi.

"Melissa," diye mırıldandı tereddütle.

"Merhaba Emery," dedim. "Nasılsın?"

"Mmm," dedi. "Cuma günü New York'ta olacağım. Küçük bir akşam yemeği için müsait misin diye soracaktım. Küçük derken, sahiden küçük demek istedim. Harika bir makrobiyotik restoran buldum. Tüm yemeklerini minik boya paletlerinde ve şırıngalarda getiriyorlar. Şahane, değil mi?"

Kalbim tekledi. İşte bu harikaydı. Jonathan'a yemekte kardeşimle buluşacağımı söyler, bir saat erken çıkar, Godric'i partideki büyük buluşması için hazırlar sonra da Emery ile buluşmak için vakitlice yanından ayrılırdım.

“Sadece sen gel ama,” diye ekledi. “William gelmiyor. Avrupa’da iş seyahatinde. Ben de düşündüm ki haftasonu buluşur alışveriş falan yaparız. Kızlar gecesi düzenleriz! Allegra’sız, başbaşa!”

Emery planlarımın içine nasıl da mükemmelce oturduğunu bilseydi, hayrete düşerdi. Ailemden hiç kimsenin, bana böyle bilmeden iyilikte bulunduğunu hatırlamam. Hiç hem de.

“Harika bir fikir,” dedim. “Hemen ajandama yazıyorum.”

Hala telefonda sohbet ediyorduk. Daha ziyade Emery bana uzun uzun yeni yoga öğretmenini (öyleydi sanırım) anlatıyor ben de kapamanın yollarını arıyordum. O sırada kapı açıldı ve Jonathan içeri daldı.

“Emery,” dedim, ağzımla işaret ederek Jonathan’a ve yüzümü astım.

“Sevgilerimi ilet,” dedi o da sessizce ve telefonu vermeyeyim diye uzaklaştı.

Sohbeti mümkün mertebe kibar duracak kadar çabuk bağladım ve cuma günü buluşmak üzere de ayarlamaları yapıp Jonathan’ı bulmaya gittim. Alnı kırıışmış, mektuplarına bakıyordu.

“Erken gelmeni neye borçluyum?” diye sordum, kollarımı sevinçle boynuna dolayarak.

“Müşteri görüşmeyi iptal etti. Yeni tarih belirlemek istedi. Ben de gelip seni göreyim dedim.” Geri çekilip beni süzdü. “İyi ki de gelmişim. Yeni kıyafet mi aldın?”

Başımı salladım ve arkadan dikişli çorapları da görebilsin diye şöyle bir etrafımda döndüm.

“Çok beğendim,” dedi, tek kaşını seksi bir şekilde kaldırarak. “Çok... nostaljik. Emery ne diyor?”

“Cuma akşamı yemek yiyeceğiz. Haftasonu burada olacakmış.”

Jonathan duraksadı. Bir an için yüzünde sinsi bir ifade gördüğümü sandım. Karakterine tamamen aykırı bir şeydi bu. “Üzgünüm tatlım ama ben gelemem. Bir müşteriyle buluşmam gerekli ve tek boş zamanı cuma gecesiymiş.”

Elimdeki gurme pizza broşürüyle bacağına vurdum. “Sen davetli değilsin, zaten. Sadece ben ve Emery. Kardeş kardeşe.”

Rahatlamış göründü. “O zaman, erkenden dönmeni beklemeyeyim.”

“Eh, o kadar da değil,” dedim. “Düşündüğün için teşekkürler gene de. Her neyse, Emery’yi boşver. Şimdi ne yapalım?” Kollarımı ceketinin altına soktum ve kendimi gömleğinin yumuşak kumaşı üzerine bıraktım. “Geceyi sondan başa almaya ne dersin? Yatakta başlayalım sonra giyinip dışarıda yemeğe çıkalım?”

Jonathan sırtıarak gözlerimin önündeki saçları geriye itti ve sanki swing dansçılarıymışız gibi elimi avucunun içinde tutarken, beni geriye yatırarak öptü.

Kıkırdadım. Gabi’nin, Jonathan’ın bilmediği yanlarından biri de buydu; Hollywood müzikallerini benim kadar seven, iflah olmaz bir romantikti Jonathan. Ve çok güzel dans ediyordu.

Sonra beni tekrar doğrulttu. “Her ne kadar seni yukarı çıkarıp şu leziz kıyafetten kurtarmak istesem de kalamam. Bir saat içinde başka bir müşterim var. Sonra gecikebilirim.”

Yüreğime oturdu. "Ama bu akşam yemeğe çıkacaktık, öyle değil mi? Sadece ikimiz!" Geldiğimden beri ikimiz, sadece üç kere baş başa yemeğe çıkmıştık. Ama bunu belirtmemeyi başardım.

Jonathan içini çekti ve kulağını kaşıdı. "Üzgünüm tatlım. Gerçekten. Eve gelmek için onca yolu tepmemin sebebi de bu. Yarım saatliğine de olsa seni görebilmek için." Pişman bir ifadeyle çenemi okşadı ve dudaklarımın etrafında daireler çizdi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Seninle olmayı tercih edeceğimi biliyorsun, değil mi? Bak ne diyeceğim? Dışarı çıkmak yerine eve suşi siparişi verelim ve *Singing in the Rain*'i izleyelim? Ne dersin?"

Kafamın içinde bağırıp çağıran sesi duymamaya çalışarak Jonathan'a baktım.

"Peki," dedim. Çabalıyordu. Çabaladığını biliyordum. "Ama gecikme."

Karen ile birlikte dışarı çıkıp köpekleri gezdirebilir ve kendisinden en son erkek arkadaşlarıyla ilgili havadisleri alabilirdim ama içimden kimseyle konuşmak gelmiyordu. Ben de dışarı çıkmak yerine, öğleden sonramın kalanını Bloomingdale's'de amaçsızca, hiçbir şey satın almadan gezinerek geçirdim. Saat beş buçukta Village'a geri dönmek üzere metroya bindim ve eve doğru yürürken ferforjelerle çevrelenmiş sundurmaları, üzerinden çiçekler taşan pencere saksılarını teftiş etmek için, her zamankinden daha çok vakit harcadım.

Jonathan'ın kocaman banyosunda saçlarımı yıkayıp köpüklerin içine gömülürken, durumumla ilgili ardı ardına bir

sürü olumlu yan buldum ancak yine de ruh halim daha iyiye doğru gitmedi.

Jonathan'ın kaliteli şaraplarından bir şişenin neredeyse tamamını bitirmem bile, bakış açımı geliştirmede. Tek düşünebildiğim, Jonathan'ın, müşterilerini ilişkimizden önde tuttuğuydu. Akşamki müşterisi göz kamaştırıcı eski karısı Cindy olabiliirdi de olmayabiliirdi de. Muhtemelen içki de içmiyordu ve twist yapacağım diye masaların üstüne fırlayıp sonra da onları devirmiyordu.

Orta sehpadan telefonumu aldım. Olaylara düzgün yaklaşamıyordum. Tek ihtiyacım olan şey, birisine ne kadar da harika zaman geçirdiğimi anlatmaktı. Böylece her şey yerli yerine oturacaktı.

Parmaklarım tereddüt içinde tuş takımının üstünde kaldı. Kim bu saatte ayakta olurdu ki? Saat orada... on iki buçuktu. On iki buçuktu demek? Hımmm.

Gabi. Ama o da birileriyle dışarıda olabiliirdi. Hem ona laf yetiştirmek için, tamamen ayık olmam gerekirdi.

Ailemi de arayamazdım. Her şeyin çok daha kötü olabileceğini duymak istemiyorsam tabii.

Ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıp beni hizaya getirmek konusunda hiç çekinmeyecek tek kişi kalıyordu geriye. Ajandamı çıkardım ve Nelson'ın verdiği numarayı tuşlamaya başladım. Tamam, acil durumlar için demişti ama okul müdürü gibi davranmak, tam da ondan beklenecek bir şeydi. Aradığım için çok sevineceğine emindim.

Telefonun çalmasını dinledim. *Teknoloji büyüleyici bir şey*, diye düşündüm, şarabın kalanını bardağıma boşaltırken.

Nelson, okyanusun ortasında bir yerlerde, hamağında yatmış, amaçsızca sallanıyordu. Olasılıkla şu anda gece nöbetinin başındaydı ve kocaman dümenin arkasından gemiyi yönlendiriyordu...

"Ne var?" diye havladı tanıdık bir ses, hattın öbür ucundan. "Ne oldu? İyi misin?"

Sesini duyunca, alkolden olacak, içim kıpır kıpır oldu. "Nelson!" diye haykırdım, pedikürlü ayaklarımı gererek. "Benim!"

"Sen olduğunu biliyorum," dedi. "Başka kimsede bu numara yok. ASIL MAYIN ŞUNA! SAYGILI OLUN BİRAZ!"

Gözlerimi kırıştırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Gece nöbetinin başındayım. Yannick dümenin başında ve Leah da... OYNAMA ONUNIA, OYUNCAK MI O?"

"Ah, anlıyorum. Meşgul müsün?"

Ya Nelson oldukça alaycı bir şekilde iç geçirdi ya da hatta bir bozulma oldu. "Sekiz yüz tonluk bir yelkenlide kaptanlık yapıyorum Melissa. Ama bunu saymazsan, çok da meşgul değilim. Anladığım kadarıyla havadan sudan konuşmak için aradın, hapisten kurtarayım diye değil."

Odaya göz gezdirdim. Nelson'ın sadece sesini duymak bile, Londra'daki hayatımdan bir parçayı içeri taşımış gibiydi. Nelson'ın sesini duymak, evde olmak gibiydi.

"Melissa? Hala orada mısın? İyi vakit geçiriyor musun bari?"

"Eee, evet!" Biraz başım dönünce başımı dikleştirdim. Belki de düşündüğümünden daha sarhoştum. "Harika vakit geçiriyorum! Jonathan beni şehirde gezdiriyor, arkadaşlarıyla

tanıştırıyor ve sekreterini de emrine koytu. Lori benim için spa randevuları alıyor falan. Peki ya sen..."

"Ne güzel," dedi Nelson. "SAKIZ MI ÇIĞNIYORSUN SEN?"

"Hayır!" dedim irkilerek.

"Sen değil, SEN," diye kükredi. "BU GEMİDE SAKIZA İZİN YOK YANNICK!" Kısa bir duraksama oldu ve arkadan bir martı bağırdı. "TÜTÜN DE YOK. HAYIR! GEMİ TARİHÇESİYLE TUTARLI OLMASI UMRUMDA DEĞİL!"

"Nelson, böyle bağırmana ne gerek var?"

"TARİHİ TUTARLILIK İSTİYORSAN, SENİ BİRKAÇ SAATLİĞİNE DİREKTEN SALLANDIRTABİLİRİM! Ec, alıveriş falan yaptın mı?"

"Hem de nasıl. *Macy's*'e gittim, *Bloomingtondale's*'e gittim Henri Bedel'de, kot pantolon reyonunda Serh diye süper bir ürün danışmanıyla tanıştım. Popomun çok sevimli olduğunu söyledi. İnanabiliyor musun?"

"Evet."

"Magnolia Bakery'de kek yedim. Seninki kadar güzel değildi. Eminim bunu duymak hoşuna gitmiştir. Sonra Led Zeppelin'in albüm kapağındaki fotoğrafın çekildiği caddeye gittim ve..."

Sesim çatlamaya başlayınca durdum. Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Çok şaşırmıştım. "Ben..."

"KAMARAYA GİDİYORUM. O YÜZDEN SİZ İKİNİZ DİKKATİNİZİ TOPLAYIN. TITANİK FİLMİNİ GÖRMÜŞSÜNÜZDÜR HERHALDE. EVET Mİ?" diye bağırdı Nelson. "Biraz bekle Mel. Hemen döneceğim. NE YAPTIĞINI GÖRDÜM YANNICK!"

Gözümdeki yaşları hemen elimin tersiyle sildim. “Harika vakit geçiriyorum Nelson. Cidden.”

Kısa bir duraksamadan sonra iz bırakmayan ayakkabıların tahta zeminde çıkardıkları sesleri duydum. İçeri girdiğini anlayabiliyordum.

“Ding!” dedi, kibar bir sesle.

Sarışın ayımın beni kucakladığını hayal ederken, boğazıma bir yumru oturdu.

“Hadi ama. Ne oldu?” diye sordu.

“Bilmiyorum!” dedim hıçkırarak. “Hiç... bilmiyorum.”

“Melissa, seni de saçmalıklarını da sevdiğimi biliyorsun ama lütfen dramayı minimumda tutabilir miyiz? Cep telefonundan uluslararası konuşmak saçma sapan paralara mal oluyor ikimiz için de. Şimdi, söyle bakalım, ne oldu? Remington ile aranız mı bozuldu yoksa?”

“Aramız iyi,” dedim yutkunarak. “Sadece... Hiç yanımda değil. Sürekli çalışıyor ve sanırım fazla mesaisinde hep Cindy ile beraber.”

“Tanrı aşkına, neden Cindy’yle olsun ki?”

“Ortak dairelerini Jonathan satıyor. Gabi söylemedi mi?”

“Gabi mi? Onunla son zamanlarda hiç konuşmadık. Dinle, Jonathan’a bunları söyledin mi? Neler hissettiğini?”

Başımı salladım. “Hayır.”

Nelson çaresiz anlarda yaptığı gibi, “Offf!” sesi çıkardı. O sesi duyunca, sıra hasreti kalbimin ortasına çörekledi. “Tanrı aşkına, neden? Tuvalette tuttuğun bütün o salak dergileri karıştırdım. Roger bile, sağlıklı bir ilişki yürütmek için konuşmanın şart olduğunu öğrendi.”

“Mızımlık yaptığımı düşünmesini istemiyorum!” dedim sızlanarak. “Burada eğlenmediğimi düşünsün istemiyorum.”

“Ama sesin kulağa hiç de eğleniyormuşsun gibi gelmiyor doğrusu.”

“Eğleniyorum.” Duraksadım. “Pek de beklediğim gibi olmadı.”

Nelson da duraksadı. Sonra benim düşündüklerimi aynen kelimelere döktü.

“New York mu, Jonathan mı?”

“Her ikisi de,” dedim kısık bir sesle.

“Ya?” dedi Nelson. Öksürdü. “Nedense bana tüm hikayeyi anlatmamışsın gibi bir hisse kapıldım.”

“Çünkü, muhtemelen bana bağıırdın.”

Kahkaha attı. Telefonun iki hattı arasında hareket eden ve ısıklar öttüren havanın arasından, birden, Nelson aslında çok yakınımıdaymış gibi hissettim. “Anlat bakayım, seni aptal kadın. İki yüz kelimeyi geçme lütfen.”

Böylece tüm hikayeyi anlattım; Godric’i, Paige’i, polisi, Cindy’yi, Bonnie’yi, her şeyi. Cesur Yürek’i bile.

İzdirap içinde son cümlemi de tamamladıktan sonra, “Pekala,” dedi. “Bence, Jonathan ile şu Cindy meselesini konuşmalısın. Ama fazla saptırmadan.”

“Öyle mi dersin?” Tabii, onun için söylemesi kolaydı.

“Mel, Jonathan’ı senin kadar iyi tanımıyorum. Ama yeni kız arkadaşına, karısının kendisine davrandığı gibi davranacak birine benzemiyor, değil mi?”

“Hayır.”

“Kadın Jonathan’ı gaza getirmeye çalışıyor olmayabilir, demiyorum. Ama yapabileceğin en iyi şey, kendin olmak. Aşık olduğu kadın olmak.” Feci bir gıcırtı sesi geldi.

“Gemiden mi geldi o ses?” diye sordum aceleyle. “Nelson, batıyor musunuz, yoksa?”

“Hayır, benden geldi. Bana bunları söylediğine inanamıyorum.”

“Seninle konuştum ya, artık çok daha iyiyim, Nelson,” dedim, canıgönülden hissederek.

“İyi, çünkü biliyorsun ki seni çok... BURASI ÜST RÜTBELİLERİN KAMARASI! DERHAL GÜVERTEYE DÖNÜN! VİNÇ ELİMİZDE KALDI DA NE DEMEK? TİTANYUMDAN LAN O!”

Muhabbetimizin doğal seyrinin sonuna geldiğimizi hissettim. Hat aniden kapanınca, üzülererek haklı çıktığımı gördüm.

Odanın sıcak karanlığında, kanepeye yaslanıp oturdum ve Nelson’ın bilgece tavsiyelerini hazmetmeye çalıştım: *Jonathan’ın aşık olduğu kadın ol.*

Ama o kadın, düzenleyen, tamir eden, başkalarının problemlerini çözen biri olmalıydı. Elimde değildi. Bir şekilde insanların problemlerini önemser halde buluyordum kendimi. Ben böyle biriydim.

Jonathan her ne kadar tersini iddia etse de aslında bir kuğu gibi zarif Honey’nin gölgesinde yalpalayan Melissa’ya değil de güzelce inşa edilmiş nihai bir ürün olan Honey’ye mi aşıktı diye merak etmeye başlamıştım.

Fakat, bundan sonra kendim olacağıma ve Honey’nin arkasına gizlenmeyeceğime yemin etmiştim. Belki de Gabi ve

Nelson haklılardı. Eğer Godric'in problemlerini çözebilirsem, Jonathan da güçlü yanlarımı görebilirdi. Benimle gurur duyardı.

Etkin bir tutum takınacak olmanın düşüncesi bile, kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Sonra kanepenin yanındaki sehpayı ve üzerindeki şarabı devirdim. Jonathan elinde bir paket sushi ve küçük bir *La Perla* çantayla geldiğinde, el dokuması halıyı tuzla ovuyordum.

yirmi bir

Godric'in partisi, Şu k      , sadece m  davimlerinin bil-
diği en son trend barlardan birindeydi.   n  nden     kere
ge  menize rağmen barı bulamayabilirdiniz.   kinci bir sefer,
yanınızda bağlantılarınızla etkilemeye   alıştığınız bir arkada-
sınızla geri geldiğinizde ise bir de bakardınız ki bar   oktan
kapanmış.

Medyatik insanların ve oyuncuların katıldığı bir partide
giymek için doğru kıyafetlere sahip olduğumdan hiç emin
değildim. Gardırobumda   oğu zaman son moda parçalar
olmazdı ve şimdiye kadar New York'ta (insanları etkilemek
için giyinmenin ne demek olduğunu bilen sevimli satış da-
nışmanlarının tavsiyeleriyle) aldığım b  t  n kıyafetler, pahalı
bir abartısızlığı ya da abartısız bir pahalılığı vurgulamak   zere
tasarlanmıştı. Başka bir deyişle t  m kıyafetlerim buram bu-
ram Yukarı Doğu Yakası kokuyordu ve benimse biraz daha
Meatpacking B  lgesi havasına girmem lazımdı.

Nihayet, en sade siyah elbisemde ve puanlı, *Roman
Holiday* sandaletlerimde karar kıldım. Akşam erken saatlerde
hava hala sıcakken dışarı   ıktığımda, bu halimle gayet iyiyim.

Ancak her şeyi tepetaklak edeceğinden emin olduğum sihirli asamı çantama gizlemiştim.

İnanın bana, peruğu takıp takmamayı düşünürken sıkıntıdan kıvrandım. Jonathan'ın büyük mesele haline getirdiğini biliyordum ama etrafta fotoğrafçı falan olursa diye kendimi tamamen gizlememin daha iyi olacağı yönünde mantık yürütmüştüm. Zaten Godric ile bir kere fotoğrafımız basılmıştı. Dolayısıyla, parlamenter-kızı-esmer Melissa'nın basında daha fazla resmi çıkarsa, yangına körükle gitmiş olurum. Alelade bir sarışın ise, partideki herhangi bir davetli olabilirdi.

Altıncı Cadde'deki *Starbucks*'ın tuvaletinde dikilip aynada kendime bakarken, yasaklı sarı saçlarımı, kaküllerim gözümü kapatacak şekilde düzelttim. İçine fazlasıyla heyecan işlenmiş bir suçluluk duygusuyla ürperdim. Sarı saçlarım, yüzümü çevreleyen, müthiş, yaldızlı bir çerçeve gibiydi ve tenime seksi bir ışıltı veriyordu. Gözlerimin rengi koyulaşır ve gözlerim de irileşir gibi oldu. Artık koyu kahve değil de siyaha dönmüşlerdi sanki. Ve içlerinde biraz da şaşkınlık gizliydi.

Honey.

Tekrar Honey olmuştum.

Aynaya bakarak kirpiklerimi kırıştırdım ve makyaj çanta ma uzandım. Işığ yansıtan saçlardan oluşan perde, suratımda bir parça daha drama etkisine gerek duyuyordu. Gözlerime dikkatle, bir kat daha siyah göz kalemi çektim ve rimelimi koyulaştırdım. Elmacık kemiklerime çabucak pembe allık sürdüm ve final dokunuşu olarak da bir kat daha rimel.

Geri çekilip hayranlıkla yansımana baktım. Aniden el bise, çabası bir şıklık saçmaya başladı. Neredeyse *inç de*

takmıyorum havasındaydı. Belki de şu andaki duruşumdandı. Kalçalar dışarıda. Kaküllerimin altında için için yanan koyu renk gözlerim ve dudaklarımda neredeyse yokmuş gibi duran rujumla, aynı Brigitte Bardot'ya benzemiştim.

"Vay canına!" dedim, hiç düşünmeden. Jonathan nasıl olur da Melissa'yı bu kadına tercih ederdi?

Jonathan'ı düşünmek beni hemen kendime getirdi ve saatiime baktım.

Godric'e partide tam kırk dakika kalacağıma dair söz vermiştim. Kırk dakika, başlangıçta, daha kimsenin gelmediği zamanı ve ortamdan sıvışmak için gerekli on dakikayı da kapsıyordu. Parti daha başlamamış olsa bile saat tam sekiz buçukta orada olmalıydım. Zaten vicdanımın tiz sesli çılgınları, yapacağım şeye zorla müsaade etmişti.

Emery'nin denemek istediği restoran, partinin olacağı mekandan birkaç blok uzaklıkta olduğundan, tedbirli olmak adına sekizde buluşmayı reklif etmiştim. Emery'nin en az bir saat geç kalmadığı hiçbir randevusu yoktu.

On dakika sonra Godric, *Starbucks*'tan içeri daldı, masamı direkt geçti sonra dönüp gözleriyle etrafı taradı ama beni yine de seçemedi.

Dikkat çekmemek için gizlice elimi kaldırdım.

Ancak Godric öyle bir tepki gösterdi ki benim yerime kendisi, tüm dikkati üstümüze çekti.

"Oha!" diye bağırdı. "Melissa!"

Oturup, ergen gibi bağırmayı kesmesi için başımla işaret ettim. "Çabucak bir ipucu sana," dedim tıslayarak. "Milletin randevulaştığı bir mekana girip tüm odayı gözünle tarama.

Daha ekilmeden, ekilmiş gibi görünmene sebep olur bu. Ve unutmama, sen artık bir film yıldızısın.”

Sanki iki başlı buzağı görmüş gibi aval aval bakıyordu. “Lanet olsun Mel,” dedi nefesi kesilerek. “Aynı... aynı bir mankene benzemişsin. Tığ gibi olanlardan değil de işte şu düzgün orantılı olanlardan. Sophie Dahl gibi falan. Onun bir deri bir kemiğe dönmeden önceki hali gibi.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Yerinde olsam daha fazla konuşmazdım.”

“Gidebilir miyiz artık?” dedi ayağa kalkarak. “Hadi, hemen gidelim.”

Daha ben üzerinde otururken sandalyemi çekti. Gücünü ne kadar takdir etsem de bu alışkanlıktan kurtulsa iyi ederdi.

“Hani gitmek istemiyordun bu partiye?” diye çıkıştım. Onu bu kadar hevesli gördüğüm hiç olmamıştı.

“Artık istiyorum,” dedi ve gülümsedi. Godric’in ilk defa gülümsediğini görüyordum. Ve gülümsemenin, üstünde cidden dönüştürücü bir etkisi olmuştu. Tüm yüzü, kabız bir oyuncak ayınınkinden, şey, çekici bir oyuncak ayınınmkine dönmüştü.

“Peki madem,” dedim. “Hadi gidelim.”

Kulübe varana kadar devam eden hevesi, merdivenlerin altında sanki hemoroit kliniğinde sıra bekliyormuş gibi bir bıkkınlıkla takılan olağanüstü havalı üç kişiyi görünce, tamamen kaçtı.

Godric durdu. “Tamamen yanlış bir kıyafet giymişim,” dedi, perişan bir halde. “İnek gibi görünüyorum.”

“Gayet iyi görünüyorsun,” dedim. Hiç de kötü görünmüyordu. Üstünde koyu yeşil bir gömlek, görünen bir logosu

olmayan lacivert kot pantolon ve tam da şık spor denebilecek bir ceket vardı. Hepsi de üstüne çok güzel oturmuştu. Kirsty, Godric'i Londra'dayken beğenmişse, şimdi kesin dibi düşecekti.

"Dur bakayım." Kimsenin etrafta olmadığını görünce gömleğinin bir düğmesini çözdüm, çantamın derinliklerinden bir jöle çıkardım ve yağlı gibi değil de sadece parlak dursun diye biraz saçlarına sürüp Gabi'nin tavsiyesine hürmeten, büyük yeşil taşlı yüzüğümü de serçe parmağına geçirdim.

"Bu da nesi?" diye sordu Godric, yüzüğe iğrenç bir şeymiş gibi bakarak.

"Konuşulacak konu işte," dedim. "Otuz dokuz dakikan kaldı. Önümüzdeki otuz dokuz dakika boyunca benden kesinlikle Melissa diye bahsetmeyeceksin. Benimle konuşurken bile. Kimin dinlediğini bilemeyiz. Ve kamera falan görürsen, bana haber vermelisin."

"Ne diyeceğim sana o zaman?" diye sordu.

"Honey," dedim, kararlı bir sesle.

Eh, yepyeni bir kimlik oluşturmak için çok geçti. En azından, Honey diye seslendiğinde, beni kastettiğini anlayıp cevap verebilirdim.

Vesveseli bir şekilde kırıştırdığı gözlerini görmezden geldim. Her şey Ric'in güvenini yerine getirmek içindi. Egosunu okşadıktan ve özel misafirimle tanıştırdıktan sonra, Godric'in tek başına idare edebileceğinden emindim.

"Hadi gidelim Ric Spencer," dedim.

Peruğun komik yanı, sosyal etkinliklerdeki rahat tavrıma karşın, normalde kendimi tuhaf hissedeceğim yerlerde aylak

aylak gezinmemi sağlamasıydı. Giydiğim ayakkabıların da gezinmemde yardımcı olmuştu. Yüksek topuklularla yürümenin çok daha kolay olduğunu düşünürüm. Tüm vücudunuzu kullanmanızı sağlarlar.

Alt kattaki salon çok karanlıktı. Duvarlarda asılı kan kırmızı perdeler ve tepemizden sarkan, içlerinde kırmızı ampuller yanan kağıt fenerler ortamı daha da karartıyordu. Yan masalarda öbeklenmiş, tepeden tırnağa siyaha bürünmüş bir yığın insan ve ne olduğunu yeni anladığım mürdüm rengi cam yer karolarının altındaki aydınlatma, kasvetli ortama daha da katkı sağlıyordu.

Yer bulmak için bakınarak gezinirken bir elinde renk renk votka kadehleri, diğerinde ise boş kadehler olan birer tepsi taşıyan bir garson kız gördüm. Kız yanlarından geçerken, insanlar hiç sohbetlerini bile bölmeden, boş kadehlerini bırakıp yenilerini alıyorlardı. Godric'e döndüğümde, mavi renkli bir kadehi yuvarladığını ve sarı renkli olana hazırladığını gördüm.

"Oyuncular işte," diye açıkladı nefeslenerek. "Sen de bir iki tane içsen iyi edersin."

"Hayır, merci." Vicdanımı rahatlatmak için, kendime, dudaklarıma bir yudum dahi içki değdirmeyeceğime dair söz vermiştim. Hem, odaklanmam lazımdı. İnsanlar bizden yana bakmaya başlamışlardı bile.

"Gördün mü?" diye homurdandı Godric. "Bize bakıyorlar. Seni merak ediyorlar." Sesi neredeyse hoşnut çıkmıştı.

"Godric, sana bakıyorlar aptal adam. Daha yeni, bir tivatro oyununda rol aldın. Filminin çıkacağını biliyorlar. Cidden..."

Gözleriyle etrafı taniyordu. İdrar rengindeki içkisini kafaya deviremeden, siyah yelekli, kısa bir adam yanaştı.

"Ric? Ne haber ya?"

"Fee, iyiyim. İu, Ivan, bu Honey, Honey bu da Ivan Muller."

"Selam! Selam!" Daha ben ne olduğunu anlayamadan, Ivan elimi sıkmaya başladı. "Soyadın yok mu?"

"Hayır," dedim. "Sadece Honey."

"Çok hoş!" diye haykırdı ve sonra aniden duraksadı.

"İvan, geçen sene yer aldığını *Üç Kız Kardeş* isimli bir yapımda sahne müdürüydü," diye bilgi verdi Godric. Yüzüne bakan, dişini çekiyorlar sanırdı.

"Godric'le çalışmak bir harikaydı!" diye haykırdı Ivan, teatral bir tarzda. "Çok güzel zaman geçirmiştik, değil mi Ric?"

Godric omuzlarını silkti.

"Çok güzeldi, gerçekten," diye kendi kendini doğruladı Ivan. "Fee... şu anda ne yapıyorsun?"

"*Esaslı Komiser Hound*'da oynuyorum," dedi Godric. "İdare eder."

"Olağanüstü bir oyun," dedim, cıvıltılı bir sesle. "Ric çok güzel yorumlar aldı. Değil mi tatlım?"

Godric sırtını dikleştirdi. "Şey, evet. Öyle gibi."

Ivan bu duyduğuna çok heyecanlanmış gibi bir ifade takındı.

"Şu anda üzerinde çalıştığın bir şey var mı?" diye sordum kibarca.

"Ben mi? Ah, Tanrım!" diye haykırdı Ivan, omuzlarıyla abartılı bir jest yaparak. Sonra yılgınlık, yetersiz profesyonel-

lik hakkında bitmez tükenmez bir terane okumaya başladı ve konuşmasını kimi uzak kimi de uzak olmayan köşelerde oturan bazı vicdansızlara hiç gizlemeden attığı bakışlarla renklendirdi.

Godric, Ivan'ı dinlediği süre zarfında kabız olmuş gibi görünüyordu ancak duyduklarım benim oldukça ilgimi cezbetmişti. Adamın patavatsızca, adeta konfeti gibi saçtığı isimlerin bazılarını tanımıştım üstelik. Ivan'ın dediğine göre, bu sektör tiksindirici derecede enste bağlamıştı.

"Partnerim Raj bir makyaj sanatçısı ve gördüklerini sana bir anlatsam Honey! Bazı hanımefendiler gerçek yüzlerinin herkese malum olmasını hayatta istemezler, emin ol," dedi, nihayet nefeslenmek için duraklayarak. Sonra omzumun üstünden ardıma doğru baktı. "Ooo, bak sen, kimler gelmiş! Zavallı şey! Kaçmam lazım. Tanıştığımıza çok sevindim şekerim!" Şov dünyasına has, o havaya yapılan öpücüklerden birini attı bana, sonra bir tane de anında geri çekilen Godric'e. "Şuna da bakın hele. Ne kadar seksi olmuşsun sen!" diye ekledi Ivan, sanki dikkatini yeni çekmiş gibi. Bana başını salladı. "Ona çok yakışıyorsun Honey! Görüşürüz!"

Böylece Ivan, kalabalığın içinde kayboldu. Dakikalar hızla geçerken, kulübün, tıpkı bir kum kalesinin üstüne gelen dalga gibi, insanlarla dolduğunu fark ettim. Godric'le ben, odanın en köşesinde mahsur kalmıştık.

Endişe içinde saatimi kontrol ettim. Kirsty nerede kalmıştı? Kıza kesin talimatlar vermiştim. Ama kız uçaktan daha bu öğlen inmişti ve ben gidip onu alamamıştım. Paige'in kıza bir şekilde ulaştığını umdum.

"Anladın mı şimdi ne demek istediğimi?" diye sızlandı Godric. "Tahammül edilecek gibi değil." Bir yandan da halinden son derece hoşnut görünüyordu. "Yani, adam şu anda ne iş yaptığını biliyor. Ben de onun ne iş yaptığını biliyorum. Yine de herkes, bok varmış gibi, soruyor. Bu partiler hep böyle. Oyunculardan nefret ediyorum."

"Ama gayet iyi idare ediyorsun!" dedim, yüreklendirmek için.

"Sen burada olduğun için öyle." Duygu yüklü bir bakış attı. "Geldiğin için minnettarım. Ben çok.."

"Kendi başına olmayı öğrenmen gerekli, Godric," dedim çabucak. "Oynadığın rollerden biriymiş gibi davran. Şey gibi mesela..." Zihnim tamamen boşaldı.

"Oturabilir miyiz?" dedi aniden. "Midem bulandı biraz... Lanet duvarlardan oldu."

Şansımıza, o sırada boşalan bir masaya doğru yönlendirdim onu. Uzun bacaklarını bükerek kırmızı kadife koltuğa oturdu.

"Utangaç olunca işin zorlaşıyor," dedim. Ama bu işten en azından bir tane yararlı ders çıkarmaya kararlıyım. "Tek yapman gereken, bir başkasıymış gibi davranmak. İşe yarıyor, yemin ederim. Sonra kendinken de idare edebildiğini gördüğünde, işin tamam."

Dediklerimde ciddiydim. Ancak içimden küçük bir ses, benim de Honey iken çok daha iyi idare ettiğimi hatırlatmadan edemedi. Honey başkalarının düşündüklerini takmazdı. Ya da başkalarının beklentilerini karşılayıp karşılamadığını.

"Komik, değil mi?" dedi Godric. Şimdiden sarhoş olmuş gibi çıktı sesi.

“Neymiş o?”

“İkimiz de burada oturmuş, başkasıymış gibi yapıyoruz. Sen Honey adında sarışın bir kadınsın, ben ise Ric adında bir film oyuncusu.”

Dikkatimi kulüpteki insanlara yönelttim ve çaktırmadan saatime baktım. Sadece on beş dakikamız kalmıştı.

“Evet. Çok doğru diyorsun.”

“Ama yine de...” dedi Godric, parmağını sallayarak. “İkimiz de bu görüntülerin altında neyin olduğunu biliyoruz. Sen koca kavunlu, kostümcü Melissa, ben de İnek Godric.” Yüzü asıldı. “Ama gerçekte, hayatta da müthiş bir kadınsın sen. Şimdiki kadar seksi olmasan da. Bense Latince dersinden A alıyorum ama terk ediliyorum.”

Tecrübelerime göre erkekler, kendilerine iltifat edilmesini beklemek konusunda, kadınlara kıyasla kat kat fenalardı.

“Ah, saçmalama!” dedim. “Sen çok yetenekli bir oyuncusun. Arkadaşım Gabi, senin buram buram seks koktuğu söyledi.” Duraksadım. “Direkt Gabi’den alıntıladım bu lafı. Erkekleri tarif ederken, normalde böyle kelimeler kullanmam.”

Kafası iyice dumanlanmış olan Godric, o büyük, yavru fok bakışlı gözlerini benimkilere dikti. “Peki, beni nasıl tarif edersin?”

“Senin için, çok yakışıklı ve yetenekli bir oyuncu, derdim.”

Kirsty neredeydi? Odanın içinde uzun, ince, İngiliz gibi görünen bir kız görmek için bakındım. Offf. Keşke bir fotoğrafını daha yollatsaydım e-postayla. Kız muhtemelen, bara binici kıyafetleriyle gelmeyecekti.

“Yetenekli oyuncu demiştin önceden zaten,” dedi dudaklarım bükerek.

“Biliyorum,” dedim, oyalamaya çalışarak. “Şahsen, yetenekli olmak da seksilik göstergesidir.” Eyvah, bu konu çok hassaslaşmıştı. Godric yüzüme bakıyor ve usul usul yaklaşıyordu. Bu gece, normalde olduğundan çok daha iyi görüldüğünü fark etmemeye çalıştım. Neredeyse münasip bir erkek arkadaş adayı gibiydi.

Kendimi şöyle bir silkeledim. “Demek istediğim, Jonathan müthiş biri,” diye devam ettim, “ama profesyonelliğini, zekasını ve iyi şarap seçmesini de güzel, kuvvetli elleri kadar seksi buluyorum. Sen de çok yönlü bir oyuncusun. Kadınlar becerikli erkeklere bayılır. Ciddiyim Godric. İnsanlara hırsızlık yapmayı bırak. Utangaç olduğunun farkındayım ama seninki biraz kabalığa kaçıyor. İnsanlar, *sorunlu* olduğunu düşünecekler.”

“Jonathan yanında değil ama değil mi?” Duraksadı. “Yine.”

Gözlerim Godric’in simsiyah kirpikli gözleriyle buluştu. Sezgilerinin bu kadar kuvvetli olduğunu sanmıyorum ama bam telimden vurmuştu işte. Yutkundum. Godric’in kocaman kahverengi gözleri vardı. Hatta, çikolata kahvesiydi gözleri.

“Hayır,” dedim. “Yanımda değil. Ancak mesele de bu değil şu anda.”

Godric gözlerini kadehine çevirdi ve uzunca baktı. Sonra içkisini yuvarladı ve yanından geçen bir tepside iki tane daha kaptı. Hiç düşünmeden ben de bir tane kaptım ve kafama diktim.

İkimiz de uzunca bir nefes verdikten sonra birbirimize baktık. Çok rahatsız edici şeyler oluyordu. Bir son vermem gereken, rahatsız edici şeyler. İçki, karanlık atmosfer ve...

Godric geçirerek tüm büyüü bozdu. Sonra bana doğru kaydıldı. “Mel, yani, Honey,” dedi, ağzında geveleyerek. “Sana söylemem gereken bir şey var.”

“Ah, şey, benim de sana söylemem gereken bir şey var!” dedim hemen. Sürpriz yapmanın bir anlamı yoktu. Kızı ben-den önce tanıyacağı kesindi. “Önce ben söylesem, olur mu?”

“Önceliğı her zaman hanımefendilere veririm,” dedi, pis pis sırıtarak. Sonra bir an şaşırmış göründü ve tekrar sırıttı.

Hepsini görmezden geldim.

“Kirsty’yi aradım. Orlando ve senin hakkında konuştuk biraz!” dedim. “Kızdın mı?”

Gözlerini dikmiş, beni dinliyordu. Aslında göğüslerime bakıyordu. Suratının önünde ellerimi çırpınca, kızarık gözle-rini benimkilere çevirdi.

“Kirsty’yi mi aradın?”

“Evet. Ona, Orlando’dan almam gereken bir şey olduğunu, birisinin de bana bu numarayı verdiğini söyledim. Biraz yalan atmış oldum ama neyse, görünen o ki onlar ayrılalı çok uzun zaman olmuş.” Gözlerimin içi gülererek devam et-tim: “Harika, değil mi? Seni aramak istemiş fakat olanlar-dan dolayı çok mahcupmuş. Ama ben, senin takmadığını söyledim.”

“Takmıyorum zaten,” dedi.

“Elbette takmıyorsun. Çünkü tamamen kariyerine odak landığını söyledim ve... Ne demek takmıyorum?”

"Kirsty'yi aştım artık," dedi gururla. "Benim için bir şey ifade etmiyor."

"Ah Godric, öyle deme," diye bağırdım. "Kız çok sevimli bir şeye benziyor. Çok güzel sohbet ettik. Seni çok özlediğini söyledi. Ve kendini çok kötü hissediyormuş. Öyle birine... Godric." Dik dik yüzüne baktım. "Elini dizime koydun."

"Biliyorum," dedi, dudağını Elvis gibi kıvrarak. "Şimdilik orada."

Elini dizimden kaldırdım ve ikimizin de görebileceği bir yere, masaya koydum. Godric, eline, sanki bir başkasına aitmiş gibi baktı.

"Kısacası, Kirsty ile muhabbete daldık," diye devam ettim hemen. "Meğerse o da New York'taymış şu anda. Tesadüfe bak! Onca yol tepip gelmiş. Beni dinliyor musun sen?"

"Melissa," dedi Godric. "Ben, sana aşık oldum."

Şok içinde bakakaldım.

"Bu aptal, gösterişçi otuzbircilerin dünyasında bana sen lazımsın," dedi, harfleri ağzında yuvarlayarak. Gözlerinde bir sürü duygu yüklüydü. "Düzgün memeleri olan, iyi ve sağlam bir eğlencelik kız. Ve tabii güzel, güçlü bacakları olan."

"Şey, gururum okşandı," dedim. "Yalnız, bence sen Kirsty'ye olan hislerini bana transfer..."

Parmağını seksice dudağıma koymaya çalıştı ancak gidip gözüme soktu. Biraz çabayla, ikinci seferinde dudağıma koyabildi. "Düşünme," dedi. "Sadece hisset."

Sonra üstüme atladı.

Kendini beğenmiş bir tavırla, Godric Ponsonby tarafından öpülmenin ekonomik devirde çalışan bir bulaşık makinesi ta-

rafından saldıruya uğramaya benzediğini söyleyebilmeyi isterdim. Ama şayırtıcı bir şekilde, hiç de sevimsiz bir deneyim değildi.

Volkanın yüzümü okşayan alkolü aromasının altında çok temiz kokuyordu. Aşırı gelişmiş özel okullu çocukların, en tatlı bulduğum yönleriydi bu: Büyük randevu, esaslı bir banyo demekti. Dudakları yumuşacıktı. Tıraş da olmuştu ve ağzımın içini yalamaya kalkışmadı.

Hepsini hesaba katınca, kostüm dolabındakine kıyasla bu öpücük, yüzde doksan dokuz daha iyiydi.

Ancak kesinlikle ve tamamen uygunsuzdu ve birkaç, şey, saniye sonra onu üstümden iteledim.

“Hayır Godric,” dedim kararlı bir sesle, sanki Cesur Yürek’le konuşuyormuşum gibi.

“Ama neden? Olması gereken de bu değil mi? Onca yıl sonra tekrar karşılaşıyoruz...” dedi. “Kader değil mi bu?”

Gözlerinin içine baktım. Hayır demek çok canımı sıkıyordu. Özellikle de bu huysuz canavardan ne kadar hoşnut olduğumu fark ettikten sonra. Kalbini kırmayı hiç istemiyordum ama... “Hayır Godric. Kader değil,” dedim. “Ben Jonathan’ı seviyorum. Öyle. Onu seviyorum.”

Hiçbir şey demeden gözlerini korkuyla kocaman açtı. Bakışlarını takip edince, nedenini anladım.

“Kirsty?” dedim, elimden geldiğinde çabuk toparlanarak.

Kirsty masamızın yanında dikiliyordu. Kız, Gabi olsaydı alaylı bir şekilde diyeceği gibi, *Sloane Square Kayak, Sörf ve Sahil Kulübü*’nün vücuda gelmiş hali gibiydi. Uzun, dümdüz sarı saçları, yüksek konçlu çizmelerinin içine soktuğu daracık

kot pantolonu ve bize bakarken, su alan bir sandaldan daha hızlı bir şekilde yaşla dolan, büyük ve açık renk gözleri vardı.

“Kirsty? Sen misin?” diye haykırdım sevinçle. “Merhaba! Ben Melissa!” Yerimden sıçrayıp gevşek ve nemli elini sıktım.

Pembe rujlu dudakları hareket etti.

“Siz ne yapıyor...”

“Godric’in *muazzam* bir filmde rol aldığını biliyor muydun? Hayır mı? Eh, bana filmin sonundaki romantik sahnesinden bahsediyordu tam da. Eminim sana da gösterecektir. Anlaşılan, kamera önünde öpüşmek için özel bir yöntem varmış. Böylece karşıdaki kişiyi gerçekten öpmek zorunda kalmıyormuşsun,” diye çılgınca doğaçlama yapmaya başladım. “Godric?”

Godric ve Kirsty birbirlerine bakakalmışlardı. O bakışmanın sonunda ne olacağını çözememiştim: Gözyaşları mı, kavgaya mı, barış mı? Bir ona, bir diğerine baktım.

Sahiden, hiçbir fikrim yoktu. Bu tür havalı insanların böyle bir sorunları vardı işte. Fazla soğukkanlı olmak, suratlarını da donduruyordu. Aristokratik botoks.

“Sana bir içki getireyim mi Kirsty?” diye sordum. “Ben birazdan akşam yemeğine gideceğim.”

O noktada Godric, tekrar canlanır gibi oldu. “O da bize katılacak mı?” diye sordu.

“Kim?”

“Jonathan?”

“Yemeği Jonathan’la yemeyeceğim,” diye söze giriştim. “Kardeşimle buluşacağım.”

Godric’in alını kırıştı. “O zaman burada ne işi var?”

Arkamı döndüm.

Hakikaten de Jonathan, barın olduğu yere inen merdivenlerin başında duruyordu. Üstelik yalnız değildi. Yanında, gümüş rengi ve vücudunu saran bir elbise içinde, fasulye sırtığı gibi bir sarışın kadın dikiliyordu ve bir şeyler çemkiriyordu.

Kanım dondu.

Ciddiyim, kanım resmen dondu. Damarlarımın içinde jöle gibi bir kıvama geldi ve ağırlaştı.

Daha ben hareket bile edemedim, Cindy artık her ne için sızlanıyorsa onun siniriyle etrafa bakan Jonathan'ın gözleri benimkilerle buluştu. Mekanın tek aydınlanan yerinde durduğundan, yüzündeki şaşkınlığın, önce kızgınlık sonra da tiksime ifadesine dönüşmesini anbean izleyebildim.

Midem bulanmaya başladı.

"Ah, Tanrım," diye inledim. Godric'in boynuma yumulduğunu görmüş müydü? O uzaklıktan, tam bir suç delili gibi görünmüş olmalıydı.

"Ne?" dedi Godric. "Şimdi ne?"

Ağzımı açıp konuşacak oldum ama kelimeleri bulamadım. Sanki her şeyi, Jonathan'ın bakış açısıyla görüyordum: Sözüünü dinlememiştin, nerede olduğuma dair yalan söylemiştin ve en kötüsü de peruğu takmıştım.

Çıkarayım diye saçıma uzandım ama durdum. Ne anlamı vardı ki? Suçüstü yakalanmıştım işte. Yapabileceğim en iyi şey, gerçeğe sadık kalmaktı: Godric için son bir iyilik yaptığım ve peruğu da Jonathan'ı utandırmamak için taktığım gerçeğine.

Sonra kafamın içinde bir ses yükseldi aniden. *O ne yapıyor-
du burada? Hem de Cindy'yle birlikte. Müşterisiyle olmayacak*

mıydı bu gece? Bana yalan söylemişti! Yalan söylediğine göre, saklayacak bir şeyleri vardı.

Ölke ve suçluluk hissi, epey tehlikeli bir duygu kokteyli yaratıyordu. Midem daha çok bulanmaya başladı. Masaya tutunmasaydım, dizlerimin bağı çözülecekti. Onlar yanıma gelmeden, kendim onların yanına gidip yüzleşmeye karar verdim.

“Müsaade eder misiniz?” dedim Godric ve Kirsty’ye. Derin bir nefes aldım ve siyah deve dikenlerinin sergilendiği camekanın önünden geçerek yanlarına gittim.

“Merhaba Jonathan,” dedim, neşeli görünmeye çalışarak. “Şşş, çaktırma! Kılık değiştirdim.”

“Melissa,” dedi, taş gibi bir ifadeyle. “Melissa, bu Cindy. Cindy, bu da Melissa Romney-Jones.”

Cindy, yakından da uzaktan olduğu kadar pürüzsüz ve sıkıydı. Ancak tarif etmesi zor bir kadındı. Fönlü saçlarından pedikürlü ayaklarına kadar, her yeri boyalı gibiydi. Bırak doğurmayı, yakın zamanda bebek görmüş birine bile benzemiyordu.

“Demek Melissa sensin,” dedi, sözcükleri uzata uzata. Sanki benim olabileceğim, hayatta aklına gelmezmiş gibi çıktı sesi. “Senin için şey demişlerdi... Sarışın.”

O şartlar altında elimden geldiğince gururlu bir ifade takındım.

“Normalde değilim,” dedim hiç de başarılı olamadığım arkadaş canlısı bir tonla. “Şu anda gizli bir operasyondayım. Eski arkadaşım Godric ve ayrı düştüğü kız arkadaşı için Cupid rolünü oynuyorum. Peruk da bu yüzden.”

Jonathan'ın yüzü öfkeden griye döndü.

Cesur bir tutumla gözlerine baktım. Kendisi eski karısı ile buraya gelmişken, peruk gibi küçük bir şey için bana kızmaya hakkı yoktu. Yaptığı, kale direklerini kesinlikle yerlerinden oynatmıştı.

“Öyle mi?” dedi Cindy, şüpheli bir bakışla. “Ne kadar da... iyilikseversin. İşe yaradı mı, bari Godric?” diye ekledi. “Barıştınız mı?”

Godric, onurlu kraliyet şövalyesi havasıyla arkamda belirmiş, alev saçan gözlerle Jonathan'a bakıyordu. Cindy'ye kaşlarını çatı. “Aslında, biz de tam gidiyorduk.”

Kirsty bilgece davranıp susmayı seçti. Kahve fincanı ebadındaki gözleri, yemek tabağına dönmüştü. Muhtemelen, televizyondaki realite şovlarından birinin içine mi düştüğünü merak ediyordu.

“Bunu evet varsayıyorum Melissa!” dedi Cindy. “Tebrikler! Ayrı düşen sevgilileri birleştirmek, uzmanlık alanlarından biri mi?”

Lafını bitirdikten sonra Jonathan'a doğru manidar bir bakış attı.

Midem allak bullak oldu. “Hayır, tek seferlik bir şeydi bu. Ben de çıkmak üzereydim. Akşam yemeği için kız kardeşimle buluşacaktım,” diye geveledim. “Muhtemelen şu anda dışarıdadır.”

“Öyle mi?” dedi Jonathan. Sesinden alaycılık akıyordu. “Tanıyacak mı seni bakalım? Yoksa o da mı kılık değiştirdi?”

Küçük bir kahkaha atmaya çalıştım. “Ah, Jonathan. Dışarıda görmediniz mi Emery'yi?”

Hay aksi şeytan! Buluşacağım kişinin Emery olması şarttı sanki. Daha telefonun şifresini bile hatırlayamayan kadın. Üstelik şifresi, doğum yılı olduğu halde. Bırak zamanında gelmesini, doğru yere gelmesi bile zayıf bir ihtimaldi.

“Hayır,” dedi Jonathan. “Görmedik.”

“Emery mi?” diye sordu, pek seri davranamayan Godric. “Emery ile mi buluşacaksınız?”

“Evet!” dedim. Godric’in sesindeki, artık alışkanlık hale getirdiği inanmazlık tınısının, durumuma hiç faydası olmuyordu. “Söylemek istemedim. Hala ona karşı... Ona karşı hislerin olabilir diye.” Bir şey demesine kalmadan elimi kaldırdım.

“Ama neden Emery’ye karşı hislerim olsun ki?” diye sordu Godric. “Ben sadece senden hoşlanıyordum!”

“On yıl önce!” diye ekledim. Kirsty donakalmıştı. “On yıl önce! Ah, ha ha ha!”

Godric ağzını açtı ama öyle kızgın bir bakış attım ki yemin ederim, duvardaki resimler düştü.

Cindy yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Eh, ne derler bilirsiniz: Gerçek aşk asla ölmezmiş. Değil mi Jon?”

“Bilemem,” dedi Jonathan, sımsıkı bastırdığı dudaklarının arasından.

Cindy bana, *erkekler işte* der gibi bir bakış atarken, Jonathan’ı koluyla dürttü. “Hadi ama tatlım. Romantik olan sensindir. Antigua’yı hatırlamıyor musun?”

Midemin içindeki, ruhaf duygulardan oluşan kokteyl, çalkalanmaya başladı: Korku, bunalım, yetersizlik ama bunlarla beraber de öfke. Neden Jonathan bu akşam onunla buluşaca-

ğını söylememişti? Daha kaç kere, böyle söylemeden buluşmuşlardı?

Ve ben gittikten sonra ne hakkında konuşacaklardı? Antigua mı?

Sırtımı dikleştirdim.

“Her neyse, gördüğüm kadarıyla bu gece tamamen meşgulsün Jonathan,” dedim. “Cindy müşterin mi bu gece? Yoksa...” Yutkundum. “Yoksa, sosyal bir etkinlik mi bu?”

Cindy, Jonathan’a göz attı. “İş mi, eğlence mi Jon? Ha?” Tekrar bana baktı. “İkisinden de biraz, diyelim.”

“Prodüksiyonun sponsoru, Cindy’nin şirketi,” diye açıkladı Jonathan.

“Evet, bu gece katılmam mecburiydi. Jonathan da...” diye söze başlayan Cindy, bahane aradığını düşünmemeye yetecek kadar duraksadı, “Evin satışını konuşmak için buluşmak istiyordu. Ben de burada buluşabiliriz, diye düşündüm.”

Jonathan’a döndüm.

“Doğru,” dedi, donuk bir sesle.

İçimde bir şeyler koptu, karnımın ortasına bir taş gelip oturdu.

“Eh, o takdirde sizi muhabbetinizden alıkoymayayım,” dedim. “İyi geceler Godric, Kirsty. Umarım çok güzel bir gece geçirirsiniz. Sizin için Ciprianis’de rezervasyon yaptırdım. Tanıştığımıza memnun oldum Cindy.”

Ve derhal oradan sıvıştım.

yirmi iki

Elbette, merdivenleri çıktığımda Emery ile karşılaşmam şarttı. Yirmi yıldır ilk defa, bir randevusuna sadece on dakika geç kalmıştı.

Kardeşimi aşağı sürükleyip kanıt olarak gösterme dürtüme mani oldum. Artık çok geçti.

“Melissa?” dedi, sokağın ortasında beni süzerek. “Melissa?”

“Evet, benim,” dedim. “Peruk taktım sadece.”

“Çok yakışmış,” dedi. “Anneme benzemişsin. Biraz daha genç ve şişman haline. Ve biraz daha... kızgın.”

“Peruktan değil o,” dedim. “Hadi gel. Bir şeyler içmem lazım.”

Emery’nin yer ayırttığı o lüks restoran yerine -adresini yanına almayı unuttuğu için- sade bir İtalyan restoranına gidip kendimize iki koca tabak makarna ve kırmızı şarap ısmarladık.

Sonra, her şeyi bir bir anlattım, Emery de yüzünde bilgece bir ifade ile beni dinledi. İfadesi öyle diye sonunda bilgece bir tavsiyede bulunacak değildi ama Emery hep duygudaş biri olmuştu. Yetim kalan kuzulara ve Birinci Dünya Savaşı

şairlerine ağlayarak geçen yıllar, onda böyle bir etki yaratmıştı.

“Sen nasıl idare ediyorsun?” diye sordum. “William’ın eski karısıyla?”

“Ah, çok kolay,” dedi. “Onu hiç görmüyorum. Eh, Laurie’nin ölü olması işe yarıyor tabii. Yoksa sen Gwendolyn’i mi kastettin?”

Başımı salladım. Başka bir şey yapacak enerjim kalmamıştı.

“Hiç yokmuş gibi yapıyorum,” dedi Emery sakince. “Kendi kendime onun, bize Noel kartları gönderen sanal bir karakter olduğunu söylüyorum.”

“Peki ya Valentino?” Valentino, William’ın beş yaşındaki oğluydu.

Emery, gözlerini kocaman açarak yanıtladı. “William tanışmamıza izin vermiyor. Çocuğun kafasının karışmasını istemiyormuş.”

Duraksadım. Spagettim peçeteme döküldü. “Yani, William senden, Gwendolyn ve Valentino hiç yoklarmış gibi mi yapmanı istiyor?”

“Hı-hı. Terapistinin dediğine göre, hepimizi bir kolajın içine sığdırmaktansa, her şeyi ayrı kutularda saklaması daha kolaymış. Ya da farklı sayfalarda. Bence gayet iyi bir fikir. Babamı ayrı bir sayfada düşünmek çok daha kolay oluyor mesela. Zaten farklı ülkelerdeyiz ya.” Dalgın dalgın gülümsedi. “Aslına bakarsan, babamı farklı bir kitapta bile hayal edebilirim.”

“Bence bu çok sağlıklı bir rutum değil.”

“Sen bu öteki kadının sonsuza dek hayatına girip çıkmasını mı istiyorsun?” diye sordu, olağandışı bir zekilikle.

Kısa bir süre düşündüm. “Nerede pusuya yattığını merak etmektense, görebileceğim bir yerde olmasını tercih ederim,” dedim.

Emery masanın altından şefkatle bacağıma dürttü. “Zavallı Mel,” dedi. “Saçlarını kalıcı olarak sarı yapmayı düşündün mü hiç? Sahiden çok yakışmış.”

İçimi çektim ve tabağımı önümden ittim.

Emery akşam meditasyonu rutinine geç kalmamak için otele geri dönmek zorunda kaldı. Ben de yavaş adımlarla West Village’in sokaklarını arşınlayarak, Jonathan’ın evine doğru yola koyuldum. Peruğumu utanç verici bir sırmış gibi çantama sakladım. Kendi saçlarım, cansız ve karaydı. Aynı kendimi hissettiğim gibi.

Washington Meydanı’na ulaştığımda, zarif evlerden birinin önündeki merdivenlere oturdum ve başımı ellerimin arasına gömdüm. Parktaki bütün lambalar yanmıştı. İnsanlar hala satranç oynuyor, son kez köpeklerini gezdiriyor ve dışarıda geçirdikleri geceden mutlu bir vaziyette evlerine dönüyorlardı.

Kalbimin ortasına korkunç bir ağırlık çöktü. Olduğum yere mihlanıp kaldım. Kendimi daha kötü hissedemezdim herhalde. Geçmişte de ümitsizliğe düştüğüm anlar olmuştu ama hiçbir şey beni böyle felce uğratmamıştı. Adeta çamurda saplanmış gibiydim; açıklamaya çalıştıkça daha suçlu görünüyordum ve Jonathan da bir hata ettiğini fark ediyordu.

Sebebin ne kadar iyi olursa olsun, onu hayalkırlığına uğratmıştım.

Hayalimde, o kabarık saçları ve delici bakışlarıyla Cindy belirdi. Orada, Jonathan'ın kolundayken, sahiplik taşıyor gibiydi. Hem madem ev satışını konuşmak için buluşacaklardı, neden bana söylememiştii? Satacaklarını bilmiyor değildim ya? Cindy ile görüşmüyormuş gibi yaptığı için değil de görüştüğü için küplere bineceğimi düşünüyorduyrsa, belli ki beni hiç tanııyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Kendi evimin kapısında oturmayı diledim. Her şeyden çok evde olmayı diledim.

Böylece, bana ne yapmam gerektiğinin ya da aklımlı başıma toplamamı söyleyebilecek tek kişiyi aradım.

Telefon üç kere çaldıktan sonra aniden açıldı.

“Gene ne oldu?” dedi Nelson, iç geçirerek. “ONA GEMİCİ DÜĞÜMÜ DEMEZLER LEANNE! SİRF TIRNAKLARINA ZARAR GELMEMESİ İÇİN GEMİNİN KAYALARA ÇARPIP KIYMIKLARA AYRILMASINI MI İSTİYORSUN? TEKRAR BAĞLA LÜTFEN!”

“Haksız çıktın!” diye feryat ettim. “Tavsiyeni dinledim ve her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Sanırım... Sanırım eve dönmem gerekecek!”

Nelson içini geçirdi ve emrindekilerden birine komuta yı almasını emretti. Sanırım konuştuğu kişinin, “Başüstüne kaptan,” dediğini bile duydum. Ama küstahça bir cevap da olabiliirdi bu.

“Tamam, çabuk ol lütfen ve hiçbir şeyi atlamadan anlat.” dedi. Sesi, kelimelerine kıyasla çok daha nazikti.

Elimden geldiğinde çabuk ve basit, olanları anlattım.

“Peki,” dedi nihayet. “Kanımcıa tüm bunları yapma nedenin, kendin dışında herkese yardım etmek konusundaki saplantın, değil mi? Ve Remington Steele’a, New York’ta da Londra’da olduğu kadar becerikli olduğunu ispat etmek?”

“Evet! Zevk olsun diye kendimi küçük duruma düşürmüyorum herhalde!”

“Onu demek istememiştin,” dedi. “Sen de biliyorsun bunu. Pekala, öncelikli olarak, eve dönme.”

Kalbim sıkıştı. “Hiç mi?”

“Hayır! Şimdi dönme. Yanlış bir şey yapmışsın gibi olur. Gizli bir ilişki yaşamamışsın, senden istediği gibi yapıp çalışmamışsın ve ona yalan söylememişsin. Eve dönersen, tüm bunları yaptığını kabul etmiş olursun. Sakinleşmesini bekle, sonra da çakma kız arkadaşlığı iş olarak yapmadığını, sadece bir arkadaşına yardım ettiğini anlat. Evet önceden söylemeliydin ama bu kontrol manyaklığıyla sonuç fiyasko olurdu.”

“Öyle mi dersin?” dedim kuşkuyla. “Ama çok zor olacak. Çok kızdı.”

“Melissa,” dedi Nelson. “Eğer bu, emlak acentelerinin kursuzluk örneği adam seninle evlenecekse, yaptığın pervasızca bir şey karşısında öfkeden dilinin tutulacağı son seferin bu olmadığını bilmesi gerekir. Hem seni biraz olsun tanıyorsa, yaptıklarının çok iyi bir sebebi olduğunu fark edecektir ve seni seviyorsa bunun emirlerine itaat eden bir sevgiliden çok daha önemli olduğunu görecektir.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan sel olup akmaya başladı. Yine de zayıfça gülümsemeyi başarabildim.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Ondan pek hoşlanmadığını biliyorum.”

“Sorun o değil. Ben, eee, sadece sanmıyorum ki...” Nelson, ne söyleyecektiye fikrini değiştirdi. “Dinle Melissa. Aslında çok basit. Kendine şöyle sor: *Büyükannem olsa ne yapardı?* O da benzer bir durumla yüz yüze gelmiştir kesin. Hatta, arasına onu.”

“Hayır,” dedim, parktan öteye doğru bakarak. “Büyükannemi aramama gerek yok. Tek istediğim... Seninle konuşmaktı.”

“Çok iyi,” dedi kısık bir sesle.

İçimi çektim. “Beklediğimden erken dönebilirim. Kalmamın bir anlamı olmayacak. Eğer Jonathan...”

Korkunç düşünceleri kelimelere dökmektense sessizce yutkundum.

“Melissa, bazen erkekler kendilerinin en büyük düşmanları olurlar,” dedi Nelson, beklenmedik bir şefkatle. “Özellikle de konu... *duygular* olunca”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, kendimizi her zaman dilediğimiz gibi ifade edemiyoruz. Ya da doğru zamanda. Açıkçası, kadınlardaki çene ishalinden bizde yok.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” diye dikleştim.

“Diyorum ki...” Sesi çatladı ya da telefon hattında bir cızırtı oldu. “Kadınlar, sanki ilişkiler, aralıksız yorum yapılan futbol maçlarıymış gibi, sürekli nasıl hissettikleri hakkında zırvalayıp dururlar. Erkekler ise genellikle doğru anı beklerler.” Duraksadı. “Ve o doğru zamanın ne zaman olduğunu

da asla bilemezler. Tabii bu, hissetmediğimiz anlamına gelmiyor.”

Birden kafama dank etti. Tam da Jonathan’dan bahsediyordum. Her zaman, her şeyin mükemmel olmasını isterdim. Tek yapmam gereken, yanında ben varken her şeyin mükemmel olmasının gerekmediğini ona göstermekti. Daha da önemlisi, zaten benimleyken, her şeyin mükemmel olamayacağı.

“Ah Nelson! Çok haklısın,” diye haykırdım, kendimden geçerek. “Hep haklısındır zaten. Ciddiyim, bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşsın.”

Hattın öbür ucunda bir patırtı koptu. *Güvertede bir şeyler oldu herhalde*, diye düşündüm. “Yelkeniniz mi düştü yoksa?” diye sordum.

Nelson içini çekti. “Hayır. Dean Bradley yine güverteden düştü. O ayakkabıların denize uygun olmadığını söylemiştim. Dinle, oturup bütün Atlantik boyunca sızlanmanı dinlemeyi çok isterdim ama benim güverteyi teftiş etmem, senin de sevgilinle barışman lazım. Birkaç hafta sonra görüşeceğiz, değil mi?”

“Mendilimi alıp rıhtımda bekleyeceğim kaptan,” dedim, temin etmek için.

“Peki o zaman. Şirin Amerikalını da yanında getirmeyi unutma,” diye yanıtladıktan sonra hat, arka plandan gelen şangırtı sesleriyle birlikte kapandı.

Mürettebatın, yerkisi olmadan cep telefonu kullandığı için Nelson’ı cezalandırmadığını ümit ettim. Hornblower romanlarındaki miçolar, epey hain olabiliyorlardı.

Telefonu çantama geri koydum ve kendimi toplamak için kısa bir süre oturmaya devam ettim. Geri dönmek ve bozduğum şeyi düzeltmek zorundaydım. Sonuçta tamir edilemeyeceği ortaya çıksa bile. Sorunlarımdan kaçtığımın ya da birisi hiç yokmuş gibi yaptığımın söylenmesine izin veremezdim.

Hala İngiliz Havayolları'nı arayıp eve giden ilk uçağa atlama dürtümle mücadele eder bir şekilde evin ön kapısına vardım. Belki de Jonathan haklıydı. Belki de New York'un kuralları'nı Londra'ninkiler gibi kavrayamamıştım. Sanki tanıdık bir şarkının başka bir dilde söylendiğini duymak gibiydi. Şarkıya eşlik etmek istiyor ama bir türlü tonu tutturamıyordun.

Yine de Nelson'ın sözlerini kulağıma küpe ettim ve eve girdim. Jonathan gözlerini boşluğa dikmiş, deri kanepede oturuyordu. Oda, ağaçların arasından sızan ve soluk renkli duvarların üzerinde benekli gölgeler yaratan sokak lambasının ışığı dışında, karanlıktı. Jonathan hala, duvarları kağıtla mı kaplatsın yoksa boyatsın mı, karar verememişti.

Işıkları yakmak için uzandım, sonra durdum.

Cesur Yürek içeri girdiğimi görünce öne atıldı, oda boyunca tırnaklarını ahşap zeminde tıkırdatarak koşturup üzerime atıldı. Kucağıma alınca, yüzümü yalamaya başladı.

Halim, oturaklı bir konuşma yapmama olanak vermiyordu ancak en azından tutunacak bir dalım olmuştum.

"Jonathan, çok üzgünüm," diye başladım söze "Onaylamadığım bir şey yaptım, biliyorum. Niyetim seni incitmek değildi. Ya da seni utandırmak. Zaten peruğu giyme sebepim de o. Kimse ben olduğumu anlamasın diye."

Yüzünü bana dönünce gördüğüm sertlik karşısında dehşete düştüm. Rushmore Dağındaki Başkanlar' bile Jonathan'ın yanında daha neşeli dururlardı. Ne hissettiğini herkesten gizlemek istediğinde bu ifadeye bürünürdü. Onu son kez böyle nemrut gördüğümde henüz çıkmıyorduk ve bana Cindy ile olan boşanmasını anlatıyordu.

"Mesele o baş belası peruk değil. Gerçi seni o şeyle kimse-
nin tanımayacağını düşünmen de özgüven eksikliğinin bir
başka dışavurumu... Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum!" diye karşı çıktım. "Gayet iyi anlıyorum.
Seni utandırmamı istemiyorsun! New York'ta çalışmamı is-
temedin. Sana yemin ederim ki çalışmıyordum. Sadece bir
arkadaşıma yardım ediyordum."

"Sana aşık olan bir arkadaşına mı?"

"Saçmalama. Vorkadan dolayı öyle konuşuyordu. Hem,
tüm eski sevgililer kafayı sıyrıp intikam yemini etmiyor," de-
dim, imalı imalı. "Neredeyse bütün eski sevgililerimle arkadaş
kalabildim. Godric sadece..."

Jonathan tek kaşını kaldırdı. "Nasıl bu kadar saf olabili-
yorsun?" diye sordu.

"Alaycı olacağıma saf olurum daha iyi!" diye karşı koydum
heyecanla. "Jonathan, üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Seni
utandırmayı hiç istemezdim. Seni mutlu etmek için bir sürü
fırsatım var. Godric'e küçücük bir iyilikte bulunacaktım, o
kadar. Eski sevgilisi Kristy ile buluşturmak, ikisini barıştır-
mak için oradaydım. Sen o kadar güvenli ve tutarlı bir insan-

ABD'nin Güney Dakota eyaletindeki Rushmore Dağı'nda dört Amerikan
başkanının yüzlerinin oyulu olduğu granit anıt. Anıt, heykeltıraş John Gut-
zon Borglum ve oğlunun eseridir. Ç.N

sın ki. Ama onda bunların hiçbirisi yok ve ben onun kendini nasıl hissettiğini biliyorum.”

“Melissa, Ric bir film yıldızı,” dedi Jonathan. “Tek başına bir partiye gidemeyecekse, kariyerinde büyük sorun yaşayacaktır.” Başını iki yana salladı. “Ama neden benim ne hissettiğimi anlayamıyorsun? Partiye geliyorum ve kız arkadaşımı ünlü birinin kollarında buluyorum.”

“Godric’i kıskanmıyorsun, değil mi?” diye sordum, şok içinde. “Yani, kıskanılacak nesi var ki?”

“Yok mu?” O taş gibi donuk suratından bir an bir kırılganlık dalgası geçti. “Boynuna sarılmış dururken, rol mü yapıyordu sadece?”

“Buna cevap vermeye tenezzül bile etmeyeceğim,” diye sert bir cevap verdim. “Cindy için evinizi senin satmana, hayatına müdahale etmesine izin vermene olay çıkardım mı? Bana müşterinle çıkacağını söyleyip sonra da Cindy’ye *partide* eşlik ettin, diye olay çıkardım mı? Sence ben kendimi nasıl hissettim?”

Jonathan’ın başı hızla döndü. “Melissa, ben...”

“Bilgin olsun diye söylüyorum, berbat hissettim,” dedim. “Sadece onunla böyle tanışmayı dilememiş olduğumdan değil. Kadın artık, bana yalan söylediğini de biliyor. Yerimde başkası olsa öfkeden deliye dönerdi. Ama ben dönmedim. Çünkü sana güveniyorum. Ve senin de bana güvendiğini sanıyordum.”

Feci bir sessizlik çöktü odaya.

“Güvenebilirim sanıyordum,” dedi Jonathan sessizce. Şimdi yüzü çok hüzünlü görünüyordu. Kalbim sızladı. “Belki de sorunu olan sen değilsindir.”

“Jonathan!” dedim, Cesur Yürek gibi odanın ortasına fırlayarak. Kanepede yanına diz çöktüm. “Aptal oma! Elbette bana güvenebilirsin.”

Bir an için beni kendisinden uzaklaştıracağını sandım. Ama kolunu belime doladı, beni kucığına aldı ve sonra birkaç dakika boyunca kollarını hiç gevşetmeden sarıldı. İkimiz de bir süre hiç konuşmadık.

Nihayet, derin bir nefes aldı. “Söylemek istemedim. Çünkü canını sıkmak istemedim. Bundan sonra Cindy her aradığında sana söyleyeceğim. Tüm telefon ekstrelerime bakabilirsin.”

“Küçük bir kız değilim ben,” diye yanıtladım. “Onun etrafta olduğu fikriyle başa çıkabilirim.”

“Eh, şey, belki ben çıkamayabilirim.” Yüzüme baktı. “Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, gelecek hafta Mer’teki bağış etkinliğine gelmemesini isterim.”

Jonathan aylardır bu bağış toplama etkinliği için çalışıyordu. Anlaşılan, hayır işlerinde gönüllü çalışmak, yeni görevinin önemli bir parçasıydı. Gazetelerde gördüğüm kadarıyla, Parlamento’nun resmen açılmasıyla Viyana’daki Yeni Yıl Balosu ayarında bir organizasyondur.

“Ağırladığı bir masa olacak,” diye devam etti, acılı bir surat ifadesiyle. “Ama kendini daha iyi hissedeceksen...”

“Hayır,” dedim. Cindy’den korkup kaçmayacaktım. Ben St. Cathal’s dan mezundum. “Geçmişinin bir parçası, kabul. Ama geleceğinde önemli bir rolü olması gerekmiyor.”

Jonathan, takdir belirtisi olduğunu umduğum bir ifadeyle yüzüme baktı. O ana deli gibi tutundum.

“Yalnız, Jonathan, eğer bana daha fazla zaman ayırmazsan, bir *geleceğimiz* olamayacak,” dedim cesurca. “Seni çok az görebildim. Onca yolu köpeğinle, sekreterinle, köpek gezdiricinle ve üniversite arkadaşlarınla takılmak için gelmedim. Her ne kadar hepsiyle iyi anlaşsak da.”

“Tatlım, ne kadar meşgul olduğumu...”

“Biliyorum. Ama ofiste patron sensin. Üstelik kısa bir süre sonra Londra’ya dönmem gerekecek.” Gözlerimi ona diktim. “O zaman, akşamlarını ofiste telefon peşinde koşturarak geçireceğine, beni izleyerek geçirmiş olmayı dileyeceksin. Tüm gün tek başına olunca, insan kendisini Saks’ta bile yalnız hissedebiliyor.”

“Kendini yalnız hissettiğini fark etmemiştim.” İçini çekti. “Böyle söyleyince çok anlaşılır oldu.”

“Anlaşılır bir şey çünkü.”

“Eh, şey, senin ön cephen, mevcut portföyümdeki evlerden kat kat daha çekici.” Jonathan saçını parmağına dolayıp küçük bukleler yapmaya başladı. “Mesele, işimle senin aranda bir seçim yapmak değil Melissa. Bunu sen de bilmelisin. Benden yerine getiremeyeceğim bir şey isteme.”

Boğazım düğümlendi. Duymak istediğim bu değildi ama henüz sözünü bitirmemişti.

“Ama demek istediğini anlıyorum. Sana yeterince vakit ayırmadım. Bu da senden çok benim kaybım oldu. Telif edeceğim.” Gri gözlerindeki ciddiyetini görebilmem için, çenemden tutup başımı kaldırdı. “Ben telif edersem sen de...”

İrkildim. Söyleyeceği şeyi duymak istemiyordum. “Söyleme. Dersimi aldım. Daha fazla erkek yönetimi yok.”

“Böyle mağlup olmuş gibi görünme.” Jonathan parmaklarını yüzümün çevresinde, yanaklarımda ve burnumun etrafında gezdirdi. “New York’ta, Ric gibi bir salakla kendini bitap düşürmeden hünerlerini göstermenin bir dolu farklı yolu var.”

“Ne gibi?”

“Diana için düzenlediğin bebek partisi gibi. Harika bir iş çıkaracağına eminim. Diana, Manhattan’da bir sürü insan tanıyor. Eğer kadınlara böyle etkinlikler için tavsiyeler verseydin, bir dakika bile boş vaktin kalmazdı, kesin.”

Gözümde sayısız hediyeden oluşan listeler canlandı. Jonathan’ın parti organizasyonu planlarını tekrar duymak istemiyordum ama o sırada Cesur Yürek’in tam zamanlı özel asistanı olmaya bile razıyım. Çabaladığının farkındaydım. Ben de çabalamak istiyordum.

“Kalan vaktinin tadını çıkaralım,” dedi, yumuşak bir sesle. “Lütfen.”

“Tamam,” dedim. En azından kalmamı istiyordu. Hatta benim için iş planları bile kuruyordu. İyi bir şey olmalıydı bu, değil mi? “Eh, işte bunu yapabilirim sanırım. Evet. Kesinlikle yapabilirim.”

“Melissa, beni çok mutlu ediyorsun.” Jonathan, güçlü bir hamleyle beni kucağına aldı ve başımı göğsüne koydu.

Son derece kuvvetli kimyasallar dolaşım sistemime akın edip kafamın içindeki isyankar sesleri süpürüp atarken, tamamen gevşedim. Adeta derin bir uçuşuma sürüklenmiş ve uçuşumun kenarından o korkutucu boşluğa düşmek üzereyken bir şekilde tutunmayı başarmış gibiydim.

“Aramız iyi yani?” diye mırıldandı saçlarımın arasına.

“Evet,” dedim, tanıdık kokusunu burnumun içine çeken. “Aramız gayet iyi.”

yirmi üç

Jonathan'ın ofis işleri, zaten tansiyonunu yeterince yükseltiyordu. Bir de üstüne bu bağış etkinliği binince olağandışı organizasyon yetenekleri artık sınırlarına dayanmıştı.

Gerçi sözünü tuttu ve benim için öncesine kıyasla daha çok zaman yarattı. Hatta geç kalacağı zamanlarda Lori'yi aratmak yerine bizzat kendisi arayıp haber verdi. Yine de The Carlyle'da kokteyllerimizi içerken ya da Cesur Yürek'i peşimize takmış Central Park'ta el ele gezinirken, aklından sürekli listeler yaptığını veya lojistik problemler üstünde çalıştığını anlayabiliyordum. Büyük geceye sadece birkaç gün kala, kaşlarının arasındaki küçük çizgi derinleşip bir kırışık halini aldı.

Jonathan'ın zihninin yoğun olmasından şikayet edebileceğim durumda değildim. Zira kendim de çok meşguldüm. Diana'ya ve yemek servisi şirketine bebek partisi konusunda danışmanlık yapıyordum. Gayet keyif de alıyordum ancak Diana'nın Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde düzenlenen bebek partisi toplantısında, can sıkıcı bir yorum duydum. Tuvaletten geri dönerken, Diana'nın fotoğraflarının olduğu

duvarda Jonathau ve Cindy'nin bir resmini görmüştüm. İkisi, bakımlı bir bahçede, kumaş pantolonları ve omuzlarına atıkları süveterleri -*Ralph Lauren* reklamı gibiydi- ile gülümseyerek poz vermişlerdi. Resme bakarken Diana, "Jonathan'ın idare etmesi gereken tüm bu yeni sosyal sorumluklarını kaldırabilecek mi dersiniz? Cidden ağır bir yükten bahsediyoruz. Cindy için ne derseniz deyin ama o kadın, bir salon dolusu insanı idare edebilecek kapasitede. İkisi tam bir takımdı, siz de biliyorsunuz. Melissa'nın arayı kapatması için daha çok var..." demişti. Duyduklarımı aklımdan çıkarmaya çalıştım. İnsanların düşündükleri kadar saf biri değildim. Hatta, günde en az bir kere evin dışına sıvışıp ajansı arıyordum. Allegra'dan, o örgü oyuncakları yolladığı zavallı kadından özür dileyip dilemediğine dair bir yanıt alamamıştım henüz. Londra'dayken sergilediğim küçük performanstan sonra, Allegra ve Gabi'nin sürekli gözetim altında oldukları hissinden uzaklaşmalarım istemiyordum. Eve döndüğümde, gidecek bir işim olsun istiyordum.

Üstümdeki ağırlık da buydu: Eve gitmek. Her nasılsa, Jonathan'la, İngiltere'ye dönmem ve sonrasında ne olacağı konusuna değinmemeyi başarıyorduk. Bağış etkinliğinden üç gün sonra dönecektim ama o muazzam tarihten ötesini düşünmek imkansızdı. Kısacası, şu anda konuşmaktan kaçındığımız iki konu vardı: Cindy ve gelecek.

Fırsatını bulduğumda lattemin keyfini çıkardığımı için kim beni suçlayabilirdi ki?

Bağış etkinliğinin olduğu günün sabahı gelmişti bile. Saatimin beş buçuğa kurduğum alarmı çalmadan uyandım ve bir süre mutfakta oturup panjurların arasından ışığın içeri süzülmesini izledim. Dışarıdan, uyanan şehrin sesleri şafakla birlikte içeri sızıyordu. Jonathan'ın, mimarların evin özelliklerini bozmalarına izin vermeyeceğini umdum. Ev, daima temizlenen ve gelişen bir şehirde, örümcek ağı gibi bir cazibeye sahipti.

Bir an için evi bana planlatmasını diledim. Onun için yapabileceğim bir şey olmalıydı.

Sonra başımda bir öpücük hissettim.

"Sen de mi uyuyamadın?" dedi Jonathan. Çoktan spor kıyafetlerini giymişti ve sinir bozucu derecede uyanık görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayatım, koşmak için biraz erken değil mi?"

"Hayır! Bugün büyük gün! Koşumu erken yapıp altı gibi hazırlıklara başlarız diye düşündüm. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıyım."

Bakakaldım. Demek ki Dr. No buydu. "Sabahın altısında mı?"

Başım salladı ve spor ayakkabılarını bağlamaya başladı. "Burada güne erken başlarız Melissa." Başı masanın altında kayboldu. "Sen kuaför randevularını aldın mı?" diyen sesi duyuldu aşağıdan.

"Evet. Lori gurur verici bir iş çıkarmış." Soho'daki *Bliss Spa*'da en az dört saatlik bir randevum vardı. "Bu akşam Mer'te beni gördüğünde, bambaşka bir kadın olacağım."

Masanın altından tekrar belirdi. "Fazla başkalaşma lütfen," dedi, alnımı öperek. "Kadınımı olduğu gibi seviyorum. Şu halinle de gitsen, oradaki en sevimli kadın sen olursun." Saatine baktı. "Artık gitmeliyim. Bir şey gerekirse beni arama..."

"Lori'yi ara," diye bitirdim sözünü. "Anladım."

"Hey!" dedi, birden aklıma gelmiş gibi. "Köpeği ben çıkarabilirim."

"Hoşlanacağını sanmam," dedim uyararak.

"Beraber çıksak güzel olur," dedi, Cesur Yürek'in kafesine yaklaşarak. "Hadi bakalım ufaklık. Babanla koşuya çıkıyorsun!"

Kafesten bir hırlama duyuldu.

"Tamam!" dedi Jonathan, üst düzey bir karar veriyormuş gibi. "Evde kalıp annene göz kulak ol madem."

Parmaklarını şıklatıp beni işaret etti. Sabahın köründe şeytani bir enerjisi vardı. Sonra koşarak çıktı.

Bense yatağa geri döndüm ama pek uyuyamadım.

Saat dokuz gibi, nihayet içim geçmişti ki çiçekçiden gelen bir adam tarafından uyandırıldım. Adamın elinde koca bir buket kırmızı güllerle birlikte, normal bir günde çok müsrif görünecek küçük bir buket daha çiçek vardı. Amerika'da bahşiş vermenin karmaşıklığını çözebilmek adına yaptığım bitmek tükenmek bilmez araştırmanın sonucu öğrenmiş olduğum üzere çiçekçiye doğru miktarda bir bahşiş verdim ve çiçekleri valpalavarak masaya götürdüm.

Kadife dokulu, kan kırmızısı güllerden oluşan koca buket, Jonathan'dan gelmişti. Kartta kendi el yazısıyla, "Daima," va-

ıvordu. Bir süreliğine öylece dikilip romantik hisler içinde ürperdim. Hiç şüphesiz, tanıdığım en zarif adamdı.

Frezyalardan ve leylaklardan oluşan ikinci demetteki kartta ise, "Orlando von Borsch bize bir iyilik yaptı! Godric ve Kirsty'den sevgiler," yazıyordu.

İşte bu, bana şarkı söyleyerek duşa girmek için gerekli gücü verdi.

Giyinmiş ve sabahın erken saatlerini verimli geçirmenin sonucu canlanmış olarak, kontrol edeyim diye Nelson'ın evindeki ustaları aradım. Gabi ve Woolfe, tahmin edilebileceği gibi, ipleri ellerine gerekli gaddarlıkla almamışlardı. Ben de ustalara, aptallık edip Nelson'ın gizli güvenlik kameralarını çıkartmayı unuttuğumu söyledim. (İşten kaytaran temizlikçileri yakalamak için kullandığım bir numaraydı ve çok işime yarardı.) "Evet," dedim, Jason'ın bana el salladığını görebiliyorum ve o da nesi? Dave şunu yapmayı keser miydi lütfen?

Kimseyi gördüğüm yoktu tabii. Ancak ustaların ne yapacağını kestirmek kolaydı.

O işi de halledince yapılacaklar listem tükenmişti. Etkinlik için yeni bir elbise almıştım ve giyinmeye hazır hale gelmekten başka yapacak işim olmadığından, ben de pes edip sabahın kalanını Village'daki küçük vintage dükkanları gezerek ve eve götürmek için hediyeler olarak geçirdim. Arada bir kitapçıya bile uğradım. İngiliz dergilerini karıştırıyordum ki birden gözüme *Kasaba Hayatı* dergisi çarptı.

Gözüm çarpan daha ziyade annemdi; *Kasaba Hayatı* dergisinin kapak kızı ve Kadın Enstitüsü'nün yeni yüzü.

Nutkum tutulmuş bir halde, haberin olduğu sayfaya gittim. Gerçekte olduğundan yirmi yaş daha genç görünen anem, üstünde ipekten Hint pantolonuyla şezlongunda oturarak poz vermişti ve çevresi, boş görülen her yere konmuş, mücevher gibi ışıldayan, kavanoz kavanoz reçelle doluydu.

Gözlerimi kısarak tekrar baktım. Arkada kaşlarını çatmış duran, Allegra mıydı? Son derece kararlı bir stilist tarafından, baştan yaratılmış gibi görünüyordu. Üstünde kırmızı, güzel bir elbise ve yüzünde -Tanrı esirgesin- allık vardı. Başlıkta, "Belinda Romney-Jones, evinde bu yılki imalatının bir bölümü ve görgü kuralları uzmanı kızı Melissa ile."

Melissa mı?

Eğer Allegra hala İsveç mafyasının hedefindeyse, bu yaptığı, estetik ameliyattan daha ucuz olmalıydı.

Gurur ve dehşet karışımı bir duyguyla haberi gözlerimle taradım. "Yılların muhafazakar parti üyesi Martin Romney-Jones'un eşi Bayan Romney-Jones... Akıllı ev kadını... Örgü örüyor... Kadın Enstitüsü kermeslerinin destekçisi... *Reçel yapmayı ilk ayva ağacımızı diktiğimizden beri çok severim!*"

Gurur, dehşet ve hayret içinde dolup taşım ve daha fazla okuyamadım. Yine de dergiyi satın aldım.

Saat iki gibi *Bliss*'te şımartılma seremonimin son etabındaydım ki telefonum çaldı.

Telefonumun çalması çok kötüydü, çünkü yasaktı. Daha da kötüsü, arayanın babam olmasıydı.

Rahatlamış birinin keyfini kaçırmayı, babamdan iyi kimse bilemezdi.

Her zamanki gibi, "Merhaba! Nasılsın? Seni özledik," veya benzer bir şey söylemeye zahmet etmeden hemen konuya girdi: "Benim için yaptığın araştırmaların zaman çizelgeleri lazım. Yirmi dört saat içinde. Sakın fazladan saat ekleyeyim deme, çünkü Gümrük ve Tekel Bakanlığı'ndaki şerefsizlere onaylatmam gerekecek."

Ayaklarımdaki ölü deriyi ponzayla çıkaran Rus hanım, başını kaldırıp dik dik baktı. Sanki iki uçtan çekiliyor gibiydim.

"Evet, şey, tabii yollarım," diye söze başladım. "Ama bende şey yok..."

"Ne yoksa, bul!" diye ciyaktı. "Sen tüm bu danışmanlık işini ajansının hesaplarına geçirdin, değil mi?"

"Evet!"

"Öyle evet deme! Anlaşılan kız kardeşin, maaşını işletmek için kendi şirketini açmış!"

"Ne?"

"Aynen öyle! Ne? Simon bankadan resmi mektupla gelmişken, duymak istediğim şey buydu. Büyükannen etrafta *Blithe Spirit*'in ikinci sınıf bir versiyonunu çekermiş gibi geziniyor ve kahrolası Lars da kabul salonunu mızrak başlarıyla dolduruyor!"

"Lars döndü mü?"

"Lars da tam gitmek üzereydi!" diye bağırırdı babam, muhtemelen Lars'a doğru.

"Peki ya annem?" dedim, sohbeti güzel bitirebilmek için. "Kasaba Hayatı dergisindeki haberini gördüm. Bu arada, evlilik yıl dönümünüz kutlu olsun. Tatiliniz güzel geçti mi?"

Babam uzunca bir nefes aldı. "Melissa, annen yedi aydır örgü örmeyi bırakamadı. Otuz beş yıl önce Madam Butterfly

ile nişanlanmıştım. Annemle kahrolası Madam Defarge'a dönüşün diye evlenmedim. Ayrıca sürekli silah kuşanmasına da içerliyorum."

"Kadın Enstitüsü'nün yüzü olmuş," dedim, bir umut.

"Evet," dedi. "Mesele de o ya."

Keşke annem hakkında biraz daha iyi konuşsaydı. Ancak, müşterilerime de dediğim gibi, yeni bir başlangıç için asla geç değildi.

Sonra telefon, ya Manhattan'daki hatlar çekmediğinden dolayı kapandı (iyimser açıklama) ya da babam telefonu suratıma kapadı (olağan açıklama).

İçimi çektim.

"Kusura bakma," dedim Svetlana'ya.

Kızgın bakışlarını yüzüme dikti. "Ayaklarından *stirrres* atmak, kırk dakika tuttu,"

İkimiz de aşağı baktık. Ayaklarım, suyun yüzeyine Lars'ın tarih öncesi mızrak başları gibi çıkmıştı.

"Kusura bakma," dedim tekrar.

Met'in kapılarından içeri Jonathan'ın kolunda süzölmek çok hoş olurdu ancak beni kendisi oraya götüremeyecek kadar son dakika detaylarına boğulmuştu. Gitmeden kendime olan güvenimi tazeleyeydi çok sevinirdim. Zira etkinlik oldukça üst düzeydi ve orada yakışksız kaçmak istemiyordum.

Neyse ki gece yatısı için Cesur Yürek'i almaya gelen Karen, bana sağlam bir moral takviyesi verdi.

"Merhaba!" diye seslendi, açık kapıdan içeri girerken. "Pardon, geç kaldım. Aramış olmalıydım... Ah, Melissa!"

“İyi görünüyor muyum?” diye sordum, endişe içinde. Tüm kıyafetimi görebilsin diye masanın arkasından çekildim. “Aşırıya mı kaçmışım?”

“Prensesler gibi olmuşsun,” dedi, ellerini ağzına götürerek. “Aman Tanrım. Şimdi ağlayacağım.”

İtiraf etmem gerekirse gerçekten de göz kamaştırıcı olmuş-tum. Kuaför saçlarımda maşayla kıvrırcıklar yapıp sonra da tepemde toplamıştı. Tam 50’ler stilinde görünen saçlarım, sade yakut kırmızısı elbisem, onunla uyumlu saten ayakkabılarım ve mükemmel manikürümle harika gitmişti. Askısız üstü ve kıvrımlı hatlarıyla bu elbise bana, Sophia Loren’in Oscar törenlerinde giydiklerini hatırlatmıştı. Kalçalarıma oturduğu yerden şehvetli bir şekilde parlayan saten dokusunu gördüğümde, bu elbiseyi almam gerektiğini anlamıştım. Soyunma kabinin ışığı altında bile görkemli görünüyorsanız, doğru yol üstünde olduğunuzu da bilirsiniz.

“Eğer bu gece evlenme teklif etmezse, kesin bir sorunu var demektir!” dedi Karen, parmağını sallayarak. “O nerede? Smokinli halini görebilecek miyiz?”

“Hayır, üzgünüm.” İçimi çekerek rujumu küçük el çantamın içine koydum. “Jonathan çoktan gitti bile. Keşke...” Sızlanmak istemediğim için sustum.

Gerçi yüzümden belliydi ki Karen ellerimi tuttu ve “Ah Melissa, canım. Onun kaybı olur. Hem Bay Riley’nin yapacak milyonlarca işi olmasaydı bahse girerim sana eşlik etmeyi isterdi. Herkesin, senin onun sevgilisi olduğunu bilmesini isteyecektir.”

“Öyle mi dersin?”

Karen'in yüzü yumuşadı. "Hani ben, şu çıktığım erkekler yüzünden saçlarımı yolacak duruma gelmişim ya? Sen de bana başarılı erkeklerin her zaman meşgul olacaklarını çünkü, şu işe bakın ki başarılı olmalarının nedeninin bu olduğunu söylemiştin. Eh, haklıydın da! Bir ömürle karşılaştırıldığında, bir saatini burada geçirmişsin, ne fark eder." Küçük bir kızmışım gibi ellerimi salladı. "Çünkü onun gayesinin de bu olduğuna bahse girerim. Seninle bir ömür."

Keşke ben de bu kadar emin olabilseydim, diye düşünerek yüzüne baktım.

"Sana nasıl baktığınızı gördüm," diye ekledi. "Hem de normal üst başınlayken. Bu geceyse, eh..." Gözünü kıırttı.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Sayende kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Şimdi git ve peri masalı gibi bir gece geçir," dedi Karen ve eteklerimi yalamaya başlamadan, Cesur Yürek'i kucakladı. Duraksadı, tek koluyla tuttuğu köpeği alaycı bir ifadeyle işaret ederek, "Şunu senin için bir at arabasına çevireyim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Dışarıda beni bekleyen bir limuzin var."

Karen boştaki elini sahte bir kıskançlık gösterisiyle göğsüne götürdü ve ben de kendimi aynı Cinderella gibi hissederek evden dışarı süzıldüm.

Lori, beni Met'e götürmesi için oldukça gösterişli bir limuzin ayarlamıştı. Arka koltukta bulduğum film yıldızlarına layık gardenya buketi de eklenince, neredeyse tek başıma gidişimi telafi edecekti.

Bununla beraber, araba beni bırakıp gittiğinde ve kendimi Met'in azametli girişine doğru çıkan geniş basamakların ucunda bulduğumda, birden çok gerginleştim. Yine de Godric'e artık bu çekingenlikleri aşmasını söyleyen bendim, değil mi?

*Birincisi, dedim içimden, kendi başıma geldiğim için kimse-
nin telaşında sürüklenmeden, istediğim gibi her şeye bakabi-
lirim.*

İkincisi, kimse Jonathan ile bana bakıp benim neden Cindy olmadığımı merak etmeyecekti.

Üçüncüsü...

Karnımda huzursuzca hareketlenmeler olurken, küçük adımlarla kırmızı halıda ilerledim.

Keşke Jonathan yanımda olsaydı da ona tüm bu gösteriş karşısında nutkumun tutulduğunu söyleyebilseydim.

Üçüncüsü...

Üçüncüsü yoktu. Keşke yanımda olsaydı.

İçeriye geçmekte acele etmedim, çünkü kayıtsız kahyaları geçmenin ve girişe doğru yol almanın zevkini bütünüyle çıkarmak istiyordum. Küçük lambaların aydınlattığı yolun sonunda ulaşılan fevkalade mermer salonda, vazolarından fışkıran leylaklar ve güller, devasa tavus kuşları gibi görünüyor, yankılanan havaya miski andıran güzel kokular salıyordu. Parti alanının sınırları, kırmızı iplerle belirlenmişti. Erken gelmeme rağmen smokinli misafirler çoktan birikmişler, paltolarını ve kaşmir atkılarını çıkarıp etkinliğin gerçekleşeceği mekan olan Dendur Tapınağı'nın sergilendiği salona doğru yönlendirilmeden önce, tepşilerden flüt kadehlerde şampanya alıyorlardı.

Kısa, suni kürk ceketimi teslim ettim ve sırtımı dikleştirip salına salına yürüyerek insanların peşine takıldım. Hazır kimse de izlemiyorken, yüksek topukların üstünde yürümenin verdiği hisle ve boş koridorlarda çıkardığım tıkırtıların sesinden mest oldum. İplerin gerisinde, müzenin içi tamamen boştu. Aşağıda göz kamaştırıcı misafirler yiyip içerlerken sessiz koridorların ve karanlık odaların öyle bomboş olmaları fikri, başımı tatlı tatlı döndürdü.

Dendur Tapınağı'nın sergilendiği oda çok heybetliydi. Taş tapınak, tarih öncesinden kalma bir kemerin arkasında yükseliyor, ancak üzerinde asılı modern cam tavanın altında bodur kalıyordu. Tapınak tuhaf bir renkle ışıldıyordu ve böyle oturaklı bir ortama karışmak konusunda biraz çekiniyordum. Sanki bir kilisede şarap ekmek gecesine katılmış gibiydim. Tabii, çok daha büyük ölçekli bir geceydi.

Ama ortama karışmam gerekliydi işte. Ben de yanımdan geçen garsonlardan birinden bir kadeh şampanya aldım ve beraber karışabileceğim birini bulmak için etrafa bakındım.

"Melissa!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Arkamı dönünce, bana gülümseyen Wentworth'un dostane yüzünü gördüm. Smokini içinde çok kibar görünüyordu. "Ne kadar... Hayır, kelimeler hakkını veremez! Ne kadar da muhteşem olmuşsun."

"Sen de gayet hoş görünüyorsun," dedim ve içkime dikkat ederek yanığını öptüm.

"Dinle, Jonathan sana bakınmamı ve gelir gelmez, millet üstüne çullanmadan seni alıp götürmemi istedi," dedi Wentworth. "Jonathan nasıldır, bilirsin. Hala, her şey ku-

sursuz olsun diye son detaylar üstünde çalışıyor. O yüzden seni bir iki dakika kendime saklasam fark edeceğini sanmam. Zira, anneme altmışıncı yaş günü için ne alayım diye sana danışmak istiyordum...”

Ezberden bir dizi öneri sıralarken bir yandan da Jonathan'ı bulabilmek için kalabalığı gözlerimle taramadan edemedim. Ansızın yerini saptadığımda, şık gece kıyafetleri giymiş yaşlıca bir çiftle canlı canlı bir şeyler konuşuyordu. Nefesim kesildi ve korsemnin içinde göğsüm gururla şişti.

Jonathan smokin giymek için yaratılmış gibiydi. Siyah ceketinin içinde hem çok ağırbaşlı hem de çok rahat görünüyordu. Saçları abartıya kaçmayacak şekilde özenle taranmıştı ve elleri, manikürsüz olmasına rağmen zarifti. Üstünden ölçülü bir özgüven akıyordu.

Konuşurken, bir şey arıyormuş gibi ihtiyatlı bir şekilde başını çevirdi ve gözleri bana ilişince, yüzüne gün ışığı gibi bir gülümseme yayıldı.

“Ve... evet, kullanışsız olabilir ama tatlım, terlik de iyi bir fikir,” diye bitirdim sözümü. Wentworth, *Blackberry*'sine not alıyordu. “Küçük, işlemeli Çin işi terlikler. Yakınlarda Saks'ta görmüştüm. Ah, bak, Jonathan da geliyor!”

Jonathan müsaade istedi ve geniş tepsilerinde köpüklü bardaklar taşıyan garsonların arasından süzülerek kalabalığın arasından ilerledi. O yaklaşırken dudaklarım heyecanla titredti. Nihayet parmaklarımı çıplak koluma koyduğunda, tüyletim diken diken oldu.

“Tüh!” dedi Wentworth. “Ben de fark etmezsin sanmıştım.” Hayıflanırmış gibi yaparken, sevecen bir gülümsemeyle

bana döndü. “Tavsiyelerin için teşekkürler Melissa. Sonra görüşürüz, tamam mı?”

Jonathan’a göz kırparak, smokinli insanların arasına sıvıştı.

“Merhaba,” dedim Jonathan’a. Yanağından öpmek için parmak uçlarımda yükselirken, ansızın üstüme bir çekingencilik geldi.

“Sonunda buradasın!” diye mırıldandı kulağıma. “Burada sergilenen şeylerin arasında en harikuladesi sensin. Elbisen bir harika.”

“Çok kibarsın,” dedim.

“Bakıyorum da misafirleri meşhur cazibenle etkilemeye başlamışsın bile. Rica etsem biraz konuşabilir miyiz?”

“Elbette!” dedim, mırıldanarak. “İstedğin kadar konuşuruz.”

“Ah, kısa bir süre yeter de artar bana,” dedi. Kalbim pır pır etti.

Jonathan elini bel çukuruma koydu ve beni kalabalıktan uzaklaştırarak, tapınağın olduğu salonun dışına yönlendirdi. Önünden geçtiğimiz koyu renk takım elbiseli nöbetçiler bizi durduracak oldular ama sonra Jonathan’ı görünce başlarını sallayarak geçmemize izin verdiler.

“Müze sözüm ona kapalı aslında,” diye fısıldadı, elimden tutup hızla koridorlardan ilerlerken. “Böyle gizli gizli dolanmamamız gerekli ama ben, ah... Birileriyle konuşup izin aldım. Çok zamanımız yok ama sana göstermek istediğim bir şey vardı.”

Yapılacaklar listesinin sayfalarca sürdüğü gerçeğini göz önüne alınca, bırak beni lahitlerin arasında gezintiye götür-

mek için ortadan sıvışmasını, saçımı fark etmek için iki dakika ayırabilmesine bile şaşırmıştım. Kalp atışlarım hızlandı. Ve bunun tek nedeni, Jonathan'ın mermer zeminli koridorlardaki uzun adımlarına yetişebilmek için yüksek topuklarımla attığım seri adımlar değildi.

Nihayet, nispeten sıradan porselen muhafazaları gibi görünen bir yerden geçip kendimizi beklenmedik şekilde, bir misafir odasında bulduk.

Ahşap zemini, maun ağacından büfesi ve üç adet, bakan kişi cüzzamlı gibi görünsün diye yarı yarıya kararmış eski tip aynasıyla, tam bir İngiliz çalışma odasıydı. Hatta Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Müdürlüğü'ne aitmiş gibi bir kokusu vardı. Tek eksiği, bir iki tane antika vazo içinde çiçek buketiyle sandalyesinde oturmuş ve topuklu ayakkabılarıma kızgın bakışlar atan yaşlı bir hanımdı. İşte onlar da tam olsa, aynı Büyük Chigley Malikanesi gibiydi.

Dahası, iki köpek, havada asılı bir gerginlik ve puro dumanına ek olarak, uzaktan gelen bağırma sesleri de olsaydı, burası Romney-Jones'ların evi de olabilirdi. Hiç yoktan içime düşen sıra hasreti ürkütücüydü.

"Yüce Tanrım," dedim, zayıf bir sesle. "Adeta... evimde gibiyim."

"Seveceğini biliyordum!" dedi Jonathan, gözlerinin içi gülererek. "Hadi gel, daha hepsini görmedin."

Jonathan'ın peşinden giderken, sevdiğimden çok da emin olmadığımı düşündüm. Bu son derece güzel çalışma odasının New York'ta ne işi vardı? Yunanlıların Britanya Müzesi'ne gelip de kendilerine ait yığınla eserin toplu halde sergilendiğini

gördüklerinde, kendilerini nasıl hissettiklerini düşünmeden edemedim.

İçi içine sığmayan Jonathan, başıyla işaret ederek, beni daha karanlık bir odaya doğru yönlendirdi. Odanın içinde, kenarlarından el dokuması antika yatak örtüsünün akordeon kıvrımları gibi döküldüğü, kocaman bir sayvanlı karyola vardı. Perdelerin üstünde Birleşik Krallık bayrağı olsaydı bile, şu halinden daha fazla İngiliz olamazdı. Vatanseverlik hissiyle göğsüm kabardı. İşte ben buna yatak derdim.

“Vay canına!” diye haykırdım. “Fevkalade bir şey bu!”

“Öyle, değil mi?” dedi Jonathan. Arkamda durup kollarını belime doladı ve ikimiz huşu içinde yatağı izledik. “Buraya geçen Noel öncesi gelmiştim. O zamanlar... Cindy ile boşanma aşamasındaydık. Met’i bu yüzden seviyorum. Ne zaman kendimi gergin hissetsem buraya gelirim ve her seferinde gördüğüm bir şey, kalan her şeyi belli bir bakış açısına oturtur. Güzel bir şey, huzurlu bir şey ya da sadece... özel bir şey.”

“Ne demek istediğini biliyorum!” dedim. “Ben de Victoria ve Albert Müzesi’ndeki dökme demir işlerine bakmayı çok severim. Çok sağlam ve güzeldirler.” Acaba sevişmeyi mi teklif edecek diye merak ettim. Tabii bu, yakalanma riskli seks heyecanını aşırıya çıkırmak olurdu. Sayvanlı karyola, alarımla donatılmış olmalıydı.

“Geçen aralık ayında buraya geldiğimde kendimle büyük bir çatışma içindeydim,” diye sözünü sürdürdü Jonathan, sonra bana sarıldı. “Ama şimdi mutlulukla söyleyebilirim ki artık çatışma falan kalmadı.”

Yatağın yanındaki etiketi okumadan edemedim. Karyola, Roger'ın evinin olduğu sokağın aşağısındaki bir malikaneden gelmişti. Yaşadığım ulusal gurur, ani bir spazm gibi geldi. Yani adil yollarla buraya getirilmiş olabilirdi ama sonuçta aynı kapiya çıkardı...

"Buraya geldiğimde," diye devam etti Jonathan, "doğru mu yaptığımı merak ediyordum. Sonra bu yatağı gördüm ve ne oldu biliyor musun? Seni düşündüm."

"Sakin ol," dedim, sözüm ona korkuyormuşum gibi yaparak.

Jonathan yine bana sarıldı. "Hayır aptal şey. Buraya geldim çünkü seni özlemiştim. Ve Londra'yı ve her şeyi. Burada yaşadığım rahatlık bana seni düşündürttü ve yanında kendimi nasıl rahat hissettiğimi. Sanki seninle böyle bir yatağın içine devrilmek ve perdeleri üstümüze kapamak, böylece dünyayı dışarıda tutmak istiyordum. Tamamen İngiliz işi bir yataktı; sağlam yapılmıştı ve çok güzeldi. Sanki peri masallarından fırlamış gibiydi ama sonsuza dek dayanacak şekilde yapılmıştı. Ve gördüğün gibi, tam beş yüz yıldır dayanıyor."

Nereye varmak istediğinden çok emin olamayarak nefesimi tuttum.

"Melissa," dedi Jonathan. Yüzüne bakabilmem için beni döndürdü. İfadesi tamamen ciddiydi ve gözlerinde hafif bir gerginlik pırıltısı görür gibi oldum. "Bu kadar mutlu olabileceğime inanamazdım. İzin verirsen, o perdeleri etrafımıza sonsuza dek çekmek istiyorum."

Sonra smokin pantolonunu çekti, yere diz çöktü ve gözlerini kaldırarak bana baktı. "Önce babana danışmış olmam

gerektiğinin farkındayım ama cep telefonuna cevap vermiyor ve sekreteri de nerede olduğunu söylemiyor. Gerçi büyükannen yeşil ışık yaktı. Dolayısıyla Melissa...”

O anda, isteseydim bile nefes alamayacağıma yemin edebilirim.

“Bana eşim olma şerefini bahşeder misin?”

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim. Gözyaşlarım çoktan, sersemletici şampanya kabarcıkları gibi yüzümden aşağı akmaya başlamıştı. Kulaklarıma inanamıyordum. Kelimenin tam anlamıyla inanamıyordum. Jonathan’ın söylediklerini kavramaya çalıştım ama beynim bir türlü gerçek olduğunu kabul edemiyordu. Bana evlenme teklif etmişti!

İlla fiziksel bir kanıt isteyeceksem de şu anda elinde küçük bir yüzük kutusu tutmuş, bana uzatıyordu.

“Bu yüzük usulüne uymadı,” dedi, titreyen parmaklarımla yüzüğü alırken. “Çünkü beraber seçmeyi isteyeceğini biliyorum. Ama bu gece hava atacak bir şeyin olsun istersin diye düşündüm.”

Eski yüzlü mavi deriden kutuyu açtım ve kırmızı kadifenin içine gömülmüş, küçük, üç taşlı, narin safir yüzüğü görünce nefesim kesildi. Kısık ışıktaki bile pırıldıyordu. Çok güzeldi.

“Büyükkannemindi,” diye açıklamaya girişti. “Büyükbabam ona altın evlilik yıldönümlerinde vermiş bu ebediyet yüzüğünü.”

İçimden tarafsız bir ses, *yüzüğü yanında bulundunacak kadar kendine güveniyor*, diye bir gözlemde bulundu.

“Uyacak mı diye bakacak mısın?” dedi, beni harekete geçirmek için. “Boyunu ayarlayabilirim. Sorun olmaz.”

“Ama daha evet demedim ki,” dedim, elimden geldiği kadar ciddi bir suratla.

Jonathan’ın gözleri panik içinde irileşti.

“Ah, saçmalama!” dedim ve ince çoraplarımı umursamadan ben de yere diz çöktüm. “Evet, elbette, cevabım evet!”

“Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin!” diye mırıldandı. Yüzümü avuçlarının içine aldı ve beni öptü.

Bir sayvanlı karyola yanında nişanlanıp sonrasında yerde tutkuyla öpüşen, tarihteki ilk çift olmalıydık.

Kabul etmeliyim ki Jonathan beni öyle bir öpüyordu ki hiçbir şey umrumda olmuyordu. Filmlerdeki jönlerin öptüğü gibi öpüyordu: Uzun, yavaş, derin öpücüklere boğuyordu beni ve gözleri hep kapalı oluyordu.

“Ah, Melissa,” dedi, ayağa kalkmama yardım ederken. Artık, ayaklarımız karıncalanmaya başlayacak kadar uzun öpüşmüştük. “Bu hayatımın en güzel gecesi.” Kollarını omuzlarıma doladı ve saçımı okşadı. Müze o kadar büyüktü ki partinin sesini duyamıyorduk bile. Sadece ikimiz ve büyük yatak vardı.

Roger’ların evinin olduğu sokakta güzel malikaneden gelen yatak.

Anda kalmaya çalıştım.

Jonathan burnunu boynuma gömdü ve parfümümü kokladı. “Birlikte süreceğimiz hayatın başlangıcı bu! Başlaması için harika bir yer, değil mi?”

“Evet, öyle,” dedim. “Bir Amerikan müzesindeki İngiliz odasında.”

Ne sorunum vardı benim? Kendi kendime kaç çattım.

“Bu gece hakkında çok düşündüm. Tüm detayları...” dedi, dalgın bir tavırla.

“Gerçi, hayır diyeceğimi hiç düşünmemişsin,” dedim anlayışla.

Jonathan bir an boş baktı. “Bağış gecesini kastetmiştim ama... eee...”

Şaşırmış halde gözlerimi diktim.

“Ama tabii, sana edeceğim teklifi de düşündüm. Aslına bakarsan, evet diyeceğinden emin değildim.” Kendini hızla topladı ama yeterince hızlı değildi.

“Eh, sanırım masaları ve sandalyeleri ayarlamak, insanları ayarlamaktan daha kolay,” dedim. Rahat bir tavır takınmaya çalıştım ama sanırım pek başaramadım.

“Eh, tabii, daha az sinir bozucu oluyor!” dedi Jonathan. Belli ki sesimdeki alaycı tınıyı kaçırmıştı. Beni kendine çekti, Creed parfümünün, yeni yıkanmış gömleğinin ve kendi erkekse kokusunun karışımıyla başım döndü. Sonra beni kocaman gülümseyerek bıraktı.

“Artık partiye dönsek iyi olur. Yakında akşam yemeği başlayacak ve ben istiyorum ki... Bilirsin işte.” Sırıttı. “İnsanlara söylemek istiyorum. Söyleyelim mi?”

Elini kapıya doğru uzattı ve ben otomatik olarak dışarıya yöneldim.

“Eee... eşyalarını ne zaman aldırabilirsin?” diye sordu. Çalışma odasına geri dönerken, kolunu belime dolayarak. Ayaklarım, ahşap zeminde yüksek sesler çıkarıyordu. “Zaten her şey depoda, değil mi? Direkt buraya göndertebilirsin?”

“Ben... bilmem ki,” dedim. “Sanırım öyle.”

Nelson’ın evine dönmeyecek miydim? Hiç mi?

“Sonra bir de ajansın var,” diye devam etti, kendini tamamen organizasyona kaptırarak. “Gabi ve Allegra gayet güzel idare ediyor gibi görünüyorlar, ne dersin? İşleri onlara devretmek seni mutlu eder miydi? Elektronik posta yoluyla da gözün üstlerinde olurdu.”

“Jonathan, sen delirdin mi?” Kahkaha attım. “O ikisine bitpazarında tezgah bile devretmem. Hayır, bu uygulama sadece geçici bir süre içindi.”

“O zaman ajansı hepten kapayacaksın? Mantıklı tabii.”

“Kapatmak...” Yürümeyi kestim. Söylemek üzere olduğum şey, kafama dank etti.

“Kapatmak istemiyorum. Öyle pat diye olmaz.”

Jonathan’ın yüzünde azıcık sabırsız bir ifade oluştu, sonra gülümsedi. “Ama tatlım, neden olmasın ki? Birkaç günde bir, bir oraya bir buraya uçamazsın ki. Değil mi?”

“Sen uçuyorsun sürekli!” diye çıktım.

“Evet, ama o iş için.”

“Benim yaptığım ne peki? Bana bel bağlamış insanlar var. İnsanların talep ettiği bir hizmet sunuyorum. Senin yaptığından çok da farklı değil.”

Sakin kalmaya çalışıyordum ama Jonathan’ın gözlerinde gördüğüm o zoraki sabır emaresi, beni sinirden kudurtuyordu.

“Hadi ama Melissa. İkisi çok farklı. Her neyse, zaten artık birlikte olduğumuza göre, başlangıçta verdiği hizmetleri vermeyeceksin herhalde. Parti planlama ve alışveriş danışmanlığı işine daha çok girişmek istemiyor muydun?”

“Hayır, sadece partiler ve alışveriş değil...”

“Kabul et artık Melissa. Bu adamlar için fazla kaliteli bir dadı gibi davranıyorsun. Bence bu iş, senin kabiliyetlerinin altında. Yani, zamanının değerini ölçecek olursak. Daha önceden söylemek istemedim çünkü senin sadık ve kibar biri olduğunu biliyorum, ayrıca bu özelliklerine de bayılıyorum ama Godric gibi herifler? Onların profesyonel yardıma ihtiyaçları var. Ve hizaya gelmeye. Hem tatlım, ukalalık etmek istemem ama evlendiğimiz zaman çalışmak zorunda kalmayacaksn.” Ellerimi tuttu. “Canım çıkıyor ama değiyor. Çok iyi bir maaş alıyorum ve ikramiyeleri de katınca...”

Önce parmağımdaki yüzüğe sonra da Jonathan’a baktım. Gölde kahkahalar içinde kürk çektiğimiz sevgilimi görmek istiyordum. Fakat smokini ve özenle yana taranmış saçlarıyla, birden benim hissettiğimden çok daha yetişkin göründü. “Ama ben çalışmak istiyorum,” dedim. “İnsanlara yardım etmekten keyif alıyorum.”

“O zaman Diana için yaptığın gibi bir iş yap!” dedi, sanki dünya üzerindeki en bariz cevap buymuş gibi. “Bebek partileri düzenle! Böyle stresli zamanlarda insanları sakinleştirmekte üstüne yok. Diana da yaptıklarına bayıldı. Herkese ne kadar zekice bir düzenleme yaptığını ve annesiyle Steve’e ne kadar tatlı davrandığını anlatıp duruyor. Seninle çok gurur duydum.” Gururunu vurgulamak için ellerimi salladı ama kendimi çocuk yerine koyuluyormuşum gibi hissettim.

“Jonathan, bence bu konuda biraz daha konuşmamız lazım,” dedim. Adeta zemin, ayaklarımın altından kayıyordu.

“Konuşacak ne var ki? New York’ta yaşarken, ajansını buradan idare edemezsin. Aynı işi burada da yapmanı istemiyorum...” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Her neyse, ne zamandır söyleyecektim sana. Evin mimari planları üstünde düşünüyordum da...” Elindeki en önemli kozu oynuyormuş gibi yüzü aydınlandı. “Evi dönüştürmeyi unutalım. Bence ikimiz için bir ev yaratmaya ihtiyacımız var. İkimiz için... şimdilik?”

Ağzım açık kaldı. Hayalini kurduğum her şey, neden şu anda bana çok yanlış geliyordu?

Jonathan sessizliğimi kifayetsiz kalmama yordu ve alnımdan öptü. “Steve ve Diana ile aramız çok açılmasın, ha?” Saatine baktı ve özür diler bir şekilde alnını kırıştırdı. “Hayatım, söylemesi çok sinir bozucu ama sahiden de artık dönüp etrafı kontrol etmem gerekli.” Rica eden gözlerle yüzüme baktı. “Nişanımızı hemen duyurabiliriz. Arkadaşlarımızın çoğu burada!”

Arkadaşlarımızın çoğu mu? Arkadaşlarımız? Peki ya Nelson? Ya Gabi? Ya Roger? Benim arkadaşlarım, New York’ta yaşamamı nasıl karşılayacaklardı? Ve tüm arkadaşlarım, aynı zamanda Cindy’nin de arkadaşları olunca, nasıl yapacaktık?

Midem bulanmaya başladı.

“Ama Jonathan, bu benim için önemli. Ajansta yaptığım tek iş alışveriş değil. İnsanların hayatlarındaki eksikleri ve düzeltmek için neler yapabileceğimi bulmak da işimin bir parçası. Godric’i al mesela,” dedim, çıldırmış gibi. “Aslında kaba veya kötü bir insan değildi. Kendi olamayacak kadar özgüven eksikliği yaşıyordu. Sihirli asamı salladım, halloldu demiyorum ama kendisiyle konuşacak ve onu anlayacak bi-

rine ihtiyacı vardı. Şimdiyse haline bak! Kız arkadaşını geri kazandı!”

“Melissa, düzeltecek erkek arıyorsan, benimle başla,” dedi Jonathan. Şaşırtıcı bir şekilde ciddi idi. “Tanrı biliyor ya, benim hayatımı benden iyi idare edecek birine ihtiyacım var.”

“Mesele de o ya işte!” diye bağırdım. “Senin düzeltilcek bir tarafın yok. Olduğun gibi mükemmelsin zaten. Mükemmelsin. Böyle etkinliklerde yanında dikilecek türden bir eş olamam ben...”

“Belki de numara yapmakta çok iyiyimdir Ne diye haftada dört gün eve temizlikçi alıyorum ve kendi kıyafetlerimi hiç kendim seçmiyorum sanıyorsun? Sen ne kadar mükemmel olduğumu bir de Lori’ye sor.” Ellerini sabırsızca saçlarında gezdirdi. İşler, belli ki planladığı gibi gitmiyordu. “Sen, ne türden bir eş istediğimi sanıyorsun ki?”

Bir ipucu bulmak için Jonathan’ın yüzünü inceledim ama o taş gibi ifadesi geri döndü ve kendini tüm duygulara kapadı.

Tüm dürüstlüğümler vermem gereken cevabı kendime saklayarak iç geçirdim. Resepsiyon, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, pırıl pırıl parlayan kadınlarla doluydu. Bu kadınlar koca bir salon dolusu insanı idare edebiliyor, tüm hayatlarını hayırseverlik etkinliklerine adarken ilişkilerini geliştiriyor ve birbirleriyle öğle yemeklerine gidiyor ama asla bir şey yemiyorlardı.

Bir yandan ülkesinin muhafazakar kesiminin sosyal çehresi görevini taşımaya çalışırken, bir yandan da amorf hipopotamlar yaratan bir örgü stresinin özel çehresine dönüşen, hayatından bezmiş annemi düşündüm. Babam, annemi de beni

de manipölasyonları ile çılgına çeviriyordu. Benim sonum da böyle olamazdı. Hele de Jonathan gibi sevdiğim bir adamla.

Fakat Jonathan, gerçekten de olduğunu sandığım kişi miydi? Zira şu anda kaşlarını çatmış, babamı andıran bir ifadeyle bakıyordu.

Ben kargoyla New York'a gönderilecek, bir müzede iftiharla sergilenecek ama asla içinde uyunmayacak bir karyola değildim. Hayatta bir amacım vardı benim!

Kendimi elinden geldiğince kontrol ettim. "Senin, böyle etkinliklerde yanında bir First Lady gibi durabilecek bir kadına ihtiyacın var. Buradaki bağışçılardan biri gibi birine, insanları idare etmeyi bilen ve her zaman kusursuz görünen birine. Eğer istediğin buysa, ben de öyleymişim gibi yapabilirim," dedim, kısık bir sesle. "Ama bu kadın, ben olmam. Ben her zaman kusursuz görünmüyorum. O Honey. Sanmıştım ki artık Honey'yi istemiyorsun. Sanmıştım ki beni istiyorsun."

Jonathan uzun bir süre boyunca suratıma baktı, sonra yavaşça nefes verdi.

"Melissa, ben seni istiyorum. Ama tüm hayatını, sahip olduğu her şeyi harcamak pahasına, kariyerine adayan bir eşim oldu benim," dedi. Belli ki az önce söylediklerimi duymazdan gelmişti. "Beni harcadı, evimizi harcadı, ailemizi harcadı. Sahiden de beni bir kefeye kahrolasınca işini de öteki kefeye mi koyuyorsun?"

Meselenin ajansla değil, benimle ve kim olduğumla ilgili olduğunu söylemek istedim. Ama kendisi göremiyorsa ben niye ona söylemek zorundaydım ki?

“Benden, işimle senin aranda seçim yapmamı mı istiyorsun?” diye sordum.

Karen ne derse desin, yıllar geçtikçe, kaçırdığı öğle yemekleri, bir sürü saate ve güne denk gelecekti. Bir *Blackberry*’nin gölgesinde geçen günler, haftalar, aylar...

Soğuk mermer heykellerin ortasında birbirimize kızgın bakışlar attık. En azından üstümde en güzel gece elbisem olduğu için memnundum. Çünkü sıkı korsem ve çoraplarım, sırtımı dik tutmamı sağlıyordu.

“Sanırım öyle,” dedi ve çenesini sıvazladı.

Kalbim paramparça oldu. Parçalara ayrıldığını resmen hissedebiliyordum. Ama metanetimi korumak için mücadele ettim. İçimde binlerce parçaya ayrılısam da başımı dik tutmam gereken bir vaziyetteydim.

“Benden ailemi, arkadaşlarımı bırakmamı ve dünyanın yarısını geçip senin arkadaşlarının, senin eski eşinin, eski eşinin köpeğinin ve devamında ne geliyorsa onun arasında olmamı istiyorsun,” dedim, benimmiş gibi çıkmayan bir sesle. “Ve bunu yapardım Jonathan, çünkü seni seviyorum. Ama benden, hayatta iyi yaptığım tek şeyden vazgeçmemi ve buraya, geride bana ait hiçbir şey kalmadan gelmemi istiyorsun. Bu imkansız. O takdirde, senin aşık olduğun kadın olamam ki. Benden bıcarsın o zaman. Ve ilişkimiz yürümez.”

Zorla başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yüzünün güzelim tanıdık hatları canımı acıttı. Çünkü söylediklerimin doğru olduğunu biliyordum ve bu demekti ki ilişkimiz sona eriyordu. Kontrolcü bir babadan uzaklaşmak için sıcak kömürle-

rin üstünde yürümüştüm. Tekrar kontrolcü birinin kucagina atılmamayı kendime borçluydum.

"Aramızın bozulmasına katlanamam," dedim, gözyaşlarını içime akıtarak. "Her şey öyle mükemmeldi ki. Hayatım boyunca böyle mutlu olmamıştım. Ama haklısın; New York'ta işler nasıl yürüyor, bilmiyorum. Belki de bilen birine ihtiyacın vardır."

Yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalıştım. Parmak boğumundan geçerken canım acıdı. Ama içimin acıdığı kadar değil.

"Al," dedim. "Kabul edemem."

"Nişanımızı bozuyor musun?" dedi, Jonathan kısık bir sesle.

Artık yaşlarla dolan gözlerim onunkilerle buluştu. Onun gözlerinin de yaşlı olduğunu görmek, kederimi daha da büyüttü. "Bozmak zorundayım," dedim. "Benden boşanmanı kaldıramam." Yutkundum. "Bir hata daha yaptığını düşünmeni kaldıramam."

Konuşmasına fırsat vermeden topuğumun üstünde döndüm ve hızlı adımlarla koridor boyunca yürüdüm. Jonathan, ardımda mermer heykeller gibi hareketsiz kaldı.

Dönüş yolunu nasıl buldum, bilmiyorum. Zira tüm mekan, cam muhafazalarla ve iplerle çevrili alanlarla dolu bir labirent gibiydi. Bir şekilde leylakların kokuları ve kadınların pahalı parfümleriyle dolu bir bulutun asılı olduğu vestiyere ulaştım.

Garsonlardan biri beni resepsiyonun olduğu yere yönlendirmeyi denedi ama içeri girmek istemediğimi söyledim.

Cindy'yi görme ihtimaline karşın başım önde dışarı çıkarken, bir çiftle çarpıştım.

"Pardon," diyordum ki, cıvıltılı seslerle, "Melissa! Melissa," diye seslendiler.

Kurt ve Bonnie Hegel.

Ah, Tanrım. Bir bu eksikti.

"Melissa?" dedi Kurt, kolumu tutarak. "İyi misin sen? İyi görünmüyorsun. Sanki korkunç bir şok yaşamış gibisin. Oturmak ister misin? Bonnie, sence de oturması gerekmez mi?"

"İyiyim, ciddem!" diyebildim.

"Kurt, gidip Melissa için bir bardak su getir. Hadi!" Bonnie, Kurt'ü gönderdi ve bana profesyonel bir katılıkla baktı, "Gerçekten iyi misin?"

"İıı, hayır, pek değil." Başımı iki yana salladım. "Kötü haberler aldım. Eve gitmem gerekli. Hemen."

"Eve derken, Village'a mı? Dinle, bizim araba servisini arayayım. Seni hemen eve göndeririz." Bonnie minik portföy çantasından minik cep telefonunu çıkardı ve daha onu durduramadan telefonu kulağına götürdü. "Merhaba, evet. Bir arabaya ihtiyacım var. Met'ten alıp..." Bana bakıp fısıldayarak, "Neresiydi tatlım? Jonathan'ın yeni adresini unutmuşum."

"Kennedy Havaalanı'na lütfen," dedim, donuk bir sesle.

Bonnie öyle bir şoka düştü ki koca, yeşil gözlerinin etrafının beyaza döndüğünü görebildim. "Arabayı beklerin, tekrar arayacağım," dedi, gözlerini benden ayırmadan ve teletonu kapadı. "Jonathan nerede? Onun haberi var mı? Neden seni

eve o götürmüyor? Tanrım, aptal adam, neye öncelik vereceğini hiç bilmiyor! Gidip çağırayım onu...”

“Hayır, lütfen,” dedim, onu durdurarak. “Haberı var. Bağış işiyle çok meşgul. Güzel de gidiyordu. Bozmak istemem.” Kendimi nasıl tuttuğumu bir Tanrı bilir. Ama sesim gitgide, o havalı insanlarınkine benziyordu. Soğukkanlı olacağım derken, her an suratım donabilirdi. “Bir aile meselesi oldu. Bu gece dönmem lazım. Havaalanına gitmeliyim.”

“Peki ya valizlerin?” diye sordu Bonnie. “Eve gidip eşyalarımı toplamayacak mısın?”

Reddetsem çok saçma olurdu. Ayrıca Londra’ya kadar onca yolu, gece elbisesi, seksi iç çamaşırları ve jartiyerlerle gidemezdim.

Ah, tabii pasasortum da lazım olacaktı.

“Merak etme,” dedim, kişisel kontrolümü biraz önce önünden geçtiğim İngiliz Kraliyet Ordusu’nun üniformaları gibi üstüme sararak. “Eve kadar taksiye binerim. Eee, Jonathan’a iyi olduğumu söyle lütfen ve...” Kişisel kontrolüm ellerimin arasından kayarken yutkundum. “Yemek için hazırladığı oturma düzenini bozduğum için özür dilediğimi söyle. Böyle son dakikada...”

“Melissa, sana yardım etmeme izin ver.” Bonnie sert gözlerle bana baktı. “Çünkü eğer birisi bir şey dediyse... Jonathan bile olsa...” Yüzünü astı. “Bazen tam bir salak gibi davranıyor. Sen onun hissiz suratına aldanma.”

Küçük bir iğne kalbime batarken başımı salladım. Jonathan’ı her zaman benden daha iyi tanıyacaktı. “Hayır. Hayır, öyle bir şey değil.”

“Bu gece Cindy de buradaymış,” diye devam etti Bonnie. “Sorun o mu? Bir şey mi...”

Sözünü tamamlamasına müsaade etmedim. Ne söyleyecekse, duymak istemiyordum. Kurt’ün, elinde bir bardak su ve yanında acil yardım görevlisi ile döndüğünü gördüm.

“Bonnie, çok kibarsın ama sahiden gitmem lazım.” Gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Suni kürk ceketimi adlım ve güzel merdivenlerden inerek, ilk seferde bir taksi durdurmayı başardım. Sanırım gece elbisesi işe yaramıştı.

Bir yanım, Jonathan’ın bir taksiye atlayıp peşimden gelmesini istiyordu. Tıpkı eski filmlerde olduğu gibi. Ama diğer yanım, kendimi toplamam için centilmenlik yapıp aramıza mesafe koyacağını biliyordu. Mesafe koyma konusunda öyle centilmen davrandı ki Kennedy Havaalanı’nda, çantalarımın ortasında telefonumu açtığımda, hala mesaj bırakmamıştı.

yirmi dört

Gökyüzünün donuk bir griye döndüğü ve havada nemli bir eylül serinliğinin asılı olduğu Londra'ya erken dönüşümle ilgili üç pozitif şey bulmak için çok çabaladım. Öyle bir transa girmiştik ki durumumla ilgili objektif olmam, çok da zor değildi. Heathrow Havaalanı'nın dışındaki asfalt yola ayak bastığım ve açık burunlu sandaletlerimin ucundan yağmur suları girmeye başladığı anda, New York'un görkemli film seti atmosferinde geçen birkaç hafta, bir başkasının başına gelmiş gibiydi.

Sevsem de sevmesem de artık dönmüştüm ve en iyi ilaç, kendimi meşgul tutmak ve Gabi'nin *K-Mart*'tan ne tür ilaçlar alınabileceğini sorgulamasına neden olan pozitif bir tutum takınmaktı. Küçük beyaz bir köpek gördüğüm her seferde gözyaşlarıma mani olmak zorunda kalmam ise, en fenasıydı. O küçük köpeğin bana sahiden ihtiyacı vardı. Yine de seçimi yapmıştım. Doğru olanı yapmak, insanın poposuna sancı gibi saplanmasaydı, çok daha popüler olabilirdi.

Bulabildiğim ilk pozitif şey, Nelson'ın evine son dokunuşları yapan dekoratörlerin işine karışabilmek oldu. Şey, pek de

son dokunuşlar falan değil de aslında yarı yol dokunuşları olduğu ortaya çıktı. Gabi, elinde Nelson'ın hazırladığı, insanı korkutacak derecede detaylı bir plan olmasına rağmen işçileri, işin gerektirdiği insafsızlıkla gözetmemiştii. Benimse kalacak bir yere ihtiyacım ve kendime bile fazla gelen bir enerjim vardı. Nelson'ın gelmesine günler kala yeni banyo tesisatı hala kurulmamıştı. Projenin, şöyle diyelim, televizyondaki *evimi baştan yarat* programlarının son aşamalarında rastlanan bir ivediliğe ihtiyacı vardı.

İkinci pozitif şey de buydu: Nelson'ı iskelede bekleyebilecek ve hayırsever keşif gezisinden dönüşte onu karşılayabilecektim.

Roger ve Gabi'yi de arabama almam gerekti tabii. Ve onlara eşlik eden yoğun duygusal atmosferi de.

Gabi'ye en asil düşüncelerimle, uzun zamandır uzakta olan denizci sevgilisiyle özel ve yalnız bir an yaşamak isterlerse diye, bizden önce karşılamayı düşünüyorsa, arabamı alabileceğini söylemiştim. Ama bu fikri duyan Gabi yerinde kıpırdandı ve huzursuzlandı.

"*Hepimiz* yarın gitseydik daha iyi olmaz mıydı?" dedi, öneri olarak. "Yani, Roger da onu özledi, e tabii sen de..."

Nelson'ın oturma odasında, üstüne tozlanmasının diye kırlf geçirilmiş kanepede oturmuş, boyacıların öğle aralarından dönmelerini bekliyorduk.

"Gabi, bana doğruyu söyle. Nelson yokken bir başkasıyla mı çıktın?" G ile başlayan ve zekana hakaret eden o kelimeyi, zorunda kalmadıkça kullanmak istemiyordum.

Yine kıpırdandı. "Şey, tam olarak değil... Her neyse," dedi, bariz bir şekilde konuyu değiştirmeye çalışarak. "Son zaman-

larda olanları göz önüne alınca böyle büyük, duygusal bir kavuşma anı yaşamanın hiç de hassas bir davranış olmayacağını düşündüm.”

“Başkasıyla mı çıktın?” diye tekrar ettim. “Eğer Nelson’la sadece gönül eğlendirmek için beraber olduysan, o zaman...”

Ani bir korkuyla gözlerimizi birbirimize diktik. Sonuçları yüksek sesle söylenemeyecek kadar feci olurdu ve ikimiz de bunun farkındaydık.

“Nelson’la gönül eğlendirmiyordum” dedi, elindeki boya kataloğunu karıştırarak. “Ama... eee, gemi geldiğinde ya da her ne deniyorsa işte, onunla bir süre yalnız konuşsak iyi olur.”

“Gemi yanaştığında. İyi bir fikir bence de,” dedim kararlı bir sesle. Deliler gibi yardım etmek istiyordum ama her iki-
siyle de öyle yakındım ki ilginç ayrıntıları bilmek istediğim-
den pek emin değildim. “Anlatmak ister misin? Yani, emin
misin? Nelson...” Tereddütte kaldım. Gabi daima, Nelson’a
karşı içten içe bir şeyler hissettiğim gibi saçma bir fikre sahip-
ti. İkisini ayırmaktan bir menfaatim olduğunu düşünmesini
istemiyordum. Elini tuttum. “Her ikinizin de mutlu olmasını
isterim.”

Yarı gülümseyip yarı kaşlarını çattı. “Mel, ne yaptığının farkındayım. Bazen, ilişkilerin ne kadar zor yürüdüğünü, her-
kesten çok senin bilmen gerekir.”

“Ben yalnızım diye herkes yalnız kalsın istiyorum diye bir şey yok. Sadece kırılmasını istemiyorum, o kadar,” dedim ses-
sizce. “Ya da senin kırılmanı.”

“Biliyorum,” dedi Gabi. Elimi sıktı. “Biliyorum.”

Roger'ın, eline bir harita verip oturttuğum arka koltuktan hiç durmadan canlı yorumda bulunduğu meşakkatli bir yolculuktan sonra, Portsmouth Rıhtımı'na ulaştık. Aslında yolu gayet iyi biliyordum ama Roger bu şekilde, yetkinin kendisinde olduğunu hissediyordu. Bense, sadece ön hoparlörler çalıştığı için, dilediğimce sesini kısıbiliyordum.

Hal böyleyken bile, Gabi ile evde yapılacaklar konusunda ki konuşmamıza burnunu sokup duruyordu.

“Eee, Remington'la iletişim halinde misiniz?” diye sordu. arabayı park ederken. “Sorun neydi? Ne zamandır sorasım vardı.”

“Kapa çeneni Roger,” dedi Gabi. “Bu konu hakkında konuşmak istemiyor.”

“Hayır,” dedim cesaretle. “Şu anda iletişim içinde değiliz. Biraz zaman tanımanın en iyisi olduğunu düşündüm. Pazarlığa açık olmayan bir konu yüzünden ayrıldık.”

Roger bana dikiz aynasından, yüzünün neredeyse yarısını boynuna doğru katlayarak, bilgiç bir ifadeyle göz kırptı. “O kadar mı yani?”

“Kapa çeneni Roger,” dedi Gabi ters ters. “Sağır mısın yoksa salak mısın?”

“Aklını başına topla kız arkadaş!” diye yanıtladı Roger. duyduğum en berbat Kuzey Londra aksanıyla. “Sagdece sog-ruyorum!”

İkisine kuşkuyla baktım. Aralarındaki samimi şakalaşma, duygusal bir yakınlığın bütün izlerini taşıyordu. Roger Trumpet'le birisinin duygusal yakınlık kurabileceği kadar. Yine de ilişkilerde gerçekçi olunması gerektiğini söyleyen.

Gabi değil miydi? Roger'ın, kıyafetleri ve/veya kaliteli yaşamak için harcamadığı aşikar olan büyük servetinden daha gerçekçi ne olabilirdi ki?

Arabayı kilitledim ve Gabi'yi, Roger'ı kendi bildiği gibi azarlaması için geride bırakarak, uzun adımlarla iskeleye doğru yürüdüm. Nelson'ın gemisi limana çoktan gelmişti bile. Küçük mürettebatı da sanki senelerdir denizdelermiş gibi tezahürat yapan aileleri tarafından karşılanıyordu.

Şöyle bir bakındım ama Nelson'ı göremedim. Sonra, biraz daha yaklaşıncı, bir yığın spor çantanın yanında dikilmiş ve anne babadan oluşan zavallı bir çiftte, ergenlik dönemindeki çocukları konusunda nutuk atan Nelson'ı seçebildim. Kılık kıyafeti hala denize uygundu ancak maalesef papağanı, üç köşeli şapkası ve de göz bandı eksikti. Ben izlemeye devam ederken çektiği nutku tamamladı. Genç çocuk Nelson'ın kollarına atıldı ve çocuğun babası da sadece siyah beyaz filmlerde görebileceğiniz bir samimiyetle, Nelson'la tokalaştı.

Nelson'ın adına çok hislenmiştim. Anne babaların bayıldığı türden bir adamdı.

Aile uzaklaşırken Nelson beni gördü ve el salladı.

"Melissa?" diye seslendi neşeyle.

"Merhaba Nelson," dedim. Koşarak yanına gittim ve kucağına atıldım. Onu tekrar görmek çok güzeldi. En azından, bazı şeyler bıraktığım yerde duruyordu. "Bakıyorum da hala iki kolun var! Ve iki gözün!"

"Gerçi iskorbütü engellesin derken birayı fazla kaçırmışım," dedi, beni kucağında kaldırarak. Hafifçe yalpaladı ve anında yere geri bıraktı. "Evden önce bir bara gitsek iyi olabilir."

“Eee, hayır. Direkt eve gidip banyo yapacaksın!” dedim. “Nasıl koktuğunun farkında mısın?”

Roger ile Gabi hararetli bir tartışma içinde yürüyerek yaklaştılar.

“O güzelim *Audi TT* dururken ne diye Mel’in arabasıyla getirttin bizi, anlamıyorum,” diyordu Roger.

“Offf, kapa çeneni, Roger!” Gabi bizi görünce durdu, omuzlarını dikleştirdi ve gülümseye çalıştı. “Merhaba Nelson,” dedi. “Hoşgeldin! Eee, biraz konuşabilir miyiz?”

“Gemiden karaya, problemimiz var,” dedi Roger, burnunu sıkarak.

Roger’ın kolunu tuttum. Eğer Gabi, Nelson’ı bu şapşal için terk ediyorsa, sahiden de aklından zoru olmalıydı. “Roger, gel kahve alalım.”

Roger’ın dedikodu arsız karşı çıkışlarını duymazdan gelerek, onu peşim sıra seyyar bir kahveciye doğru sürükledim. Dört bardak kapuçino aldık ve diğer ikilinin sohbetlerinin bitmesini güvenli bir mesafede bekledik. Açık denizden gelen rüzgar, insanı üşütüyordu. Alçak bir duvarın üstünde oturup kağıt bardaklara sardığımız parmaklarımızı ısıtmaya çalıştık.

“Sence Gabi ne diyor Nelson’a?” diye sordu Roger, kahvesini şapırdatarak.

Cidden hiç mi utanması yoktu? “Bilmiyorum. Öncesinde seninle konuşmadı mı?”

“Ne? Niye benimle konuşsun ki?”

Kızgın bir bakış atım. “Hikayeniz tutarlı olsun diye herhalde. Ne zaman başladı? Benim gitmediğim Av Balosu’nda

mi? Peruk taktı diye bir başkasının sevgilisi değilmiş gibi mi geldi sana?"

Roger'ın vüzu pancara döndü.

"Gabi'nin önünde bunu söyleyemem ama yaptığın şey çok aşâğılık," diye çıktım. "Nelson senin en yakın arkadaşın! Aklından neler geçiyordu? Umarım Gabi ile ilişkiniz konusunda çok ciddisinizdir, çünkü..."

"Tanrı aşkına Melissa! Gabi ile çıktığımızı da nereden çıkardın?" diye kükredi Roger. "Sağır değilim ben! Ya da salak!"

Bir süre birbirimize gözlerimizi dikip kaldık. En yakın arkadaşlarımdan biri adına öfkeye mi kapılayım, yoksa diğeri adına içime su mu serpilsin, bilemedim. Ya da her ikisi de.

"Balodan sonra Londra'da beraber bir şeyler atıştırmış olabiliriz," diye itiraf etti Roger, suçlu bir tavırla. "Gabi'yi Bluebird'e götürdüm. Bir iki kokteyl içtik. Üç tane. Sağlam midesi varmış hani. Su gibi içiyor."

"Madem öyle, kiminle görüşüyor?" diye sordum. "Sakin inkar etme. Geçen gece aradığımda bardaydı ve yalnız değildi."

Roger kaçamak bir bakış attı. Yanlış bir şey yapmış, hiç gitmemesi gereken bir yere gitmiş bir tazi gibi göründü. "Ben, ah... eğer kendisi anlatmadıysa, o zaman..."

Kapuçino bardağını pantolonunun üzerinde tehditkarca tuttum.

"Aaron! Yeniden Aaron'la birlikteler," diye ciyakladı.

Eh, böylesi daha mantıklıydı. Haklı bir öfkeye kapılmak yerine, içimin ılık bir rahatlamayla dolması şaşırtıcı oldu. Aaron'ı severdim. Eğlenceliydi, zekiymi ve tam Gabi'nin aya-

rındaydı. Zaten neden nişanlarını bozduklarını hiç anlamamıştım. Gabi ile Aaron, Marks ve Spencer gibi uyumluydular. Ya da *Boodle I* ve *Dunthorne* gibi. Ya da *Fortnum* ve *Mason* gibi.

Sonra Nelson'ın tüm bu hengamede düştüğü pozisyonu düşününce kalbim şefkatle doldu. Zavallı Nelson! Denizde yüzlerce mil yapıp geri dönüyor ve daha çaydanlığı ocağa koymadan bir de bakıyor ki terk edilmiş.

“Ne zaman oldu bu?” dedim sızlanarak.

“Aaron telefon edip patoloji yüksek lisansını tamamlamaktan vazgeçtiğini ve çalışmak için Londra'ya döneceğini söylediğinde.” Roger burnunu çekti. “Anladığım kadarıyla adam Gabi'ye bir araba dolusu çiçek göndermiş, sonra da diz çöküp onunla evlenmesi için yalvarmış.”

“Bana hiç söylemedi!”

“Eh, hala düşünüyor.”

“Neden kimse bana söylemedi?” Gözlerimi iskeleye diktim. “Bana söylemediğine inanamıyorum.”

“Çok kızarsın diye düşündü. Nelson'la birlikteyken böyle bir şey olunca.”

“Yani gitti sana söyledi, öyle mi?”

“Evet. Bir sorun mu var?” Öfkeyle soludu.

“Hiç,” dedim. Denizden gelen soğuk rüzgar gibi buruk bir sevinç kapladı içimi. Çeketime iyice sarındım. “Hiçbir sorun yok.”

“Yeni bir arkadaş edinmeme sevinirsin sanmıştım.” Roger'ın sesi kırılgan çıkıyordu. “Nelson sürekli, senin gibi yakın bir kız arkadaşı olduğunu anlatıp kafanı ütülüyor. Gabi

ve ben... Anlaşıyoruz, işte. Onaylamadığını biliyorum ama benimle o baloya geldiği için çok memnunum. Acayip bir gece geçirdik.”

Kolumu onunkine doladım ve hafifçe sıktım. Böylece, sululuklarına maruz kalmadan sevgimi gösterebildim. “Çok sevindim Roger. Sahiden sevindim.”

Nelson’ın da dikkat çekeceği gibi, peruğun garip ve gizemli güçleri vardı.

Çapa anıtının oradan gördüğüm kadarıyla, Nelson’la Gabi küçük sohbetlerini bitirmişler ve Roger’la oturduğumuz yere doğru geliyorlardı. Nelson kolunu Gabi’nin omzuna dola-mamıştı. Gabi ise Paddington çantasına can yeleğiymişçesine sarılmıştı.

Nelson’ın yüzünde herhangi bir keder emaresi aradım ama sadece bronzlaşmış ve her zamanki gibi neşeli görünüyordu. Aslında Gabi, Nelson’a oranla daha çok sarsılmış gibiydi.

“Eee,” dedi Nelson, ellerini ovuşturarak. “Birahane de öğle yemeğine var mısınız?”

“Bu kadar mı yani?” diye tısladım, Gabi ve Roger en yakın birahaneye yönelirken. “Her şey bitti ama siz, nerede organik biftek ve etli börek yiyeceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

Nelson, ikimiz geride kalıp diğerlerinin duyma mesafesinden çıkana kadar oyalandı. Sonra adeti olduğu üzere kolunu omzumdan aşağı sallandırdı.

“Melissa, aramızda kalsın ama bu yolculuğa çıkmamın bir sürü nedeni vardı. Yani, elbette gençlerin doğru düzgün yelken açmanın keyfini çıkarması için yardım etmek istiyordum...”

“Ya, tabii,” diyerek sözünü sabırsızca böldüm. “Azizliktir, falandır, filandır.”

“Evin de bir çekidüzene girmesi gerekiyordu. Ama...” Durup yüzüme baktı. “Kendini kaybetmeyeceğine söz ver.”

“Elbette kaybetmem!”

İçini çekti. “Gabi harika bir kız ve senin de en yakın arkadaşın. Ama, Tanrım... beni çıldırtıyordu Mel. Kötü bir dönemden mi geçiyordu, neydi bilmiyorum ama cidden, istiyordu ki kendisinin Bay Darcy’si olayım, ona patronluk taslayayım, ne yapacağım söyleyeyim... *Anormaldi*. Onu kırmayı hiç istemedim. Çünkü ikinizin arasını açmayı istemiyordum. Biraz tuhaf bir durum yaratabilirdi.”

Hayretler içinde bakakaldım. Bu hastalıklı ilişki, sırf benim kalbim kırılmasın diye, ne zamandır idare ediliyordu?

“Sen de gidip denize mi sığındın yani?” dedim inanarak. “Amma da İngiliz’mişsin. Askere de yazılısaydın bari.”

“Yapacak en iyi şey buymuş gibi geldi.” Omuzlarını silketti. “Gabi’nin Jane Austen dönemine de biraz faydası oldu. İskelede mendil sallamalar falan. Ama Londra’da ne kadar uzun süre yalnız kalırsa, Aaron ile tekrar barışma ihtimalinin o kadar yüksek olduğunu biliyordum.”

“Ve barışmış da.”

“Ve barışmış da,” dedi o da. “Belki de yapması gereken bir şeydi. Neyse, herkes mutlu. Gabi *Audi TT*’sine, Aaron ruh eşine kavuştu. Kanepem bana kaldı ve...”

“Kanepende ben de varım,” dedim, ruhsuz bir sesle.

Nelson, bir an tuttuğu nefesi bıraktı. “Kusura bakma. Düşüncesizlik ettim. Gabi bahsetti.”

“Evin çok güzel oldu ama,” dedim, biraz yüksek bir sesle. “O istediğin prizleri de taktılar. Bir de senin için, enerji tasarruflu ampullerden aldım.”

Bir şey söylemeden kolunu omzuma doladı. “Benim için tek kadın sensin Mel. Sen de biliyorsun,” dedi ve alnımdan şefkatle öptü.

“Sen de benim için tek erkeksin,” diye yanıtladım. Gözlerim, Nelson’ın görmesine izin vermediğim, yarı hüzünden, yarı sevinçten gözyaşlarıyla dolmuştu.

Yürümeye devam ettik. “Bana sonra her şeyi anlat,” dedi. “Akşam yemeğine ne istersen pişiririm. Hatta o tiksiniç ayaklarını bile ovarım.”

Nelson yepyeni bir adam olarak dönmemişti ama en azından beni nasıl mutlu edeceğini biliyordu.

Londra’ya dönüşümün üçüncü güzel yanı, annemin sadece davetlilere özel galasına katılabilmem oldu.

Biliyorum! Duyduğumda ben de serseme döndüm.

Dönüşümden kısa bir süre sonra Allegra ofise teşrif etmiş olmasaydı, galadan haberim bile olmayacaktı.

Elinde Smythsons’dan iki koca poşetle içeri hışımla dalıp da beni görünce, “Ah, dönmüştün,” dedi Allegra, azıcık bir ilgiyle. Sonra dosya dolabının üstündeki büyükçe bir kutudan, kendine bir tane likörlü çikolata aldı. Çikolataları, yeni saç kesiminden aşırı memnun bir müşteri göndermişti.

“Evet, döndüm. Üç gündür buradayım.” *South West Now!* dergisi için yazdığım, görgü kuralları makalesinin tam ortasında idim. Kız arkadaşının ağzının bir kediden beter kok-

tuğundan şikayet eden birine cevap yazıyordum. Yetişmem gereken onca işin arasında Allegra'yı arayıp bulmak, öncelik listemde son sıradaydı. "Smythsons'dan ne aldın sen böyle? Bu kadar büyük poşete sığacak neleri var ki?"

"Gala gecesi için konuk defterleri aldım."

Kuyruklu göz kalemimi bozmamak için nazıkçe gözlerimi ovuşturdum. "Allegra, müşterilerimden biri için olmadığı müddetçe, gala gecesi falan düzenleyemezsin. Babam... benim müşterilerime çalışman için para ödüyorum sana."

Babamın olimpik düzenbazlığının ne olduğunu çözmenin peşini bırakmıştım. Cehalet sadece mutluluk değil aynı zaman da hukuki bir davada çok iyi bir savunma yoluydu.

"Annemin gala gecesi bu," dedi küçümseyerek. "Her neyse, faturayı senin ajansın adına kesmemi söyledi. Menajeri, ücretinin pazarlığını sonra yapacakmış."

"Ne?"

"Annem bir sergi açıyor," dedi Allegra sabırsızca.

"Ne sergisi?"

"Öf, *ne* demeyi kes Melissa. Çok ahmakmışsın gibi duruyor. İlla bilmen gerekiyorsa, modern heykeller üzerine uzmanlaşmış Londralı bir sanat aracısı, annemin işlerini havada kaptı. İşte, bak şuna."

Çantasının içinden çıkardığı kalın lamine davetiyeyi burnuma dayadı.

Davetiyenin üstünde, cırtlak pembe tiftikten yapılmış, grotesk bir yaratık vardı. Kedi de olabilirdi, tek boynuzlu at da. Ancak beş bacağa, yaklaşık iki buçuk tane kafaya ve bir de alnının ortasında ya boynuz ya da çok sivri bir kulağa sahipti.

Resmin altında. Belinda Blennerhesket'in 31 Ekim'de gerçekleştirecek özel galası için detaylar vardı.

Cadılar Bayramı demek! Çuk oturmuş.

"Neden kızlık soyadını kullanmış?" diye sordum. Sorulacak sorular listemin en altlarında idi ancak Allegra'nın artistik bir öfke nöbetine kapılmasına yol açabilecek soruların en düşük ihtimali de buydu.

"Spot ışıklarının babamın üstüne çevrilmesini istemiyor da ondan," diye yanıtladı. "Bence iyi de yaptı. Hepsi kendi el emeği. Eh, Kadın Enstitüsü'ne sözleşmeyle verdiği işler dışında tabii. Onların da biraz kafası karıştı. Her şeyi yanlış örmek, fazladan bacak eklemek falan. Ama bana sorarsan, annem tam bir girişimci olduğunu ispatladı. O ördükçe ben satıyorum. Üstelik de oyuncak olarak değil," diye ekledi, kendini beğenmiş bir tavırla. "Sanat eseri olarak."

"Ama nasıl?" Annemin örgü modellerinin üzerinde oynayıp sonra da Kadınlar Enstitüsü'ndekilere dağıttığını düşününce allak bullak oldum. Annem, daha da önemlisi, Kadın Enstitüsü'nün yeni yüzü! Dirseklerimi masaya koydum ve iyice dumanlanmış başımı ellerime dayadım.

Allegra pişmiş kelle gibi sırttı. "Oyuncakları yolladığım çocuk vardı ya? Hani duyunca öfkeden kudurmuştun? Eh, çocuğun annesi Cork Caddesi'nde bir galeri işletiyormuş ve oyuncaklardan nerede bulabileceğini öğrenmek istedi."

Cümlesini tamamlarken, iyice babaminkine benzeyen sırtı, tüm yüzüne yayıldı. Adeta söz konusu annenin, sanat dünyasının en revaçta olan oyuncularıyla bağlantılı olduğunu önceden bilirmiş gibiydi. Doğru olmadığını bilseydim keşke.

Ama bilmiyordum. Allegra böyle ballıydı işte. Boşuna şeytanın cariyesi gibi giyinmiyordu.

“Anlıyorum,” dedim. “Harika bir haber. İple çekiyorum. Otuz biri hangi güne geliyordu?”

“Ah, gelmek mi istiyorsun?”

Gözlerimi yüzüne diktim. “*Evet* Allegra. Annemin yeni kariyerini kurmasında dolaylı yoldan sorumlu olduğuma göre.”

İnce kaşlarını kaldırdı. “Şey, konuk listesine adını yazdırabilir miyim, bir bakayım.”

Maaşında kesinlikle bir kesinti yapacaktım.

“Neyse,” dedi, ürkünç kabiliyetlerine bir de telepati eklemiş gibi. “Senin işine ihtiyacım yok artık. Yeni bir işim var.”

“Sahiden mi?”

“Son derece seçkin bir İskandinav peynir ithalatçısı için pazarlama danışmanlığı yapıyorum.”

Allegra. Peynir. İthalat. Bu peynirlerde bir sürü delik olmalıydı. Saçma sapan bir şey yapmayacağını umdum.

“Benim adıma pazarlığı babam yaptı,” diye devam etti. İyice şüphelendim. “Bu işle galeri arasında bölününce, sana daha fazla yardım edecek zamanım olmayacak.” Duraksadı. “Kusura bakma!”

“Ne kusuru Allegra,” dedim içime su serpilerek. “Teşekkür ederim.”

Bir tane daha likörlü çikolata alarak dışarıya yöneldi. Kapıda durup yüzünde anlayışlı olduğunu varsaydığım bir bakışla bana döndü. “Şu, adı-her-neyse’den hala ses yok mu?”

“Hayır,” dedim. “Sesini de duymak istemiyorum. Mektup yazıp görüşmemenin en iyisi olacağını söyledim. Bir süre için”

Dürüst olmak gerekirse, otuz yedi kere düzeltmeme rağmen, o mektupta ne yazdığımı hayal meyal hatırlıyordum. Tek bildiğim, eğer *doğru olanı yapma* tutumumu koruyacaksam, Jonathan’ın bırak kendisini, el yazısını bile göremezdim.

Allegra kırmızı dudaklarını hafifçe büktü. “Yazık sana.”

“Böylesi daha iyi,” dedim ve o gidene kadar makalem için, on beş satır, eften püften bir şeyler yazdım.

Sonra bir an ağlamaklı oldum. Hemen akabinde, dört tane likörlü çikolata yedim ve makalemi tamamlama yetecek kadar kendini toplamayı başardım.

Jonathan’ı düşünmemek için üstüme aldığım saçma sapan iş yükünün yarattığı bulanık atmosfer içinde, günler ve haftalar hızla geçti. Annemin galası New York’taki o korkunç geceden sonra katıldığım ilk büyük sosyal etkinlik olacaktı. Gece için hazırlanmak bile, yaralarımın daha çok açılmasına sebep oldu. Bana o Met’teki bağış cehennemini hatırlatacak bir şey giymek istemiyordum. Sonuç olarak, Nelson kapıyı tıklatıp kıyafetimi baştan mı diktiğimi sorduğunda, korsemim içinde oturmuş, ağlayıp sızlıyordum.

Sağolsun odama geldi ve ben abuk subuk söylenirken beni adeta bir Barbie bebek gibi giydirdi. Üstelik, kıyafetim hiç de kötü olmadı.

“Merak etme,” dedi Nelson, kloş eteğimi düğmelerken. “Nasıl olsa bugün Cadılar Bayramı. Millet kostümle geldiğini sanır.”

“Teşekkürler Nelson.”

“Ailenin yüz kararı olmana izin veremeyiz, değil mi?” Aynada bakışlarımız buluştu. Nelson’ın sarı kaşları, bir ağabey gibi, endişe içinde çatılmıştı. “Bence doğru karar verdin Mel. Hayatını başkasının kurallarına göre yaşayamazdın. Feminizm vesaire, yalan mı? Bana inanana kadar, bunu söylemeye devam edeceğim.”

“Anlaşılan ikimiz de terk edildik,” dedim somurtarak.

“Hayır,” dedi Nelson, parlak bir fularla kıyafetimi tamamlayarak. “Ben terk edildim. Sense terk ettin. Arada büyük fark var. Hadi artık. Roger ile Gabi hayalet hikayesi anlatıp suyun içinden ağzınla elma kapmaca oynamak için geleceklermiş. Bana bir daha sakın, renkli ve yoğun bir sosyal hayatım yok deme.”

Sonbahar Londra’da almış başını gidiyordu. Öyle ki otobüs durağına giderken, yerler kurumuş ağaç yapraklarıyla doluydu. Bakır, altın ve bronz renkli yapraklar, alelade kaldırım taşlarının üstüne işlenmiş narin metal işleri gibi görünüyor ve akla takılan çok kötü bir şarkı gibi, bana Jonathan’ın saçlarını hatırlatıyordu.

Otobüsün çizikli camına burnumu dayayıp iç geçirdim. Cam buğulandı. Şu sıra aklımdaki düşünceler, oldukça kötü şarkı sözleri şeklinde oluşuyordu. Bir daha asla sabahları nefesini ensemde hissedemeyecektim. Kollarının üstündeki açık sarı tüylere dokunamayacak ya da sırtındaki çillerin üstünde çizgiler çizemeyecektim. Güneşin zararlı ışınlarına karşı kırk faktörlü güneş kremi sürmek gerektiğiyle ilgili çektiği söylevleri dinleyemeyecektim...

İçimi geçirdiğimi duyan Nelson, kolumu yarı dürtüp yarı sıktı.

Galaya toplu taşıma ile gelen yegane konuklar bizlerdik muhtemelen. Salonun içi Allegra gibi giyinmiş parlak yarı-
rasa insanlarla hıncahınc dolmuştu. Konuklar, sigaralarını
omuzları hizalarında tutarak içiyor, burunlarını ovuyor ve
kendi şakalarına yırtınarak gülüyorlardı. Yün atkımı kay-
gıyla çıkarıp ölü bir porsuk uzatmışım gibi bakan vestiyer
kadına verdim.

“Bu gece böyle süreceksen çok kalmayalım,” diye mırıldan-
dı Nelson. Ben de tam, yanaşmış aynı şeyi söyleyecektim.

Galeride çepeçevre cam muhafazalar içinde, annemin tu-
haf yaratıkları sergileniyordu. Sanki daha fazla ucubelik la-
zımmış gibi, bir de değişik renkli spot ışıklarıyla aydınlatıl-
mışlardı. Hemen yakınımdaki kaplumbağa porsuk karşımı
yaratığı inceledim ve istenen fiyatı görünce dudagım uçukla-
dı. Etiketdeki üç kırmızı noktaya bakılırsa, şimdiden üç kişi
satın almak için sıraya girmişti. Vay canına.

“Hemen bakma ama birisi dikkatini çekmeye çalışıyor,”
diye fısıldadı Nelson kulağıma.

Kalbim umutla hopladı. Nihayet Jonathan benim için gel-
miş miydi? Yüzümde gülücükler açarak arkamı döndüm.

“Merhaba hayatım!” dedi tanıdık bir ses.

Jonathan değildi. Yerlere kadar uzanan gümüş rengi kadi-
fe kaftanı içinde bir kraliçe gibi salınan büyükannemdi. Gri
saçlarının arasına küçük, pırlanta bir taş yerleştirmişti. Hem
üstünde düşünülmemiş hem de aşırı resmi görünmeyi bece-
rebiliyordu. Yüzünde de iş olsun diye taktığı tek camlı bir

gözlük vardı. “Ne korkunç insanlar var burada! Ama sen çok sevimlisin,” dedi, gülen gözlerle.

“Merhaba,” dedim hayalkırıklığımı gizlemeye çalışarak.

“Başkası olduğumu mu ummuştun?” diye sordu, başını yana yatırarak.

“Öyle gibi.”

“Benimle gel de sana bir içki alalım.” Sonra ikimizi anlam-sız sesler çıkaran kalabalığın arasından geçirdi. “Şu senin genç delikanlıyla ayrıldığını duydum. Aslı astarı nedir?”

“Konuşmak zorunda mıyız? Şu aralar herkes aynı şeyi so-ruyor sanki.”

“Eh, senin için endişeleniyoruz.” Dudaklarını sımsıkı ka-padı.

“Bana faydası yok. Annemin aklımı kaçırdığımı düşündü-ğünü anlayabiliyorum. Gabi anladığını söylüyor ama hiç san-mıyorum ve...” Büyükanneimin gözlerine baktım. “Hoş, se-nin anlayacağını düşünmüştüm. Herkesten çok, Jonathan’ın, ajansımda yaptığım işin insanlara yardım etmek olduğunu, kendimi onlara satmadığımı anlayamamasına inanamıyo-rum! Zamanımı, ne istese alabilecek zengin kadınlar için alışveriş listesi hazırlayarak geçirmek istemiyorum. İnsanların hayatında işe yarar farklar yarattığımı hissetmek istiyorum.”

“Peki Jonathan için bir fark yarattığını düşünmüyor musun?”

“Hayır,” dedim üzüntüyle. “Mükemmel biri o. Mükemmel çoraplarından mükemmel parfümüne kadar her şeyiyle.”

Büyükanne, eğleniyormuş gibi, burnundan kısa bir so-luk verdi. “Hayatım, kimse mükemmel değildir. Onu da dü-

zeltmek zorunda hissetmeyessin diye, elinden geldiğince mükemmel olmaya çalışabileceği hiç aklına gelmedi mi?”

“Ama benim için sorun...”

“Geniş açıdan bak Melissa. Günlerini işe yaramaz delikanlıların hayatlarını organize ederek geçiriyorsun. Jonathan muhtemelen eve geldiğinde, son yapmak isteyeceğin şeyin, işine devam etmek olduğunu düşünüyordur. Aslına bakarsan, büyük olasılıkla, Jonathan’ın hayatını düzenlersen, onu da müşterin gibi göreceğini düşünüyordur. Sevgilin olarak değil.” Bilgiç bir bakış attı. “Öyle görmeni istememesi için de gayet iyi sebepleri var, değil mi?”

Büyükannem içkilerimizi tazelemesi için bir garsona işaret ederken bakakaldım.

Şey, diye düşündüm, şimdi böyle söyleyince...

“Bana nedense hep biraz güvensiz gibi gelmişti,” diye devam etti, elime bir martini vererek. “Elinde sürekli listeler, hiç bitmeyen kıpırdanmalar, saçlarına olan takıntısı. Hele o gülünç kayıt cihazı.” Tek camlı gözlüğünün üstünden bana baktı. “Babanın yeni yıl partisine kayıt cihazı getirmesine ne gerek vardı? Etrafta satılacak emlak bulacak hali yoktu ya?”

“Hayır,” dedim. “İşte yeterli olabilmek konusunda da fazla kaygılı...”

“Ve eşinin kendisini terk etmesini hala hazmedememiştir diye tahmin ediyorum. Bir de kadını kontrol altında ve senden uzakta tutmaya çalışmak zorunda. Hokkabazlık gibi bir iş. En iyi ben bilirim,” Büyükannem dostane bir tavırla kolu mu dürttü. “Ve büyük olasılıkla, güzel sevgilisinin eski erkek arkadaşı ile takılmasından dolayı da pek mutlu değildir.”

Ters bir bakış attım. “Eskiden *Prens William*’la çıkan sevgili. Hem Godric, benim eski erkek arkadaşım değil ki.”

Boştaki elini havada ilgisizce savurdu. “Of, avukatını ara madem.”

“Büyükanne, ne demek istediğini biliyorum,” dedim, nefes verirken. “Ama sanki hayatımın en büyük hatasını yapmışım gibi hissettiriyorsun kendimi.” Sözlerinin doğruluğu içime taş gibi otururken dudaklarımı ısırđım. “Zavallı Jonathan. Kendimi yetersiz hissetmekle o kadar meşguldüm ki onun da öyle hissetmiş olabileceğini hiç düşünemedim.”

“Ah hayatım, hata yaptın demiyorum,” diye yanıtladı. “Bence, kesinlikle doğru olanı yaptın. Huzuru bozmamak için paspas gibi davranan kadınlar, bir süre sonra paspas gibi davrandıkları için baştan atılırlar. Hayır.” Yanağımı okşadı. “Kalbinde doğru olduğunu hissettiğin neyse onu yaptın. Aslına bakarsan,” dedi, içkisini kafasına dikerek. “Azıcık aklı varsa, şu olduğun kadını içindeki öze borçlu olduğunu anlar. Hem daha çok erken.”

Bense o kadar emin değildim. “Beni aramamasını söyledim,” dedim kasvetle. “Tam bir centilmen olduğun için aramayacağını biliyorum. Yani, bence sorun yok. Aramasını istemiyorum zaten. Bitti artık.”

Büyükannem tek kaşını kaldırdı. “Annen babanı, evlenmeden önce dört kere terk etti.”

“Babam o kadar işarete rağmen anlamamış mı?”

“Eh, o günden beri birlikteler ama değil mi?”

Öyle olduğunu kabul etmem gerekirdi. Şiddetli kavgalarına rağmen, ikisinin arasında hep bir kıvılcım vardı. Gerçi bu

fikrin üstünde kafa yormak falan istemiyordum. Çok hüznü gözükmüş olmalıyım ki büyükannem, yanından tepsiyle geçen garsondan bir martini daha kapıp elime tutuşturdu.

“Hayatım, annenin ve Allegra’nın huzurlu bir evliliğin akla gelen ilk örnekleri olmadıklarının farkındayım,” dedi. “Ama bağımsızlığından taviz vermekle, kendinden taviz vermek arasında fark var.” Bilgece yüzüme baktı. “Aşk, bağımsızlığından az da olsa feragat etmektir hayatım. Ama bu, kendin olmandan vazgeçmen demek değil.”

“Eh, iyi madem,” diye homurdandım. “Bir dahaki sefere aklımda tutarım. Tabii bir dahaki sefer olursa.”

“Hayatım,” dedi büyükannem, elime bir öpücük konularak. “Her zaman bir dahaki sefer vardır. Tecrübe konuşuyor. Şimdi, bakalım şu garson nereye gitmiş? Bu martiniler feci. Gidip iki çift laf edeyim.”

Nelson ile sekiz buçuk gibi galadan ayrıldık. Anahtarı ön kapının kilidinde çevirirken, evde olmanın verdiği rahatlık, içime işlemeye başladı. Şöyle iyi bir ayak mesajının hazırlığı için de ayakkabılarımı gevşettim.

“Roger’la Gabi gelmese olmaz mı?” diye sordum, Nelson kapıyı iterken. “Sanat dolu bir akşamın üstüne, bir de o iki siyle uğraşamayacağım.”

“Arayıp dut gibi sarhoş ve sefil durumda olduğunu söyleyebilirim istersen. Gabi bunu duyunca hemen soğur. Ama Roger, dedikoduları duymak için ısrarla gelmek isteyecektir. Ah Tanrım. Işıklar çalışmıyor,” diye kükredi, düğmeleri yoklarken. “Yere batasınca elektrikçiler.”

Sonunda çalışan bir düğme buldu. Işıklar yanınca, Gabi'yle Roger'ın, cadı kostümleri ve son derece ikna edici şeytani suratlarıyla kanepede oturduklarını gördük.

“Sürpriz!” diye bağırdı her ikisi de pek de heyecan duymadan.

Nelson'la bense çığlıklar içinde havaya sıçradık. Oturma odası, örümcek ağları ve oyuncak örümceklerle bezenmişti. Yeni halının ortasında, elma oyunu için hazırlanmış içi su dolu koca bir kova, sehpanın üstünde siyah frenk üzümünden cadı kafası biçiminde yapılmış jöle ve televizyonun üstünde oyulmuş bal kabakları vardı.

“Mu-ah-ha-ha-ha,” diye ekledi Roger, sonradan aklına gelmiş gibi.

Hızla atan kalbime elimi götürdüm. “Aman, Tanrım. Beni çok korkuttunuz.”

“Yedek anahtarımı geri ver,” dedi Nelson, elini uzatarak. “Derhal. Dua et de o örümcek ağları, yepyeni süpürgelikle-rimden çıksın.”

“Şaka mı şeker mi diye üç kere kapınıza dayandılar bile,” dedi Gabi, anahtarları *Tiffany* marka anahtarlığından gönülsüzce çıkarırken. “Para istediler. Yoksa arabanın farlarını kıracaklarmış.”

“Para mı? Şekere ne oldu?”

“Enflasyon. On beş sterlin borçlusun bana.” Gabi masadaki lambayı yakıp odayı meşum bir kırmızı ışığa bürüdü. “Şu aralar çok huysuz olduğunun farkındayım ama düşündük ki bunlar biraz keyfini yerine getirir.”

“Getirir tabii,” dedim, paltomu çıkarırken. “Çok duygulandım. Korku filmi de aldınız mı?”

“Hem de bir sürü,” dedi Roger. “Nelson da fırına güveç koymuş.”

“Semender beyni ve gözünden yahni,” dedi Nelson. “Önceden hazırlamıştım.”

Gülümsedim. “O zaman, Cadılar Bayramı başlasın!”

Saat on bire geldiğinde kovadan elmalarımızı kapmış, Nelson’ın sıcak şarabını devirmiş, Gabi’nin tarot kartlarıyla aklımızı kaçırmış, nihayet dördümüz birden iki yeni kanepeye kıvrılmıştık. Benim ayaklarım Nelson’ın kucağında, Gabi’nin ve Roger’ın başları ise birbirlerinin tersi istikametteydi. *The Others*’ı yeni bitirmiştik. Film boyunca Nelson ve Roger, adetleri olduğu üzere devamlılık hatalarına dikkat çekerek tat kaçırdılar. Şimdiyse Tristram Hart-Mossop’un, Selfridges’da çektiğimiz videosunu izliyorduk. Ben kol düğmelerinin nasıl iliklendiğini gösterirken, Tristram bariz bir şekilde, göğüs dekoltemi dikizliyordu. Kameranın titremesinden anlaşıldığı kadarıyla, Gabi bu durumdan çok keyif almıştı. Yetmiyormuş gibi, bir de gömleğimin gerilmiş düğmelerine ve Tristram’ın çekiştirip durduğu pantolonuna yakın plan çekim yapıp durmuştu.

“Aman, Tanrım,” dedim, nefessiz kalarak. “Gabi, neden söylemedin bana?”

“Çünkü harika görünüyordun da ondan,” dedi, ağzına bir avuç daha örümcek çikolatalardan tıkarak. “Zavallı çocuk, artık sıradan tikileri hayatta beğenmez.”

“Aynen. Bir dirhem et bin ayıp örtermiş, değil mi Mel?” dedi Nelson, göbeğimi sallayarak.

Karşı koymak için oturur pozisyona geçiyordum ki aşağıdan kapı çaldı. Birisi zile yaslanmış gibi, çalmaya da devam etti.

Gabi ve Roger homurdandılar. "Eğer yine o çocuklar gel-di-yse, arabanın farlarını değiştirmene bile değmeyecek kadar hurda olduğunu söyle," dedi Roger sinirle.

"Ya benim arabamsa?" diye sordu Nelson.

"O zaman hemen aşağı in," dedi Gabi. Kendisi, yerinden kıpırdıyamayacak kadar rahat görünüyordu.

"Bizim zamanımızda elma veya çikolata verirlerdi. O da şanslıysan. Şimdiki bu adı batasıca çocuklar, işe girdiklerinde ne olacak peki?" diye afra tavra yapmaya başladı Nelson. Kendine methiyeler düzmesine bir adım kaldığının farkındayım. Altı saat ara vermeden konuşurdu şimdi. Bu zamana dek çok dinlemiştim. Bir gemide çocuklarla vakit geçirmesi, onlar hakkındaki düşüncelerini hiç değiştirmemişti.

"Ben bakarım, kalktım bile," dedim, kanepeden fırlayarak.

"Şunu da al," dedi Gabi, bana siyah, simli bir cadı peruğu atarak. "Bakalım piç kurularını korkutup kaçırabilecek misin? Allegra'yımışsın gibi yap."

Belki kandırırım diye örümcek çikolatalardan biraz alıp merdivenlere doğru gittim. Gecenin hatırına, ayaklarımda liseden kalma, kocaman canavar terliklerim vardı. Saatin geç olması ve şarabın da etkisiyle, merdivenleri inmek epey zahmetli oldu.

"Geliyorum," diye seslendim, zil çalmaya devam edince. Antreye gelince, Gabi'nin verdiği peruğu taktım. Bir de ters taktım ki başım arkadaymış gibi görünsün. Sonra da kesik

kesik gülerek kapıyı açtım. "Ah ha ha ha haa! Sizin de, şeytanın tüm küçük büyücülerinin de canı çıksın!"

Dışarısı, soğuk ve tuhaf bir şekilde sessizdi.

Aman, Tanrım! Ya gelen polisse? Ya arabama bir şey olduysa? Yoksa babam mıydı?

Peruğu ters döndürdüm ve kendimi hazırlamaya çalıştım. *Cidden Mel*, diye düşündüm. *Böyle şarlatanlıkları Gabi ile Roger'a bıraksan olmaz sanki.*

Ancak kapıda kimse yoktu.

Dışarı doğru bağırdım: "Zili çalıp kaçmak hiç de olgun veya zekice bir davranış değil!"

Arabamın yanında pusu mu kurdular diye eğilip bakayım derken, eşikte birini gördüm.

Cesur Yürek'i.

Üstündeki son derece şık bir ekose yağmurlukla, sokak lambalarının sarı ışıkları altında pırıl pırıl parlıyordu. Ve şaşırtıcı bir şekilde oturuyordu. Ve kıpırdamıyordu. Ve pembe dili dışarıda, memnuniyetini göstererek nefes alıp veriyordu.

"Yeni peruk mu aldın?" dedi, tanıdık bir ses. "Bunu daha önce görmemiştim sanırım."

Kalbim küt küt atıyordu. Başımı kaldırdım. Gölgelemin arasından, gri kaşmir paltosu ve yeşil atkısıyla Jonathan çıkıp geldi. Paltosu çok güzeldi ama sakal tıraşı olmamıştı ve her zamanki gibi bakımlı görünmüyordu.

"Merhaba," dedi, kararsız bir gülümsemeyle.

"Merhaba," dedim ben de. Az daha boğulacaktım.

"Bölmüyorum umarım." Başıyla ayaklarımı işaret etti.

“Ah, hayır. Cadı toplantısı işte,” diye geveledim. Terlikleri ayaklarımdan tekmeleyerek attım ve Gabi’nin peruğunu da kapının yanındaki sehpanın üstüne bıraktım. “İşe uygun gi-yineyim dedim. Yıllık genel kurulumuz vardı da.”

Jonathan, kaçmasına fırsat vermeden Cesur Yürek’i kucakladı ve ikinci basamağa çıktı. Boylarımız neredeyse aynı hizaya gelmişti. Cesur Yürek, Jonathan’ın burnunu yalayınca, dramatik etkisi birazcık azaldı.

“Görüşmeyelim demiştin ama gelmek zorundaydım,” diye açıklamaya girişti. “Artık çok fazla olmaya başlamıştı: İştahsızlık, geceleri ulumalar, sabit duramamak.”

Duraksadı.

“Kuşu kuşu seni özlemiş,” diye devam etti.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Jonathan, bu dediklerini Atlantik Okyanusu boyunca düşünmüş olmalıydı.

“Eh, ikinizi de gördüğüme çok sevindim,” dedim. Cesur Yürek’i kollarından alarak. Köpeği yukarı kata doğru kışkırladım.

Jonathan hafifçe öksürdü. “Melissa, maalesef konuşmamı şimdi yapmak zorundayım,” dedi. “Dikkatim daha fazla dağulmadan.” Müdahale etmemem için elini kaldırdı. “Met’ten başını alıp gittiğinden beri başka hiçbir şey düşünemez oldum. Her şeyin nasıl boş geldiğini sana anlatamam. Zamana ihtiyacın var, saygı duyuyorum ama...” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Ama parmaklarımdan arasından öylece kaymana izin veremezdim! Seni görmeliydim. Hata ettiğimi söylemeliydim. Öncelikle sen haklıydın. Hatalı olan bendim. İşini nasıl yapacağına karışmak haddim değil. İnsanlara yardım etmenin

senin için neler ifade ettiğini, herkesten iyi benim bilmem gerekirdi. Sana güvenmediğimden değildi...” Gözlerini kaldırıp bana baktı. Kan çanağı olmuş ve bitkin görünüyorlardı. O Ralph Lauren görüntüsüne hiç olmayan bir kırılganlık hissi eklenmişti. Kalbim eridi. “Kendime güvenmiyordum. Kıskanmayacağıma, kendimi güvensiz hissetmeyeceğime ya da aptalca güvensizliklerimle seni kendimden uzaklaştırmayacağıma güvenmiyordum.”

“Ama güvensiz olmak için hiçbir nedenin yok ki,” dedim. “Benim yanımdayken, yok.”

“Biliyorum.” Ellerimi kendininkilerin arasında aldı. Üşümüştü. Ellerini ısıtmak için benimkilerin arasında ovuşturdu. “Ancak idrak edebildim. İkinci özrüm de buydu. Cindy ile görüştüğümü senden saklamamalıydım. Söylemeliyim ki Bonnie, Hegel’den bu konuda epey azar işittim. Manhattan’ta çok ciddi hayranların var. Bilmemeni istememin nedeni, bir şey olduğundan değildi. Bir şekilde... Cindy’nin aramızı bozacağından korkmuştum sanırım. Hah. Ona bırakmadan ben becerdim.”

“Hayır,” dedim. “Bozmadın. Sadece... İkimize de üstünde düşünecek bir şeyler verdin.”

Jonathan buruk bir şekilde gülümsedi. “Orasını bilemem. Ama,” deyip duraksadı. “Benim gibi bir adamın, senin gibi bir sevgilisi olacak kadar şanslı olduğuna inanamamasını anlayamıyor musun?”

“Hayır,” dedim. Neredeyse kahkaha atacaktım. “Hayır, inanamıyorum.”

“Eh, söylüyorum işte.”

Birbirimize baktık. Kalbim göğüs kafesimin içinde pır pır etti. Özür dilemek için dünyanın bir ucundan uçup gelmişti. Ve o kadar büyük bir zarafetle özür diliyordu ki. Umut dolu ama bir yandan da endişeli gözlerini görebiliyordum. Gerçek olamayacak kadar iyi değil. *Gerçektir.*

Jonathan yutkundu. “Tekrar denersek, birimizden biri inanmaya başlar mı dersin?”

“Belki.” Ellerini belime doğru koydum ve Jonathan’ı kendime doğru çektim. O kadar yakındık ki kaşmir paltosuna sinmiş gece soğuşunu hissedebiliyordum. “Belki yeterince odaklanırsak... Sağlam delillere ihtiyacım olabilir.”

Jonathan’ın ciddi ifadesi bir sırtıyla bozuldu ama hemen kendini topladı.

“Sanırım ayarlanabilir. Yeterince açık olmadığımı için özür dilerim. Haklıydın. İşimi dengelemem gerekli. Sen ajansını açık tutup en iyisinin nasıl olduğunu düşünüyorsan öyle çalışırsın. Ben de *Blackberry*’mi tutarım, olur mu?” dedi mırıldanarak. Kollarıyla bedenimi sarıp sıktı ve burnu benimkine yaklaştı. “Ne yazık ki, öyle ya da böyle başımıza kaldılar.”

“Konuşup çözebileceğimize eminim,” dedim. Başımı yana yatırınca, burnum onunkini sıyrıp geçti. “Bir noktada tavizde bulunmamız gerekecek. Pazarlık konusunda uzman olan sen değil misin?”

“Ah, gayet esnek olabilirim.” Jonathan’ın dudakları benimkilere öyle hafifçe değiyordu ki nefesini ağzımda hissedebiliyordum. “Özellikle de senin kadar çok istediğim bir şey olduğunda.”

Dudaklarımız buluşunca kendimi kucığına bıraktım. Kollarımız birbirine geçmiş, ekim rüzgarında sıcak bir yu-

mak olmuştuk. Nelson'ın, evi soğutmayayım diye kapıyı kapatmam için bağırmasını umursamadım. Jonathan'dan başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Gabi'nin ciyak ciyak bağırmasıyla büyü bozulana kadar öpüştük. Roger da bağırdı: "Sadece, peruk takmış, yere bata-sıca bir köpek bu Gabi."

"Her halükarda gelmek zorundaydım," dedi Jonathan, kendini çekerek. "Ajansına uğramam gerekliydi."

"Öyle mi?" dedim şüpheyle. "Ne için?"

Cebini karıştırıyordu. Sonra, "Bulдум!" der gibi bir yüz ifadesiyle bir yüzük kutusu çıkardı. "Bir iki konum vardı. İlk olarak, yüzük almak için tavsiyeye ihtiyacım var... İzin verir misin?" Elinde yüzükle gözlerime baktı. Tereddütlü olduğunu görmek, içimin yağlarını eritti.

"Lütfen," dedim ve yüzüğü parmağıma geçirdi.

Eleştirel bir gözle yüzüğe baktı. "Yani, şimdilik idare eder. Ama biz Amerikalılar, bir kadının, belirli bir mesafeden bakınca, nişanlı olduğunun belli olmasını isteriz. Bilmem anla-tabildim mi?"

Gülümsedim. "Bu yüzük bana gayet güzel oldu Jonathan. Diğer konu neydi?"

Yüzüğü parmağımda döndürdü. Safırdan taşlar ışığı yansıtırken, sanki o ana kadar gerginliğini atamamış gibi mem-nuniyetle iç geçirdi. "Village'daki yeni ev için bir karyolaya ihtiyacım var. Şöyle büyük, İngiliz tarzı, sayvanlı bir karyola. Mümkünse antika. Ve perdeleri olsun ki gerektiğinde kapatabileyim. Ev de oldukça büyük... Bazen insan kendini çok yalnız hissediyor. Sadece ben ve köpek."

Gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. Yaprakların sokak boyunca rüzgarın etkisiyle hışırdadığını duydum. Jane Sokağı şimdi daha da soğuk olmalıydı. Birbirine sokulmaya daha çok gereksinim vardı. “Kulağa çok hoş geliyor. Karyola alman için seve seve yardım ederim.”

“Güzel,” dedi ve beni tekrar öptü.

- son -

Sisters Planet :)